

DANIELLE
STEEL

Mücevherler

İNKILAP

Danielle Steel _ Mücevherler

Popey'e

Hayatta sadece tek gerçek aşk vardır, o oluşur, o büyür ve o sonsuza kadar sürer...

Yaşamda... ölümdede... Daima beraber...

Tatlı sevgilim, sen benimsin. Benim, tek sevgilim...

Sonsuza kadar.

Tüm kalbimle,

SARAH huzurlu bir şekilde penceresinden dışarı bakarken, parlak yaz güneşinin aydınlattığı hava öylesine durgundu ki, kilometrelerce uzaklıktaki sesler bile duyuluyordu. Arazi mükemmel bir şekilde işlenmiş, bahçeler, Versailles sarayının gibi, Le Nötre tarafından gerçekleştirilmişti ve Meuze Şatosu'nun bu yeşil alanının çevresini yüksek ağaçlar sarmıştı. Şatonun kendisi dört yüz yıllıkti ve Whitfield Düşesi Sarah elli iki yıldan beri burada yaşamaktaydı. Buraya daha henüz küçük bir kızken William'la gelmişti ve şimdi kâhyanın iki köpeğinin birbirlerini kovalamalarını izlerken, bunu anımsayıp gülümsedi. Bu iki küçük çoban köpeğinin Max'm ne kadar hoşuna gideceğini düşününce, gülümsemesi daha da arttı.

Burada oturup, bu hale getirmek için çok çalıştıkları bu toprakları izlemek ona her zaman huzur veriyordu. Savaşın umutsuzluğunu, sonsuz açlığı, ürün vermeyen tarlaları hatırlamak çok kolaydı.

Oysa o günlerde her şey ne kadar zor, ne kadar farklıydı. Ve, ne tuhaftı ki, elli yıl geçmiş olmasına rağmen ona o kadar uzak gelmiyordu.

Ellerine ve her zaman taktığı iki büyük zümrüt yüzüğe baktı. Yaşlı bir kadın elleri görmek onu hâlâ şaşırtıyordu. Bu eller hâlâ güzel, asil ve Tann'ya şükür, yararlıydılar ama yetmiş beş yaşında bir kadının elleriydiler. İyi ve uzun bir yaşamı olmuştu. Bazen düşünüyordu da, Willi-am'sız yaşamı oldukça uzun sürmüştü ama yine de her zaman görülecek, düşünülecek ve planlanılacak bir sürü yeni şey vardı. Yaşadığı yıllar için teşekkür borçluydu ama yine de her şey tamamlanmış gibi bir duyguya kapılmıyordu, insanın önünde hep beklenmedik bir yol, düşünülmedik bir olay ya da onun ilgisini gerektirebilecek durumlar olabiliyordu. Ona hâlâ gereksinim duyduklarını düşünmek garipti, çünkü ona sandıklarından daha az gereksinimleri vardı ama yine de zaman zaman ona başvurup, kendisini önemli ve hâlâ yararlı hissetmesini sağlıyorlardı. Ve tabii onların çocukları da vardı. Onları düşününce gülümsedi ve pencereden bakmaya devam ederek ayağa kalktı.

Onların geldiğini olduğu yerden görebiliyordu. Gülümseyen ya da kahkaha atan, arabadan inerken beklenti içinde onun penceresine bakan yüzlerini görebiliyordu. Sanki onun her zaman pencerede onları beklediğini biliyorlar gibiydi. Onların geleceği öğleden sonra yapacağı her ne işi olursa olsun, üst kattaki o şık ve küçük odasına çıkıp onları gelene kadar oyalanırdı. Onların yüzlerini görüp, hikayelerini ya da dertlerini dinlemek, bunca yıl sonra bile heyecan vericiydi. Onları her zamanki gibi seviyor ve endişe duyuyordu.

Sanki her biri, Willi-am'la paylaştığı o büyük aşkın birer parçalarıydılar. O ne muhteşem bir erkekti. Hiçbir fanteziye ya da rüyaya sığmayacak kadar büyüktü. Savaştan sonra bile, onu tanıyan herkesin hatırladığı, sevdiği biriydi.

Sarah yavaş adımlarla pencerenin yanından ayrıldı ve soğuk kış

öğleden sonraları önünde oturup düşündüğü, notlar yazdığı ve hatta çocuklarından birine mektup yazdığı mermer şöminenin önünden geçti. Onlarla Paris,

Londra, Roma, Münih ve Madrid'den sürekli olarak telefonla görüşüyordu ama yine de mektup yazma3n çok seviyordu.

Yıllar önce Venedik'te bulduğu eski ve solmuş ama mükemmel bir el işçiliği sergileyen brokar masa örtüsüne baktı ve masanın üzerindeki çerçevesiz fotoğraflara hafifçe dokunup, daha iyi görebilmek için eline aldı. Birden aklına düğün günü geldi.

Fotoğraftaki o anı ne kadar iyi hatırlıyordu. William birinin söylediği bir şeye gülerken, kendisi başını kaldırmış, ürkek bir ifadeyle ona bakıyordu. O gün öylesine mutluydu ki, bundan adeta korku duymaya başlamıştı. Bej rengi saten ve dantel karışımı bir elbise giymiş, başına yine bej dantelden çok şık bir şapka takmış, eline de çay renkli küçük orkideler almıştı. Ailesinin evinde, en sevdiği dostlarının katıldığı küçük bir törenle evlenmişlerdi. Sade ama son derece şık resepsiyona yüz kadar arkadaş katılmıştı. Bu kez nedimeler, teşrifatçılar ya da büyük bir düğün partisi yoktu.

Yanında yalnızca mavi bir saten elbise giymiş ve Lily Dache tarafından yapılmış çarpıcı bir şapka takmış olan ablası vardı.

Anneleri zümrüt yeşili kısa bir elbise giymişti. Sarah bunu hatırlayarak gülümsedL.. annesinin elbisesinin rengi, kendi zümrüt yüzükleriyle aynı renkтейdi. Annesi onun sürdürdüğü hayatı görebilecek kadar yaşasaydı ne kadar mutlu olurdu.

Masanın üzerinde başka fotoğraflar da vardı. Çocukların küçüklük fotoğrafları... ilk köpeğiyle birlikte Julian... Eton'a ilk girdiğinde son derece büyük görünen ama ancak sekiz dokuz yaşlarında olan Phillip. Ve Isabelle genç kızlık döneminde Güney Fransa'dayken...

ve hepsi ilk doğdukları gün Sarah'ın kucağında. William bu fotoğrafları her zaman kendisi çeker, Sarah ve yeni doğan her bebeğe bakarken gözlerinde biriken yaşlan belli etmemeye çalışırdı.

Ve Elizabeth... sararmış fotoğrafta Phillip'in yanında ne kadar da küçük. Sarah'nın gözleri yaşla dol-au. Tüm yaşamı şimdiye kadar çok güzel ve dopdolu geçmişti ama her zaman kolay olduğu söylenemezdi.

Orada durup fotoğraflara uzun uzun baktı, onlara dokundu, düşündü, anılara gülümsedi ama çok acı olanlara yaklaşmamaya çalıştı. İçini çekerek oradan uzaklaştı ve yine penceresinin önüne döndü.

Son derece asil bir görünümü vardı. Boyu uzun, sırtı dik, azimli.

Başını bir balerinin gurur ve zarafetiyle taşıyordu. Bir zamanlar simsiyah parlayan saçları şümdi kar

beyazına dönüşmüştü ama iri yeşil gözleri yine zümrütler gibi kopkoyu bakıyordu. Çocuklarının içinde bir tek Isa-belle'in gözleri yeşildi ama onunkiler bile o kadar koyu ve derin değildiler. Hiçbiri onun gücüne, dayanıklılığına, kararlılığına ve yaşam mücadelesine sahip değildi. Onların hayatları daha kolay geçmişti ve bunun için Tanrıya şükran duyuyordu. Ama bazen onlara gerektiğinden fazla ilgi gösterdiğini ve bu yüzden yeterince güçlü olmadıklarını fazla ilgi gösterdiğini ve bu yüzden yeterince güçlü olmadıklarını düşünüp endişe duyuyordu. Gerçi kimse Phillip, Julian, Xavier ve hatta Isabeîle için zayıf diyemezdi ama yine de Sarah'ın o olağanüstü ruh gücüne sahip değillerdi. Sarah bir salona girdiğinde bunu çevresine yayıyordu ve insanlar, sevseler de sevmeseler de ona saygı duymak zorunda kalıyorlardı. William da ona benziyordu ama Sarah'a göre daha dışa dönüktü. Sarah, William'ın yanında olmadığı zamanlarda hep sessiz ve suskun kalırdı. Onun içindeki güzellikleri dışarı çıkarmayı bilen tek kişi William'di. Sık sık söylediği gibi, William ona her şeyi vermişti. İlgi duyduğu, sevdiği ya da ihtiyacı olan her şeyi. Yeşil çimenlere bakıp, her şeyin nasıl başladığını hatırladı ve gülümsedi. Sanki her şey başlayalı yalnızca birkaç saat ya da gün geçmiş gibiydi. Yarın yetmiş beş yaşını bitireceğine inanmak olanaksızdı. Çocukları ve torunları doğum gününü kutlamak için oraya geliyorlardı. Ertesi gün de bir sürü önemli ve renkli kişilerle bir kutlama

10

j'apılacaktı. Bu doğum günü partisi ona hâlâ aptalca geliyordu ama çocuklar çok ısrar etmişlerdi. Julian her şeyi düzenlemişti. Phillip ise Londra'dan defalarca arayıp, hazırlıkların nasıl gittiğini sorup durmuştu. Ve Xavier, Botswana ya da Brezilya, her nerede olursa olsun mutlaka geleceğine dair yemin etmişti. Ve şimdi pencerenin önünde durmuş, hafif bir heyecan içinde onların gelmelerini bekliyordu. Eski ama mükemmel bir kesime sahip siyah bir Chanel elbise giymiş, görenlerin nefesini kesen ve neredeyse her an taktığı inci kolyesini takmıştı. Bu incilere savaştan beri sahipti ve bugünün parasıyla iki milyon dolardan fazla ederlerdi. Ama Sarah bunu hiç düşünmezdi, onları yalnızca sevdiği, kendisine ait oldukları ve William istediği için takardı. "Whitfield Düşesinin böyle incileri olmalı, sevgilim." Sarah onları bahçede çalışırken giydiği eski bir kazağın üzerine ilk taktığında, William onunla alay etmişti.

"Anneminkiler bunların yanında çok önemsiz kalıyor," demişti ve birbirlerine sarılıp öpüşmüşlerdi. Sarah Whitfield güzel şeylere ve harika bir yaşama sahipti. Ve gerçek anlamda olağanüstü bir insandı.

Sonunda sıkılıp başını pencereden çevirdiğinde ilk arabanın sesini duydu. Siyah Rolls-Royce limuzinin pencereleri öylesine koyuydu ki, içinde kim olduğunu göre-miyordu. Ama biliyordu, onların hepsini çok iyi tanıyordu. Onları izlerken gülümsedi. Araba şatonun giriş kapısının önünde ve onun penceresinin tam altında durdu. Şoför dışarı çıkıp, kapıyı açmak için koştuğunda, Sarah keyifle başını salladı. En büyük oğlu her zamanki gibi saygın ve oldukça İngiliz havalı görünürken, arabadan onunla birlikte inen kadın tarafından rahatsız edildiğini belli etmemeye çalışıyordu.

Kadının üzerinde beyaz bir ipek elbise, ayaklarında Chanel ayakkabılar vardı. Saçları moda için uygun bir şekilde kısacık kesilmişti. Bulabildiği her yere taktığı pırlantaları yaz gınesi altında pırl pırl parlıyordu. Sarah pencerenin önünden çekilirken kendi

11

kendine gülümsedi. Bu, çılgın ve ilginç günlerin yalnızca başlangıcıydı... inanması zordu... Willam'in turn bu olanlara...

yetmiş beşinci doğum günü için hazırlanan bu şamataya ne diyeceğini merak etti. Tam yetmiş beş yıl... ne çabuk da geçmişti...

Oysa başlangıçtan bu yana yalnızca bir kaç an geçmiş gibi geliyordu ona...

12

S.

ARAH Thompson 1916 yılında New York'ta iki kızın küçüğü ve hem Astor'lar hem de Blddle'lann, belki biraz daha şanssız ama son derece rahat ve saygın kuzeni olarak doğmuştu. Ablası Jane on dokuz yaşındayken bir Vanderbilt'le evlenmişti ve Sarah da iki yıl sonra. Şükran Günü'nde Freddie Van Deeringle nişanlanmıştı. O

sırada kendisi de on dokuzundaydı ve Jane ile Peter'in ilk bebekleri olan san bukleli James yeni doğmuştu.

Sarah'ın Freddie ile nişanlanması aile için bir sürpriz olmadı, çünkü hepsi Van Deering'leri yıllardır tanıyorlardı. Sürekli olarak yatılı okulda okuyan Freddie'yi daha az tanımalarına rağmen, New York'ta Princeton'da okuduğu sıralarda herkes onu yeterince görmüştü. Freddie nişanlandıkları yılın haziran ayında mezun olmuştu ve bu görkemli olaydan beri keyfi yerindeydi ama bu arada Sa-rah"ya kur yapma fırsatını da bulmuştu. Parlak ve canlı bir çocuktur. Arkadaşlarına şakalar yapar, gittikleri her yerde herkesin ve özellikle Sarah'ın eğlenmesi için çaba 13

gösterirdi. Bir konu hakkında ciddi olduğu çok nadirdi, sürekli olarak şaka yapardı. Onun bu ilgisi ve yaşam keyfi Sarah'm hoşuna gitmişti. Onunla birlikte olmak eğlenceli, konuşmak rahattı ve yaşam keyfi sanki bulaşıcı gibiydi. Freddie'yi herkes severdi, iş

dünyasına karşı olan ilgisizliği ise, Sarah'ın babasının dışında kimsenin umurunda değildi. Ama tüm hayatı boyunca hiç çalışmasa bile aile servetiyle krallar gibi yaşayabileceği de herkes tarafından biliniyordu. Ama Sarah'ın babası, serveti ne kadar büyük olursa olsun ya da ailesi kim olursa olsun, genç bir erkeğin iş hayatına katılmasının önemli olduğunu düşünüyordu. Onun bir bankası vardı ve nişandan önce Freddie ile planlan hakkında uzun uzun konuşmuştu. Freddie de iş güç sahibi olacağına dair söz vermişti. Hatta New York'taki J.P. Morgen şirketinden ve Boston'daki New England Bankası'ndan iyi iş teklifleri bile almıştı.

Yılbaşından sonra bu tekliflerden birini kabul edeceğini söyleyerek Bay Thompson'u memnun ettikten sonra, resmi nişanlılar olarak yaşamaya başlamışlardı.

O yıl tüm taüller Sarah için çok keyifli geçti. Onların nişanlanmalarının şerefine sonsuz partiler veriliyor, her gece arkadaşlarıyla birlikte olup, sabahlara kadar darıse-diyorlardı.

Central Park'ta buz pateni partileri, öğle ve akşam yemekleri, danslar hiç bitmeyecek gibiydi. Sarah bu süre içinde Freddie'nin oldukça çok içtiğini farketmişti ama ne kadar içerse içsin, her zaman zeki,

nazik ve neşeliydi. New York'ta herkes Freddie Van Deering'e tapıyordu.

Düğünün Haziran'da yapılması planlanmıştı ve ilkbahar geldiğinde Sarah, düğün armağanlarını takip etmek, gelinliği için provalara gitmek ve sürekli olarak davetlere katılmaktan yorgun düşmüştü. Sanki başı sürekli olarak dönüyor gibiydi. Bu süre içinde Freddie ile hiç yalnız ka-lamıyorlardı ve sanki birlikte olabildikleri tek yer katıldıkları davetlerdi. Geri kalan zamanlarda Freddie, onu ciddi

14

evlilik yaşamına dalmaya hazırlayan arkadaşlarıyla birlikteydi.

Aslında Sarah tüm bunlardan keyif almalıydı ama sonunda dayanamayıp Jane'e açıldığı gibi, hiç de keyif almıyordu. Her şey bir girdap gibiydi, hiçbir şeyi kontrol edemiyor, sürekli olarak yoruluyordu. Bir öğleden sonra gelinliğinin son provasından çıktı ve ağlamaya başladı. Ablası ona sessizce dantel mendili uzattı ve kız kardeşinin omuzlarına dökülen uzun saçlarını okşadı.

"Bu çok normal. Düğünden önce herkes böyle hisseder. Aslında çok güzel ve keyifli bir olay ama nedense hep böyle yorucu olur. Aynı anda o kadar çok şey oluyor ki, oturup düşünmeye ya da yalnız kalmaya bile vaktin kalmıyor... Ben de düğünümden önce zor günler geçirmiştım."

"Sahi mi?" Sarah iri yeşil gözlerini, yirmi bir yaşına yeni basan ve Sarah'a göre daha akıllı görünen ablasına çevirdi. Bir başkasının da aynı zorlukları ve duygulan yaşamış olduğunu öğrenmek çok rahatlatıcıydı.

Sarah'ın şüphe duymadığı tek şey, Freddie'nin ona olan şefkatiydi.

Düğünden sonra ne kadar mutlu olacaklarından emindi. Yalnızca fazla şamata, fazla koşuşturma ve şaşkınlığı onu yoran. Sanki Freddie partilere gidip eğlenmekten başka bir şey düşünmüyor gibiydi. Aylardır ciddi bir konuşma yapmamışlardı ve iş

konusundaki planlarından ona hâlâ söz etmemişti. Yalnızca endişelenme deyip duruyordu. Yılbaşından sonra bankadaki işi kabul etmemiş, düğünden önce yapılacak çok işi olduğunu, yeni bir işin stresine giremeyeceğini söylemişti. Edward Thompson, Freddie'nin iş konusundaki düşüncelerine pek katılmamakla birlikte, kızına bu konuda hiçbir şey söylememeyi yeğlemişti.

Konuyu karısına açtığında, Victoria Thompson, Freddie'nin düğünden sonra sakinleşeceğini ve düzenli bir hayat süreceğini belirtmişti. Ne de olsa Princeton'a gitmişti.

Düğün planlandığı gibi Haziran'da yapıldı ve gerçek-15

ten bütün hazırlık ve yorgunluklara değdi. Beşinci Caddedeki St.

Thomas KiÜsesi'nde yapılan düğün gerçekten çok güzeldi. Daha sonra Saint Regis'de bir resepsiyon verildi. Dört yüz davetli, sürekli olarak çalan harika bir müzik, muhteşem yemekler ve şeftali renkli organza elbiseleri içinde çok hoş gözüken on dört nedime. Sarah'ın gelinliği beyaz dantel ve Fransız organzasından yapılmıştı ve yedi metrelik bir kuyruğu vardı. Beyaz dantel duvağı ise büyükannesinden kalmaydı. Kesinlikle muhteşemdi. Güneş bütün gün parlamıştı ve Freddie de

olabildiğinde yakışıklıydı. Yani her anlamda mükemmel bir düğündü.

Ve neredeyse mükemmel bir balayı. Freddie bir arkadaşının Cape Cod'daki evini ve yatını ödünç almıştı ve evliliklerinin ilk dört haftası boyunca baş başa kaldılar. Sarah önceleri çekingen davrandı ama Freddie her zaman nazik ve şefkatliydi. Onunla birlikte olmak çok eğlenceliydi. Ciddi olduğunda, ki bu çok nadirdi, son derece akıllı oluyordu. Sarah onun mükemmel bir denizci olduğunu da farketti. Eskisine oranla daha az içmesi de Sarah'ı rahatlatıyordu.

Düğünden önce bu konuda endişeleri vardı ama Freddie içkinin yalnızca bir eğlence aracı olduğunu söyleyip ona güvence vermişti.

Balaylan öylesine güzeldi ki, Temmuz ayında New York'a dönmekten nefret ediyordu ama evlerini ödünç veren kişiler Avrupa'dan dönüyorlardı. Sarah ve Freddie artık kendi dairelerine yerleşmenin zamanının geldiğini biliyorlardı. New York'un üst doğu kesiminde bir daire bulmuşlardı ama boyacılar, işçiler ve dekoratör her şeyi hazır edene kadar, yaz boyunca Sarah'ın ailesinin Southampton'daki evinde kalacaklardı.

Ama o sonbahar işçi Günü'nden sonra New York'a döndüklerinde, Freddie iş bulma konusunda yine gevşek davranmaya başladı. Ona göre iş arayacak vakti yoktu ama yaptığı tek şey arkadaşlarıyla buluşmaktı. Ve içkiyi yine çoğaltmıştı. Sarah bunu o yaz Southampton'da far-16

ketmişti. Ve kendi evlerine geçtiklerinde ise farketmemek olanaksızlaşmıştı. Bütün gününü arkadaşlarıyla geçirdikten sonra, akşam üstü eve sarhoş olarak geliyordu. Hatta bazı zamanlar gece yanlarına kadar dışarıda kalıyordu. Zaman zaman Sarah'ı partilere ya da balolara götürüyordu ve gittikleri her yerde odak noktası o oluyordu. O herkesin en iyi dostuydu ve Freddie Van Deering'in bulunduğu ortamda çok eğleneceklerini herkes biliyordu. Sarah'ın dışında herkes. Noel'den önce çaresiz bir mutsuzluğa kapılmıştı genç kadın. Freddie artık iş bulmaktan da söz etmez olmuştu ve Sarah'ın bu konudaki ince yaklaşımlarını duymazlıktan geliyordu.

Eğlenmenin ve içki içmenin dışında hiçbir planı yok gibiydi.

Ocak ayında Sarah iyice solgun görünmeye başladı ve Jane sorunun ne olduğunu anlamak için onu çaya davet etti.

"Ben iyiyim." Ablasının ona ilgi göstermesi ya da endişe duymasıyla alay ediyor gibi davranmaya çalıştı ama çay servisi yapıldığında Sarah'ın yüzü daha da solgunlaş-tı ve çayını içemedi.

"Hayatım, neyin var? Lütfen bana anlat. Bana anlatmalısın." Jane onun için Noel'den bert endişe duyuyordu. Sarah Noel yemeğinde garip bir suskunluk içindeydi. Freddie ise tüm aileyi, hatta yıllardır yanlarında çalışan hizmetkarları ve Thompson'lann köpeği Jüpiter'i bile ilgilendiren bir şiir söyleyerek herkesi mest etmişti. O keyifli atmosfer içinde onun son derece içkili olduğunu kimse farketmemişti.

"Gerçekten iyiyim," diye yineledi Sarah ama sonunda ağlamaya başladı ve kendini ablasının kollarına atıp, hıçkırıklar içinde hiç de iyi olmadığını itiraf etti. Çok mutsuzdu. Freddie hiç evde değildi.

Sürekli olarak dışarı çıkıyor, geç saatlere kadar arkadaşlarıyla birlikte oluyor, hatta zaman zaman bu arkadaşla/jı kadın olmasından şüpheleniyordu ama bu şüphesinden Jane'e söz etmedi. Ve

Mücevherler — F. 2

17

içki içmesi eskisinden de kötüydü. İlk içkisini öğleden önce, hatta bazen sabah kalktığına içiyor ve Sarah'a ısrarla bunun bir sorun olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Ona "benim ciddi küçük kızım,"

diyerek, Sarah'm endişelerini alayla geçiştirmeye çalışıyordu. Ve daha da kötüsü, Sarah hamile olduğunu farketmişti.

"Ama bu harika bir haber!" diye bağırdı Jane, heyecanlı bir ifadeyle.

"Ben de hamileyim," diye ekledi ve Sarah ablasına ne kadar mutsuz olduğunu anlatamadığım farkederek, gözyaşlarının arasından gülümsedi. Jane'in yaşamı tümüyle farklıydı. O evliliğe saygı duyan ciddi ve güvenilir bir erkekle evliydi, oysa Freddie Van Deering'in karısına ya da evliliğe saygı filan duyduğu yoktu. Belki bir sürü özelliği vardı. Keyifli, neşeli, zeki, espriliydi ama sorumluluk onun için yabancı bir dil gibiydi. Ve Sarah onun asla durulmayacağından şüphe ediyordu. Sonsuza dek oyun oynamaya devam edecekti. Sarah'ın babası da aynı şeyden şüphelenmeye başlamıştı ama Jane, özellikle bebeğin doğumundan sonra her şeyin düzeleceğine inanıyordu. Kızlar aşağı yukarı aynı günlerde doğum yapacaklarını farkettiler ve bu haber Sarah'ı, o yalnız dairesine dönmeden önce biraz olsun neşelendirdi.

Freddie her zamanki gibi evde değildi ve o gece hiç gelmedi. Ertesi gün öğlende eve geldiğinde pişman ve üzgün bir hali vardı.

Sabahın dördüne kadar briç oynadığını ve o saatten sonra eve gelip onu uyandırmaktan korktuğu için olduğu yerde kaldığını söyledi.

"Senin bütün yaptığın bu mudur?" Sarah ona ilk kez olarak öfkeyle karşı çıkıyordu ve sesinin tonundaki sertlik Freddie'yi şaşırttı.

Sarah şimdiye kadar hep ılımlı ve sakin bir tavır içinde olmuştu ama bu kez kesinlikle kızgındı.

"Ne demek istiyorsun?" Freddie ona şaşkınlık içinde baktı. Masum mavi gözlerini açmış, kum şansı saçlarıyla adeta Tom Sawyer gibi bakıyordu.

18

"Sabahın birine ya da ikisine kadar dışarıda kaldığında ne yaptığını soruyorum." Sarah'ın ses tonunda gerçek bir öfke, üzüntü ve hayal kırıklığı hissediliyordu.

Freddie onu her zaman yatıştıracağından emin bir ifadeyle gülümsedi. "Bazen içkiyi fazla kaçmıyorum. Hepsi bu. Böyle olduğu zaman da, eve gelip seni uyandır-maktansa, bulunduğum yerde kalmak daha kolay geliyor. Seni rahatsız etmek istemiyorum, Sarah."

"Ama ediyorsun. Hiç evde değilsin. Hep arkadaşlarıyla çıkıyorsun ve her gece eve sarhoş geliyorsun. Evli insanlar böyle davranmazlar." Sarah'ın öfkesi bumundaydı.

"Öyle mi? Eniştenden mi söz ediyorsun yoksa biraz yaşam keyfi olan kişilerden mi? Üzgünüm hayatım, ben Peter değilim."

"Senden öyle olmanı hiçbir zaman istemedim. Ama sen kimsin?"

Ben kiminle evliyim? Seni davetlerin dışında hiç görmüyorum.

Arkadaşlarıyla çıkıyorsun, kumar oy-nuyorsun, içki içiyorsun ya da Tann bilir, başka nerelere gidiyorsun," dedi Sarah, üzüntüyle.

"Seninle birlikte evde kalmamı mı tercih ederdin?" Freddie alaycı bir ifadeyle bakıyordu ve Sarah onun gözlerinde ilk kez olarak şeytani ve acımasız bir ifade gördü. Ama kendisi de onun yaşam tarzını eleştiriyor, onu korkutmaya çalışıyor, hatta içki içmesine karşı çıkıyordu.

"Evet, benimle birlikte evde kalmanı tercih ederim. Bu kadar şaşırtıcı bir istek mi?"

"Hayır şaşırtıcı değil, yalnızca saçma. Benimle, seni eğlendirdiğim için evlendin, öyle değil mi? Eğer eniştenden gibi sıkıcı birini isteseydin, sanırım öyle birini bulabilirdin ama bunu yapmadın.

Beni istedin. Ve şimdi kalkmış beni onun gibi biri yapmaya çalışıyorsun. Sana şunu söyleyebilirim ki, asla onun gibi olamam."

"Peki ne olursun? Çalışmaya başlayacak mısın? Geçen yıl babama çalışmaya başlayacağını söylemiştin ama başlamadın."

19

"Benim çalışmaya ihtiyacım yok, Sarah. Beni sıkmaya başladın. Eve ekmek parası getirmek için sıkıcı bir işte, masa başında pinekleyen bir sersem olmadığım için memnun olmalısın."

"Babam çalışma hayatının senin için iyi olacağını düşünüyor. Tabii ben de öyle." Şimdiye kadar ilk kez olarak bu kadar cesurca konuşuyordu ama bir gece önce saatlerce uyanık kalıp, ona neler söyleyeceğini düşünmüştü. Yaşamlarının daha iyi olmasını ve çocuğunu doğurmadan önce gerçek bir kocaya sahip olmak istiyordu.

"Baban bir başka nesilden," ona bakarken gözleri parlıyordu 'Ve sen bir aptalsın." Bu laflan söylediği anda Sarah onun içkili olduğunu farketti. Henüz öğlendi ama o sarhoştı ve ona. bakarken midesinin bulandığını hissetti.

"Belki de bu konuyu bir başka zaman konuşmalıyız."

"Bence de iyi bir fikir."

Freddie daha sonra yine dışarı çıkmış ama o gece eve erken gelmiş

ve ertesi sabah mantıklı bir saatte kalkmak için çaba göstermişti.

İşte ancak o zaman Sarah'in ne kadar hasta olduğunu farketti.

Kahvaltıda ona sorular sorarken çok şaşkıncıydı. Evi temizleyip, ütülerini yapmak ve evde oldukları zaman yemek servisi yapmak için her gün bir kadın geliyordu. Sarah çoğunlukla yemek yapmaktan hoşlanırdı ama son bir aydır mutfağa girmeye tahammülü yoktu. Tabii Freddie bunu farkedebilecek kadar evde bulunmuyordu.

"Bir şey ini var? Hasta mısın? Belki de bir doktora görünmelisin."

Sabah gazetesinin üzerinden ona bakarken endişeli görünüyordu.

Sabah uyandıklarında onun kötü bir şekilde öğürdüğünü duymuş

ve yediği bir şey mi dokundu diye düşünmüştü.

"Doktora göründüm," dedi Sarah sessizce ve ona bakarak ama sanki sorduğu soruyu unutmuş gibi, Freddie-e'nin ona yeniden bakması için uzun bir an geçti.

20

"Ne dedin? Oh... şey... iyi etmişsin. Doktor ne dedi? Soğuk algınlığı mı? Dikkat etmelisin, şu sıralarda çok salgın. Tom Parker'ın annesi geçen hafta neredeyse ölüyordu."

"Ben öleceğimi pek sanmıyorum." Sarah sessizce gülümsedi ve Freddie de gazetesini okumaya devam etti. Uzun bir sessizlik oldu ve nihayet Sarah'a bir daha baktı. Daha önceki konuşmalarını tümüyle unutmuştu.

"Kral Edward'm, Simpson denilen şu kadın uğruna tahttan vazgeçmesi İngiltere'yi iyice karıştırdı. Böyle bir şey yaptığına göre çok özel bir kadın olmalı."

"Bence bu çok acıklı," dedi Sarah, ciddi bir tonla. "Zavallı adam neler yaşamış. Onun hayatını nasıl mahvedebilir bu kadın? Zaten birlikte ne tür bir yaşam sürebilirler ki?"

"Belki de oldukça hızlı bir yaşanılan olur." Freddie ona gülümsedi.

Her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Onu seviyor muydu, yoksa nefret mi ediyordu, artık bundan pek emin değildi.

Onunla birlikte yaşamak artık bir kabusu dönüşmüştü. Ama belki de Jane haklıydı, belki bebeğin doğumundan sonra her şey düzelecekti.

"Bir bebeğim olacak" Sarah neredeyse fısıldadı. Freddie bir an için onu duymamış gibi baktı ve sonra ayağa kalkıp, saka yaptığını umar gözlerle bakmaya başladı.

"Ciddi misin?" Sarah başını salladı. Gözleri yaşlarla dolarken, daha fazla konuşamayacağını farketti.

Ama bunu söylemiş olmak onu rahatlatmıştı. Hamile olduğunu Noel'den beri biliyordu ama ona söylemeye cesaret edememişti. Böyle bir haberi vermek için, Freddie'nin ona şefkat gösterdiği, mutlu ve sakin bir anı yakalamak istemişti ama yedi ay önce Cape Cod'da geçirdikleri balayı günlerinden beri böyle bir an olmamıştı.

"Evet, ciddiyim." Bakışlan söylediklerinin doğru olduğunu kanıtlıyordu.

"İşte bu çok kötü. Sence biraz erken değil mi? Ben 21

korunduğumuzu sanıyordum." Freddie memnun olmak bir yana, son derece kızmış gibi görünüyordu. Sarah boğazının düğümlendiğini hissetti ve kocasının yanında küçük düşmemek için dua etti.

"Ben de öyle sanıyordum." Yaşlarla dolu gözlerini ona çevirdi ve Freddie bir adım atarak onun yanına geldi. Sonra saçlarını karıştırmaya başladı.

"Endişelenmene gerek yok. Hangi aya geliyor?"

"Ağustos." Sarah ağlamamaya çalıştı ama kendini kontrol altında tutamıyordu. Hiç değilse köpürmemiş, birazcık kızmıştı. Aslında hamile olduğunu öğrendiğinde kendisi de pek sevinmemişti. Şu anda aralarında o kadar az şey vardı ki. Ne birliktelik, ne şefkat ne bir iletişim. "Peter ve Jane'in bebekleri de o zaman doğacak."

"Çok şanslılar," dedi Freddie, alaylı bir ifadeyle ve ne yapacağını düşünerek. Bu evlilik sandığından da büyük bir yük olmaya başlamıştı. Sarah sürekli olarak evde oturup, onu tuzağa düşürmek için bekliyor gibiydi. Ve şimdi bu müstakbel anneye bakarken, onun daha da kederli ve gamlı görüldüğünü farkettiler.

"Yani biz şanslı değiliz, öyle mi?" Soruyu sorarken yanaklarına düşen iki gözyaşına engel olamadı.

"Zamanlama harika değil ama sanırım bunu yapmak da o kadar kolay değil." Sarah başını salladı ve Freddie odadan çıktı. Yarım saat sonra evden çıkana kadar bu konudan hiç söz etmedi. Öğle yemeği için arkadaşlarıyla buluşacaktı ve ne zaman döneceğini söylemedi. Hiç dönmedi. Sarah o gece sabaha kadar ağladı ve Freddie ertesi sabah saat sekize kadar eve dönmedi. Döndüğünde ise öylesine sarhoşturdu ki, oturma odasındaki koltuğa bile zorlukla gitti. Sarah onun geldiğini duydu ama evin içinde onu bulana kadar Freddie kendinden geçmişti.

Sonraki bir ay boyunca Freddie'nin bu küçük haberden dolayı nasıl sarsıldığı açıkça belli oluyordu. Zaten evlilik fikri yeterince ürkütücüydü, bir de bebek olması fikri

22

onu tam anlamıyla dehşete düşürmüştü. Peter bir gece, Sarah onlarla birlikte yemek yerken, bu ruh durumunu açıklamaya çalıştı.

Peter de Jane de aralarındaki geçimsizliği biliyorlardı. Sarah bunu daha fazla gizleyemeyip, onlara açılmıştı.

"Bazı erkekler bu tür sorumluluk karşısında dehşete düşerler.

Çünkü böylece kendilerinin de büyümeleri gerektiğini idrak ederler. İtiraf etmeliyim ki, ben de ilk seferinde korkmuştum." Peter sevgiyle Jane'e baktı ve sonra yine Sarah'a döndü. 'Ve Freddie'nin durulup, bir aile babası olması konusunda pek yetenekli olduğu söylenemez. Ama belki de bebek doğduktan sonra bunun hiç de sandığı kadar ürkütücü olmadığını anlayacaktır. Bebekler küçükken çok zararsız olurlar. Ama bebek doğana kadar zor günler geçireceksin." Peter durumu mümkün olduğunca Freddie'yi savunarak anlatmaya çalışıyordu, oysa Freddie'nin gerçek bir namussuz olduğunu karısına defalarca söylemişti. Ama kendi düşüncelerini Sarah'a anlatmak istemiyordu. Onu bebekle ilgili heveslendirmeyi tercih ediyordu.

Ama Sarah hiçbir şekilde heveslenmedi ve Freddie'nin davranışları ve içki içmesi daha da kötüleşti. Sa-rah'ı dışarı çıkarabilmek için Jane bütün hünerini kullandı ve nihayet onu alışverişe götürmeyi başardı. Beşinci Cadde'deki Bonwit Teller'a yeni girmişlerdi ki, Sarah birden bembeyaz oldu ve dengesini kaybedip, ablasının koluna yapıştı.

"iyi misin?" Jane onun yüzünü görünce birden korkuya kapıldı.

"Ben... ben iyiyim... ne olduğunu bilmiyorum." Kötü bir sancı girmiş ama yalnızca bir an sürmüştü.

"Neden oturmuyoruz?" Jane birine işaret edip bir sandalye ve bir bardak su istedi ama o sırada Sarah yine elini sıkmaya başlamıştı.

Alnında terler vardı ve yüzünün rengi yeşile dönüşmüştü.

23

"Çok üzgünüm... Jane. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum..." Ve bu sözleri söyler söylemez bayıldı. Ambulans hemen geldi ve Sarah'ı sedyeye yatırıp dışarı çıkardılar. O sırada kendine geldi. Jane de onunla birlikte ambulansa bindi. Bu arada dükkan görevlilerinden Peter'ı ofisinden, annesini evden aramaları rica etti. Bir kaç dakika sonra hastanedeydiler. Peter herkesten çok Jane için endişeleniyordu. Anneleri Sarah'ı görmek için içeri girdiğinde, Jane kocasına sarılıp, ağlamaya başladı. Anneleri uzun süre içeride kaldı ve dışarı çıktığında gözü yaşlı bir şekilde büyük kızına baktı.

"İyi mi?" diye sordu Jane, endişeyle ve annesi sessizce başını sallayıp oturdu, ikisi için de çok iyi bir anne olmuştu. Sessiz, gösterişi sevmeyen, zevkli bir kadındı. Doğru düşünceleri ve değer yargılan her iki kızına da yardımcı olmuştu ama Sarah'ın Freddie ile mutlu olmasına pek fazla yaran olamamıştı.

"İyileşecek," dedi Victoria Thompson ve ellerini uzatı. Peter ve Jane onun ellerini sıkıca tuttular. "Bebeği kaybetti... ama daha çok genç." Victoria Thompson da bebeğini kaybetmişti. Sarah ve Jane'den önce hamile kaldığı tek oğlunu ama bu acıya kızlanın ikisiyle de paylaşma-mıştı. Sarah'ı teselli etmek için ona bunu şimdi anlatmıştı. "Bir gün bur başka bebeği olacaktır," dedi Victoria üzüntüyle ama daha çok üzüldüğü şey, Sarah'ın Freddie ile olan mutsuzluğundan söz etmesiydi. Durmadan ağlıyor, her şeyin kendi suçu olduğunu söylüyordu. Bir gece önce tek başına masayı çekmişti çünkü Freddie hiçbir zaman yanında değildi. Ve ondan sonra tüm hikayeyi anlatmaya

başladı. Freddie'nin eve hiç gelmediğini, ne kadar çok içtiğini, onunla yaşamaktan çok mutsuz olduğunu ve Freddie'nin bebeği hiç istemediğini.

Doktorlar onu bir daha görmeleri için ancak saatler sonra izin verdiler. Bu arada Peter ofisine dönmüş, gitmeden önce Jane'den eve gidip dinleneceğine ve günün

24

stresini üzerinden atacağına dair söz almıştı. Ne de olsa o da hamileydi ve bir tane düşük yeterince kötüydü.

Freddie'yi de aramaya çalışmışlardı ama o her zamanki gibi dışandaydı ve nerede olduğunu ya da ne zaman döneceğini hiç kimse bilmiyordu. Hizmetçi Bayan Van Deering'in başına gelenlerden dolayı çok üzülüğünü belirtti ve eğer Bay Van Deering eve gelir ya da ararsa kendisini hastaneye göndereceğini söyledi. Ama bunun pek olası bir şey olmadığını herkes sessizce kabul etti.

"Hep benim suçum." Onu yeniden gördüklerinde Sarah hıçkınıyordu. "Bu bebeği yeterince çok istemedim... Freddie çok kızdı diye üzülümüştüm ve şimdi..." Hıçkırmaya devam etti ve sözleri anlaşılabilir bir hal aldı. Annesi ona sarılıp, susturmaya çalıştı. Ve sonunda üç kadın birden ağlamaya başladılar ve Sarah'ı sakinleştirmek için ona ilaç vermek zorunda kaldılar. Onu bir kaç gün hastahenede tutacaklardı. Victoria hemşireye kızıyla birlikte kalacağını söyledi ve Jane'i bir taksiye bindirip evine gönderdi.

Sonra koridordaki telefon kulübesine girip, kocasıyla uzun uzun konuştu.

Freddie o akşam eve geldiğinde, kayınpederinin oturma odasında kendisini beklediğini görüp şaşırıldı. Allah-tan her zamankinden daha az içmişti ve saat gece yansını geçiyor olmasına rağmen oldukça ayıktı. Sıkıcı bir gece geçirmiş ve eve erken dönmeye karar vermişti.

"Tanım!... efendim... burada ne yapıyorsunuz?" Freddie'nin yüzü hafifçe kızardı ve sonra o çocuksu gülümsemelerinden birini fırlattı. Ama sonra, Edward Thompson'un gecenin bu saatinde onu beklemesinde bir terslik olması gerektiğini farketti. "Sarah tyi mi?"

"Hayır, değil." Adam bir an uzağa, sonra da Freddie'nin gözlerine baktı. Bunu söylemenin kolay bir yolu yoktu. "Şey... Sarah bu sabah bebeğini kaybetti ve şu anda Lenox Hill Hastanesi'nde. Annesi hâlâ yanında."

"Bebeğini mi kaybetti?" Freddie şaşırılmış görünmeye 25

çalışırken, üzerinden büyük bir yük kalktığını hissetti ve bu rahatlamasını belli etmeyecek kadar ayık olması için dua etti.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm." Sanki sözünü ettiği kişiler bir başkasının kansı ve bebeğiydi, kendisi pek bir şey hissetmiyordu.

"Sarah iyi mi?"

"Sanırım başka çocuklar doğurabilecek. Ama iyi olmayan başka şeyler var. Karımın bana anlattığına göre, Sarah ile aranız pek iyi değilmiş. Normal olarak kızlarımın evlilik yaşamlarına asla karışmam ama Sarah bu durumdayken, sanırım bu konuyu sizinle konuşmamız gerekiyor. Karımın söylediğine göre, Sarah bütün öğleden sonra kriz içindeymiş ve sabahın erken saatlerinden beri hiç kimsenin sana ulaşamamış olması bence son derece önemli.

Böyle bir yaşam ne onun ne de sizin için mutlu olamaz. Sizin hakkında bilmemiz gereken bazı şeyler mi var? Ya da kızımın olan beraberliğini bu evliliğe başladığınız günlerdeki ilgi ve şefkatle devam ettirebilecek misiniz?"

"Ben... ben... tabii... bir içki ister miydiniz Bay Thompson?" Freddie içkilerin durduğu köşeye yürüdü ve kendisine bir bardak viski doldurup, üzerine biraz su ekledi.

"Sanmıyorum." Edward Thompson damadına öfkeli gözlerle bakarak vereceği cevabı bekliyordu. "Kızıma bir koca olarak uygun davranmamana neden olabilecek bazı sorunların mı var?"

"Ben... şey... efendim bu bebek işi biraz beklenilmedi oldu."

"Anlıyorum, Frederick. Bebekler genellikle böyle doğarlar. Kızımın aranızda bilmem gereken bir anlaşmazlık mı var?"

"Hayır, yok. O harika bir kız. Ben... ben... şey... evliliğe alışabilmem için biraz zaman gerekli bana, hepsi bu."

"Ve de iş hayatına alışabilmen için galiba." Edward Thompson ona dik dik bakıyordu.

"Evet, tabii, tabii. Bebeğin doğumundan sonra iş hayatına başlamayı planlıyordum."

26

"Sanırım bu konuyu artık daha çabuk ele alabilirsin, öyle değil mi?"

"Tabii, efendim."

Edward Thompson ayağa kalktı ve Freddie'nin oldukça perişan bedeninin üzerinden bakarken, son derece saygın ve ürkütücü bir görüntü arz ediyordu. "Yann sabah Sarah'ı ziyaret edeceğinden eminim, Frederick. Öyle değil mi?"

"Kesinlikle efendim." Freddie onunla birlikte kapıya yürürken, ondan bir an önce kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

"Annesini sabah onda hastaneden alacağım. Sanırım o saatte orada olursun, değil mi?"

"Kesinlikle, efendim."

"Pekala, Frederick." Edward Thompson kapının önünde döndü ve ona bir kez daha baktı. "Birbirimizi anlıyoruz değil mi?" Çok az laf söylenmiş ama çok şey anlaşılmişti.

"Sanırım, öyle efendim."

'Teşekkürler, Frederick, iyi geceler. Yarın görüşürüz.'

Freddie kapıyı kapatıp derin bir nefes aldı ve sonra Sarah ve bebeğe olanları düşünmek için kendine bir viski daha doldurdu.

Bir bebek kaybetmenin nasıl bir duygu olduğunu merak ediyordu ama kendine çok fazla sormak niyetinde de değildi. Bu tür konular hakkında çok az bilgisi vardı ve eğitimini genişletmeye gerek duymuyordu. Sarah için üzülmişti, onun ne denli yıkıldığını tahmin edebiliyordu ama yine de bebek için hiçbir üzüntü duymuyordu. Sarah'la evlenmenin eğlenceli olacağını sanmıştı.

İstediğin anda koluna takıp partilere götürebileceği biri olarak görmüştü onu. Ama bu kadar sıkılacağını ve kendini kapana sıkışmış gibi hissedeceğini hiç düşünmemişti. Sarah da dahil olmak üzere, evlilik hakkında hoşuna giden hiçbir şey yoktu. Sarah güzel bir kızdı ve bir

27

başkası için mükemmel bir eş olabilirdi. Evini iyi idare ediyor, iyi yemek pişiriyor, konuklarını mükemmel bir şekilde ağırlıyordu.

Ayrıca zeki ve hoş biriydi. Hatta ilk zamanlarda onu fiziksel olarak da heyecan verici buluyordu. Ama şimdi onu düşünmeye bile katlanmıyordu. Evlilik dünyada istediği eı son şeydi ve bebeği kaybettikleri için son derece rahatlamıştı. Çünkü bu bebeğin yaşaması her şeyin üzerine tuz biber ekebilirdi.

Ertesi sabah saat tam onda hastanedeydi. Bay Thompson karısını almak için geldiğinde orada olmalıydı. Koyu renk takım elbise ve koyu bir kravatla son derece kasvetli bir görünümdeydi. Sarah için çiçekler getirmişti ama Sarah pek umursamadı. Yatağına uzanmış, pencereden dışarı bakıyordu. Odaya girdiğinde annesinin elini tutuyordu ve bir an için ona üzüldü. Sarah ona bakmak için başını çevirdi ve gözyaşları yanaklarından aşağıya süzölmeye başladı.

Annesi Sarah'm elini hafifçe sıktı ve damadının omuzuna dokunarak, sessizce odadan çıktı.

"Üzgünüm, Freddie," dedi Sarah ama Freddie'nin yüzündeki ifadeden onun hiç de üzgün olmadığını hemen anladı.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu Sarah, gözyaşlarının arasından.

Kalkmak için hiçbir çaba göstermedi, öylece yattı. Ve korkunç görünüyordu. Uzun siyah saçları karmakarışık olmuş, yüzü bembeyazdı. Dudakları ise neredeyse maviydi. Çok kan kaybetmişti ve doğrulamayacak kadar zayıf düşmüştü. Ama şimdi yaptığı tek şey başını öte yana çevirmektir ve Freddie ona ne diyeceğini bilemiyordu.

'Tabii ki hayır. Sana neden kızayım ki?' Ona biraz daha yanaştı ve çenesinden tutup yüzünü kendine doğru çevirdi ama Sarah'ın gözlerindeki acı dayanılmayacak kadar büyüktü. Bununla başa çıkamazdı ve Sarah da bunu biliyordu.

"Benim suçumdu.... geçen akşam yatak odasındaki o 28

aptal masayı çektim ve... bilemiyorum... doktor olacağı varmış

dedi."

"Gördün mü..." Freddie onun ellerine baktı ama uzanıp ona dokunmadı. "Bak... belki böylesi daha iyi oldu. Ben yirmi dört, sen de yirmi yaşındasın, bir bebek için hazır değiliz."

Sarah uzun süre sustu ve sonra ona, sanki onu ilk kez görüyormuş

gibi baktı. "Bebeği kaybettiğimiz için , memnun oldun, değil mi?"

Freddie başının ağrısıyla uğraşmaya çalışırken, Sarah'ın gözleri neredeyse canını yakar gibi bakıyordu.

"Böyle bir şey söylemedim."

"Söylemene gerek yoktu. Üzülmedin, öyle değil mi?" "Senin için üzüldüm." Bu doğrudu. Sarah gerçekten çok kötü görünüyordu.

"Bu bebeği asla istemedin."

"Hayır, istemedim." Ona karşı dürüst davranıyordu, en azından bunu ona borçluydu.

"Şey, senin sayende ben de pek istemedim ve sanırım bu yüzden de onu kaybettim."

Freddie ona söylemesi gerektiğini bilemiyordu. Bir an sonra içeri Bay Thompson ve Jane girdi. Bayan Thompson hemşirelerle görüşüyordu. Sarah birkaç gün daha hastanede kaldıktan sonra ailesinin evine çıkacaktı. Ve kendini yine iyi hissettiği zaman kendi evine dönecekti.

"Tabii eğer istersen sen de bizde kalabilirsin." Victoria Thompson damadına kibarca gülümsedi ama Sarah'ı onunla birlikte eve göndermemekte kararlıydı. Kızına göz kulak olmak istiyordu ve Freddie bu işin üzerinden alınmış olmasından dolayı son derece rahatlamıştı.

Ertesi gün Sarah'a kırmızı güller gönderdi ve bir kez daha hastaneye gitti. Sarah hastaneden çıkıp ailesinin yanında kaldığı bir hafta boyunca onu her gün ziyaret etti.

Ona bebekten hiç söz etmedi. Ama konuşma ortamı yaratmak için elinden geleni yaptı. Onun yanında kendi-29

ni bu denli rahatsız hissetmesine şaşıyordu. Sanki bir gece içinde iki yabancı olmuş gibiydiler. Oysa işin doğrusu her zaman iki yabancıydılar. Ama şimdi bunu saklamak daha zorlaşmıştı.

Sarah'in hiçbir üzüntüsünü paylaşmı-yordu. Onu yalnızca bir görev olarak ziyaret ediyordu. Ve tabii Bay Thompson'dan çekindiği için.

Thompson'lann evine her gün öğle saatlerinde geliyor, Sarah'm yanında bir saat kalıyor ve sonra arkadaşlarıyla birlikte öğle yemeğine gidiyordu. Akıllıca davranarak, ona akşam ziyaretlerinde bulunmuyordu. Çünkü Sarah ve ailesinin onu sarhoş görmelerini istemiyordu. Sarah'm hâlâ mutsuz olmasına ve bu kadar kötü görünmesine üzülmüyordu. Ama Sarah'm ondan duygusal beklentileri olduğunu ya da bir başka bebek yapmak fikrini aklına bile getirmek istemiyordu. Bunları düşündükçe daha çok içiyor ve kaçıyor. Sarah iyileşip eve gelmeye hazır olduğunda, artık kimsenin onu kurtaramayacağı bir inişe geçmişti. Öylesine kontrolsüz bir şekilde içiyordu ki, birlikte içtiği arkadaşları bile onun için endişe duymaya başlamışlardı.

Her şeye rağmen, Sarah'ı eve götürmek üzere Thompson'lann evine gitti. Evlerinde hizmetçi onlan bekliyordu. Her yer temiz ve düzenliydi ama Sarah kendini birden bir yabancı gibi hissetti. Sanki burası onun değil, bir başkasının eviydi.

Freddie de evde bir yabancı gibiydi. Bebeği kaybettiklerinden beri eve yalnızca giysilerini değiştirmek için uğramıştı. Sarah'm evde olmamasını fırsat bilerek her gece kafayı çekmişti. Şimdi Sarah'ın evde olması ona garip ve kısıtlayıcı geliyordu.

Öğleden sonrayı onunla birlikte geçirdi ve sonra eski bir arkadaşıyla yemeğe çıkmak zorunda olduğunu bildirdi. Onunla bir iş konuşacaklardı ve bu çok önemliydi. Sarah'm buna karşı çıkmayacağını biliyordu ve Sarah bu ilk gece onu yalnız bırakmasından dolayı hayal kırıklığı-

30

na uğramasına rağmen karşı çıkmadı. Ama sabahın ikisinde eve gelmesine çok karşı çıktı. Onu içeri kapıcı taşımıştı. Zili çaldıklarında Sarah şoke oldu. Freddie adamın üzerine yığılmıştı ve Sarah'ı tanımadı. Kapıcı onu yatak odalarındaki koltuğa oturttu, Freddie de ona yüz dolar verdi ve teşekkür etti. Sonra sendeleyerek yatağa gitti ve kendini yatağın üzerine atıp sızdı. Sarah uzun bir süre ona baktı ve gözleri yaşlarla dolu bir şekilde odadan çıkıp, misafir odasına gitti. İçinde bir acı vardı. Kaybettiği bebek ve hiçbir zaman sahip olmadığı ve olamayacağı kocası için acı duyuyordu.

Freddie ile evli kalmanın sonsuz bir üzüntü ve hayal kırıklığından başka bir şey olmayacağını nihayet anlamıştı. Ve artık bu gerçekten kaçamazdı. Freddie bir sarhoş ve playboydan başka bir şey olamazdı. Ama işin kötüsü, ondan ayrılmayı düşünememe-siydi.

Kendisinin ve ailesinin şerefine leke sürmeye tahammül edemezdi.

O gece misafir odasındaki yatakta yatarken önündeki uzun ve yalnız yolu düşündü. Freddie ile birlikte bir ömür boyu sürecektir yalnızlık.

31

ARAH eve döndükten bir hafta sonra sağlıklı ve iyi görünmeye başlamıştı. Ayağa kalkmış, annesi ve ablasıyla öğle yemeğine çıkmıştı. Her iki kadın da onun biraz sessiz ve içine kapanık olduğunu düşünmekle birlikte, yine de iyi görünüyordu.

Bir gün Jane'in evinde üçü birlikte öğle yemeği yediler ve annesi Sarah'a, Freddie'nin nasıl

davrandığını sormaya çalıştı. Sarah bebeğini düşürdüğü zaman anlattığı şeyler kadıncağızın keyfini kaçırmıştı.

"Freddie iyi," dedi Sarah ve başını öte yana çevirdi, Her zamanki gibi, yalnız geçirdiği geceler ya da Freddie'nin sabaha karşı sarhoş

dönmesinden hiç söz etmedi. Hatta artık Freddie'ye bile bir şey söylemez olmuştu. Kaderini kabullenmişti ve onunla evli kalmakta kararlıydı. Aksini düşünemezdi bile, çünkü bu çok aşağılayıcı olurdu.

Freddie de onda bir değişiklik hissetmişti. Uygunsuz davranışlarına karşı bir boyun eğiş, bir kabullenme. Sanki bebekle birlikte, Sarah'ın da bir yanı ölmüş gibiydi. Ama Freddie bu durumu hiç kurcalamadı ve Sarah'ın bu

32

suskun davranışından yalnızca faydalandı. Eve istediği gibi girdi ve çıktı, onu bir yere götürmek zahmetine kırk yılda bir katlandı, görüştüğü diğer kadınları saklamadı ve uyandığı andan sızmcaya kadar içti.

Bu, Sarah için inanılmaz bir mutsuzluktu ama o bunu kabullenmekte kararlı gibi görünüyordu. Aylar geçtikçe acılarını içine attı ve kimseye bir şey anlatmadı. Ama ablası onu her görüşünde giderek endişelenmeye başladı. Ve sonuç olarak, Sarah onunla daha az görüşmeye başladı. Artık Sarah'ın her hareketinde bir boşluk, anlamsızlık vardı. Gözleri sessiz bir öfkeyle doluydu.

Bebeğini kaybettiğinden beri ürkütücü bir şekilde zayıflamıştı ve bu da Jane'i çok üzüyordu ama Sarah'ın onu görmekten kaçındığını da hissediyordu.

"Sana neler oluyor?" diye sordu Jane sonunda. Mayıs ayıydı ve Jane altıncı ayına girmişti. Sarah ablasını hamile olarak görmeye dayanamadığı için aylardır görüşmemişlerdi.

"Hiçbir şey. iyiyim."

"Bana bunu söyleme, Sarah! Transa girmiş gibisin. Freddie sana ne yapıyor? Neler oluyor?" Kızkardeşini böyle görmek onu çok üzmüştü. Sarah'ın onu görmekten rahatsız olduğunu hissettiği için fazla üzerine gitmek istemiyordu ama artık onu kendi başına bırakamazdı. Sarah'ın ruhsal durumundan, hatta yaşamından endişe duymaya başlamıştı ve birinin bu duruma engel olması gerekiyordu.

"Saçmalama, ben iyiyim."

"Her şey eskisinden daha mı iyi?"

"Sanırım öyle." Sarah özellikle böyle konuşuyordu ama ablası bunun farkındaydı.

Düşük yaptığı zamandan daha zayıf, daha soluktu. Derin bir depresyon geçiriyordu ama bunu kimse bilmiyordu. Herkese iyi olduğunu, Freddie'nin de düzeldiğini söylüyordu. Hatta ailesine, Freddie'nin

iş aradığını bile

Mücevheri» — F. 3

33

söylemişti, ama bu saçmalığa artık kimse inanmıyordu, Kendi bile.

Evlilik yıldönümlerinde, ailesi Southampton'daki evlerinde bir kutlama partisi vererek, Sarah'm sürdürdüğü bu komik oyuna katkıda bulundular.

Önceleri Sarah onları vazgeçirmek istedi ama sonunda yapmalarına izin verdi. Freddie orada bulunacağına dair söz vermişti. Aslında bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Haftasonunu Southampton'da geçirecek ve yanında birkaç arkadaşını getirecekti.

Ev yeterince büyüktü. Sarah durumu annesine anlattı ve annesi de onların arkadaşları için evlerinde her zaman yer olduğunu söyledi.

Ama Sarah Freddie'yi uyardı. Eğer evde kalmak istiyorlarsa uygun davranacaklardı, kendisini ve ailesini utandırmalarına izin veremezdi.

"Ne aptalca bir şey, Sarah," dedi Freddie. Bir kaç aydan beri giderek acımasız olmaya başlamıştı. Sarah bunun, içtiği içkiden mi, yoksa gerçekten kendisinden nefret etmeye başlamasından mı kaynaklandığını bilemiyordu. "Benden nefret ediyorsun, değil mi?"

diye sordu Freddie.

"Saçmalama. Yalnızca arkadaşlarının ailemin yanında rezalet çıkarmalarını istemiyorum."

"Ne kadar da ahlak düşkünüsün. Zavallı sevgilim, ailesinin yanında uygunsuz davranacağımızdan korkuyor." Sarah ona hiçbir yerde uygun davranmadığını söylemek istedi ama vazgeçti.

Onunla sonsuza dek mutsuz olacağını bilerek, kendini yavaş yavaş

bu yaşam türüne alıştıırıyordu. Herhalde bir başka bebek de olmayacaktı ama zaten bunun da hiçbir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. O yalnızca gün be gün yaşıyordu ve bir gün öldüğünde her şey sona erecekti. Freddie'den boşanmak fikri aklına bile gelmemişti. Ailesinden hiç kimse boşanmamışü ve bunu gerçekleştiren ilk kişi olmayı tahayyül bile edemezdi. Bunun utancı hem kendisini hem de ailesini

34

öldürürdü. "Merak etme, Sarah, uygun davranırız. Yalnızca o uzun ve hüznü yüzünle arkadaşlarımla canını sıkma. Bir partide insanların keyfini kaçırmayı iyi biliyorsun." Sarah onunla evlendikten ve bebeğini kaybettikten sonra bütün renkliliğini, canlılığını, heyecanını ve yaşam zevkini yitirmişti. Genç kızlığında her zaman canlı ve mutlu bir kızdı ve birden sanki bir ölüye dönüşmüştü. Bu durumu hep Jane belirtiyordu ama Peter ve ailesi endişelenecek bir şey olmadığını, Sarah'ın düzeleceğini

söylüyorlardı, çünkü buna inanmak istiyorlardı.

Thompson'lardaki partiden iki gün önce Windsor Dükü, Wallis Simpson ile evlendi. Fransa'da, Cande Şatosu'nda uluslararası şöhretler ve basın mensupları arasında evlendiler. Sarah turn bu ilginin zevksiz ve iğrenç olduğunu düşünüyordu. Düşüncelerini kendi yıldönümü partisine çevirdi ve Windsor'lan hemen unuttu.

Bu büyük olay için Peter, Jane ve küçük James de haftasonunu Southampton'da geçireceklerdi. Ev harika görünüyordu, her yer çiçeklerde doluydu ve çimenlerin üzerine okyanusa bakan bir çadır kurulmuştu. Thomp-son'lar Sarah ve Freddie için çok güzel bir parti organize etmişlerdi. Cuma gecesi bütün gençler Canoe Place Inn'e gidip, dans ettiler ve harika vakit geçirdiler. Hatta hamileliği iyice ilerlemiş olan Jane ve yıllardır gülümsemediğini düşünen Sarah bile çok eğlendi. Freddie onunla dans etti ve bir an için onu öpecek gibi oldu. Bir süre sonra Peter, Jane, Sarah ve bazıları eve dönerken, Freddie ve yakın arkadaşları eğlenceye devam etmek üzere başka bir yere gittiler. Sarah yine durgunlaştı ama "Jane ve Peter'la eve dönerken hiçbir şey söylemedi. Ablası ve eniştesinin keyifleri yerindeydi, onun bu durgunluğunu farketmediler bile.

Ertesi gün güneşli ve güzeldi ve daha sonra Thomp-sonlar, Sarah ve Freddie'nin kutlaması için gelen konuklan karşılamaya başladıklarında, Long Island muhteşem bir gün batımı güzelliğine büründü. Sarah, turn hatlarını

35

ortaya çıkararak ve onu genç bir tanrıça gibi gösteren beyaz tuvaleti içinde çok hoştu. Siyah saçlarını tepesinde toplamış, büyük bir www.webturkiyeportal.com

zarafet içinde konuklan karşılıyordu. Herkes onun ne kadar olgunlaştığından ve güzeleştikten söz ediyordu. Turkuvaz rengi bol elbisesi içinde tumbul ve anaç görünen ablasıyla tam bir tezat içindeydiler ama Jane bu görüntüsünden dolayı yakınır bir tavırda değildi.

"Annem istersem cadın giyebileceğimi söyledi ama ben bunun rengini daha çok beğendim," diye şakalaşıyor-du eski bir arkadaşıyla. Sarah onlann yanından geçip gülümsedi. Aslında uzun zamandır olmadığı kadar iyi ve mutluydu ama Jane onun için hâlâ endişe duyuyordu.

"Sarah ne kadar zayıflamış."

"Şey... bu yıl biraz hastalandı da." Sarah düşük yaptığından beri daha da zayıflamıştı ve Jane, Sarah ona hiçbir şey söylemediği halde, onun bu düşüktüğü dolaylı suçluluk duyduğunu hissetmişti.

"Henüz bebek yok mu?" diye soruyorlardı insanlar. "Oh, artık çoluk çocuğa karışmalısınız!" Sarah onlara yalnızca gülümsedi ve bir saat sonra, parti başladığından beri Freddie'yi hiç görmemiş olduğunu farketti. Bir saat önce arkadaşlarıyla birlikte bardaydılar ama sonra babasıyla birlikte konuklan karşılarırken onları gözden kaybetmişti.

Sonunda uşağa sordu ve uşak. Bay Van Deering ve arkadaşlarının birkaç dakika önce arabaya binip, Sout-hampton'a doğru gittiklerini bildirdi.

"Herhalde bir şey almaya gitmişlerdir. Bayan Sarah," dedi uşak, ona kibarca bakarak.

"Teşekkür ederim, Charles." Charles yıllardır onlarda çalışıyordu ve kışın herkes kente döndüğünde, burada kalıp eve bakardı. Sarah onu çocukluğundan beri tanır ve çok severdi.

Freddie için endişe duymaya başladı. Herhalde limandaki barlardan birine içki içmeye gitmişlerdi ve bir 36

süre sonra partiye döneceklerdi. Ama ya döndüklerinde sarhoş

olurlarsa ya da yokluklarını kimse farkeder mi diye endişelenmeye başladı.

"O yakışıklı kocan nerede?" diye sordu, annesinin yaşlıca arkadaşlarından biri ve Sarah onun kendisine şal getirmek üzere yukarı çıktığını ve az sonra geleceğini söyleyince, yaşlı hanım bu ilginin çok hoş olduğunu belirtti.

"Bir şey mi var?" diye sordu Jane kısık bir sesle. Yaran saattir onu izliyordu ve yüzündeki sahte gülümsemeye kanmayacak kadar akıllıydı.

"Hayır. Neden?"

"Sanki birisi çantana yılan koymuş gibi bir halin var." Sarah gülmekten kendini alamadı. Bir an çocukluklarını hatırladı ve hamile olduğu için Jane'i affeder gibi oldu. İki ay sonra onu kucağında bir bebekle görmek ona çok zor gelecekti. Çünkü kendi bebeği gitmişti ve bir daha asla olmayabilirdi. Düşük yaptığından beri Freddie ile hiç sevişmemişlerdi. "Ee. yılan nerede bakalım?"

diye sordu Jane.

"Aslına bakacak olursan, dışanda." İki kardeş uzun bir süredir ilk kez olarak kahkahalara boğuldular.

"Onu kastetmemiştim... ama oldukça uydu. Kimlerle gitti?"

"Bilmiyorum. Ama Charles'ın söylediğine göre yanm saat önce şehre doğru yola çıkmışlar."

"Bu da ne demek?" Jane endişeli bakıyordu. Bu adam Sarah'm canını çok sıkıyor olmalıydı, hem de sandıklarından da fazla, insan bir gece için davranışlarını kontrol edemez miydi?

"Belki de sorun çıkaracaktır. İçki içeceği kesin. Hem de çok miktarda. Eğer şansımız varsa, sarhoş olmaz."

"Bu annemin çok hoşuna gidecektir." Jane gülümsedi ve birlikte kalabalığa baktılar, insanlar eğleniyorlar gibiydi. Eh, bu da bir şey sayılırdı.

"Bence babamın daha hoşuna gidecektir." ikisi bir-37

den kahkaha attılar. Sarah derin bir nefes alıp ablasına baktı. "Son bir kaç aydır sana kötü davrandığım için üzgünüm. Şey..."

bilemiyorum.. bebeği düşünmek bana çok zor geliyor..." Sarah'ın gözleri yaşla doldu ve başını çevirdi. Ablası kolunu onun omzuna attı.

"Biliyorum. Ve beni endişelendirmekten başka bir şey yapmadın.

Keşke seni mutlu edebilecek bir şey yapa-bilsem."

"Ben iyiyim."

"Burnun büyüyor, Pinokyo."

"Oh, sus." Sarah onu bakıp sırttı ve bir süre sonra konukların arasına karıştılar. Yemeğe oturduklarında, Freddie hâlâ dönmemişti. Konuklar masalarda belirtilen yerlerine otururlarken, onun ve arkadaşlarının yokluğu hemen farkedilmişti, çünkü kayınvalidesinin sağ yanındaki şeref yeri görünür bir şekilde boş

duruyordu. Ama daha henüz kimse bir yorumda bulunmadan ya da Bayan Thompson, Sarah'a kocasının nerede olduğunu sormadan çılgın bir korna sesi duyuldu ve Freddie ile birlikte dört arkadaşı, bağırıp çağrışarak geldiler. Arabayı masaların yanına kadar sürdüler ve herkesin gözü önünde üç kızla birlikte arabadan indiler. Kızlardan birinin kolları Freddie'nin boynundaydı.

Konuklara biraz daha yaklaştıklarında, hanımların bir gecelik servisleri için para ödenen kadınlardan olduğu anlaşıldı.

Dört genç erkek kör kütük sarhoştı ve bu sahnenin çok komik olduğunu sanıyorlardı. Ama kadınlar çevrelerindeki saygın görünüşlü, şok olmuş kişilere bakarken biraz rahatsız oldular.

Freddie'nin yanındaki kız, onu kente dönmek için ikna etmeye çalışıyordu ama sonra iş çığımdan çıktı. Bir grup garson arabayı oradan çekerken, uşak Charles kızları götürmeye çabalıyordu.

Freddie ve arkadaşları sendeleyerek dolanıyorlar, diğer konukların üzerine düşüyorlar ve kendilerini rezil ediyorlardı. Freddie en kötüleriydi. Birlikte getirdiği kızı kesinlikle bırak-

38 mıyordu. Sarah düşünmeden ayağa kalktı, gözleri yaşla doluydu.

Bir yıl önceki düğün gününü ve tüm umutlarını hatırladı ve sonra yaşadığı kabusu düşündü. Freddie'nin yanındaki kız, bir yıl boyunca yaşadığı dehşetin yalnızca bir sembolüydü. Ve şimdi sessiz bir acı içinde onu izlerken, birden her şey gerçekdişı görünmeye başladı. Sanki bir korku filmi izliyordu ama işin kötüsü bu filmde kendisinin de rol almasıydı.

"Neyin var, bebek?" diye seslendi Freddie ona. "Sevgilimle tanışmak istemiyor musun?" Sarah'ın yüzündeki ifadeye güldü ve Victoria Thompson, adeta donmuş gibi duran küçük kızının yanına doğru yürüdü. "Sheila," diye bağırmaya devam etti Freddie, "Bu benim karım.. ve bunlar da ailesi." Herkes şaşkınlık içinde bakarken, Freddie onlara el salladı. Ama o sırada Edward Thompson harekete geçti, iki garsonla birlikte Freddie ve kızı çabucak oradan uzaklaştırırlarken, diğerleri de bir garson ordusu tarafından götürüldüler.

Kayınpederi onu küçük plaj kulübesine sokarken, Freddie daha da saldırganlaşmıştı. "Ne oluyor. Bay Thompson? Bu parti benim şerefime verilmiyor mu?"

"Hayır. Aslında bu parti hiç verilmemeliydi. Seni aylar önce kapı dışarı koymalıydık. Ama seni temin ederim ki Frederick, bu iş

hemen gerçekleştirilecektir. Buradan derhal gidiyorsun. Eşyalarını haftaya göndeririz. Pazartesi günü avukatlarım seni arayacaklardır.

Kızıma çektirdiğin işkenceler artık sona erdi. Anlaşıldı mı?"

Edward Thompson'un sesi küçük kulübenin içinde gürlledi. Ama Freddie korkamayacak kadar sarhoştü.

"Vay, vay... demek babamız biraz kızmış! Senin de bazı kadınlarla ilişkin olmuştur, öyle değil mi? Haydi, bayım... istersen bu kızı seninle paylaşabilirim." Freddie ka-pıyı açtı ve kızın dışarıda beklediğini gördüler.

Edward Thompson, Freddie'yi omuzlarından tutup kaldırırken, öfkeden titriyordu. "Seni iğrenç yaratık, eğer 39

seni bir daha görürsem, öldürürüm. Şimdi buradan defol ve Sarah'tan uzak dur!" diye bağırdı ve onları izleyen kadın korkuyla bir çığlık attı.

"Evet, efendim." Freddie bir sarhoş selamı verdi, fahişesine kolunu uzattı ve beş dakika sonra arkadaşları ve kadınlar ile birlikte yok oldular. Sarah yatak odasında oturmuş ağlıyordu. Ablası Jane de böylesinin daha iyi olduğunu, zaten başından beri bir kabus yaşadığını, belki de kendi suçu olduğunu, çocuğu kaybetmese onun değişebileceğini söyledi. Ablasının söylediklerinin bazıları anlamlı, bazıdan saçmaydı. Az sonra annesi geldi ama konukları yalnız bırakmaması gerekiyordu. Jane'in durumu kontrol altına aldığını görüp rahatladı. Parti tam fiyaskoydu.

Hepsi için çok uzun bir gece oldu. Ama herkes yemeğini elinden geldiğince çabuk yedi, bir kaç cesur çift dans etti ve hepsi kibarca hiçbir şey olmamış gibi davranıp erkenden kalktılar. Saat onda konukların hepsi gitmişti ve Sarah hâlâ ağlıyordu.

Thompson'ların evi ertesi sabah son derece ciddi bir havadaydı.

Bütün aile kütüphanede toplandı ve Edward Thompson, bir gece önce Freddie'ye söylediklerini Sarah'a açıkladı ve ona ciddi bir ifadeyle baktı.

"Bu senin karamı, Sarah," dedi, üzüntülü bir ifadeyle, "Ama senin ondan boşanmanı istiyorum."

"Baba, boşanamam.. bu herkes için felaket olur..." Sarah çevresine baktı ve onlara getireceği utançtan korku duymaya başladı.

"Ona dönmen çok daha kötü olacaktır. Neler çektiğini şimdi anlıyorum." Kızının yaşadıklarını düşünce bebeğini kaybettiğine neredeyse seviniyordu. Kızına üzüntüyle baktı. "Sarah, onu seviyor

musun?"

Sarah uzun bir süre tereddüt etti ve sonra başını salladı ve dizlerinin üzerine koyduğu ellerine bakarak fısıltıyla konuştu.

"Onunla neden evlendiğimi bile bilmiyo-

40

rum." Başını kaldırıp onlara baktı. "O zaman onu sevdiğimi sanıyordum ama onu tanıımıyordum bile."

"Çok kötü bir hata yaptın. O seni kandırdı, Sarah. Bu herkesin başına gelebilir. Şimdi senin bu sorununu çözmemiz gerekiyor.

Bunu yapmama izin vermeni istiyorum." Diğerleri başlarını sallayarak onaylarken, Edward'm sesindeki kararlılık hiç değişmedi.

"Nasıl?" Kendini bir çocuk gibi, kaybolmuş gibi hissediyor ve bir gece önce herkesin önünde rezil olduğunu düşünüyordu. Akıl almaz bir şeydi bu. Ailesinin evine fahişeler getirmesi... Bütün gece ağlamış, herkesin ne diyeceğini, ailesinin nasıl küçük düştüğünü düşünmüştü.

"Her şeyi bana bırakmanı istiyorum." Sonra aklına başka bir şey geldi. "New York'taki daireyi istiyor musun?"

Sarah ona baktı ve başını salladı. "Ben hiçbir şey istemiyorum.

Yalnızca buraya, sizin yanınıza gelmek istiyorum." Konuşurken gözleri yaşla doldu ve annesi hafifçe omzunu okşadı.

"Zaten buradasın," dedi Edward, duygusal bir ses tonuyla. Karısı gözyaşlarını kurularken, Peter ile Jane el ele tutuştular. Bu olay herkesin canını sıkıyordu ama şimdi hepsinin içi rahatlamıştı.

"Peki ya sen ve annem?" Sarah her ikisine de yaşlı gözlerle baktı.

"Ne olmuş bize?"

"Boşanırsam şerefene leke sürülmüş olmaz mı? Kendimi o Simpson denilen kadın gibi hissediyorum. Herkes benden ve sizden söz edecek." Sarah ağlamaya başladı ve elleriyle yüzünü kapadı. O hâlâ küçük bir kızdı ve geçmiş ayların şokundan hâlâ etkileniyordu.

Annesi ona sanlıp, teselli etmeye çalıştı, "insanlar ne diyecekler ki, Sarah? Orun çok kötü bir koca olduğunu ve senin çok şanssız olduğunu. Sen neyi yanlış yaptın ki? Kesinlikle hiçbir şeyi. Bunu kabul etmelisin. Sen hiçbir

:: 41

şeyi yanlış yapmadın. Utanması gereken Frederick'tir, sen değil."

Aile yine başlarını sallayıp, onayladıkların belirttiler.

"Ama insanlar çok şaşıracak. Şimdiye kadar ailede hiç boşanan olmadı."

"Olmadıysa ne olacak? Freddie Van Deering'le birlikte bir kabus yaşamandansa, mutlu ve güvencede olmanı tercih ederim." Victoria kızının durumunun ne kadar kötü olduğunu anlamadığı için suçluluk duyuyordu. Kız-kardeşinin umutsuzluğundan yalnızca Jane şüphelenmiş, diğerleri pek önemsememişti. Hepsisi, onun mutsuzluğunun yaptığı düşüğe bağlı olduğunu düşünmüştü.

O öğleden sonra Peter ve Jane New York'a döndüler. Ertesi sabah babası avukatlarıyla buluştuğunda, Sarah kendini hâlâ çok kötü hissediyordu. Annesi onunla birlikte Southampton'da kalmaya karar verdi. Sarah New York'a dönmek istemiyor, orada kalıp, sonsuza dek saklanmak ve Freddie'den uzak kalmak istiyordu.

Babasının önerdiği boşanmayı kabul etmişti ama boşanma ile ilgili korkulan vardı. Gazetelerde boşanma davaları hakkında yazılar okumuştı ve hepsinin karmaşık, utanç verici ve üzücü olduğunu biliyordu. Freddie'nin öfkeden köpüreceğini sanıyordu ama Pazartesi günü, babasının avukatıyla görüştüktan sonra onu aradığında, Sarah adeta sok geçirdi.

"Hiç önemli değil, Sarah. Böylesi daha iyi olacak. Her ikimiz için de. Sanırım evliliğe hazır değildik." Biz? Freddie'nin bunu söylediğine inanamıyordu. Bu boşanmadan dolayı kendini suçlamıyordu demek. Ondan ve zaten hiçbir zaman üstlenmediği sorumluluklarından kurtulduğu için memnundu.

"Kızgın değil misin?" Sarah hem şaşkın hem de kırgındı.

"Hem de hiç, bebek."

Ve uzun bir sessizlik. "Peki memnun musun?"

Bir sessizlik daha. "Bu tür sorular sormaya bayılıyor-42

sun, değil mi, Sarah? Benim ne hissettiğim ne farkeder ki.? Biz bir hata yaptık, baban da bundan kurtulmamıza yardımcı oluyor.

Baban çok iyi bir insan ve sanırım doğru olanı yapıyoruz. Eğer seni üzdüysem özür dilerim..." Kötü bir haftasonu ya da iğrenç bir öğleden sonra gibi. Nasıl bir yıl geçirdiğinin farkında bile değildi.

Aslında kimse değildi. Freddie yalnızca bu işten kurtulduğu için memnundu.

"Şimdi ne yapacaksın?" Henüz ne yapacağını düşünmemiştii bile.

Her şey o kadar yeni ve karmaşıktı ki. Ama bildiği tek şey. New York'a dönmek istemediğiydi. Kimseyi görmek ya da Freddie Van Deering'le olan evliliği hakkında açıklamalar yapmak istemiyordu.

"Ben bir kaç aylığına Palm Springs'e gitmeyi düşünüyorum. Belki de yazın Avrupa'ya giderim."

Freddie hem konuşuyor hem de keyifli bir şekilde planlar yapıyordu.

"İyi fikir." Sanki bir yabancıyla konuşuyordu ve bu onu daha da üzüyordu. Birbirlerini hiç tanımamışlardı, her şey bir oyundu ve o kaybetmişti. Aslında ikisi de kaybetmişti. Ama onun pek umurunda değil gibiydi.

"Kendine iyi bak," dedi Freddie, sonsuza dek değil de, kısa bir süre için görmeyeceği bir dostu ya da sınıf arkadaşıyla konuşur gibi.

"Teşekkürler." Onu dinlerken boş gözlerle bakıyordu.

"Artık kapatmalıyım, Sarah." Sarah konuşmadan başını salladı.

"Sarah?"

"Evet... affedersin... aradığın için teşekkürler." Berbat bir yıl için teşekkürler. Bay Van Deering... Kalbimi kırdığın için teşekkürler...

Ona kendisini hiç sevip sevmediğini sormak istiyordu ama buna cesaret edemedi ve zaten cevabı bildiğini sanıyordu. Sevmediği belliydi. O hiç kimseyi sevmiyordu, kendini bile, hele Sarah'ı hiç.

Annesi onun bir ay boyunca yas tutmasını izledi. Sonra bu.

Ağustos ve Eylül'de de devam etti. Bu arada Sarah'ın ilgisini çeken tek şey Amelia Earhart'm kaybol-

43
ması ve bundan bir kaç gün sonra da Japonların Çin'i istila etmeleri idi. Ama çoğunlukla düşündüğü şey boşanması ve bunun ona getirdi utanç ve suçluluk duygusuydu. Jane'in kızı doğduğunda durumu daha da kötüleşir gibi oldu ama yine de Jane'i hastanede ziyaret etmek için New York'a gitti ve o gece Southampton'a tek başına dönmek için ısrar etti. Bebek çok tatlıydı ve adını Marjorie koymuşlardı ama Sarah yalnız kalmak için sabırsızlanıyordu. Artık zamanının büyük bir kısmını geçmişi düşünüp, başına gelenleri çözmeye çalışmakla geçiriyordu. Aslında her şey sandığından da basitti. Tanımadığı biriyle evlenmiş ve karşısına kötü bir koca çıkmıştı. Hikayenin sonu. Ama yine de kendini suçlamakta ısrar ediyor ve eğer ortadan yok olursa insanların onun varlığını unutacaklarını ve böylece kendi günahları için ailesini suçlamayacaklarını düşünüyordu, işte onlar ve kendisi için, ortalıkta görünmemekte ısrar ediyordu.

"Hayatın boyunca böyle yasayamazsın, Sarah," dedi babası, işçi gününden sonra, kış için New York'a dönerlerken. Yasal işlemler iyi gidiyordu. Freddie dediği gibi Avrupa'ya gitmişti ama avukatı her şeyi hallediyor ve Thompsonlarla tam bir iş birliği yapıyordu.

Duruşma Kasım ayında olacak ve boşanma tam bir yıl sonra gerçekleşecekti. "New York'a dönmelisin artık," dedi babası. Onu kenara atılmış bir akraba gibi orada bırakmak istemiyorlardı. Ama Sarah durumu aynen böyle görüyor ve ailesinin kendisinden utandığını düşünüyordu. Jane Ekim'de bebekle birlikte onu görmeye geleceklerini ve sonra hep birlikte New York'a dönebileceklerini söyledi ama Sarah buna da karşı çıktı.

"Ben New York'a dönmek istemiyorum, Jane. Burada son derece mutluyum."

"Charles ve üç yaşlı hizmetkarla mı? Bütün kış soğuktan donarak mı? Sarah, saçmalama. Eve dön. Daha

44

yirmi bir yaşındasın. Hayatından vazgeçemezsin. Yeniden başlamalısın."

"Başlamak istemiyorum," dedi Sarah, ablasının çocuğuna ilgi göstermeyi reddederek.

"Çılgın olma." Jane, kardeşinin inatçılığından bezmiş görünüyordu.

"Lanet olsun, sen ne biliyorsun ki? Seni seven bir kocan ve iki çocuğun var. Kimse için bir yük ya da utanç kaynağı olmadın. Sen mükemmel bir eş, evlat, abla ve annesin. Benim hayaüm hakkında ne biliyorsun? Kesinlikle hiçbir şey!" Sarah son derece öfkeli görünüyordu ve öyleydi ama Jane'e kızmamıştı. O kendine, kaderine... ve Freddieye kızıyordu. Ve ablasının yüzüne bakınca birden pişmanlık duydu. "Affedersin. Tek istediğim burada yalnız kalmak." Bunun açıklamasını bile yapamıyordu.

"Neden?" Jane anlayamamıştı. Sarah genç ve güzeldi, dünyada kocasından ayrılan tek kadın da değildi ama bir cinayet suçlusuymuş gibi davranıyordu.

"Kimseyi görmek istemiyorum. Bunu anlayamıyor musun?"

"Ne kadar zaman için?"

"Belki sonsuza dek. Tamam mı? Bu yeterince uzun mu? Şimdi iyice anlıyor musun?" Sarah onun bütün sorularını cevaplamaktan nefret ediyordu.

"Sarah Thompson, sen delisin." Babası, Sarah'ın eski soyadına dönmesi için gerekeni yapmıştı.

"Hayatımı istediğim gibi yönetirim. İstersem gidip bir rahibe olurum," dedi, inatla.

"Önce Katolik olman gerekir." Jane sınttı ama Sarah bunu hiç komik bulmadı. Onlar doğduklarından beri Piskoposluğa bağlıydılar. Ve Jane Sarah'nın biraz çılgın olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ya da bir süre sonra normale dönecekti. Hepsinin beklediği buydu ama artık hiçbir şey kesin görünmüyordu.

Ama Sarah New York'a dönmemekte kararlıydı. An-

45

nesi New York'taki evinde bulunan eşyaları alıp kutulara koymuştu, çünkü bu eşyaları da görmek istemediğini söylemişti.

Kasım ayındaki boşanma davasına siyah bir tayyör ve makyajsız bir yüzle gitti. Son derece güzel görünmesine rağmen korkuyordu ama duruşmanın sonuna kadar soğukkanlı bir şekilde oturdu. Ve

duruşma biter bitmez yine arabasıyla Long Island'a gitti.

Her gün sahilde uzun yürüyüşler yapıyordu. En soğuk günlerde, hatta rüzgâr yüzünü kanatırcasına kamçılacağı zaman bile yürümeye devam ediyordu. Sürekli olarak okuyor, annesine, Jane'e ve bazı eski arkadaşlarına mektuplar yazıyordu ama işin doğrusu, onlan hâlâ görmek istemiyordu.

Noel'i hep birlikte Southampton'da kutladılar ve Sarah yine sürekli olarak suskundu. Radyodan, Windsor Dükü ve Düşesi hakkında bir haber dinlediklerinde ilk kez olarak boşanmadan söz etti.

Kendini garip bir şekilde Wally Simpson ile özdeşleştiriyordu. Ama annesi ona Simpson'la hiçbir ortak yanlan olmadığı hakkında teminat verdi.

İlkbahar geldiğinde artık daha iyi, sağlıklı ve dinlenmiş

görünüyordu. Biraz kilo almış, gözlerinin ferri gelmişti. Ama o zaman da Long Island'ın uzak bir köşesinde bir çiftlik evi bulup kiralamak, hatta satın almaktan söz etmeye başladı.

"Bu çok saçma," diye bağırdı babası, bundan bahsettiğinde.

"Olanlardan sonra mutsuz olmanı ve burada bir süre kalıp kendine gelmek istemeni anlayabiliyorum ama kendini bir münzevi gibi Long Island'a gömmene izin vermeyeceğim. Yaza kadar burada kalabilirsin ve Hazi-ran'da, annen ve ben seni Avrupa'ya götüreceğiz." Buna bir hafta önce karar vermişti ve karısı buna çok sevinmişti. Hatta Jane bile bunun harika bir fikir olduğunu ve Sarah için çok iyi değişiklik olacağını söylemişti.

"Ben gitmem." Babasına inatla bakıyordu ama her 46

zamankinden sağlıklı, güçlü ve güzel görünüyordu. Bunu istese de istemese de artık yeniden dünyaya dönmesinin zamanı gelmişti. Ve eğer kendi isteğiyle dönmezse, onu zorlamaya hazırdılar.

"Biz istersek gideceksin."

"Orada Freddie ile karşılaşmak istemiyorum," dedi zayıf bir sesle.

"Freddie bütün kış Palm Beach'deydi."

"Nereden biliyorsunuz?" Babasının onunla konuşup konuşmadığını merak ediyordu.

"Avukatıyla konuştum."

"Ama yine de Avrupa'ya gitmek istemiyorum."

"İşte bu çok kötü. Çünkü isteyerek ya da istemeden gidebilirsin.

Ama her iki durumda da gidiyorsun." Sarah masadan fırlayıp sahilde uzun uzun yürümüştü ama döndüğünde babası onu küçük kulübenin dışında bekliyordu. Kızının bir yıldan beri hiç olmayan bir evliliğin, kaybettiği çocuğun, yaptığı hataların ve hayal kırıklıklarının arkasından yas tutması onu çok

üzüyordu. Sarah kum tepeciklerinin arasından yürüyüp, babasını orada görünce çok şaşırıldı.

"Seni seviyorum, Sarah." Babası bunu ona ilk kez söylüyordu ve bu laf, yaralarını iyileştirmesi için ucuna merhem sürülmüş bir ok gibi kalbine saplandı. "Annen ve ben seni çok seviyoruz. Sana nasıl yardım edebileceğimizi ya da olanları nasıl unutturabileceğimizi bilemiyoruz ama denemek istiyoruz... lütfen bunu yapmamıza izin ver."

Sarah babasına bakarken gözleri yaşla doldu ve babası onu kollan arasına alıp, uzun süre orada tuttu. "Ben de seni seviyorum, baba..."

ben de seni seviyorum... Çok üzgünüm..."

"Artık üzülme Sarah... yalnızca mutlu ol... Tüm bunlardan önce olduğun gibi ol."

"Deneyeceğim." Sarah bir an babasının yüzüne baktı 47

ve onun da ağladığını gördü. "Size bu kadar sorun yarattığım için özür dilerim."

"İşte bu doğru." Bay Thompson gözyaşlarının arasından gülümsedi.

"Dilemelisin."

İkisi de güldüler ve kolkola eve doğru yürüdüler. Babası onu Avrupa'ya götürmeyi başarabilmek için sessizce dua etti.

48

_ Mary, Hudson Nehri üzerindeki 90 numaralı rıhtımda gururla duruyordu. Her yerde şenlik havası vardı. Büyük ve şık sandıklar gemiye yükleniyor, büyük çiçek buketleri geliyor ve birinci sınıf kamaralarda şampanyalar içiliyordu. Thomp-son'lar sandıklarını daha önceden göndermiş oldukları için el çantalanyla geldiler.

Victoria Thompson, daire McCardell çizimi beyaz bir elbise giymişti. Başına taktığı geniş kenarlı hasır şapkayla son derece şıktı.

Kocasının önünden iskele tahtasına bakarken mutlu ve genç görünüyordu. Bu, hepsi için heyecanlı bir yolculuk olacaktı.

Yıllardır Avrupa'ya gitmemişlerdi ve özellikle Güney Fransa ve İngiltere'deki arkadaşlarını görmek için sabırsızlanıyorlardı.

Sarah onlarla birlikte gitmek konusunda büyük bir olay yaratmış

ve neredeyse sonuna kadar direnmişti. Onu ikna eden Jane olmuştu. Kızkardeşiyle çılgın bir tartışmaya girip, onu korkaklıkla suçlamış, ailesini üzen şeyin boşanması değil, kendini toparlamaması olduğunu ve artık hepsinin bundan bıktığını, kendine gelmesini ve bu-Mücevherterter — F. 4

nü bir an önce yapmasını söyledi. Bu saldırının gerçek nedenini pek anlamadı Sarah ama Jane'in söylediklerine öylesine kızdı ki, yalnızca bu öfke bile kendine gelmesini sağladı.

"Pekala!" diye bağırdı Jane, onun üzerine bir vazo atmamak için kendini zor tutarak. "Onlar için o kadar önemli olduğunu düşünüyorsan ben de bu yolculuğa çıkarım. Ama benim hayatıma hiçbiriniz karışamazsınız. Ve geri döndüğümde Long Island'a yerleşeceğim. Artık ailemi üzüyormuşum falan gibi laflar duymak istemiyorum, tamam mı? Bu benim hayatım ve canımın istediği gibi yaşayacağım!" Başını geri attığında, siyah saçları uçtu ve yeşil gözleri ablasına öfkeyle baktı. "Benim için neyin iyi neyin kötü olduğuna karar vermeye ne hakkınız var?" dedi yeniden alevlenerek. "Siz benim hayatım hakkında ne biliyorsunuz?"

"Hayatını boşa harcadığını biliyorum!" Jane son derece soğukkanlıydı. "Son bir yıldır yüz yaşında bir münzevi gibi orada saklandın ve o hüznü suratınla annemin ve babamın kalbini kırdın. Kendine bunu yapmanı izlemek kimsenin hoşuna gitmiyor, iki yüz değil, henüz yirmi iki yaşında bile değilsin."

"Hatırlattığın için teşekkürler. Ve beni izlemek hepinizi çok üzüyorsa, döndüğümde hemen ortadan yok olurum. Zaten babama söylemiştim, kendime ait bir yerim olsun istiyorum."

"Evet, Vermont'ta harap bir çiftlik ya da Long Island'ın en ücra köşelerinde bir yer... Beynini, içine sokmak istediğin daha başka ceza türleri var mı? Çuval ve kül içine girmeye ne dersin? Bunu düşünmüş muydun, yoksa senin için yeterince haşin bir ceza değil mi? Belki de daha sefil bir yaşam düşünmüşsündür. Çatısında delik olan, ısıtmasız bir eve ne dersin? Böylece annem sürekli olarak zatürree olmandan endişelenir. Kabul etmem gerek ki, çok etkileyici. Sarah, artık midemi bulandırma-50

ya başladın," diye bağırdı Jane ve Sarah da cevap olarak kapıyı vurup çıktı.

"Şımarık piç!" dedi Jane; hâlâ öfkesi üstünde. "Ona neden katlandığınızı bilmiyorum. Neden onu New York'a dönüp, normal bir insan gibi yaşamaya zorlamıyorsunuz?" İlbahara doğru Jane artık sabrını kaybetmeye başlamıştı. Sarah artık düzelmek zorundaydı ve bunu hepsine borçluydu. Eski kocası hayatını yaşamaya çoktan başlamıştı. O Mayıs, New York Times gazetesinde Emily Astor ile nişanlandığını okumuşlardı. "Onun için memnun oldum," dedi Jane, iğneleyici bir tonla ama Sarah bu konuda ağzını bile açmadı çünkü ailesinin onun çok üzüldüğünü biliyordu. Emily onun en eski arkadaşlarından biri ve aynı zamanda da uzak bir kuzeniydi.

"Onun normal bir insan gibi yaşamasını sağlamak için ne yapmamı önerirsin?" diye sordu babası. "Evi mi satayım? Onu kelepçeyle New York'a mı götüreyim? Arabanın içine mi bağlayayım? O

yetişkin bir kadın Jane ve bir yere kadar onu kontrol altında tutamayız."

"Bence ona katlandığımız için çok şanslı. Artık kendini toparlamasının zamanı geldi de geçti bile."

"Sabırlı olmalısın," dedi annesi yavaş bir tonla ve Jane o öğleden sonra Sarah'ı görmeden New York'a döndü. Sarah sahilde uzun bir yürüyüş yaptıktan sonra, babasının uşak Charles için orada

bulundurduğu eski Ford'a binip gitmişti.

Toplum dışında kalmak konusundaki kararlılığı ve inatçılığına rağmen, Jane'in konuşmaları etkili olmuş gibiydi. Haziran ayında ailesiyle birlikte Avrupa'ya gitmeyi kendiliğinden kabul etti. Bir gece yemekte bunu onlara söyledi ve annesi şaşkınlık içinde bakakaldı. Babası ise keyifle ellerini çırdı. Rezervasyonu neredeyse iptal ettirecek ve onun isteğine boyun eğecekti. Çünkü onu isteksiz bir mahkum gibi Avrupalara sürüklemenin kimseye bir yarar olmayacaktı. Ne kendilerine, ne de Sarah'a.

51

Kararını değiştirmesine neyin sebep olduğunu ona sormadı. Hepsi bu değişimin Jane'den kaynaklandığını biliyorlardı ama kimse Sarah'a bu konuda bir şey söylemedi. Sarah o öğleden sonra 90

numaralı rıhtımda arabadan inerken, dümdüz siyah elbisesi ve bir zamanlar annesinin olan siyah şapkasının içinde uzun boylu, ince ve son derece ciddi görünüyordu. Güzel ama haşindi. Yüzü solgun, gözleri iri, simsiyah saçları arkada toplanmış, mükemmel hatları makyajsız. Ve insanlar ona baktıklarında, ne kadar güzel ama aynı derecede de hüznü olduğunu farkettiler.

"Biraz daha neşeli bir şeyler giyemez miydin, hayatım?" diye sordu annesi, evden çıkarlarken ama Sarah yalnızca omuzlarını silkti.

Onları memnun etmek için gitmeye razı olmuştu ama iyi vakit geçirmek ya da geçire-cekmiş gibi görünmek zorunda değildi.

Kısa bir süre önce Long Island'da tam istediği gibi bir ev bulmuştu.

Okyanusun kıyısında, beş dönümlük bir arazi üzerinde eski ve terkedilmiş bir çiftlik evi. Depozito bırakmak için düğün yüzüğünü satmıştı ve geri döndüklerinde bu konuyu babasıyla konuşacaktı.

Bir daha asla evlenmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden kendine ait bir yeri olmalıydı ve Glass Hollow'daki bu çiftlik evi tam ona gö-reydi.

O sabah gemiye giderken hiç konuşmadılar. Sarah yolculuğu düşünüyor, gitmeyi neden kabul ettiğini merak ediyordu. Ama onlarla bu yolculuğa çıkmak kendi açısından bir taviz vermekse, belki babası da döndüklerinde o çiftlik evini satın almaya yardımcı olurdu. Zaten o eski evi restore etmek fikri çok hoşuna gitmişti ve bunu yapmak için basırsızlanıyordu.

"Çok sessizsin, hayatım," dedi annesi, kolunu hafifçe okşayarak.

Onunla birlikte geldikleri için ikisi de çok mutluydu, içlerinde bir umut doğmuştu, çünkü geri döner dönmez eski münzevi hayatını yaşamaya kararlı ol-52

düğünü bilmiyorlardı. Eğer bilselerdi derin bir üzüntüye kapılırlardı.

"Yolculuğu düşünüyordum."

Babası gülümsedi ve annesine, dostlarına gönderdiği telgraflardan söz etti. Önlerinde dopdolu bir iki ay vardı. Cannes, Monako, Paris, Roma ve tabii Londra.

İskele tahtasının üzerinden yürürlerken, annesi ona hâlâ eski dostlarını anlatıyordu. Herkes dönüp dönüp onlara bakıyordu.

Sarah, bir gözünü esrarengiz bir şekilde kapatan siyah şapkasıyla son derece çarpıcı, ciddi ve genç görünüyordu. Adeta bir İspanyol prensesini andırıyordu. İnsanlar onu izlerken kim olduğunu merak ediyorlardı. Kadının biri onun kesinlikle bir film yıldızı olduğunu ve onu bir yerlerde gördüğünü söyledi. Eğer Sarah bu sözleri duymuş olsa. çok gülerdi. Ama insanlara hiç dikkat etmedi. Şık ve pahalı giysiler, özenle taranmış saçlar, etkileyici mücevherler, hoş

kadınlar ve erkekleri far-ketmedi bile. O yalnızca kamarasını bulmakla ilgileniyordu. Ve bulduğunda, Peter, Jane, Marjorie ve küçük Ja-mes'in onları orada beklediklerini gördü. İki buçuk yaşında bir canavar olan James kamaranın dışındaki güvertede koşuşturuyordu. Marjorie ilk adımını birkaç gün önce atmıştı ve kamaranın içinde ürkek adımlarla yürümeye çabalıyordu. Sarah onları ve özellikle Jane'i gördüğüne çok sevindi. Ona olan kızgınlığı haftalar önce geçmiş, Sa-rah yolculuğa gideceğini bildirdikten beri yine iyi arkadaş olmuşlardı.

Yanlarında iki şişe şampanya getirmişlerdi ve Sa-rah'ın kamarasında sohbet ederlerken, kamarot bir şişe şampanya daha getirip açtı. Sarah'ın odası, büyük bir oturma odasıyla ailesinin süitine bağlanıyordu. Aradaki oturma odası öylesine büyüktü ki içinde piyano bile vardı. Tabii küçük James piyanoyu hemen keşfedip çılgınca tuşlara basmaya başlamıştı bile.

53

"Dışarı, James'in seninle birlikte gelmediğini belirten bir yazı assak mı acaba?" diye sordu babası, sırıtarak.

"Müzik yeteneği açısından çok faydalı." Büyükbaba yine gülümsedi. "Aynea, onu iki ay boyunca hatırlamamız için bize sesli bir şekilde veda ediyor."

Jane kızkardeşinin ne denli ciddi giysiler içinde olduğunu farketti ama yine de güzel görüldüğünü itiraf etmek zorundaydı. Zaten her zaman o daha çarpıcı olmuştu. Jane annesinin daha yumuşak ve az belirgin hatlarını, hoş sarışınlığını alırken, Sarah, babasının esmer İrlandalı görünümünü almıştı.

"Umanm iyi vakit geçirirsiniz," dedi Jane, hafifçe gülümseyerek.

Sarah'm gitmesi içini rahatlatmıştı. Hepsi onun yeni arkadaşlar edinmesini, yeni şeyler görmesini ve geri döndükten sonra eski arkadaşlarıyla temas kurmasını istiyorlardı. Bir yıldan beri hayatı öylesine yalnız ve boş geçmişti ki. Ya da en azından Jane'e öyle görünüyordu. Sarah'ın yaptığı gibi yaşamayı düşünemiyordu bile.

Ama tabii Peter'sız bir yaşamı da pek aklından geçilmiyordu.

Geminin düdüğü çalmaya başladı ve bacalardan dumanlar yükseldi. Kamarotlar koridorlarda dolaşp, yolculuğa çıkmayanların gemiyi terketmeleri gerektiğini bildirdi. Öpücükler, sarılmalar,

birbirlerine seslenenler, yudumlanan şampanyalar, gözyaşları. Ve nihayet ziyaretçilerin hepsi gemiyi terktiler.

Thompson'lar güvertede durup. Peter ve Jane'e el salladılar. James babasının kucağında, Marjorie annesinin eteklerine yapışmıştı.

Onlara bakarken, Victoria Thompson'un gözleri yaşla doldu.

Onlardan iki ay boyunca uzak kalmak zor olacaktı ama Sa-rah'a yaran olacağını bilmek onu rahatlatıyordu.

"Evet," dedi Edward Thompson, gülümseyerek. Şimdilik her şey mükemmeldi. Rıhtımdan ayrılıp yola çıkmışlardı. Sarah'ı gerçekten Avrupa'ya götürüyorlardı. "Şimdi ne yapalım? Güvertede mi yürüsek? Ya da dükkanları mı gezsek?" Bu yolculuğu ve bazı eski arkadaşlarını görmeyi

54

gerçekten çok istemişti. Ve Sarah'ı ikna edebildikleri için çok memnundu. Gitmek için çok iyi bir zamandı. Avru-pa'daki politik durum son zamanlarda giderek gerginleşmişti. Daha sonra neler olacağını kim bilebilirdi. Eğer bir ya da iki yıl içinde savaş çıkarsa, bu Avrupa'ya gitmek için son şansları olabilirdi.

"Ben eşyaları yerleştireceğim," dedi Sarah.

"O işi kamarotlar yapar," dedi annesi ama Sarah aldırmadı.

"Ben yapmayı tercih ederim," dedi, o keyifli atmosfere rağmen son derece hüzünlü bir ifadeyle.

"Öğle yemeği için yemek salonunda buluşalım mı?"

"Biraz yatabilirim." Sarah onlara gülümsemeye çalıştı ama iki ay boyunca sürekli olarak onlarla birlikte olmanın ne kadar zor olacağını düşünüyordu. Yaralarını tek başına sarmaya alışmıştı ve yaralarının büyük bir çoğunluğu iyileşmiş olmasına rağmen izleri hâlâ belliydi ve bunları kendine saklamayı tercih ediyordu. Onlarla gece gündüz birlikte olup, onu neşelendirme çabalarına katlanmayı tahayyül edemiyordu. O yalnız yaşamından, karanlık düşüncelerinden neredeyse hoşlanmaya başlamıştı. Eskiden böyle değildi ama Freddie Van Deering'in sayesinde bu hale gelmişti.

"Biraz temiz hava alsan daha iyi olmaz mı?" diye israr etti annesi.

"Ben iyiyim," dedi Sarah ve kamarasına gitmek üzere ayrıldı.

"Onunla ne yapacağız, Edward?" Güvertede yürüyüp, diğer yolculara ve denize bakıp, Sarah'ı düşünürken, annesi çok endişeliydi.

"Pek kolay olmayacağını söyleyebilirim. Acaba gerçekten görüldüğü kadar mutsuz mu yoksa kendi kendine bir romantik kişilik mi yaratmaya çalışıyor?" Artık onu anladığından pek emin değildi, belki

de hiçbir zaman anlamamıştı. Zaten kızlanm ikisini de anlayamıyordu.

55

"Bazen bu mutsuzluğun artık bir alışkanlık haline geldiğini düşünüyorum," dedi Victoria. "Sanırım ilk zamanlarda gerçekten kırgın ve hayal kırıldığına uğramıştı ve Freddie'nin yarattığı skandaldan dolayı utanç duyuyordu. Ama son altı aydır böyle yaşamaktan keyif aldığını sanıyorum. Yalnız kalmaktan ve münzevi gibi yaşamaktan hoşlanıyor. Nedenini bilmiyorum ama öyle. Genç kızlığında her zaman neşeli ve yaramazdı. Ama sanki bütün bunları unutup, bir başka kişiliğe büründü."

"Tine eski Sarah olması gerek, hem de hemen. Bu yalnız kalma saçmalığı sağlıklı bir şey değil." Edward Thompson da karısına katılıyordu. O da Sarah'ın bu mutsuzluktan keyif aldığını düşünmeye başlamıştı. Daha sakin ve olgun görünüyordu ama mutlu olmadığı kesindi.

Daha sonra yemek salonuna gittiklerinde, Sarah kamarasında oturmuş, Jane'e mektup yazıyordu. Artık öğle yemeği hiç yemiyordu. Bunun yerinde sahilde yürüyüşe çıkıyordu ve bu yüzden de böylesine zayıf kalabiliyordu. Ama bu onun için bir fedakarlık değildi, çünkü zaten hiç acıkmıyordu.

Annesi ve babası yemekten sonra kamaraya uğradıklarında, onu siyah elbisesiyle yatağa uzanmış olarak buldular. Gözleri kapalıydı ve hiç kımıldamıyordu ama annesi onun uyduğundan pek emin değildi. Onu bırakıp çıktılar. Bir saat sonra geri geldiklerinde, Sarah siyah elbisesini çıkarmış, gri bir kazak ve pantolon giymişti. Rahat bir koltukta kitap okuyordu.

"Sarah?" Güvertede bir yürüyüşe ne dersin? Harika dükkanlar var."

Victoria Thompson ısrar etmekte kararlıydı.

"Belki daha sonra." Sarah gözlerini kitaptan kaldırmadı ve kapının sesini duyduğunda, annesinin çıktığını sandı. Rahat bir nefes alarak gözlerini yukarı kaldırdı ve annesini karşısında görünce bir çığlık attı. "Oh... ben gittiğini sanmıştım."

56

"Öyle sandığımı biliyorum, Sarah. Benimle dışarı gelmeni istiyorum. Tüm yolculuk boyunca kamarandan çıkman için yalvarmayacağım sana. Bizimle gelmeye karar verdin, şimdi bunu kibar bir şekilde yap. Aksi takdirde bu yolculuğu herkes ve özellikle baban için zehir edeceksin." Annesiyle babasının birbirlerini bu kadar düşünmeleri genel olarak Sarah'ın hoşuna giderdi ama şimdi buna öfkelenmişti.

"Neden? Günün her saati sizinle birlikte olmam ne farkedecek? Ben yalnız kalmaktan hoşlanıyorum. Niçin herkes buna kızıyor?"

"Çünkü bu yaptığın normal değil. Senin yaşında bir kızın her an yalnız olması sağlıksız bir şey. Senin insanlara, hayata ve heyecana ihtiyacın var."

"Neden? Buna kim karar verdi? Yani insan yirmi iki yaşında heyecan dolu bir yaşam sürmelidir diye bir kural mı var? Benim heyecana ihtiyacım yok. Yeterince heyecan yaşadım ve artık asla

istemiyorum. Niçin bunu anlayamıyorsunuz?"

"Anlıyorum, hayatım. Ama senin yaşadığın heyecan değil hayal kırıklığıydı. İyi olan ve inandığın her şeyin yı-kılmasıydı. Çok kötü bir deneyimdi ve bir daha böyle bir şey yaşamamı istemiyoruz.

Bunun olmasını hiç kimse istemiyor. Ama yeniden dünyaya çıkmaksın. Bunu yapmak zorundasın yoksa ruhsal açıdan kuruyup öleceksin."

"Bunu nereden biliyorsun?" Sarah, annesinin söylediklerine sıkılmış gibiydi.

"Çünkü bunu gözlerinde görüyorum," dedi Victoria. "Bu gözlerde birinin öldüğünü, mutsuz olduğunu görüyorum. Bu gözlerde yardım arayan bir ifade var ama sen onun yardım almasına izin vermiyorsun." Sarah annesini dinlerken gözleri yaşla doldu ve annesi onun yanına oturup, kızına sarıldı. "Seni çok seviyorum, Sarah. Lütfen biraz dene... yine eskisi gibi olmayı dene. Bize güven... kimsenin seni üzmesine izin vermeyiz."

57

"Ama siz benim neler yaşadıklarımı bilemezsiniz." Sarah duygularından utanan ve onları kontrol edemediği için öfkelenen bir çocuk gibi hıçkırmaya başladı. "O kadar kötüydü ki... çok yanlış... Freddie hiç evde değil ve olduğu zaman da..." Devam edemedi ve başını sallayarak hıçkırdı. Annesi ona sarılıp, uzun ipeksi saçlarını okşadı.

"Biliyorum, hayatım... biliyorum... nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum. Herhalde çok kötüydü. Artık bitti. Ama sen bitmedin. Senin hayatın yeni başlıyor. Kendine bir fırsat vermeden her şeyden vazgeçme. Çevrene bak, rüzgarı hisset, çiçekleri kokla ve yeniden yaşamaya başla. Lütfen..."

Sarah annesinin sözlerini dinlerken ona sarıldı ve nihayet neler hissettiğini anlattı. "Artık olmaz... çok korkuyorum..."

"Ben yanıdayım." Ama ona daha önce yardımcı olamamışlardı.

Freddie'nin düzgün bir hayat yaşamasını, geceleri eve gelmesini ya da kız arkadaşlarından vazgeçmesini sağlayamamışlardı. Sonra bebeği de kurtaramamışlardı. Bazen kimsenin yardım edemeyeceği durumlar yaşandığını en zor şekilde öğrenmişti Sarah.

"Yeniden denemelisin, hayatım. Acele etmeden, yavaş yavaş. Baban ve ben daima yanında olacağız." Victoria kızının gözlerine baktı.

"Seni çok seviyoruz, Sarah ve bir daha asla incinmeni istemiyoruz."

Sarah gözlerini kapadı ve derin derin nefes aldı. "Deneyeceğim."

Sonra gözlerini açtı ve annesine baktı. "Gerçekten deneyeceğim."

Ve sonra paniğe kapıldı. "Ama ya eğer beceremezsem?"

"Neyi beceremeyeceksin?" Annesi ona gülümsedi. "Ben ve babanla bir yürüyüş yapmayı mı? Bizimle akşam yemeği yemeyi mi? Birkaç dostumuzla tanışmayı mı? Bence becerebilirsin. Biz senden çok fazla bir şey istemeyeceğiz. Eğer istersek, bizi uyar." Sarah kendini bir sakata benzetti ama bazı açılardan da öyle gibiydi. Freddie onu sakatla-58

mışü ve bunu biliyordu. Şimdi önemli olan, yaralarının iyileşip iyileşmeyeceğiydi Annesi iyileşmeyeceği fikrine tahammül bile edemiyordu. 'Yürüyüşe ne dersin?"

"Feci görünüyorum. Herhalde gözlerim de şişmiştir. Zaten burnum her ağladığımda kızarır." Sarah gözyaşlarının arasında gülümsedi.

"Duyduğum en saçma laf. Burnun kırmızı değil." Sarah koltuktan fırlayıp aynaya baktı ve bir çılgılık attı.

"Evet, hem de kıpkırmızı. Şu haline bak, kırmızı bir patatese benziyor."

"Bir de ben bakayım..." Victoria gözlerini kıstı ve Sa-rah'ın burnuna baktı, sonra başını salladı. "Çok küçük bir patates olsa gerek.

Yüzüne biraz soğuk su çarpıp, saçını tarar, hatta belki biraz da ruj sürersen kimsenin bir şey farketmeyeceğinden eminim." Sarah aylardır makyaj yapmamıştı ve bu hiç de umurunda değildi.

Victoria da şimdiye kadar bir baskı yapmamıştı.

"Ama yanımda hiç makyaj malzemesi getirmedim." Sarah boş

gözlerle bakıyordu. Aslında makyaj yapmak isteyip istemediğini biliniyordu ama annesinin sözlerinden etkilenmişti ve onu kırmak istemiyordu.

"Benimkilerden veririm sana. Aslında makyajsız da harika görüdüğün için şanslısın. Ben makyajsız olunca bembeyaz suratlı oluyorum."

"Hayır, olmuyorsun," diye seslendi Sarah, annesi kızına makyaj malzemesi getirmek üzere kendi kamarasına geçtiğinde. Bir an sonra geri döndü ve getirdiklerini Sa-rah'a uzattı. Sarah itaatkar bir şekilde yüzünü yıkadı ve saçını taradı. Pantolon ve kazağı içinde, omuzlarına kadar uzanan saçlarıyla yine genç bir kız gibi görünüyordu. Sarah'ın babasını bulmak üzere kol kola kamaradan çıkarken Victoria gülümsüyordu.

Onu gezinti güvertesinde bir şezlonga uzanmış güneşlenirken buldular. Yanında da iki yakışıklı genç adam güverte oyunlarından birini oynuyorlardı. Edward

Thompson onları gördüğü anda, Victoria ile Sarah'ın bir an önce gelmelerini umut ederek, onların yanında bir şezlong seçmişti.

"Neler yapıyordunuz bakalım? Alış veriş mi?"

"Henüz değil." Victoria hayatından memnun görünüyordu. Sarah da, babasının yanındaki genç adamları far-ketmeden gülümsedi.

"Önce bir yürüyüş yapıp, seninle çay içmeyi ve daha sonra da bütün dükkanları talan edip paralarını harcamaya karar verdik."

"Beni iflas ettirirseniz gemiden atlamam gerekecek herhalde." İki kadın güldüler ve iki genç adamdan biri özel bir ilgiyle Sarah'a baktı. Ama Sarah başka yana dönüp, güvertede babasıyla yürümeye başladı. Konuşurlarken, Edward Thompson, kızının dünya politikası hakkında ne kadar çok şey bildiğini farkedip şaşırdı. Demek ki, son zamanlarda vaktini gazete ve dergi makaleleri okuyup, Avrupa'daki durum hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmekle geçirmişti. Birden onun ne kadar zeki ve akıllı olduğunu hatırladı. Bu sıradan bir kız değildi ve saklandığı süreyi boşa harcamamıştı. İspanya'daki sivil savaştan, Hitler'in Avusturya'yı ilhak etmesinden ve onun iki yıl önce Rhineland'daki tutumundan söz etti.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu babası, son derece etkilenmiş bir ifadeyle, Sarah'la konuşmak çok keyifliydi.

"Çok okurum." Sarah ona utangaç bir ifadeyle gülümsedi.

"Biliyorsun, yapacak başka işim yok." İkisi birden gülümsediler. 'Ve bu konuyu son derece ilginç buluyorum. Sence ne olacak, baba?

Hitler savaş ilan edecek mi? Görünüşe bakılırsa buna hazırlanıyor ve sanırım. Roma ve Berlin arasındaki bağ çok tehlikeli olabilir, özellikle Mussolini'nin yaptıklarına bakılacak olursa."

"Sarah" -Edward durdu ve ona baktı- "beni şaşırtıyorsun."

"Teşekkür ederim." Bir süre daha yürüyüp, Avru-60

pa'daki savaş tehlikesinden söz ettiler. Bir saat sonra Edward bu konuşmanın sona ermesini hiç istememeye başladı. Sarah'ın hiç tanımadığı bir yanını keşfetmişti ve bu yan ne yazık ki Van Deering gibi birine harcanmıştı. Çay içerken de hararetli bir şekilde konuşmaya devam ettiler. Edward, Amerika Birleşik Devletleri'nin Avrupa'daki bir savaşa asla girmeyeceğini. Büyükelçi Kennedy'nin de, İngiltere'nin savaşa giremeyecek bir durumda olduğunu belirttiğini söyledi.

"Yazık ki Almanya'ya gitmiyoruz," dedi Sarah, babasını yine şaşırtarak. "Orada olup bitenler hakkında bilgi edinmek, hatta insanlarla yakından konuşmak isterdim." Onu dinleyince, Almanya'ya gitmemelerine memnun olmuştu babası. Onun için planladığı şeyler arasında tehlikeli dünya politikalarına dahil olmak gibi şeyler yoktu doğrusu. Dünyada olup bitenlerle ilgilenmek, bilgi sahibi olmak bir şeydi, oraya gidip bunu yakından araştırmak bir başka şey. Böyle tehlikeli bir şeye asla izin vermezdi.

"İngiltere ve Fransa'da kalmak da yeterince ilginç olacaktır. Hatta Roma'ya gidip gitmemeyi bile düşünüyorum. Neyse, buna Avrupa'ya varınca karar veririz artık."

"Senin macera ruhuna ne oldu, baba?" diye alay etti Sarah ama babası ciddi bir ifadeyle başını salladı.

"Bunun için çok yaşıyım, hayatım. Ayrıca sen de güzel elbiseler giyip, partilere gitmelisin."

"Ne sıkıcı," Sarah sıkılmış görünmeye çalıştı ve babası bir kahkaha attı.

"Gerçekten çok sıradışı bir kızsın, Sarah." Van Dee-ring'le olan evliliğinin fiyaskoyla sonuçlanmasına ve Long Island'a gidip saklanmasına şaşmamak gerekti. Sarah, Freddie ve onun çevresindeki genç erkeklere göre çok daha zekiydi. Gemide birbirlerini daha iyi tanıdıkça, onu çok iyi anlamaya başladı.

Üçüncü günün sonunda, Sarah gemide yürüyüş yapmaktan hoşlanmaya başlamıştı, ama yine de yalnızlığı

6i

tercih ediyor ve gemideki genç erkeklere hiçbir ilgi göstermiyordu.

Yalnızca akşam yemeklerini onlarla birlikte yiyordu ve son gece hep birlikte kaptanın masasında oturdular.

"Nişanlı mısınız, Bayan Thompson?" diye sordu Kaptan Irving.

Annesi onun vereceği cevabı kalbi çarparak bekliyordu.

"Hayır, değilim," dedi Sarah, soğuk bir ifadeyle ama yanakları hafifçe kızardı ve şarap bardağını masaya koyan elleri titredi.

"Avrupalıdaki genç erkekler için ne mutlu."

Sarah kibarca gülümsedi ama bu sözler kalbine bir bıçak gibi saplandı. Hayır, nişanlı değildi, duruşmadan bir yıl sonra Kasım ayında boşanmayı bekliyordu. Boşanma. Kendini mahvolmuş bir kadın gibi hissediyordu. Ama hiç değilse burada bunu kimse bilmiyordu, işte bu harikaydı ve bunun için müteşekkirdi. Ve eğer şansı varsa, Avrupa'da da kimse bilmeyecekti.

Kaptan onu dansa kaldırdı ve Sarah, annesinin, Freddie ile evlenmeden önce diktirdiği mavi saten elbisesi içinde çok güzel görünüyordu. Bu elbise onun çeyizinden bir parçaydı ve bu akşam onu giyerken boğazında bir şeyler düğümlenmişti. Kaptandan hemen sonra, hiç tanımadığı bir genç erkek dans teklif etti, Sarah uzun bir süre tereddüt ettikten sonra, kibar bir şekilde başını salladı.

"Nerelisiniz?" Genç adam uzun boylu ve şansındı. Aksanından İngiliz olduğu anlaşılıyordu.

"New York'lu."

"Londra'ya mı geliyorsunuz?" Genç adam hayatından çok memnun gibi görünüyordu. Sarah'ı günlerdir

izlemiş ama onun son derece soğuk ve mesafeli olduğunu farketmişti. Heveslendirici hiçbir tavrı olmaması biraz garibine gitmişti.

Sarah bunu özellikle yapıyordu. Peşine birinin takıl-62

masını istemiyordu ve ayrıca bu adam ona garip bir şekilde Freddie'yi hatırlatıyordu.

"Nerede kalacaksınız?"

"Ailemin dostlarında," diye yalan söyledi, Londra'da en azından iki hafta kalacaklarını ve Claridge'de rezervasyonları olduğunu bildiği halde. Bu adamı görmeye hiç niyeti yoktu. Ve şansına dans çabuk bitti. Genç adam onun çevresinde dolanmaya niyetlendiyse de, Sarah onu hiç heveslendirmede ve adam birkaç dakika sonra sinyali alıp kendi masasına döndü.

"Gördüğüm kadarıyla Lord Winthrop'tan pek hoşlanmadınız," diye alay etti kaptan. Aslında bu genç adam geminin en favori erkeğiydi ve evlenme çağına gelmiş tüm genç kızlar onun peşindeydiler.

Tabu Bayan Thomp-son'un dışındakiler.

"Hiç de değil. Yalnızca onu tanımıyorum," dedi Sarah soğuk bir tonla.

"Sizi resmi olarak tanıştırmamı ister misiniz?" diye teklif etti kaptan ama Sarah gülümseyerek başını salladı.

"Hayır, teşekkürler kaptan." Bundan sonra babasıyla dans etti ve kaptan, Victoria'ya kızının zekasından ve güzelliğinden söz etti.

"Çok sıradışı bir kız dedi," kaptan, ona hayranlık duyarak. Onunla konuşmak hoşuna gitmişti. 'Ve de çok güzel. Onun kadar genç biri için son derece olgun davranışları var. Onunla ilgili bir sorunuz olacağına hiç ihtimal vermem doğrusu."

"Hayır, yok." Victoria gülümsedi. Küçük kızıyla gurur duyuyordu.

"Ama belki tek kusuru fazla olgun olması." Victoria yine gülümsedi ama Sarah'ın, "Lord Winthrop'a ilgisiz kalması canını sıkıyordu. Bu davranış, Avrupa'daki diğer genç erkekler açısından, pek olumlu bir işaret sayılmazdı. "Büyük bir hayal kırıklığı yaşadı," dedi Victoria. 'Ve korkarım, bir süre için herkesten uzak kaldı. Onu Avrupa'ya götürüp, biraz toparlanmasını sağlamak istiyoruz."

63

"Anlıyorum," diyerek başını salladı kaptan, şimdi gerçekten daha iyi anlayarak. Phillip Winthrop'a ilgi göstermemesi ancak böyle açıklanabilirdi. "Ona genç bir erkek bulmak pek kolay olmayacak sanıyorum. Fazla akıllı ve zeki, ayrıca saçma konularla fazla ilgilenmiyor. Belki de biraz yaşlıca bir erkek olabilir." Kızıdan hoşlanmıştı ve birden bu konuyu kendi açısından düşündüğünü farke-dip gülümsedi. "Çok şanslısınız. O çok güzel bir kız. Ve umanm, harika bir kocası olur." Victoria herkesin böyle düşünüp düşünmediğini merak etti. Yani onu Avrupa'ya koca bulmak için götördüklerini mi sanıyorlardı acaba? Sarah bunu duyacak olsa sinir krizi geçirirdi herhalde. Victoria

kaptana teşekkür etti ve onunla son bir dans edip kızıyla kocasını bulmaya gitti.

"Erken yatsak iyi olacak. Yann önümüzde büyük bugün var."

Cherbourg'da gemiden inip. direkt olarak Paris'e gideceklerdi.

Sarah Paris'i hiç görmemişti ve otelin aranje ettiği araba ve şoförlü bir turla bütün Paris'i gezeceklerdi. Ritz'de kalacaklardı ve bir hafta sonra dostlarını görmek üzere Feauville ve Biarritz'e geçeceklerdi.

Daha sonra eski bir dostu görmek için bir kaç gün Monte Car-lo'ya uğrayacaklar, bu arada RMera'da bir hafta geçireceklerdi. Daha sonra da İngiltere'ye gideceklerdi.

Gemi ertesi sabah saat sekizde Cherbourg limanına yanaştı.

Thompson'lar gemiden büyük bir sevinçle indiler. Edward'ın elinde, Sarah'ın görmesi gereken yerlerin listesi vardı. Louvre Müzesi, Tuileries, Versailles, Malmai-son, Jeu de Paume, Eyfel Kulesi ve tabii Napolyon'un mezarı. Tüm bunları duyduktan sonra Victoria Thomp-son'un tek kaşı yukarı kalktı.

"Bu listede Chanel, Dior, Balenciaga ya da Schiapa-relli gibi mode evlerinin ismini duymadım. Yoksa onlan unuttun mu, hayatım?" O

yıl Paris renkleri mor ve bordoydu ve Victoria kendisi ve kızı için alışveriş yapmak istiyordu.

64

"Unutmaya çalıştım, sevgilim." Edward gülümsedi. "Ama bana hatırlatmanın çok uzun sürmeyeceğini de biliyordum." Karısına takılmak hoşuna gidiyor, bunu kızına da yapabilmek istiyordu.

Ama en önemlisi, ona Paris'in kültürel yerlerini göstermekti ve arabayla Paris'e girer girmez bunu yapmaya başladı.

Ritz'deki odaları tam anlamıyla harikaydı. Bu kez Sarah'ın, Vendöme Meydanı'na bakan özel bir dairesi vardı. Odada dururken, tek başına olmanın hafif burukluk verdiği itiraf etmek zorunda kaldı. Burada kocasıyla birlikte olmak çok daha keyifli olurdu.

İçini çekti ve kocaman yatağın içine tek başına girdi. Ertesi sabah Louvre Müzesi'ne gidip, orada üç saat geçirdiler. Ailesi için son derece mutlu bir gün oldu. Sarah artık onlara karşı koymuyordu.

Paris'te tek bir dostları vardı. Edward'm annesinin bir arkadaşı olan bu kadın onları çaya davet etti. Ama Sarah'ın gitmek istemeyeceği sosyal bir olay yoktu. Müzelerin, kiliselerin ve dükkanların tadını çıkarabilirdi.

Deauville biraz daha yorucu oldu çünkü orada ziyaret ettikleri kişiler Sarah'ın, oğulları ile tanışmaları için ısrar ettiler ve aralarında bir ilişki kurabilmek için ellerinden geleni yaptılar. Genç adam Sarah'a çok ilgi gösterdi ama Sarah onu çirkin, bilgisiz ve inanılmaz derecede sıkıcı buldu. Orada kaldıkları

süre içinde ondan kaçabilmek için elinden geleni yaptı. Tabii aynı şekilde Biarritz'de üzerine gelen iki kardeşten, Cannes'da empoze edilmeye çalışan torundan ve Monte Carlo'da tanıştırılan iki hoş adamdan da kaçmak için elinden geleni yaptı. Ri-viera'daki son günlerinde Sarah'ın keyfi yine kaçmış, ailesiyle konuşmaz olmuştu.

"Riviera'yı sevdin mi, hayatım?" diye sordu Victoria, ertesi gün Londra'ya gitmek üzere bavul hazırlarlarken.

"Hayır, pek sayılmaz," dedi Sarah, kesin bir tonla. "Hiç sevmedim."

Mücevherler — F. s

65

"Gerçekten mi?" Annesi şaşkınlıkla başını kaldırdı çünkü onun iyi vakit geçirdiğini sanmıştı. Yat gezilerine çıkmış, plaja ve bir sürü muhteşem partiye gitmişlerdi. "Buna üzüldüm doğrusu."

"Bir şeyi bilmeni istiyorum, anne," Sarah annesine ciddi bir ifadeyle baktı elindeki beyaz bluzu bıraktı. "Avrupa'ya bir başka koca bulmak için gelmedim ben. Sana hatırlatmak isterim ki, en azından Kasım ayına kadar evli bir kadını. Daha sonra da asla evlenmeyi düşünmüyorum. Tanıdığınız herkesin salak oğullarını, gaynmeşru torunlarını ya da geri zekalı kuzenlerini üzerime salmalarından bıktım artık. Şimdiye kadar, bırak bir saat birlikte olmak, konuşmak isteyebileceğim birini bile görmedim burada.

Hayatımda başka bir erkek istemiyorum. Evde kalmış kızlar gibi Avrupa'da dolaştırılıp, sergilenilmek istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Annesi başını sallarken, şaşkınlıkla bakıyordu. "Bu arada, bana koca bulmaya çalışan bu insanlar daha önce evli olduğumu biliyorlar mı?"

Victoria başını salladı. "Sanmıyorum."

"Eh, belki onlara söylemen gerekir. Belki o zaman sevgili salak yakınlarını üzerime salmakta o kadar hevesli davranmayabilirler."

"Evli olmak bir suç değil ki, Sarah," dedi annesi, Sa-rah'ın olaya hangi gözle baktığını çok iyi bilerek. Sarah'a göre bu bir suçtu.

Kendini affedemeyecek kadar büyük bir günahı ve tabii kimsenin de kendisini affedeceğini sanmıyordu.

"Gurur duyulacak da bir şey değil. Ayrıca çoğu insan bunu iyi bir özellik olarak görmez."

"Ben öyle olduğunu söylemedim ama başa çıkılmayacak bir dert olduğu da söylenemez. Evli olduğunu bilip, bunu önemsemeyecek insanlarla da tanışacaksın. Ve zamanı gelince, bilmeyenlere kendin bile söyleyebileceksin. Tabii eğer gerek duyuyorsan."

"Evet, bu bir mikrop gibi. İnsanları uyarmak için söylemek zorundasın."

"Tabii ki değil. Yalnızca istersen söylersin."

"Belki de bir işaret takmam gerek." Sarah'm sesinin tonu öfkeli, acımasız ve üzüntülüydü. Ama onu hiç ilgilendirmeyen birtakım genç erkeklerle çiftleştirilmeye çalışılması midelerini bulandıyordu.

"Deauville'de, Saint Gil-les'in ne yaptığını biliyor musun? Üzerimi değiştirirken, bütün giysilerimi çaldı ve ondan sonra içeri girip, üzerimdeki havluyu çekmeye çalıştı. Ve bunun son derece komik bir şey olduğunu düşünüyordu."

"Ne iğrençlik!" Annesi şoke olmuştu. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Söyledim. Eğer giysilerimi hemen vermezse, derhal babasına gidip anlatacağımı söyledim. Zavallı salak öylesine korktu ki, giysilerimi hemen verip, kimseye söylememem için yalvardı. Durumu gerçekten acıklıydı." Bu ancak on altı yaşında bir çocuğun yapabileceği bir şeydi, yirmi yedi yaşında genç bir erkeğin değü.

Ve şimdiye kadar hepsi olgunlaşmamış, şımarık, küstah, cahil ve eğitimsizdi. Buna tahammül edemiyordu. "Bilmenizi istiyorum ki, buraya, Avrupa'ya koca aramaya gelmedim." Annesi başını salladı ve Sarah bavulunu yerleştirmeye devam etti.

Victoria o gece kocasına olaydan söz etti ve Deauville'deki genç adamın yaptıklarını anlattı. Edward Thompson genç adamın son derece aptal ama kesinlikle zararsız olduğunu düşündüğünü söyledi.

"Esas sorun, Sarah'ın hepsinden daha olgun olması. Başından çok şey geçti. Ona daha yaşlı, daha olgun biri gerek. Bu çocuklar onu idare etmeyi beceremiyorlar. Ve zaten hiç kimseye ilişkiye girmeyi düşünmediği için, bu zavallılar onu iyice çileden çıkartıyorlar. Ona Londra'da kimleri tanıştıracığımız konusunda dikkatli davranmalıyız." önemli olan, onu erkeklerden soğutmadan, arkadaşlığından hoşlanabileceği birkaç kişi bulup, hayatta 67

yalnızlıktan başka şeyler de olduğunu farketmesini sağlamaktı.

Ama şimdiye kadar tanıştığı çocuklar bunu sağlayamamıştı.

Ertesi gün Paris'e gittiler. Claridge'e tam akşam yemeği zamanı vardılar. Onları otelin müdürü karşıladı ve büyük bir incelik sergileyerek dairelerini gösterdi. Annesiyle babasının odası, çau katlan üzerinde Big-Ben ve Parlamento Binaları'na bakıyordu.

Ayrıca bir oturma odaları da vardı. Kendi odası, pembe saten ve şintz kumaşlarla kaplı şipşirin bir odaydı. Odasındaki masanın üzerine baktığında, yarım düzine kadar davetiye gördü ve bundan hiç hoşlanmadı. Onları açmaya bile zahmet etmedi ve annesi o akşam yemekte davetiyelerden söz etti. İki yemek davetine, bir çay davetine, bir pikniğe bir de Kennedy'lerin onların şerefine verecekleri öğle yemeğine gitmeleri gerektiğini söyledi. Tabii bunların hepsi Sarah için son derece sıkıcıydı.

"Sizinle gitmek zorunda mıyım?" Neredeyse yalvaran bir tonla konuşuyordu ama babası çok kesin bir tavırla cevap verdi.

"Yine başlamayalım lütfen. Buraya neden geldiğimizi hepimiz biliyoruz. Dostlarımızı görmeye geldik ve davetlerini geri çevirerek onları kırmak istemiyoruz tabii ki."

"Ama beni görmeleri şart mı? Onlar sizin dostlarınız, baba, benim değil. Beni görmedikleri için üzülmezler."

"Tek bir laf bile duymak istemiyorum." Edward yumruğunu masaya vurdu. "Ve artık bunu bir daha tartışmayacağım. Bu tür saçmalıklar için fazla büyüksün. Lütfen kibar ve hoş davranmaya çalış. Hiç değilse biraz çaba göster. Beni anlıyor musun?"

Sarah buz gibi gözlerle babasına baktı ama babası bu bakışı görmezden geldi ya da umursamadı. Onu Avrupa'ya getirmesinin bir nedeni vardı ve ona hiçbir şey en-68

gel olamazdı. Ne kadar karşı koyarsa koysun, ihtiyacı olan şey buydu.

"Pekala."

Yemeklerini sessizlik içinde bitirdiler. Ve ertesi gün Victoria ile Albert Müzesi'ne gidip, harika vakit geçirdiler. Daha sonra da şık ve resmi bir akşam yemeğine gittiler. Ama Sarah şikayet etmedi.

Annesinin yolculuğa çıkmadan önce aldığı ve gözlerinin rengine uyan koyu yeşil tafta elbiseyi giydi. Oraya vardıklarında son derece güzel ve sakindi. Gece boyunca sürekli olarak sıkıldı. Onunla tanışması için davetliler arasında bir sürü genç erkek vardı. Sarah onlarla konuşmak için çaba gösterdi ama hiçbir ortak yanları olmadığını anladı. Daha da kötüsü, çoğu şımanık, aptal ve dünyada olup bitenlerden habersiz tiplerdi.

Sarah eve dönerken hiç konuşmadı, ailesi de iyi vakit geçirip geçirmediğini sormadı. Geçirmediğini hepsi biliyordu zaten.

Gittikleri ikinci resmi davet de aynı derecede sıkıcı, çay partisi daha da kötüydü. Orada ona, daha sonra annesinin de utanarak aptal ve kaba olduğunu kabul ettiği, bir yeğen tanıştırdılar.

"Tann aşkına," diye bağırdı Sarah, o gece otele döndüklerinde. "Bu insanların neyi var? Neden bana bunu yapıyorlar? Neden herkes aptal akrabalarıyla beni çiftleştirmek gerektiğini duyuyor? Onlara geleceğimizi bildirdiğinde ne söyledin?" diye sordu babasına.

"Çaresiz olduğumu ve bana yardım etmeleri gerektiğini mi?"

Tanıştığı insanlara inanamıyordu.

"Ben yalnızca seni de getireceğimizi söyledim. Bunu nasıl yorumladıkları onlara kalmış. Bana kalırsa senin arkadaşlık edebileceğin kişileri de davet ederek misafirperver davranmaya çalışıyorlar, hepsi bu. Eğer onların akrabalarından ya da genç dostlarından hoşlanmıyorsan, buna üzülüm."

"Onlara nişanlı olduğumu söyleyemez misin? Ya da 69

bulaşıcı bir hastalığım olduğunu? Artık buna gerçekten dayanamıyorum. Yeter! Partilere ve davetlere gidip, bütün gece kendimi aptal gibi hissetmeyi reddediyorum." Şimdiye kadar iyi idare etmişti ama sabn kalmamıştı ve bundan hiç hoşlanmadığı da belli oluyordu.

"Üzgünüm, Sarah," dedi babası. "Bu insanlar sana zarar vermek istemiyorlar. Lütfen bu kadar sinirlenme-meye çalış."

"New York'tan beri senden başka hiç kimseyle ilginç bir konuşma yapmadım," dedi Sarah suçlarcasına ve babası gülümsedi. Hiç değilse kızı onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Bu da bir şeydi.

"Peki Long Island'da gizlendiğin sıralarda ilginç konuşmalar yaptığın kişi kimdi?"

"Hiç değilse orada konuşma yapmayı beklemiyordum." Kısa bir sessizlik oldu.

"Öyleyse şimdi de bekleme. Her şeyi olduğu gibi kabul et. Yeni yerler görmek, yeni insanlarla tanışmak için bir fırsat."

"Kadınlarla konuşmaktan bile zevk almıyorum."

"Bu konuda sana katılmıyorum," dedi babası ve annesi tek kaşını yukarı kaldırdı.

"Bu kadınların ilgilendiği tek şey erkekler," dedi Sarah, savunmaya geçerek. "Onların politikadan bile haberleri olmadığını sanıyorum.

Ve hepsi Hitler'in annelerinin yeni aşçısı olduğunu sanıyorlar. Bir insan nasıl bu kadar aptal olabilir?" Babası bir kahkaha attı ve başını salladı.

"Ne zamandan beri böylesine politik ve entelektüel bir snob oldun?"

"Tek başıma kaldığımdan beri. Aslında son derece keyifliydi."

"Belki de gereğinden fazla keyifli. Artık dünyanın değişik insanlarla dolu olduğunu hatırlamanın zamanı geldi galiba.

Bazıları daha zeki, bazıları daha az zekidir, bazıları eğlenceli, bazıları sıkıcıdır. Ama dünyayı yapan da bu-70

dur zaten. Gereğinden fazla tek başına kaldın, Sarah. Buraya gelmene çok seviniyorum."

"Şey, ben sevindiğimden pek emin değilim," dedi Sarah ama işin doğrusu, bu yolculukta onlarla birlikte olmak hoşuna gitmişti.

Sosyal tarafı belki pek hoş değildi ama yolculuğun başka yanlarından keyif almıştı ve onlarla birlikte olduğu için mutluydu.

Ailesine daha yakınlaşmıştı ve tüm şikayetlerine rağmen uzun zamandır olmadığına mutluymuştu. En azından mizah yeteneğini kazanmıştı.

Ertesi gün onlarla birlikte pikniğe gitme fikrine itiraz etti ama babası başka seçeneği olmadığını, temiz havanın ona iyi geleceğini ve gidecekleri arazinin görmeye değer bir yer olduğunu söyledi.

Sarah onlarla birlikte arabaya binerken homurdandı ve yol boyunca şikayet etti ama oraya vardıklarında, harika bir yer olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Hava İngiltere'ye göre çok sıcak ve güneşliydi.

On dördüncü yüzyıldan kalma bir şato, harika bahçeler ve ailenin tümüyle restore ettirdiği orijinal çiftlik gerçekten olağanüstüydü.

Öğle yemeğine davetli olan yüz kadar konuk koridorlarda, salonlarda ya da bahçelerde dolanıyorlar, garsonlar sürekli olarak içki servisi yapıyorlardı. Sarah şimdiye kadar daha güzel ya da ilginç bir yer görmediğini düşündü. Hele çiftlikten öylesine çok etkilendi ki, orada kalıp sürekli olarak sorular sorarken, ailesini gözden kaybetti. Çatılan sazlarla kaplı kulübelerin ve barakaların ardından görünen şato son derece ihtişamlıydı. Orada dururken kendini son derece rahat ve huzurlu hissedip, derin derin nefes aldı. Çevresindeki insanlar yok olmuş, öğle yemeği için şatoya gitmişlerdi.

"Etkileyici, değil mi?" dedi arkasından bir ses. Sarah döndü ve arkasında duran uzun boylu, mavi gözlü, siyah saçlı adamı görünce şaşırıldı. Adam sanki birden belirmiş gibiydi. Sıcak bir gülümsemesi vardı ve ikisi birlikte bir ağabey ve kardeş görüntüsü arz ediyorlardı. "Buraya gel-71

diğimde kendimi hep tarih içine girmiş gibi hissederim. Sanki gözünü bir an için kapasan, seriler, şövalyeler ve hanımları birden belireceklermiş gibi bir duygu."

Sarah onun söylediklerine gülümsedi çünkü aynı şeyleri kendisi de hissetmişti. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Burayı gördükten sonra geri dönmek istemedim. Burada kalıp, söylediğin şeyleri hissetmek istedim."

"Bu hali daha çok hoşuma gidiyor. Modernleştirmek için tanınmaz bir duruma getirilen o iğrenç yerlerden nefret ediyorum." Sarah onun söyledikleri ve nasıl söylediği, hoşuna giderek başını salladı.

Konuşurken gözleri panlıyordu, sanki her şeyden keyif alıyordu.

Onunla konuşmak çok zevkliydi.

"Ben William Whitfield, haftasonu için burada tutsağım," dedi.

"Belinda ve George benim kuzenlerimdir. Biraz çılgın olmakla birlikte iyi insandırlar. Ve sen Amerikalısın, değil mi?"

Sarah başını salladı ve hafifçe utanarak elini uzattı. "Evet, öyle. Ben Sarah Thompson."

"Tanıştığımıza çok sevindim. New York'lu musun? Yoksa Detroit ya da San Francisco gibi daha

ilginç bir yerden mi?"

Sarah güldü ve ilk tahmininin doğru olduğunu söyledi.

"Büyük Tur'da mısınız?"

"Evet, yine doğru." Sarah gülümsedi ve adam ona delici mavi gözleriyle dikkatli bir şekilde baktı.

"Bir tahminde daha bulunayım. Ailenle birlikte misin?"

"Evet."

"Ne kötü. Ve seni gündüzleri müze ve kiliselere götürüp, geceleri de dostlarının İngilizce bile konuşamayan sıkıcı oğullarıyla tanıştıırıp bunaltıyorlar, öyle mi?" Çizdiği portreden keyif aldığı her haliyle belliydi.

Sarah bir kahkaha attı. "Sanırım, bizi izliyordun. Ya da bunları sana biri anlattı."

"Daha kötü bir şey düşünemiyorum. Ancak gerçekten feci biriyle balayına çıkmak daha kötü olabilir." O bu sözleri söyler söylemez Sarah'in gözleri bulutlandı ve biraz geri çekildi.

"Affedersin, tatsız bir şakaydı." Adam son derece açık sözlü ve rahat tavırlıydı ve Sarah kendini çok rahat hissediyordu.

"Pek sayılmaz." Ona biraz duygusal olduğunu söylemek istediği ama tabii ki söylemedi. "Londra'da mı yaşıyorsun?" Onu rahatlatmak için konuyu değiştirmek gerektiğini duydu.

"Evet, Londra'da yaşıyorum," dedi. "Tabii Gloucestershire'de eski çitleri onarmadığım zamanlar. Ama orası tabii ki burası gibi değil."

Aslında hiçbir zaman da değildi ve ben de Belinda ile George'un hayal gücüne sahip değilim. Burayı bu hale getirebilmek için yıllarca uğraştılar. Bense yıllarca uğraşıp bir harabeye dönüşmesini önlemeye çalıştım. Yine de dönüştü. Ürkütücü bir yerdir. Rüzgârlı ve korkunç sesler duyulan, her tarafını örümcek ağları sarmış bir yer. Zavallı annem hâlâ orada oturuyor." Anlattığı her şeye renk katmasını biliyordu. Yavaş adımlarla çiftlikten ayrılırlarken konuşmaya devam ettiler. "Sanırım artık öğle yemeğine gitmemiz gerek. Gerçi yokluğumuzu kimse farketmez ama yine de dönelim."

Belinda'nın ilgilenmesi gereken o kadar çok konuğu var ki, Londra'ya bile dönsek farketmeyebilir ama ailen farkedebilir.

Sonra ellerinde tüfekle beni kovalayabilirler."

Sarah yine güldü. Ailesinin o tüfeği onları biraraya getirmek için kullanacağını biliyordu. "Sanmıyorum."

"Ailelerin, genç ve masum kızları için aradığı tipte bir erkek sayılmam. Sanırım bunun için biraz yaşlıyım ama yaşlı bir adam için oldukça sağlıklı sayılırım doğrusu." Sarah'ın güzelliği karşısında

çarpılmış, onu dikkatle izliyordu. Gözlerinde gördüğü ifade ilgisini çekmişti. Hem

72

73

zeki, hem hüznü hem de dikkatli bir ifadeydi bu. "Kaç yaşında olduğumu sorsam kabalık mı etmiş olurum?"

Sarah birden otuz yaşında olduğunu söylemek istedi ama sonra ona yalan söylemesine gerek olmadığını düşü-1 nüp, bundan vazgeçti. "Önümüzdeki ay yirmi iki olaca- f ğım."

William ona gülümsedi ve kayaların üzerinden geç-1 meşine yardım etmek için elini tuttu. "Neredeyse bir be-| bek. Bense otuz beş yaşıdayım. Avrupa'da bulduğun ganimet olarak beni eve götürürsen, sanırım ailen büyük j bir mutsuzluğa kapılır." William saka yapıyordu ama iki-1 si de çok eğleniyorlardı. Sarah ondan gerçekten hoşlandığını farkettili. İyi bir arkadaş olurdu ve onu tanımasına rağmen onunla şakalar yapabilmesi hoşuna gitmişti.

"Senin iyi tarafın, sıkıcı olmaman ve İngilizce konu-şabilmen."

"İtiraf etmeliyim ki, iyi taraflarım sayılamayacak kadar çoktur.

İnsanlar o sıkıcı akrabaları nereden bulurlar, hiç anlayamam.

Hayatım boyunca tanıdığım kadınların hepsi görünüşte normal insanlardı ama şimdi çoğu ruh | hastalıkları sanatoryumlarında.

Ve tanıdığım herkes, bu kadınlarla tanışmak için can attığını sanırdı. Ne garip, f değil mi?"

Sarah, Avrupa'da tanıdığı erkekleri düşününce gülmekten kendini alamadı. Deauville, Biarritz, Cannes ve Monte Carlo'da tanıştığı çocukları ona anlattı. Şatoya vardıklarında iki arkadaş olmuşlardı.

"Sence bize yemek bırakmışlar mıdır? Acılıktan ölüyorum," dedi William, Oldukça yapü bir erkekti ve acıkmış olması son derece inandırıcıydı.

"Çiftlikteki elmalardan birkaç elma almalıydık. Aslında ben almak istedim ama çiftçi teklif etmeyince almak- f tan korktum."

"Bir şey söylemeliydin," dedi William. "Senin için ça-1 lardım."

74

Yemek masasının üzeri rosto, tavuk, sebzeler ve salatalarla kaplıydı. Tabaklarım tepeleme doldurup, bir çardağın altına geçtiler. Sarah onunla birlikte gitmekte tereddüt bile etmedi, sanki onun yanında olup, anlattıklarını dinlemek son derece doğal bir şeydi. Sonunda politikadan söz etmeye başladılar. Sarah onun Münih'ten yeni döndüğünü öğrenince çok şaşırdı. Gerginliğin Berlin'deki kadar olmasa bile Münih'te de çok hissedildiğini ama genel olarak tüm Almanya'nın büyük bir olaya hazırlanmakta

olduğunu söyledi.

"Sence o kadar yakın mı?"

"Söylemesi zor ama bence bu mutlaka olacak. Amerikan hükümeti bunun aksini savunsa bile."

"Buna nasıl engel olunabilir bilemiyorum." Sarah'ın dünya haberlerinden ve kadınların genellikle pek ilgilenmediği konulardan bu kadar bilgili olması onu şaşırtıyordu. Bunun nedenini sordu ve Sarah da, son bir yıl boyunca yalnız kaldığını ve böylece normalde öğrenemeyeceği şeyleri öğrendiğini anlattı."

"Peki, neden yalnız kalmak istedin?" Onun gözlerine baktı ama Sarah gözlerini kaçırdı. Bu kız hakkındaki herşey ona ilginç geliyordu ve saklamak konusunda kararlı olduğu bir acısı olduğunun farkındaydı.

"İnsan bazen yalnız kalmak gereğini duyar." Sarah bu kadar söylemekle yetindi ve William da üstelemedi ama merak ediyordu.

Sarah ona Long Island'da satın almak istediği çiftlik evinden söz etti.

"Genç bir kız için oldukça ilginç bir proje. Peki ailen bu işe ne diyecek?"

"Çok kızacaklar." Sarah sırıttı. "Ama artık New York'ta yaşamak istemiyorum. Sonunda kabul edeceklerdir. Eğer gerekirse kendim satın alma yoluna giderim." Sarah kararlı ve muhtemelen çok inatçı bir kızdı. Konuşurken gözlerindeki kararlı ifade hoşuna gitmişti.

Bu pek hafife alınacak bir kadın değildi.

75

"New York'tan ayrılmak o kadar fena bir fikir değil ama senin yaşında bir kızın tek başına bir çiftlik evinde yaşaması da pek eğlenceli olmasa gerek. Neden yaz aylarım ya da hafta sonlarımı orada geçirmeyi düşünmüyorsun?"

Sarah kararlı bir ifadeyle başını salladı. "Ben sürekli olarak orada kalmak istiyorum. Kendim restore etmek istiyorum."

"Daha önce böyle bir şey yapın mı?" Sarah çok hoşuna gidiyordu.

Hayranlık verici bir yaratıktı ve ondan bu kadar hoşlanmasına kendisi de şaşıyordu.

"Hayır ama yapabileceğimi biliyorum." Sarah sanki babasını ikna etmeye çalışır gibi konuşuyordu.

"Bunu yapmana izin verecekler mi?"

"Vermek zorundalar." Sarah çenesini yukarı kaldırdı ve William da hafifçe çimdikledi.

"Sanırım ailenin kafasını sürekli olarak meşgul ediyorsun. Seni, koca bulmak için Avrupa'ya

getirmelerine pek şaşmamak gerek.

Onları pek suçlayamıyorum doğrusu. Belki de o sıkıcı ama tatlı çocuklardan birini bulman gerek."

Sarah önce şaşırdı, sonra peçetesiyle ona hafifçe vurdu. William güldü ve kendini savunurken ona son derece yakın olduğunu farketti. Bir an için onu öpmek istedi ama Sarah'ın gözlerindeki o hüzünlü ifade ona engel oldu.

"Hayatında bir sır var, öyle değil mi? Ve de pek mutlu bir sır değil."

Sarah ona cevap vermeden önce uzun süre tereddüt etti. Ve sonra dikkatle cevap verdi. "Buna sır denilebilir mi, bilmiyorum." Ama gözleri yeterince şey anlatıyordu.

"Bana bir şey anlatmak zorunda değilsin, Sarah. Ben yalnızca bir yabancıyım ama senden hoşlanıyorum. Harika bir kızsın ve başına gerçekten kötü bir şey gelmişse bunun için çok üzgünüm."

L

"Teşekkür ederim." Sarah gülümsedi. Eskisinden daha akıllı, daha güzel ve daha çekici görünüyordu.

"Bazen bizi en çok üzen şeyler en çabuk unuttuğumuz şeylerdir. Bir süre için çok acı verirler ama sonra yaralar iyileşir ve her şey biter."

Ama William bu yaranın henüz iyileşmediğini ve bitmediğini görebiliyordu. Belki biri tarafından kandırılmıştı ya da aşık olduğu çocuk ölmüştü. Onun başına ancak böyle şeyler gelmiş olabilirdi ve bunu yakında unuturdu. Ailesi onu Avrupa'ya getirmekle doğru bir iş yapmışlardı. Çok güzel ve zeki bir kızdı üstelik başından geçen her neyse bunu çabuk unutacaktı, özellikle Avrupa'da genç bir erkek bulursa... kör talih!

Uzun bir süre konuştular ve sonunda diğer konukların arasına katılmak üzere çardaktan çıktılar. Bir kaç dakika sonra ev sahibesi, William'm kuzeni Belinda'yla karşılaştılar.

"Tanrım, işte buradasınız. Herkese senin eve gittiğini söyledim, William. İnanılmaz birisin?" Sarah'ı da onunla birlikte görmek Belinda'nın çok hoşuna gitmişti. 'Thomp-son'lar kızlarının hendeğe düştüklerinden eminler. Buraya geldiklerinden beri onu görmemişler. Tanmm, neredeydiniz?"

"Onu kaçırdım. Hayat hikayemi anlattım. Ama hikayem onun hiç hoşuna gitmedi ve hemen geri dönmek istediğini söyledi. Ben de sonsuz pişmanlık duygularım ve özürlerimle onu geri getiriyordum." William tam anlamıyla sırıtıyordu. Sarah da güldü.

"Çok kötüsün! Ve dahası, sen hayatın boyunca pişmanlık duymamışsındır." Belinfla dönüp Sarah'a baktı. "Hayatım, senin canını yaktı mı, polisi çağırayım mı?"

"Oh, evet. lütfen çağır!" dedi William. "Onu aylardır görmemiştim."

"Kes sesini, canavar." Ama Sarah kahkahalarla gülüyordu. Belinda başını salladı. "Seni bir daha asla çağırma-77

L

yacağım, biliyor musun? Bu uygunsuz davranışların olduğu sürece seni saygıdeğer kişilerin arasına sokamam."

"Evet, herkes öyle söylüyor." William yaşlı gözlerle, yıllardır bu kadar mutlu olmamış olan Sarah'a baktı. "Kendimi ailene takdim etmeye cüret edebilir miyim?"

"Bence bunu hemen yapmalısın," diye bağırdı Belinda, William'm onun ailesiyle zaten tanışacağını ve izin verirlerse kızlarıyla görüşeceğini bilmeden. Sarah'ın kim olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu ama onu daha iyi tanımak istediğinden şüphesi etmiyordu. "Seni onların yanına götüreyim," dedi Belinda. Sarah ve William da, yaramaz çocuklar gibi fısıldaşarak onu izlediler. Ama Thompson'lar kızlarını görünce hiç kızmadılar. Onun konuklar arasında bir yerde olduğundan emindiler. Ve üstelik yanında William'i görmek onları daha da sevindirmişti. Hoş ve zeki görünüyordu, ayrıca yakışıklı ve olgun bir yaştaydı. Kozlarına tutulduğu da belli oluyordu.

"Sizden özür dilemeliyim," diye açıkladı William. "Çiftlikte oyalandık sonra da öğle yemeği yedik. Ve sanırım Sarah'ı gereğinden fazla bir süre oyaladım."

"Onun tek bir sözüne bile inanmayın," diye kesti Belinda. "Sarah'ı bir ağaca bağlayıp, ona iğrenç hikayelerini anlatırken, zavallı kızcağızın da öğle yemeğini yediğinden eminim."

"Ne hoş bir fikir." dedi William ve Thompson'lar güldüler. "Sarah, bir dahaki sefere bunu denemeliyiz." ikisi de birbirinin yanında son derece rahattılar. Uzun bir süre daha sohbet ettiler. Sonra George geldi ve yeni atını görmesi için onu ahırlara götürdü. William da istemeden gitti. Belinda onlarla sohbe devam etti.

"Belki bunu söylemerneliydim ama İngiltere'nin en yakışıklı ve en hoş adamının kalbini çaldın, hayatım."

"Onunla konuşmak çok keyifliydi." Ama eğer ablası-yla konuşuyor olsa, keyifli yerine bir başka sözcük kullanırdı. Çünkü William gerçekten müthişti.

78

"William çok akıllıdır. Hiç evlenmedi. Fazla seçici." Belinda, William'in kolay bir av olmayacağını belirtmek istermişçesine Thompson'lara baktı ama onlar bir şey farketmediler. "Son derece mütevazidir. Bu işler hiç belli olmaz, öyle değil mi?" Sonra yine Sarah'a döndü. "Sana bir şey söylediğini pek sanmıyorum... Onun Whitfield Dük'ü olduğunu biliyor musun?"

"Ben... şey... kendini yalnızca William Whitfield olarak takdim etti."

"Bunu hep yapar. Aslında onun en sevdiğim yanlarından biri de budur. Onun sırasının kaç olduğunu hep unutuyorum, onüçüncü ya da on dördüncü olmalı."

"Tahta çıkmak için mi?" diye sordu Sarah.

"Evet, tabii. Ama oraya varacağını pek sanmam. Oysa yine de hepimiz için önemli bir konu. Bizler burada bu tür şeylere çok önem veririz. Sanırım geleneklerle ilgili bir şey. Her neyse, iyi olduğuna sevindim, seni bulamayınca biraz endişelenmişim."

"Üzgünüm." Yeni arkadaşı William hakkında öğrendikleri onu sersemletmişti. Ve birden ona karşı bir yanlış yapıp yapmadığı aklına geldi. "Ona nasıl hitap etmem gerekiyor? Yani özel bir unvanı var mı?"

Belinda gülümsedi. Sarah öylesine genç ve güzeldi ki. "Ona Dük diyebilirsin ama öyle diyecek olursan sanırım her ikimizi de kurşuna dizer. Yerinde olsam hiçbir şey söylemezdim." Sarah başını salladı. Bir süre sonra William geldi ve Belinda konuklarıyla ilgilenmek üzere yanlarından ayrıldı.

"At nasıldı?" diye sordu Sarah, normal görünmeye çalışarak.

Annesiyle babası da onlan görmemezlikten gelmeye çalışıyorlardı.

"George'un onun için ödediği fiyata göre pek etkileyici değil.

George tanıdığım en kötü at seçicisidir. Eğer zavallı hayvan kısır çıkarsa hiç şaşırımam." Sonra Sarah'ın yü-

79

1

züne suçlu bir ifadeyle baktı. "Affedersin, sanırım bunu söylememeliydim."

"önemi yok." Sarah gülümsedi ve ona "Dük" diye hitap ederse ne yapacağını düşündü. "Sanırım, daha kötülerini de duymuşumdur."

"Umanm duymamıssındır." Sonra sırtıttı.."Oh... o sıkıcı ve yakışıklı gençler... kimbilir onlar neler söylemişlerdir." Sarah güldü ve uzun bir süre birbirlerine baktılar. Sarah, ben ne yapıyorum diye düşünmeye başladı. O bir düktü, kendisi ise sanki eski arkadaşımı gibi konuşuyordu. Ama onunla birlikte geçirdiği son üç saatten sonra böyle hissediyordu ve Londra'ya geri dönmek istemiyordu.

"Nerede kalıyorsunuz?" diye sordu babasına, birlikte şatoya doğru yürürlerken.

"Claridge'de. Bir gün bize katılmak istemez misin? içki ya da akşam yemeğine?" Babası bunu sıradan bir şey söylemiş gibi sordu ve William bu davetten memnun olmuş gibiydi.

"Çok sevinirim. Sizi sabah arayabilir miyim?" Soruyu Sarah'a değil, babasına sormuştu.

'Tabu. Telefonunuzu bekleyeceğiz, efendim," dedi Edward, onun elini sıkarak. Ailesi arabaya doğru yürürken, William, Sarah'a döndü.

"Harika bir gün geçirdim. Bunu gerçekten beklemiyordum.

Neredeyse geliniyordum... benim için büyük bir sürpriz oldunuz Bayan Sarah Thompson."

"Teşekkür ederim." Sarah ona gülümsedi. "Ben de harika bir gün geçirdim." Ve sonra bir şeyler söylemek ihtiyacım hissetti. "Neden bana söylemedin?"

"Neyi?"

"Dük olduğunu." Bunu ürkek bir tavırla söyledi ve bir an için onun kızacağını sandı ama William bir anlık tereddütten sonra gülümsedi.

"Sevgili Sarah. Senin için farkeder mi?"

80

"Hayır, hiç farketmez. Farketmeli mi?"

"Farkedebilir. En azından bazıları için farkediyor." Ama Sarah'ın onlardan olmadığını biliyordu. Sonra ona hem ciddi hem de alayıcı bir ifadeyle baktı. "Artık sırrımı biliyorsunuz, Bayan Sarah Thompson... ama dikkatli olun!"

"Neden?" Sarah şaşırılmıştı. William ona biraz daha yanaştı.

"Sen benim sırrımı öğrendiğine göre belki bir süre sonra ben de seninkini öğrenmek isteyebilirim." "Sımm olduğunu nereden çıkarıyorsun?" "Bunu ikimiz de biliyoruz, öyle değil mi?" dedi yumuşak bir tonla ve Sarah başını salladı. Uzanıp eline dokunurken, Sarah'ın gözleri dolu dolu oldu. Onu korkutmak istemiyordu. "Merak etme, küçüğüm... bana söylemek istemediğin bir şeyi asla söyleme." Sonra eğilip onu yanağından öptü ve birlikte arabaya yürüdüler. William arabanın yanında durup, gözden kaybolana kadar el salladı. Londra'ya dönerken, onun bir daha arayıp aramayacağını düşünüyordu.

Mücevherler — F. 6

81

r

RTESÎ sabah, Edward karısıyla birlikte kahvaltı ederken telefon çaldı ve sekreter Whitfield Dük'ünün aradığını bildirdi. Bir an sonra Willi-am'ın sıcak ve samimi sesi duyuldu.

"Umarım çok erken aramadım, efendim. Ama sizi kaçırmaktan korktum."

"Hayır, hiç erken değil." Edward konuşmaya devam ederken karısına sevinçli gözlerle baktı ve başını salladı. Victoria içimin aradığını hemen anlamıştı. "Kahvaltı ediyorduk. Ama Sarah asla kahvaltı etmez. Bunu nasıl yaptığını anlayamıyorum."

"Bu konuyu ele almamız gerekecek." William, ona çiçek göndermek için not aldı. "Bu öğleden sonra müsait misiniz, yani hepiniz?"

Hanımların Londra Kulesi'ndeki kraliyet mücevherlerini görmekten hoşlanacaklarım düşündüm de.

Kraliyet ailesinden obuanın bir avantajı da, böyle yerleri istediğiniz saatte özel olarak gezebilmek, Sarah ve Bayan Thompson bu mücevherleri deneyebilirler... tabii eğer isterlerse." William'in sesi bu sabah biraz ciddi ve son derecede İngüizdi. Ama Edward ondan çok hoslanJ

82

rınıştı. Gerçek bir erkekti ve Sarah'a büyük bir ilgi duyduğu ortadaydı.

"Bundan çok hoşlanacaklarından eminim. Ayrıca onlan birkaç saatliğine dükkanlardan uzak tutmuş olurum. Teşekkür ederim."

ikisi de güldü. William onlan saat ikide otelin önünden alacağını, Edward da bekleyeceklerini söyledi. Sonra bir fincan çay almak için Sarah odaya girdi. Babası son derece normal bir ses tonuyla, Whitfield Dük'ünün aradığını ve saat ikide, Londra Kulesi'ndeki kraliyet mücevherlerini göstermek üzere, onlan almaya geleceğini söyledi. "Hoşuna gideceğini düşündüm." Aslında onun mücevherlerle mi, yoksa William'la mı daha çok ilgilendiğinden emin değildi ama kızının yüzüne bir bakmak cevabı alması için yeterli oldu.

"William mı aradı?" Sanki onu aramasını hiç bekle-miyormuş gibi şaşırmıştı. Aslında bütün gece uyanık kalıp, kendini bir daha asla aramayacağı fikrine alıştırmaya çalışmıştı. "Bugün ikide mi?" Sanki babası çok kötü bir şey söylemiş gibi bakıyordu.

"Başka bir şey yapmayı mı düşünüyordun?" diye sordu babası, onun bu ifadesini anlamayarak. Ama başka ne yapabiliirdi ki? Belki de Harrods ya da Hardy Amies'e gitmeyi planlamıştı.

"Hayır, yalnızca..." Sarah oturdu ve çay içmeye geldiğini tümüyle unuttu. 'Yalnızca beni bir daha arayacağını sanmıyordum."

"Seni aramadı ki," diye alay etti babası, "beni aradı ve davet etti ama eğer çok istiyorsan seni de götürebilirim." Sarah babasına soğuk bir ifadeyle baleti ve pencereye yürüdü. Onlara gelmeyeceğini söylemek istedi ama bunun Çok saçma olacağını biliyordu. Onu yeniden görmenin ne anlamı vardı ki? Aralarında ne olabilirdi? 'Yine ne oldu?" diye sordu babası, onun asık suratını görünce. Bu olağanüstü fırsatı da geri tepecekse, gerçekten iflah olmazdı. William harika bir erkekti ve onunla biraz flört etmenin 83

Sarah'a hiçbir zarar olmazdı. En azından kendisinin buna hiçbir itirazı yoktu.

Sarah yavaşça babasına döndü. "Bunun hiçbir anla-1 mı yok," dedi.

"William çok hoş bir erkek. Ve senden hoşlanıyor, 1 Hiç değilse arkadaş olabilirsiniz. Bunun neresi kötü? Hayatında arkadaşlığa da mı yer kalmadı?" Sarah birden kendini aptal gibi hissetti ve başını salladı. Babası hak-1 lıydı. Bunu bu kadar büyütmele aptallık ediyordu ama William onun ayağını yerden kesmişti. Bu kez o kadar aptal ve duygusal olmayacaktı.

"Haklısın. Ben o yönden bakmamıştım. Yalnızca durum biraz değişik, çünkü o bir dük. Dük olduğunu bilmeden önce..." Ne diyeceğini bilmiyordu ama babası an-i lamıştı.

"Hiç farketmemeli. O hoş bir adam ve ondan hoşlanı-

yorum."

"Ben de öyle," dedi Sarah, annesi ona çay fincanını uzatıp, alışverişe çıkmadan önce hiç değilse bir dilim ekmek yemesi için ısrar ederken. "Yalnızca kendimi garip bir duruma düşürmek istemiyorum."

"Bu pek olası bir şey değil. Burada yalnızca bir kaç l hafta kalacağız."

"Ama ben boşanıyorum," dedi Sarah. "Bu onun için; garip olabilir."

"Onunla evlenmediğine göre hiç de garip olmaz. Ben-| ce biraz abartıyorsun." Ama Sarah'ın onu bir erkek ola-| rak görmesinden memnundu. Biraz romantizm yaşama-1 sı ona iyi gelecekti. Sarah babasının söylediklerine gül-f dü, omuzlarını silkti ve odasına döndü. Yarım saat son-| ra, bir hafta önce ona Paris'ten aldığı kırmızı ipek Cha-1 nel takımı giymiş olarak çıkageldi. Son derece çarpıcıydı, j Chanel'in yeni çıkardığı mücevherlerden bir kaçını takmıştı. Bazıları taklit inci, bazıları yakut. Ve Madam Chanel'in kendisinin de taktığı, siyah mine üzerine rei' "

84

mücevherler yerleştirilmiş iki harika kol düğmesi. Tabii bunlar gerçek değildi ama son derece şıktı ve Sarah'a çok yakışmıştı.

Siyah saçlarını arkada toplayıp, at kuyruğu yapmış ve siyah saten bir kurdela takmıştı. Kulaklarında, ona düğününde verdikleri inci küpeler vardı. "Mücevherler içinde harika görünüyorsun, hayatım,"

dedi babası, otelden çıkarlarken ve Sarah ona gülümsedi. "Bunları daha sık takmalıyım." Aslında fazla bir mücevheri yoktu. Büyük annesinden kalan inci kolye, kulağındaki küpeler ve birkaç küçük yüzük. Nişan yüzüğünü ve Freddie'nin büyükannesinin elmas gerdanlığını geri vermişti.

"Belki bu öğleden sonra takarım," dedi Sarah, alaycı bir tonla ve Victoria kocasına bir bakış fırlattı.

Öğle yemeğini bir pub'da yediler ve daha sonra babasına şapka ısmarlamak için St. James caddesindeki Lock'a gittiler. Otele döndüklerinde saat ikiye on vardı ve William lobide onları bekliyordu. Asabi adımlarla yürüyordu ve tam onlar içeri girdiklerinde saatine bir göz attı. Sarah'ı görünce yüzü aydınlandı.

"Olağanüstü görünüyorsun!" dedi William. "Her zaman kırmızı giymelisin." Sarah, annesinin kırmızı rujunu sürmeyi bile kabul etmişti ve içeri girerlerken, annesiyle babası ona çok güzel olduğunu söylemişlerdi. "Buraya erken geldiğim için özür dilerim,"

dedi William. "Erken gelmenin, geç gelmekten daha kabaca olduğunu düşünürüm ama sizi kaçırmak istemedim."

Sarah ona bakarak hafifçe gülümsedi. Nedense onun yanında kendini hep iyi hissediyordu.- "Seni gördüğüme sevindim," Sarah duraladı ve gözlerinde alaycı bir ifade belirdi. "Sayın düğ," diye ekledi ve William ona göz kırptı.

"Belinda'yı bir daha görürsem onu sopayla döveceğim. Bana bir daha düğün dersin, senin de kulağımı çekerim, anlaşıldı mı. Bayan Thompson? Ya da size Ekselansları mı demeliyim?"

85

"Aslında hiç de fena değil. Ekselansları... kulağa çok hoş geliyor.

Unvanlara bayılıyorum doğrusu!" Sarah ona alaycı gözlerle bakarken, William da onun saçını çekti.

"İflak olmazsın... güzel ama iflah olmaz. Her zaman böyle mi davranırsın?" diye sordu, ailesi resepsiyonda kendilerine mesaj bırakılıp bırakılmadığını sorarlarken.

"Bazen daha da kötüyümdür," dedi Sarah gururla ama bazen de son derece sessiz ve suskun olduğunu çok iyi biliyordu.

Neredeyse iki yıldan beri öyleydi. Freddie ile evlendiğinden beri hayatında hiçbir keyif kalmamıştı. Ama şimdi birden kendini onun yanında farklı hissediyordu. Ona yine kahkaha attırabiliyordu. Ve William'm yanında kendini muzip bir çocuk gibi hissediyordu.

William da onun bu yanını farketmiş ve çok hoşuna gitmişti.

Az sonra annesiyle babası da onlara katıldı ve William; am onları dışarıda bekleyen daimler marka arabasına girdi. Arabayı kendi kullandı ve Londra Kulesi'ne giderlerken, çevredeki binalar hakkında açıklamalar yapıp, samimi bir şekilde konuşup durdu.

Annesi Sarah'ın önde oturması için ısrar etmişti. Kendileri de arka koltukta oturdular. William, sanki hâlâ orada olduğundan emin olmak istermişçesine, arada bir ona bir göz atıyordu. Kuleye vardıklarında, annesi ve kendisinin arabadan inmelerine yardımcı oldu ve Bay Thompson'a elini uzattı. Sonra bekçilerden birine bir kart verdi ve ziyaret saati olmama- \ sına rağmen hemen içeri alındılar. Sonra bir başka bekçi gelip, onları kraliyet hazinelerini görmek üzere yukarı kıldı.

\

"Gerçekten çok hayranlık verici, biliyor musunuz? ; Tüm bu olağanüstü şeylerin burada böylece durmaları. ; Hepsi çok eski ve nadir bulunan parçalar. Aslında bu mücevherlerin gerisindeki tarih belki kendilerinden daha ilginç ve hayranlık verici. Bunlara hep hayran olmuşum-1 dur." Küçük bir çocukken annesinin mücevherlerine ilgi

86

duyar, onların nasıl yapıldıklarını, hikayelerini ve nereden geldiklerini hep merak ederdi.

Mücevherlerin durduğu odaya geldiklerinde, Sarah ona hak verdi.

Altı yüz yıldır krallar tarafından takılmış taçlar, asalar ve kılıçlar ve bir taç giyme töreninden başka bir yerde görülemeyecek parçalar vardı. Üzerinde hac olan asa özellikle nefes kesiciydi. Çünkü üstünde otuz karatlık bir elmas vardı. VII. Edward'a Güney Afrika'da sunulmuş, Afrika'nın en büyük

taşı. William, aralarında Kraliçe Victoria ve Kraliçe Mary'nin de taçları bulunan bir sürü tacı denemesi için ısrar etti. Sarah onların ne kadar ağır olduklarına şaşırıp, insanların bunları nasıl takabildiklerini merak etti.

"Kral George kendi taç giyme töreninde bunu takmıştı." William tacı işaret etti. Sarah birden onun kim olduğunu hatırladı. Oysa çoğu zaman onunla konuşurken, onun bir dük olduğunu unutabiliyordu, "İtiraf etmeliyim ki, David'in işi oldukça zor."

Sarah önce onun kimden söz ettiğini anlayamadı ama sonra Windsor Dükü'nün vaftiz adının David olduğunu hatırladı. "Çok üzücü olaylar yasandı tabii. Ama şimdi çok mutlu olduğunu söylüyorlar, belki de öyledir ama onu bir kaç ay önce Paris'te gördüğümde hiç de mutlu görünmüyordu. O kadın oldukça zor biri." Tabii ki Windsor Düşesi Wallis Simp-son'dan söz ediyordu.

"Aslında kötü biri değil. Ama kurnaz. Bence o kadın ne yaptığını çok iyi biliyordu. Kuzenim... yani dük ona daha evlenmeden önce bile bir milyon dolar değerinde mücevher verdi. Nisan yüzüğü olarak. Moğol Zümrüt ünü taktı. Zümrütü özel olarak Jacques Cartier'e arattırdı. Ve Cartiere zümrütü Bağdat'ta bulup, Wallis için yüzük haline getirdi. Şimdiye kadar gördüğüm en olağanüstü şey ama ben oldum olası zümrütü çok severim." Onun, bir tur rehberi gibi mücevherler hakkında bilgiler vermesi hayranlık vericiydi.

Onlara bazı dedikodular anlatmadı.

87

Ama Büyük İskender için yapılan mücevherlerden, Na-polyon'un Josephine'e verdiği gerdanlıklardan ve Kraliçe Viktorya için yapılan taçlardan söz etti. Sarah, kraliçenin genç kızlığında taktığı elmas ve turkuvaz karışımı bir tacı kendi başına taktı. "Bunlardan bir tane de sen yaptırılmalısın," dedi William, siyah saçlarının üzerinde tacın çok hoş görüldüğünü farkederek.

"Evet, çiftliğimde takarım." Sarah ona gülümsedi.

"Çok saygısızsın. Burada durmuş. Kraliçe Viktor-ya'nın genç kızlığında takmış olduğu tacı başına koyuyor, sonra da çiftlikten söz ediyorsun. Seni kötü kız!" Ama William'in hiç de öyle düşünmediği belliydi.

Uzun bir süre orada kaldılar ve İngiltere krallığının tarihçesi hakkında geniş bir bilgi edindiler. Ama böyle bir deneyimi William'siz elde etmenin mümkün olmadığını biliyorlardı ve arabaya dönerlerken, ona teşekkür ettiler.

"Ne eğlenceli değil mi? Buraya gelmek hep hoşuma gitmiştir. Beni ilk kez babam getirmişti. Annem için ilginç mücevherler almaktan hoşlanırdı. Korkarım annem artık bunları takamıyor. Biraz bitkin, artık pek dışarı çıkmıyor. O mücevherler içinde hâlâ harika görünüyor ama kendisini aptalca hissettiğini söylüyor."

"O kadar yaşlı olamaz," dedi Sarah'ın annesi. Kendisi daha henüz kırk yedi yaşındaydı. Edward ile yirmi bir yaşında evlenmiş, ilk bebeğini ertesi yıl kaybettikten sonra, yirmi üç yaşında Jane'i

doğurmuştu.

"Annem seksen üç yaşında," dedi William gururla. "Kesinlikle muhteşemdir ve altmışının üzerinde göstermez. Ama geçen yıl kalça kemiğini kırdı ve bu yüzden tek başına dışarı çıkmaktan korkuyor. Onu elimden geldiğince gezdirmeye çalışıyorum ama bu her zaman kolay olmuyor."

"Büyük bir ailenin en küçük çocuğu musun?" Victoria biraz şaşırılmıştı ama William başını salladı ve tek çocuk olduğunu belirtti.

"Ben doğduğumda annemle babam otuz yıllık evliydim ve çocuk sahibi olma umudunu çoktan yitirmişlerdi. Annem bunun bir mucize olduğunu söyler, Tann'ın bu lütfü için teşekkür ederdi.

Babam ise bunun biraz şeytan işi olduğunu söylerdi. Kendisi yıllar önce öldü. Çok hoş bir adamdı. Onu seveceğinizden eminim."

William arabayı çalıştırdı. "Ben doğduğumda annem kırks ekiz yaşındaydı ki bu gerçekten çok şaşırtıcı bir şey. Babam ise altmışındaydı. Öldüğünde ise seksen beş yaşındaydı. Onu çok özlediğimi itiraf etmeliyim. Her neyse, bizim yaşlı kız oldukça ilginçtir. Belki Lonra'dan ayrılmadan önce onunla tanışmak fırsatını bulursunuz." William, Sarah'a ümitle baktı ama o düşünceli bir ifadeyle pencereden dışarıyı seyrediyordu. O da William'in yanında kendini çok rahat hissettiğini, her şeyin çok basit olduğunu düşünüyordu. Ama aslına bakılacak olursa hiç de kolay değildi. Onların arasındaki ilişki yalnızca geçici bir arkadaşlıktan öteye gidemezdi ve William ona gözlerini dikip baktığında, güldürdüğünde ya da uzanıp elini tuttuğunda, bunu sürekli olarak hatırlamasında fayda vardı. Daha fazla bir şeyler olması olanaksızdı. Yalnızca arkadaş. Kendisi boşanmak üzereydi. William ise tahta çıkmak için sıradaydı. Otele geldiklerinde, Sarah'ın arabadan inmesine yardım ederken, yüzünün endişeli olduğunu gördü.

"Bir şey mi oldu?" Onu kızdıracak bir şey söyleyip söylemediğini düşündü ama Sarah bütün öğleden sonra boyunca son derece keyifli görünmüştü hatta kuledeki mücevherleri denerken çok eğlenmişti. Ama Sarah kendine kızıyordu. Sanki onu yanlış

yönlendirmiş gibi bir duyguya kapılmıştı ve ona bir açıklama borçluydu. Kendisine daha fazla zaman harcamadan önce, kim ve ne olduğunu bilmek hakkıydı.

"Hayır, bir şey olmadı. Yalnızca başım ağrıyor."

"O başına taktığın aptal tacın ağırlığından olmalı. Sa-89

rah." William birden onu kuleye götürdüğüne pişman olmuştu ve bunu anlamak Sarah'ı daha da üzdü.

"Saçmalama, yalnızca biraz yorgunum."

"Öğle yemeğinde pek az yedin," dedi babası. Genç adamın yüzündeki ifadeyi görmüş ve onun için üzülmüştü.

"Hepinizi yemeğe davet etmeyi düşünüyordum."

"Belki başka bir zaman," diye atıldı Sarah ve annesi ona merakla baktı.

"Belki biraz yatıp dinlenirsen geçer," dedi annesi umutla. William da onun yüzüne baktı. Daha fazla bir şeyler olduğunu biliyordu ve bunun bir başka erkekle ilgili olup olmadığını düşündü. Belki bir başkasıyla nişanlıydı ve bunu ona söylemeye utanıyordu. Ya da nişanlısı ölmüştü. Bir yıl boyunca büyük bir üzüntü yaşadığından söz etmişti. Daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama ona fazla baskı yapmak da istemiyordu.

"Belki yann öğle yemeğine olabilir." Sarah'in gözlerinin içine baktı.

Sarah konuşmaya başladı ama sonra durdu.

"Ben... bugün çok güzel vakit geçirdim." Ona bunu söylemek istemişti. Ailesi ona teşekkür edip yukarı çıkmışlardı. Onlara göre bu iki genç insan biraz yalnız kalmayı hak etmişlerdi. Ayrıca Sarah'ın onunla ilgili bazı kararsızlıkları olduğunu da hissetmişlerdi.

"William'a ne diyecek acaba?" diye sordu Victoria kocasına, yukan çıkarlarken.

"Bunu bilmek istediğimden pek emin değilim. Ama William bunu dert etmeyecektir. O iyi bir erkek, Victoria. Sarah'ın evlenmesini istediğim türden bir erkek."

"Ben de öyle düşünüyorum." Ama ikisi de böyle bir olasılık olmadığını biliyorlardı. William'm dul bir kadınla' evlenmesine asla izin verilmezdi.

Lobide William Sarah'ın yüzüne bakıyor, Sarah da onun sorularına üstü kapalı cevaplar veriyordu.

90

"Biraz yürümeye ne dersin? Kendini iyi hissediyor musun?" Tabii ki onunla yürümek isterdi ama onunla bir yere gitmenin ya da onu bir daha görmenin ne anlamı vardı? Ya ona aşık olursa? Ya da William ona aşık olursa? O zaman ne yapacaklardı? Ama öte yandan, daha henüz yeni tanıştığı ve İngiltere'den ayrıldıktan sonra bir daha asla görmeyeceği bir erkeğe aşık olmak da son derece saçma bir fikirdi.

"Sanırım aptalca davranıyorum." Sarah gülümsedi. "Uzun bir süredir insanlarla birlikte olmadım.. en azından erkeklerle birlikte.. ve sanırım nasıl davranılacağını unuttum. Gerçekten üzgünüm, William."

"Önemi yok. Oturmak ister misin?" Sarah başını salladı ve lobide sessiz bir köşe buldular. "Son bir yıldır manastırda mı kalıyordun?"

diye sordu William, hafifçe alaylı bir tonda.

"Öyle sayılabilir. Aslında bu benim kendi kendime yarattığım bir manastırdı. Ailemin Long Island'daki yazlık evinde kaldım."

William'in hiç değilse bunu bilmeye hakkı vardı. Artık geçirdiği o bir yılın ne kadar feci olduğunu

bile hatırlayamıyordu.

"Ve orada bir yıl boyunca hiç kimseyi görmeden yaşadın, öyle mi?"

Sarah sessizce başını salladı ve gözlerini ondan ayırmadan ona ne anlatması gerektiğini düşündü. "Bu çok uzun bir zaman. Peki yaran oldu mu?"

"Pek emin değilim." Sarah ona dürüst davranacaktı. "O zamanlar yaran olacağını sanıyordum. Ama yeniden insanlann arasına dönmek bana çok zor geldi, işte o yüzden buraya geldim."

"Avrupa insanlarla birlikte olmaya başlamak için iyi bir yer."

William hafifçe gülümsedi ve ona zor sorular sormamaya karar verdi. Onu korkutmak ya da üzme istemiyordu. Ona aşık oluyordu ve istediği en son şey onu kaybetmekti. "Buraya geldiğin için çok mutluyum."

"Ben de öyle," dedi Sarah yavaşça ve bu doğruydü.

91

"Benimle bu akşam yemeğe çıkar mısın?"

"Ben... emin değilim... sanırım bu akşam tiyatroya gideceğiz." Ama görmek istemediği bir oyundu. Emlyn Wil-liam'ın 'Mısır Yeşildir'

adlı oyunu. "Aslında aileme sormalıyım."

"Peki bu akşam olmazsa, yanna ne dersin?"

"William..." Birden önemli bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama sonra vazgeçti. "William, beni neden görmek istiyorsun?"

"Bence sen çok özel bir kızsın. Senin gibi birini tanımadım."

"Ama bir kaç hafta sonra gideceğim. Bütün bunların anlamı nedir?"

Aslında ona ikisi için bir gelecek olamayacağını söylemek istiyordu. Ve bunu bilince de arkadaşlıklarını sürdürmek çok aptal geliyordu.

"Bütün bunların anlamı senden çok hoşlanıyor olmam... hem de çok... bunları gideceğiniz zaman düşünsek olmaz mı?" Bu onun felsefesiydi. Bugün için yasa ve gelecekte ödünç alma.

"Peki ya bu arada ne olacak?" Sarah iki tarafın da üzülmemesini garanti altına almak istiyordu ama ondan ne kadar hoşlanırsa hoşlansın, William bile buna söz veremezdi. William onun geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Neden her şeyi oluruna bırakmıyoruz.... benimle yemek yiyecek misin?"

Sarah ona bakarak tereddüt etti. "Evet, yiyeceğim," dedi yavaşça.

"Teşekkür ederim." William uzun bir süre ona baktı ve sonra birlikte kalktılar. Resepsiyondaki adam onların birbirlerine ne kadar yakıştıklarını düşündü. "Öyleyse seni saat sekizde alırım."

"Aşağıda beklerim." William onu asansöre doğru götürürken, Sarah gülümsedi.

"Dairene gelmeyi tercih ederim. Aşağıda yalnız başına 92

beklemini istemiyorum." William'm her zaman koruyucu, nazik ve düşünceli bir tavn vardı.

"Pekala." Sarah ona bir daha gülümsedi ve William onu yanağından öptü. Sarah'ı asansöre bindirdikten sonra el salladı ve emin adımlarla yürüyüp gitti. Sarah yukarı çıkarken kalbinin hızla çarptığını farkettiler.

93

6

AIRELERİNİN zili saat sekizi beş geçe çaldı ve Sarah, William'in son on dakikadan beri aşağıda beklediğini büemezdi. Williamla birlikte çıkacağını öğrenince, onlarla tiyatroya gelmemesine aldırılmamışlardı.

Ona kapıyı ince bedenini sımsıkı saran siyah bir saten elbiseyle açtı.

"Tanrım! Sarah! Harika görünüyorsun." Saçlarını tepesine toplayıp gevşek bir topuz yapmıştı. Sanki bir toka çekilecek olsa, simsiyah saçları bir şelale gibi omuzlarına dökülecekti. "Olağanüstüsün!"

William ona bakmak için bir adım geri gitti ve Sarah utangaç bir tavırla güldü. Onunla tanıştığından beri ilk kez olarak yalnız kalıyordu.

"Sen de çok yakışıklı görünüyorsun." William bir sürü gece ceketinden birini giymiş, babasının siyah ipek yeleşini takmıştı.

Yeleşinin üzerinde, amcasına Rus Çarı Nicholas tarafından armağan edilen elmas bir saat zinciri vardı. Arabasıyla lokantaya giderlerken, bunun hikayesini Sarah'a anlattı. Zincir bir düşesin elbisesinin astarının

94

içine dikilerek Rusya'dan çıkarılmıştı. "Senin herkesle akrabalığın var!" dedi Sarah, hikayeyi çok ilginç bularak.

"Evet, var" dedi William, keyifle. "Ve şunu bilmeni isterim ki, bu akrabalarımın bazıları gerçekten iğrençtirler." Bu gece onunla yalnız kalabilmek için arabayı kendisi kullanıyordu. Küçük bir lokanta seçmişti ve içeri girdiklerinde onu bekliyorlardı. Şef onları arkalarda bir yerde küçük bir masaya götürdü ve ona sürekli olarak "Dük" diye hitap ederek, yerlerine oturttu. Şampanya hemen geldi.

William yemek siparişini rezervasyonu yaptırdığında vermişti. Önce küçük tost ekmekleri üzerinde havyar yediler. Daha sonra ince soslu somon balığı, yaban ördeği, salata, peynir ve Grand Mamier'li sufle ile küçük Fransız bisküvileri.

'Tanrım, kıpırdayacak halim kalmadı,' dedi Sarah, gülümseyerek.

Harika bir yemek ve harika geceydi. William ailesinden, onlan ne kadar çok sevdiğinden söz edip, annesinin evlenmek istemeyişine çok üzülüğünü anlatmıştı.

"Korkarım onun için büyük bir hayal kırıklığı oldum," dedi William pişmanlık duyarak. "Ama ailemi memnun etmek ya da çocuk sahibi olmak için yanlış kadınla evlenmeyi reddediyorum. Geç doğmuş bir çocuk olmam, sanırım istediğim şeyi yapmama neden oldu."

"Ama haklısın. Bu konuda bir hata yapmak istememen çok doğal."

Bunu söylerken Sarah'in yüzünü yine o esrarengiz mutsuzluk ifadesi kapladı.

"Peki ya sen Sarah? Ailen evlenmen için baskı yapmıyor mu?"

Sarah ona Peter ve Jane ile bebeklerinden söz etmişti.

"Son zamanlarda değil. Ailem çok düşüncelidir." Hataları...

felaketleri... aile şerefine düşürdüğü leke konusunda hep anlayışlı davranmışlardı. Sarah bunları söylerken başını yana çevirdi.

William onun elini tuttu ve güçlü parmaklarıyla sıktı.

95

"Sana bu kadar acı veren şeyin ne olduğunu neden bana anlatmıyorsun?" İkisi de yalnızca iki günden beri tanıştıklarını unutmuşlardı. Sanki birbirlerini ezelden beri tanıyorlardı.

"Acı içinde olduğumu nereden çıkarıyorsun?" Sarah onu susturmaya çalıştı ama William vazgeçmedi ve onun parmaklarını hafifçe sıkmaya devam etti.

"Çünkü benden sakladığın her neyse, bunun farkındayım. Net olarak göremiyorum ama orada gölgeler içinde, seni bir hayalet gibi ürküttüğünü biliyorum. Benimle paylaşamayacağın kadar kötü bir şey mi?" Sarah ona ne cevap vereceğini bilmiyordu. Ona doğruyu söylemeye cesaret edemezdi. Gözleri yaşla doldu.

"Ben... affedersin..." Elini çekti ve peçeteyle gözyaşlarını sildi. Ve garson birden yok oldu. "Yalnızca... çok kötü bir şey... benim hakkımdaki düşüncelerin değişebilir. Bu olay olduğundan beri kimseyle tanışmadım..."

'Tanrım, nedir bu? Birini mi öldürdün yoksa? Bir akrabayı, bir arkadaşı? Öyle bile olsa mutlaka bir kazaydı. Sarah, kendine bunu yapmamalısın.' William onun ellerini yine kendi elleri arasına aldı ve

sıktı. "Affedersin, sana çok soru sormak istemiyorum ama böyle acı çektiğini görmek beni üzüyor."

"Nasıl üzebilir?" Sarah duyduklarına inanmamış gibi güldü. "Beni tanımıyorsun bile." Bu doğrudu ama William'in onu tanıdığını ikisi de biliyordu. Birbirlerini, bazılarının bir ömür boyunca tanıyamadığı kadar iyi tanıyorlardı.

"Çok kötü bir şey yaptım," diye itiraf etti Sarah, ellerini geri çekmeden.

"Buna inanmıyorum. Bence sen kötü olduğunu düşünüyorsun.

Ama kimsenin öyle düşünmediğinden eminim."

"Yanılıyorsun." dedi Sarah ve derin bir iç geçirip, ellerini çekti, "iki yıl önce evliydim. Büyük bir hata yaptım ve buna katlanmaya çalıştım. Her şeyi denedim. Onunla,

96

birlikte kalmaya ve eğer gerekirse ölmeye hazırdım." William duyduklarından hiç etkilenmemiş gibiydi.

"Onunla hâlâ evli misin?" diye sordu William, eğer isterse tutması için elini uzatarak ama Sarah tutmadı. Şimdi tutamayacağını biliyordu. William her şeyi duyduğunda, onu artık istemeyecekti.

Ama ona söylemek zorundaydı.

"Bir yıldır ayrıyoruz. Kasım ayında boşanma gerçekleşecek." dedi Sarah, ciddi bir tonla.

"Çok üzüldüm," dedi William. "Senin için üzüldüm, Sarah. Geçen bir yıl boyunca ne kadar üzüldüğünü ve acı çektiğini ancak tahmin edebilirim." William kocasının onu bir başka kadın için mi bıraktığını ya da aralarında ne geçtiğini merak ediyordu.

"Onu çok mu seviyordun?" diye sordu William. Sarah'ın çektiği acının özlem mi, yoksa yalnızca pişmanlık mı olduğunu bilmek zorundaydı. Ama Sarah başını salladı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, onu sevip sevmediğimden bile emin değilim. Onu bütün hayatım boyunca tanırdım ve o zaman evlenmenin doğru olduğunu düşünmüştüm. Ondan

hoşlanıyordum ama onu gerçekten tanımıyordum. Ve halayımızdan döndüğümüz an her şey değişti ve ne büyük bir hata yaptığımı anladım. Onun istediği, gece gündüz dışarı çıkıp, arkadaşlarıyla kumar oynamak, diğer kadınların peşinden koşmak ve içki içmekti." Sesinin tonundan acısının çok derin olduğu anlaşılıyordu. Sarah ona kaybettiği bebekten ya da Freddie'nin ailesinin evine getirdiği fahişelerden söz etmedi. Ama William onun anlattıklarından daha çok acı çektiğini anlamıştı. Sarah başını çevirdi ve William yine onun ellerini tutup, başını çevirene kadar bekledi. Gözleri anılar ve sorularla doluydu.

"Çok üzüldüm, Sarah," dedi William yavaşça. "Çok aptal biri olmalı." Sarah gülümsedi ve yine iç geçirdi. Ra-Mücevherter — F. 7

hatlamış ama yine de üzerindeki yükten kurtulamamıştı. Boşandığı için kendini her zaman suçlu hissedeceğini biliyordu ama kocasıyla birlikte kalmakla hayatını mahvedeceğini de biliyordu. "Benden sakladığın şu meşhur sırrın bu mu?" diye sordu William. "Geçen yüzyılda yaşamıyoruz. İnsanlar artık boşanıyorlar. Onunla birlikte kalıp, işkence yaşamayı mı tercih ederdin?"

"Hayır ama kendimi aileme karşı suçlu hissediyorum. Onlar için çok utanç verici bir olaydı bu. Ailemizde şimdiye kadar kimse boşanmadı. Ve onlar bu konuda inanılmaz derecede anlayışlı ve iyi davranıyorlar. Hiç değilse bir miktar utanç duyduklarını biliyorum ama bundan dolayı beni hiç eleştirmediler."

"Önceleri boşanmana karşı çıktılar mı?" diye sordu William.

"Hayır, hem de hiç." Sarah başını salladı. "Hatta boşanmam için üstelediler." O rezil evlilik yıldönümünün ertesi sabahı Southampton'da yaptıkları aile toplantısını J hatırladı birden.

"Aslında her şeyi babam halletti. Bana;! karşı harika davrandılar ama New York'taki arkadaşları- { nın yüzlerine bakarken acı çektiklerinden eminim."

"Bunu onlar mı söylediler?"

"Hayır. Bana karşı çok kibar davrandılar."

"Ve sen, onların ve kendi arkadaşlarının yüzlerine baktığında, suçundan dolayı cezalandırıldın mı?" Sarah başını salladı ve onun konuyu ele alış biçimine gülümsedi.

"Hayır." Sarah bir kahkaha attı ve kendini yıllardır hissetmediği kadar hafif hissetti. "Hayır, çünkü Long Is-land'da saklanıyordum."

"Aptal kız. Eğer New York'a dönecek cesaretin olsaydı, eminim ki herkes seni yaptığından dolayı kutlayacaktı."

"Bilmiyorum." Yine iç geçirdi. "Şimdiye kadar... yani | seni görene kadar kimseyi görmedim ki..."

"Ne kadar şanslıym, Bayan Sarah Thompson. Ne kadar aptalca davranmışsın. Sevdiğinden bile emin olmadığını söylediğin bir erkek için bir yıl boyunca yas tuttuğuna inanamıyorum. Sarah, gerçekten bunu nasıl yaptın?"

"Boşanma benim için basit bir şey değildir," diye savundu Sarah.

"Kuzeninle evlenen o kötü kadına benzetileceğimden korkuyordum."

"Ne?" William şaşırılmıştı. "Wallis Simpson'a benzemekten mi söz ediyorsun? Beş milyon dolar değerinde mücevherler, Fransa'da bir ev ve her ne kadar aptal olursa olsun, ona tapan bir koca."

Tanrım, Sarah, ne kötü bir kader!" William onunla alay ediyordu ama biraz da gerçek payı yok değildi. Birlikte güldüler.

"Ben ciddiym," diye azarladı Sarah ama hâlâ gülüyordu.

"Ben de öyle. Sence onun sonu çok mu kötü oldu?"

"Hayır. Ama insanlar onun hakkında çok kötü düşünüyorlar. Ben öyle olmak istemem." Sarah yine ciddileşti.

"Öyle olamazsın ki, aptal kız. Wallis Simpson bir kralı tahtından vazgeçmeye zorladı. Sen ise bir aptalla evlenerek büyük bir hata yapan ama bunu düzelden, dürüst bir kadınsın. Bunun için kim seni suçlayabilir ki? Oh, eminim bir gün birileri suçlayacaktır ama zaten onlar da başka işleri olmayan zavallılardır. Canlan cehenneme.

Yerinde olsam, bu boşanmayı umursamazdım bile. New York'a döndüğünde, çatılara çıkıp, ben boşanıyordum diye bağırmalıyım.

Bana kalırsa, sana utanç verecek şey onunla evlenmiş olmak olmalıdır." Sarah onun her şeyi ne kadar hafifçe aldığına güldü.

Kendini bir yıldır hissetmediği kadar iyi hissediyordu. Belki de haklıydı, belki de korktuğu kadar kötü olmayacaktı.

"Bana kendimi o kadar iyi hissettiriyorsun ki, ben Şimdi çiftlik evinde yaşamayı planladığım münzevi hayatı nasıl yaşayacağım?"

William onun bardağına şampanya doldurdu ve ciddi bir ifadeyle baktı.

99

"Bu konuyu bir daha konuşmamız gerekecek. Bana ilk söylediğin zaman kadar hoş bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü bence bunu yaşamdan bir kaçış olarak kul-| lanıyorsun.

Bence bir manastıra gitsen daha iyi olur."; William şampanyasından bir yudum daha aldı. "Ne bu-i yük bir kayıp. Tanrım, bunu bir daha düşünmeme izin verme çünkü gerçekten kızabilirim."

"Manastır için mi yoksa çiftlik evi mi?" diye alay etti Sarah. William ona inanılmaz bir armağan vermişti. Boşanmadan söz ettiği ilk kişiydi ve ne şoke olmuş ne de dehşete düşmüştü. Hatta şaşırılmamıştı bile. Onun için bu, özgürlüğe giden ilk adımdı.

"Her ikisine de. Artık bunu konuşmayalım. Seni dansa götürmek istiyorum."

"Bu iyi bir fikir." Aslında bir yıldan beridir dansetme-miştî ve bu fikir birden çok cazip geldi. "Tabu hâlâ danse-debiliyorsam."

"Ben sana hatırlatırım." William gelen hesap çeki: imzaladı. Bir kaç dakika sonra Cafe de Paris'ye gitme üzere yola çıktılar. Oraya Sarah'la birlikte girmesi herke*-sin ilgisini çekti ve herkes ona yardımcı olmak için koşuşturmaya başladı. "Evet, Sayın Dük,"

"Kesinlikle, Dük," "İyi geceler. Sayın Dük." William bundan sıkılmaya, başladı, Sarah ise onun yüzündeki ifadeyle alay etü.

"O kadar da kötü olamaz. Haydi keyiflen bakalım,* dedi, dans pistine doğru yürürlerken.

"Bazen ne kadar sıkıcı olduğunu bilemezsin. Sanırım: doksan yaşına geldiğinde hoşuna gidebilir ama benim ya-, şımda oldukça tuhaf geliyor. Doğrusunu istersen, sekse» beş yaşındaki babam bile bu aşın ilgiden sıkıldığını söy-r' lerdî."

"Hayat böyledir." Geçen yıldan beri popülerliğini kay^ betmemiş

olan "That Old Feeling"ın nağmeleriyle danset»

100

meye başladıklarında Sarah sırtıttı. Önceleri kendini biraz tutuk hissetmekle birlikte, bir süre sonra, yıllardan bert danseden uyumlu bir çift gibi hareket etmeye başladılar. Ve Sarah onun tango ve rumbada son derece yetenekli olduğunu farketti.

"Çok iyi dansediyorsun," dedi William ona. "Bir yıldan beri saklandığından emin misin? Yoksa Long Is-land'da dans dersleri mi alıyordun?"

"Çok komik, William. Şu anda bastığım şeyin ayağım olduğunun farkında mısın acaba?"

"Saçma. O ayak parmağımdı. Giderek daha iyi dans ediyorsun."

Sabahın ikisine kadar konuşup dansettiler. Eve dönerken, Sarah esneyip, gülümsedi ve sonra başını onun omzuna koydu.

"Bu akşam harika vakit geçirdim, William. Gerçekten. Teşekkür ederim."

"Bense çok kötü vakit geçirdim," dedi William, ciddi bir ses tonuyla. "Düşük bir kadınla birlikte olacağımı hiç sanmamıştım.

Oysa ben senin New York'lu cici bir kız olduğunu düşünüyordum.

Tanrım, ne büyük bir hayal kırıklığı!" William üzüntülü bir ifadeyle başını sallarken, Sarah da çantasıyla ona vurdu.

"Sen bana nasıl düşük kadın dersin?" İkisi de kahkahayla gülüyordu.

"Pekala, o zaman dul bir kadın derim. Ama yine de dul bir kadınla çıkacağımı hiç düşünmemiştim..." William başını sallayıp, muzip bir ifadeyle ona bakmaya devam etü. Sarah birden onun kendisini"

kolay bir av gibi görebileceğini ve Londra'dan ayrılana kadar iki hafta boyunca kullanacağını düşündü. Bu düşünceyle birden irkildi ve kendini geri çekip, otele gidene kadar ciddileşmeye karar verdi. Ama bu hareketi o kadar ani olmuştu ki, William bir şeyler olduğunu anlayıp, şaşkınlıkla ona bak-«• "Ne oldu?"

101

"Hiçbir şey. Sırtıma bir ağn girdi."

"Hayır, girmedi."

"Girdi." Sarah ısrar ediyordu ama William ona inanmadı.

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Bence aklına bir şey geldi ve birden canın sıkıldı."

"Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin?" Onu bu kadar kısa bir sürede nasıl böyle iyi tanıyabilirdi ? Buna hâlâ şaşıyordu. "Bu kesinlikle doğru değil."

"İyi. Çünkü şimdiye kadar senin gibi endişeli birini tanımamıştım.

Üstelik hepsi de saçma sapan nedenlerden. Şimdi olan güzel şeyleri daha çok düşünüp, daha sonra olabilecek ya da belki hiç olmayacak kötü şeyleri düşünmekten vazgeçersen, çok daha uzun ve mutlu bir hayatın olur." Onunla bir baba gibi konuşuyordu.

Sarah başını salladı.

"Teşekkürler, Dük hazretleri."

"Rica ederim, Bayan Thompson."

Bu arada otele varmışlardı. William dışan fırlayıp ka- j pıyı açtı ve onun inmesine yardım etti. Sarah onun şimdi i ne yapacağını, yukarı çıkmak isleyip istemeyeceğini merak ediyordu. Ama buna izin vermemeyi çoktan aklına' koymuştu.

"Sence ailen bir daha çıkmamıza izin verir mi?" diye sordu kibar bir şekilde. "Belki babana biraz daha tango çalışman gerektiğini açıklarsam, yann akşam çıkabiliriz, ne dersin?" Sarah ona şefkatle baktı. Sandığından da dürüst biriydi ve bu akşam oldukça yol katetmişlerdi. En azından, onunla sonsuza dek dost olabileceğini biliyordu.

"İzin verebilirler. Yarın sabah bizimle Westminster Manastır'ına gelmek ister misin?"

"Hayır." William dürüst bir ifadeyle sırttı. "Ama bu-; yük bir zevkle geleceğim." Kiliseyi değü, Sarah'ı gormekj istiyordu. Ama bunun için de oraya gitmek eziyetine kat-;

lanmak zorundaydı. "Ve belki bu haftasonu birlikte kent dışına gidebiliriz."

"Bu hoşuma gider." Sarah gülümsedi. William ona baktı ve eğilip hafifçe dudaklarından öptü. Kolları şaşırtıcı bir güçle sarıldı.

Sonunda ondan ayrıldığında ikisi de nefessiz kalmıştı.

"Sanırım bu iş için ikimizin de biraz yaşlı olma olasılığı var ama yine de bu işe bayıldım." dedi William.

Sonra onu asansöre götürdü ve yine öpmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Resepsiyon memurunun dikkatini çekmek istemiyordu.

"Yann sabah görüşürüz," diye fısıldadı ve Sarah başını salladı.

William ona biraz daha yaklaştı ve Sarah onun ne söyleyeceğini merak etti. Kalbi hızla çarpıyordu. "Seni seviyorum, Sarah," dedi William. Belki biraz erkendi ama buna engel olamamıştı.

Sarah da onu sevdiğini söylemek istedi ama o anda William geri çekildi ve asansörün kapısı kapandı.

RTESÎ gün, planlamış oldukları gibi Westminster Manastırına gittiler ve Thompsonlar, bu iki genç insanın arasında bir şeyler geçtiğini hemen fark ettiler. Sarah, eskisine göre daha sakin görünüyor, William da ona daha farklı, daha sahip çıkar gibi bakıyordu. Victoria Thompson kocasının kulağına heyecanla fısıldadı.

"Sence ters giden bir şeyler mi var?" diye sordu endişeli bir tonla.

"Sarah bugün öfkeli gibi duruyor."

"Hiçbir fikrim yok," dedi babası, soğuk bir sesle. O sırada William yanlarına geldi ve onlara mimari bir ayrıntı gösterdi. Kulede olduğu gibi, burada da kraliyet ailesiyle ilgili özel hikayeler ve ilginç ayrıntılar anlattı. Bir yıl önceki taç giyme törenine değindi ve kuzeni Bertie hakkında cömert yorumlarda bulundu. Bertie, tüm itirazlarına rağmen kral olmuştu. Böyle bir göreve hazır olmadığı için, ağabeyi David'in tahttan çekilmesi karşısında dehşete düşmüştü.

Daha sonra mezarların arasında yürüdüler. Victoria kızının çok sakin olduğunu düşünmeye devam etti.

Thompsonlar içeri girip, genç çifti yalnız bıraktılar. Ve giderken, Sarah ile William'm ciddi bir sohbet yaptıklarını gördüler.

"Kızgınsın, değil mi?" William onun ellerini kendinin-kilerin arasına alırken endişeliydi. "Söylediğim şey zamansızdı değil mi?"

Ama şimdiye kadar hiçbir kadına karşı böylesine güçlü duygular hissetmemişti. Kendini tepeden turnağa aşık olmuş genç bir delikanlı gibi hissediyordu. "Affedersin, Sarah... Seni seviyorum... bunun çılgınca olduğunu biliyorum ama seni seviyorum. Senin olduğunu, dvişündüğün ve istediğin her şeyi seviyorum..." William'm yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. "Ve seni kaybetmek istemiyorum."

Sarah gözlerini ona çevirdi. Bu gözlerdeki ifadeden onun da kendisini sevdiği ama sevmek istemediği anlaşılıyordu. "Bunu nasıl söylersin? Yani beni kaybetmekten nasıl söz edebilirsin? Bana asla sahip olamazsın ki. Ben boşanmış bir kadınıam. Sen ise tahta çıkma sıranı bekliyorsun. Bizim aramızda yalnızca arkadaşlık ya da basit bir flört olabilir."

William bir an topuklarının üzerinde sallandı ve gülümsedi.

"Sevgili Sarah, eğer buna basit bir flört diyorsan, ciddi flörtün nasıl olacağını söyler misin bana? Şimdiye kadar hiç kimse hakkında bu kadar ciddi düşünmedim. Üstelik de henüz yeni tanıştık. Sevgilim, bana göre bu hiç de basit bir flört değil."

"Peki, peki." Sarah gülümsedi ve her zamankinden dalıa güzel göründü. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Bu ilişkinin sonu yok.

Neden kendimize işkence yapalım? Bence yalnızca arkadaş

olmalıyız. Ben yakında ülkeme döneceğim, senin de kendi hayatın var."

"Ya sen? Sen nasıl bir hayata dönüyorsun?" William kızgın bir ifadeyle ona baktı. "Günlerini yaşlı bir kadın gibi geçireceğin o sefil çiftlik evine mi gideceksin? Saçmalama!"

'William, ben boşanmış bir kadınıam! Daha doğrusu 105

boşanacağım. Bu işin peşine bu kadar düştüğün için delisin sen,"

dedi Sarah, üzüntüyle.

"Şunu bil ki, senin boşanmam umurumda bile değil," dedi William samimi bir tonla. "Benim için hiçbir anlamı yok. O sözünü ettiğin tahta çıkma olayının da hiçbir anlamı olmadığı gibi. Bütün konu bu, değil mi? Yine kendini David'le evlenen o salak kadının yerine koyuyorsun." Windsor Düşesi'nden söz ettiğini ikisi de biliyordu.

Haklıydı. Sarah kendini yine onun yerine koymuştu ve düşüncelerinde son derece inatçıydı.

"Bu bir gelenek ve sorumluluk meselesi. Bunları gör-memezlikten gelemezsin. Ya da böyle bir şey yokmuş gibi davranamazsın. Ben de davranamam. Tam ortasında tuğla bir duvar olduğunu bildiğin bir yola süratle girmeye benziyor bu. Duvar orada, William.

Görmek istesen de, istemesen de orada ve eğer çok geç olmadan buna bir son vermezsek, bu duvar

ikimizi de çok üzecek." Sarah kimsenin üzülmesini istemiyordu. Ne onun ne de kendinin. Ona sırlı sıklam aşık olup, sonra da ona sahip olamayacağı için kaybetmek istemiyordu. Birbirlerini ne kadar çok severlerse sevsinler, bunun hiçbir anlamı yoktu.

"Peki ne öneriyorsun?" William ona yaşlı gözlerle baktı.

Söyledikleri hiç hoşuna gitmemişti. "Bu işe şimdi son mu verelim?"

Artık birbirimizi görmeyelim mi? Tanrım, bunu yapamam. Tabii gözlerimin içine bakıp, beni sevmediğini söylemediğin sürece."

William onun gözlerine uzun uzun baktı. Sonunda Sarah gözlerini kaçırdı.

"Hayır, bunları öneremem," diye fısıldadı. "Ama belki yalnızca arkadaş olabiliriz. Zaten başka türlü olamaz. Seni kaybetmektense, arkadaşım olmanı tercih ederim, William. Ama bu işi olurluna bırakıp, tehlikeli ve aptalca bir yola girersek, eninde sonunda seni tanıyan ve seven herkes sana karşı olacaktır. Tabu bana da karşı."

"Ailem konusunda neler de biliyorsun! Annem yan Fransız'dır ve tahta çıkma olayını inanılmaz derecede ap-106

talca bulur. Ayrıca, on dördüncü sırada olmak hiç de önemli bir şey değil. Bu hakkundan şu an vazgeçebilirim ve bir an bile pişmanlık duymam."

"Bunu yapmana asla izin vermem."

"Oh lütfen... Tanrı aşkına, Sarah. Ben yetişkin bir erkeğim ve ne yaptığımı bildiğime inanman gerek. Ve şu andaki endişelerin gerçekten yersiz ve saçma." William olayı basite indirgemeye çalışıyordu ama Sarah'ın haklı olduğunu ikisi de biliyordu. Eğer Sarah'ın kendisiyle evleneceğini bilse, tahttan anında vazgeçerdi ama bunu ona sormaya korkuyordu. Bu riski göze alamazdı.

Şimdiye kadar hiçbir kadına evlenme teklif etmemişti ve Sarah'ı ne kadar çok sevdiğini biliyordu. "Tanrım, gerçekten çok şaşırtıcı,"

diye alay etti William, Thompson'lan bulmak için içeri girdiklerinde. "İngiltere'deki kızların yansı, düşes olabilmek için cinayet bile işleyebilirler, oysa sen, sanki bulaşıcı bir mikropmuş

gibi sözünü etmekten bile kaçmıyorsun." William gülmeye başladı.

Kendisi son derece ısrarcıyken, Sarah tereddütlerle dolu, çok zarif bir kızdı. "Seni sevdiğimi biliyorsun. Seni gerçekten seviyorum, Sarah Thompson." Sonra onu kendine çekti ve Westminster Manastırının ortasında öptü.

"William..." Sarah önce karşı koyduysa da, onun gücü ve çekiciliği karşısında boyun eğmek zorunda kaldı. Ve bir an sonra onun gözlerine baktığında herşeyi unuttu.

"Ben de seni seviyorum... ama yine de bunu bir çılgınlık olduğunu düşünüyorum."

"Evet, biz çılgınız." William mutlu bir ifadeyle gülümsedi ve kolunu onun omuzlarına atıp, ailesini bulmaya götürdü. "Keski sonsuza dek sürececek bir çılgınlık olsa bu," diye fısıldadı ve Sarah cevap vermedi.

"Nerelerdeydiniz?" Edward endişelenmiş gibi görünüyordu ama hiç de gerçek değildi, ikisinin gözlerinden her Şeyin iyi olduğu anlaşılıyordu.

107

"Konuşuyorduk... dolaşıyorduk... kızınız insanı hiç rahat bırakmıyor doğrusu."

"Onunla daha sonra konuşurum." Edward ikisine de gülümsedi ve iki erkek yanyana yürüyüp, Amerika'nın savaş konusundaki tutumundan konuştular. Ve William ona Münih'e yaptığı yolculuktan söz etti.

Eski Cheshire Peynir ve Şarap evinde öğle yemeği yediler. Daha sonra William ayrılmak zorunda olduğunu

söyledi.

"Korkarım, bu öğleden sonrayı avukatlarımla geçirmen gerekiyor."

Onlan bıraktığı için özür diledi ve Sa-rah'a, o akşam birlikte yemeğe ve dansa gidip gidemeyeceklerini sordu. Sarah tereddüt etti, William ise hüznü gözlerle ona baktı. 'Yalnızca arkadaş

olarak... bir kez daha..." diye yalan söyledi ve Sarah güldü. Buna inanmayacak kadar iyi tanıyordu onu.

"Sen iflah olmazsın."

"Belki. Ama senin de biraz tango çalışman gerekiyor." Onun kollarında kaç kere sendelediğini hatırlayıp, ikisi de güldüler. "Bu akşam bir daha deneyeceğiz, tamam mı?"

"Tamam." Sarah kabul etmekle birlikte, ona nasıl karşı koyabileceğini düşünüyordu. William harika bir insandı ve şimdiye kadar hiç kimse onu böylesine etkilememişti. Hele hele Freddie Van Deering. Freddie, doğru gibi görünmüştü ama o sıralar aptal ve gençti. Aslında bu da | doğru değildi ama şimdiye kadar hiç kimseyi böylesine sevmemişti.

"Çok hoş bir genç adam," dedi annesi, Edward onları Hardy Amies mağazasının önünde bıraktığında. Sarah da annesine katılıyordu.

Oysa sonu olmayan bir maceraya™! girerek, ilcisinin de hayatını mahvetmek istemiyordu. Ama annesi ona harika bir saten elbise aldığı anda bütün korkularını unuttu. Beyaz satenden yapılmış bu muhte-108

sem elbise, siyah saçlarını, beyaz tenini ve yeşil gözlerini mükemmel şekilde ortaya çıkarmıştı.

O gece William elbiseyi gördüğünde ona bakakaldı. "Tanrım, bu elbisenin içinde kesinlikle çok tehlikeli duruyorsun, Sarah. Belki de seni çıkarmama izin vermemelisin. Ailen bana çok güveniyor olsa gerek."

"Onlara güvenmemeleri gerektiğini söyledim ama yine de her ikisini de tam anlamıyla etkilemiş durumdasın," diye alay etti Sarah, dışarı çıkarken. Bu kez şoför vardı ve araba da Bentley'di.

"Gerçekten harika görünüyorsun, sevgilim." Tam bir prenses gibiydi.

"Teşekkür ederim." Sarah ona mutlu bir ifadeyle gülümsedi.

Yine harika vakit geçirdiler ve Sarah onun yanında biraz gevşemeye karar verdi. Onunla birlikte olmak çok eğlenceliydi.

Ayrıca tanıştığı arkadaşlarını da çok sevmişti ve hepsi ona çok iyi davranıyordu. Bütün gece dansettiler ve nihayet rumba ve tangoda uzmanlaşmış. O muhteşem elbisesi içinde William'la dans ederken, herkes onları izliyordu.

William onu yine gece yansı eve götürdü. SaaÜer çok çabuk geçmişti. Sarah onun yanında artık daha rahattı. Ve bu gece Sarah'ın endişelerinden ya da William'm duygularından hiç söz etmemişlerdi. Çok hoş bir geceydi ve otele vardıklarında, Sarah ondan ayrılmayı hiç istemediğini farketmişti.

"Yann hangi abideyi gezmeye gidiyorsunuz, sevgilim?" Sarah ona gülümsedi.

"Hiçbirini, Otelde kalıp dinleneceğiz. Babamın işleri var. Daha sonra eski bir arkadaşıyla öğle yemeği yiyecek. Annemle ben de kesinlikle hiçbir şey yapmayacağız."

"Çok hoş bir program." Sarah'a ciddi bir ifadeyle baktı- "Peki, benimle birlikte hiçbir şey yapmamaya ne dersin? Belki de şehir dışına çıkıp, biraz temiz hava alınız."

Sarah tereddüt etti ama sonra başını salladı. Kendi 109

kendine söz vermesine rağmen, ona karşı koyamıyordu. Zaten Londra'dan ayrılana kadar da karşı koymamaya karar vermişti.

William onu ertesi gün öğleden evvel, Sarah'ın daha önce görmediği bir Bugattfyle almaya geldi. Ve Gloucestershire'a doğru yola çıktılar. William yol boyunca ona ilginç yerler gösterdi ve şakalar yaptı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Sarah.

"İngiltere'nin en eski yerleşim merkezlerinden birine. Ana bina on dördüncü yüzyıldan kalmadır. Korkarım biraz eski ve harap ama arazinin üzerinde daha modern evler de var. Evlerin en büyüğü, on sekizinci yüzyılda Sir Christopher Wren tarafından yaptırılmış ve gerçekten çok hoş bir ev. Bir sürü ahır, bir çiftlik ve sempatik bir avcı kulübesi var. Seveceğinden eminim." Her şey çok hoştu ama bir şeyi merak ediyordu Sarah.

"Söylediklerine bakılırsa harika bir yer olmalı, William. Orada kim yaşıyor?"

William duraladı ve sonra ona sıırttı. "Ben. Şey, aslında orada pek fazla kalmam ama annem sürekli olarak olarak orada yaşıyor. Ana binada. Ama ben avcı kulübesini tercih ederim. Annemle birlikte öğle yemeği yemek isteyeceğini düşünüm."

"William! Beni annenle yemek yemeğe götürüyorsun ve bunu bana söylemedin!" Sarah dehşete düşmüştü. William ona haber vermediği için birden pişmanlık duyar gibi oldu.

"Söz veriyorum ki çok hoş bir insandır," dedi, masum. bir tonla.

"Onu seveceğini sanıyorum."

"Evet ama o benim hakkımda ne düşüncek? Oray neden gittiğimizi sanıyor?" Sarah ondan ve karışık duy-| gularmdan yine korkmaya başladı.

"Ona senin son derece aç olduğunu söyledim. Şaka bir yana, ona dün telefon ettim ve Londra'dan ayrılmadan önce seni onunla tanıştırmak istediğimi söyledim."

110

"Neden?" Sarah ona suçlarcasına baktı.

"Neden mi?" William'm da bakışları şaşkındı. "Çünkü benim arkadaşısın ve senden hoşlanıyorum."

"Ona böyle mi dedin?" diye bağırdı Sarah.

"Aslında hayır. Ona Cumartesi günü evleneceğimizi ve düğünden önce Whitfield Düşesi ile tanışmasının iyi olacağını söyledim."

"William, yeter artık! Ben ciddiyim! Senin peşinde olduğumu ya da hayatını mahvedeceğimi düşünmesini istemem."

"Oh, hayır, ona bundan da söz ettim. Senin yemeğe geleceğini ama Düşes unvanını kesinlikle reddettiğini söyledim."

"William!" diye bağırdı Sarah ve birden gülmeye başladı. "Bana ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Henüz bir şey değil, sevgilim. Ama yapmayı çok isterdim."

"Sen iflah olmazsın! Buraya geleceğimizi bana söylemeliydin.

Üzerimde bir elbise bile yok!" Sarah pantolon ve ipek bir bluz giymişti ve bu kılık bazı çevrelerce uygunsuz olarak kabul edilirdi.

Yaşlı Whitfield Düşesi'nin kendisini görmekten. hiç hoşlanmayacağından emindi.

"Ona senin Amerikalı olduğunu söyledim, bu her şeyi açıklar."

William alay etmeye devam etti. Aslında Sarah sandığından da olumlu karşılamıştı bu durumu. Oysa, bir an için onun kıyameti koparacağından korkmaya başlamıştı.

"Boşanmak üzere olduğumu da söyledin mi ona? Her Şeyi söylediğine göre bunu da söylemişsindir herhalde."

"Lanet olsun, bunu söylemeyi unuttum." William sınıttı- "Ama yemekte ona sen söylersin. Her şeyi öğrenmek isteyeceğinden eminim." William gülümsedi ve ona giderek daha fazla aşık olduğunu düşündü. Artık onun korkularını ya da itirazlarını bile umursamaz olmuştu. "Gerçekten iğrençsin." dedi Sarah.

111

"Teşekkür ederim, sevgilim. Her zaman hizmetindeyim." William güldü.

Kısa bir süre sonra evin ana girişine vardılar ve Sarah arazinin güzelliği karşısında çok şaşırdı. Arazinin çevresi yüksek taş

duvarlarla kaplanmıştı. Binalar ve ağaçlar son derece eski olmakla birlikte oldukça bakımlı görünüyordular. Ama bina bir evden çok, bir kaleyi andırıyordu. William'm arkadaşlarıyla birlikte kaldığı avcı kulübesinin önünden geçerlerken, kulübenin gerçekten çok sevimli olduğunu gördü. Aslında kulübe dedikleri yer. Long Island'daM evlerinden daha büyüktü. Annesinin yaşadığı ev çok güzeldi üstelik Fransız ve İngiliz antikalany-la doluydu. Sarah, zayıf, ufak tefek ama hâlâ çok güzel olan Whitfield Düşesi'ni görünce çok şaşırdı.

"Tanıştığımıza çok sevindim, Sayın Düşes." dedi Sarah, heyecanlı bir ifadeyle. Onu eğilerek selamlaması mı yoksa elini mi sıkması gerektiğini düşünürken, yaşlı kadın onun elini kendi elleri içine alıp tuttu.

"Ben de sevindim, hayatım. William çok güzel olduğunu söylemişti. Haklı olduğunu görüyorum. Lütfen içeri gel." Yaşlı kadın bastonuna rağmen emin adımlarla yürüyerek yolu gösterdi.

Baston, Kraliçe Viktorya'ya aitti ve düşese Bertie tarafından armağan edilmişti.

Kadın Sarah'a alt kattaki üç salonu gösterdi ve sonra bahçeye çıktılar. Ilık ve güneşli bir gündü.

"Burada uzun süre kalacak mısın, hayatım?" diye sordu kadın ama Sarah üzüntüyle başını salladı.

"Önümüzdeki hafta İtalya'ya gideceğiz, Ağustos'un sonunda, New York'a dönmeden önce, bir kaç günlüğüne Londra'ya uğrayacağız ama hepsi bu kadar. Babamın Eylül başında New York'ta olması gerekiyor."

"William, babanın bankacı olduğunu söyledi. Benim babam da bankacıydı. William sana babasının Lordlar Kamarası başkanı olduğunu söyledi mi? Harika bir adamdı... William'a çok benzerdi."

rurla oğluna baktı ve William ona gülümseyip, kolunu şefkatle omzuna attı.

"övünmek hoş bir şey değildir, anne," diye alay etti William ama kadının oğlunu çok sevdiği her halinden belliydi. Doğduğu andan itibaren yaşamının en büyük mutluluğu, uzun bir evliliğin ödülü olmuştu.

"övünmüyorum. Yalnızca Sarah'ın baban hakkında bilgi almak isteyeceğini düşünmüştüm. Belki bir gün sen de onun izinden gidersin."

"Pek sanmam, anne. Bu bana göre fazla ağır bir iş. Tabii ki yerimi alacağım ama yönetim konusunda pek emin değilim."

"Bir gün yaptıklarına kendin de şaşırabilirsin." Düşes Sarah'a gülümsedi ve bir süre sonra öğle yemeği için içeri girdiler. Yaşına göre şaşırtıcı şekilde hareketli, hoş bir kadındı ve William'a çok düşküdü. Ama oğlunun ilgisizliğinden yakınan ya da onu yeterince görmediğinden şikayet eden bir tavır içinde değildi.

William'in hayatını istediği gibi sürmesinden son derece hoşnuttu.

Sarah'a onun gençliğindeki kaçamaklarından ve Eton'da ne kadar başarılı olduğundan söz etti. Eton'dan sonra Cambridge gidip, Tarih, Politika ve Ekonomi okumuştı.

"Evet, şimdi de bütün yaptığım davetlerde tango yapmak. Eğitimin yararlan çok ilginç doğrusu." Ama Sarah onun bundan daha fazla şeyler yaptığını biliyordu. Çok gelir getirmekte olan çiftliğini yönetiyor, iyi okuyan bir kişiydi ve politikaya hâlâ büyük bir ilgi duyuyordu. Sarah, onunla ilgili her şeyden hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı. Hatta annesinden bile hoşlanmıştı. Ve annesi de Sarah'ı çok sevmişti.

öğleden sonra üçü birlikte bahçede yürüdüler ve An-nabelle Whitfield, Sarah'a, Cornwall'da geçirdiği çocukluğunu, anne tarafı Fransız olduğu için Fransa'ya yaptığı ziyaretleri ve Deauville'de geçirdikleri yazları anlattı. "Ba-Mücevherler — F. 8

zen tüm bunları çok özledim," diye itiraf etti nostaljik bir gülümsemeyle.

"Biz de Haziran'da Deauville'deydik. Hâlâ çok güzel bir yer." Sarah da ona gülümsedi.

"Bunu duyduğuma sevindim. Oraya gitmeyeli elli yıl oldu." Kadın oğluna bakıp gülümsedi. "William doğduktan sonra hep evde kaldım. Her an onunla birlikte olup, söylediği her sözcüğü, çıkardığı her sesi duymak istedim. Ama o Eton'a gidince çok kötü oldum. Ona özel bir öğretmen tutup, burada kalması için çok ısrar ettim ama George gitmesi gerektiğini söyledi. Ve sanırım iyi de oldu. Evde yaşlı annesiyle birlikte kalmak onun için sıkıcı olacaktı."

Oğluna Őekatte baktı ve William onu yanağından öptü.

"Seninle birlikte olmak asla sıkıcı değildi anne, bunu sen de biliyorsun. Sana hayrandım. Hâlâ da yleyim."

"Aptal ocuk." Kadın bunu duyduğuna sevinmişti.

Öğleden sonra geç saatte Whitfield'den ayrıldılar. Düşes, İngiltere'den ayrılmadan önce Sarah'ı bir daha görmek istediğini söyledi. "Belki italya yolculuğundan sonra, hayatım.

Anlatacaklarını merak ediyorum."

"Buraya gelip, sizi görmeyi ben de çok isterim." Sarah ona gülümsedi. Harika vakit geçirmişti ve Londra'ya dönerken yol boyunca bundan söz ettiler. "Harika bir kadın," dedi, düşesin anlattığı Şeyleri düşünerek. Ona çok candan ve ilgili davranmıŐti.

"Gerçekten harika, öyle değil mi? Hayata hep olumlu bakar. Onu Şimdiye kadar hiç öfkeli görmedim. Ama belki bana kızdığı olmuştur." William çocukluğunu hatırlayarak gülümsedi. "Her zaman nazik ve sakindir. Babama gerçekten tapardı, tabii babam da ona. Babamı tanımanı isterdim ama annemle tanışmak için vaktin olmana sevindim." William ona başka bir Şey daha söylemek ister gibi bakıyordu ama Sarah bunu görmemezlikten geldi. Ona daha fazla yakınlamaya cesaret edemiyordu.

114

"Beni buraya getirdiğine çok sevindim," dedi.

"Annem de çok sevindi. Seni gerçekten çok sevdi." William ona baktı ve Sarah'ın ne kadar korktuğunu düşünüp, duygulandı.

"Boşanmış olduğumu bilse benden gerçekten hoşlanırdı, öyle deği mi?" diye sordu, alaylı bir tonla.

"Bunu umursayacağınıhi sanmıyorum," dedi William.

"Şey, bunu denemeye karar vermemen iyi oldu." Sarah yine gülümsedi. Ama William ona takılmak için bu fırsatı kaçırmadı.

"ğle yemeğinde ona söylersin sanmıştım."

"Unuttum. Söz veriyorum, bir dahaki sefere söyleyeceğim." dedi Sarah.

"Annem bunu duyduğuna göre sevinecektir." İki birden güldüler ve yolculuğun geri kalan kısmını keyifli bir Şekilde geçirdiler.

William onu otele hiç bırakmak istemedi. Sarah o akşam ailesi ve onların dostlarıyla birlikte yemek yiyecekti. Ama ertesini gün ilk iş

olarak onu görmek istediğini belirtti.

"Yapacak başka işin yok mu?" diye alay etü Sarah, otelin önünde iki genç aşık gibi dururlarken.

"Bu hafta yok. Sen Romana gitmeden önce her anımı birlikte geçirmek istiyorum, tabii eğer bir itirazın yoksa."

Sarah itiraz etmesi gerektiğini düşündü ama bunu gerçekten istemiyordu. William onu fazlasıyla etkilemişti.

"Öyleyse yarın sabah Hyde Park'a gidiyoruz. Sonra National Gallery'e, Richmond'a ve New Gardens'a. Ve Berkeley Oteli'nde öğle yemeği yeriz." Her şeyi planlamıştı. Sarah ona güldü. Onunla birlikte olduğu sürece nereye gittikleri hiç önemli değildi. Sürekli olarak onunla birlikte olmaya fena alışmıştı ve tüm korkularına rağmen, onunla birlikte olmanın büyüüne kapılmıştı. Ona karşı koymak Çok zordu ama nasıl olsa bir süre sonra Londra'dan gidiyorlardı, işte o zaman kendini onu unutmaya zorlayacak-u-Ama bir kaç günlük mutluluk yaşamının ne zaran

1 115

vardı? Yalnız başına geçirdiği bir yıldan, hele hele daha önceki acı dolu bir yıldan sonra neden elmasındı?

Londra'da kaldıkları süre içinde William nerede her yere onlarla birlikte gitti. Arada bir iptal edemeyec iş toplantıları oluyordu ama genel olarak kendini onlalar adamıştı. Son günlerinde o ve babası, WÜliam'ın,üye ol-J düğü kulüpte öğle yemeği yediler.

"iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu Sarah, babası dön-| düğünde.

"William çok kibar davrandı. Ve harika bir kulüptü."! Ama en çok hoşuna giden şey kulübün atmosferi ya da yediği yemeğin lezzeti değil, William ve onun söyledikle-riydi." Bu akşam hepimizi yemeğe götürüyor. Sonra dal seni dansa götürecekt. Tüm bunlardan sonra, korkanm| İtalya'yı oldukça sakın bulacaksın," dedi Edward, kızır yüzündeki ifadeye heyecanla bakarak.

"Şey, buna da alışırım, herhalde, öyle değil mi?" dec Sarah.

"Londra'da gerçekten iyi vakit geçirdim ve Willi çok nazikti ama sonsuza dek süremezdi." Sarah babasına sarıldı ve odadan çıktı.

O akşam hep birlikte Savoy Grille gittiler. William! her zamanki gibi çok neşeliydi, Sarah da formdaydı. Ye-f mekten sonra Thompson'lan otele bırakıp, dansetmekf için Four Hundred Kulübü'ne gittiler.

Ama Sarah, turn neşeli olma çabalarına rağmen, bul gece çok sessizdi. Daha şimdiden ne kadar mutsuz oldu-l ğu kolayca anlaşılıyordu. Sonunda masalarına döndülerf ve el ele tutuşup, uzun uzun konuştular.

"Önümüzdeki hafta senin için de benim kadar zorj olacak mı?" diye sordu William ve Sarah başını salladı, "Sensiz ne yapacağımı bilmiyorum, Sarah." Bir kaç içinde birbirlerine öylesine yakınlaşmışlardı ki, buna ikislf de şaşırıyordu. William olup bitenleri hazmetmeye çabşit| yordu.

Şimdiye kadar Sarah gibi birini ne tanımış ne de sevmiştir.

116

"Yapacak başka şeyler bulursun." Sarah gülümsedi. "Belki de müzede ya da Londra Kulesi'nde rehberlik yapabilirsin."

"Ne iyi bir fikir!" diye alay etti William ve sonra kolunu onun omzuna attı ve onu kendine çekti. "Bu üç hafta boyunca seni çok özleyeceğim. Döndüğünüzde ise burada yalnızca bir hafta kalacaksınız." Bunu düşünmek onu üzüyordu. Sarah sessizce başını salladı. Keşke daha önce tanışsaydık ya da keşke İngiliz olsaydım gibi şeyler düşünüyordu ama keşkeler hiçbir şeyi değiştiremezdi ve artık ondan ayrılmak zorundaydı. Onun güldüğünü, kendisiyle alay ettiğini, yeni yerlere götürdüğünü, arkadaşlarıyla tanıştırdığını, Londra Kulesi'nde kraliyet mücevherlerini gösterdiğini, annesiyle tanıştırmak için Whitfield'e götürdüğünü ya da bir yerlerde oturup sohbet etmelerini unutmak çok zor olacaktı.

"Belki bir gün New York'a gelirsin," dedi Sarah, bunun pek olası olmadığını bilerek. Ayrıca gelebilse bile, bu ancak çok kısa bir süre için olabilirdi.

"Gelebilirim!" Ona küçük bir ümit kırıntısı sundu. "Tabii eğer başımız Avrupa'da derde girmezse. Alman-ya'daki büyük lider denizaşırı yolculukları zorlaştırabilir." William savaş çıkacağından emindi. Ama Edward Thompson ona katılmıyordu. "Belki de savaştan önce gelmeye çalışmalıyım." Ama Sarah, onu New York'ta görmenin çok uzak bir hayal olduğunu biliyordu. Artık elveda demenin zamanı gelmişti. İtalya'dan döndükten sonra onu bir daha görse bile, aralarındaki ilişki şekil değiştirmiş olacaktı. Artık birbirlerinden uzaklaşıp, kendi yaşamlarına dönmek zorundaydılar.

Son ve mükemmel bir tango daha yaptılar ama bu bile Sarah'ı gülümsetemedi. Sonra yanak yanağa bir dans daha ettiler.

Masalarına döndüklerinde, William onu

uzun öptü. "Seni çok seviyorum, tatlı kız. Senden ayrılmaya ger-

çekten zor dayanacağım." İki haftadan beri ikisi de kendilerine hakim olmuşlar ve iki arkadaş gibi gezip tozmuş-lardı. "Hayatımın geri kalanını sensiz nasıl geçireceğim?"

"Mutlu ol... iyi yaşa... evlen... on tane çocuğun olsun..." Sarah ona takılıyordu. "Bana mektup yazacak mısın?" diye sordu.

"Her saat başında. Söz veriyorum. Belki de ailen İtalya'dan nefret edip, Londra'ya daha önce dönmeye karar verir," dedi William.

"Pek sanmam." William da sanmıyordu.

"Biliyorsun, Mussolini de en az Hitler kadar kötü bir lider."

"Onun bizi beklediğini sanmıyorum," dedi Sarah; "Hatta İtalya'dayken onu göreceğimizden bile emin

değirli lim." William'a başka ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bir-f birlerine söylemeleri gereken her şey çok acı veriyordu.

Otele hiç konuşmadan döndüler. William bu gece arabayı kendi sürmüş, Sarah'la geçireceği son anlarında yanlarında şoför olmasını istememişti. Otele vardıklarında, uzun bir süre arabanın içinde oturup, yaptıklarından, yapmak istediklerinden ve Londra'ya döndüklerinden neler yapabileceklerinden söz ettiler.

"Gemiye binene kadar her an seninle olacağım, sana söz veriyorum." Sarah başını kaldırıp ona baktı. Son derece aristokrat ve yakışıklı görünüyordu. Whitfield Dükü. Belki bir gün torunlarına yıllar önce onu nasıl sevmiş olduğunu anlatırdı. Ama onun tahttan feragat etmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu.

"Sana İtalya'dan yazacağım," diye söz verdi ama ona ne yazacağından pek emin değildi. Ona yalnızca orada yaptıklarından söz etmeliydi, duygularını anlatamazdı, anlatmamalıydı. Onu çılgınca bir davranışta bulunmaya heveslendirmeyecekti.

"Eğer mümkün olursa, sana telefon ederim." Sonra onu kollarına aldı ve sıkıca tuttu. "Sevgilim... seni çok se-

viyorum." Sarah gözlerini kapadı ve öpüşürlerken, yanaklarından aşağıya yaşlar süzüldü.

"Ben de seni seviyorum..." dedi, dudakları bir an için ayrıldığında.

William'in da gözleri yaşlıydı. Sarah onun yüzüne parmaklarıyla hafifçe dokundu. "Bu işi zorlaştırmayalım, William. Başka seçeneğimiz yok. Senin sorumlulukların var ve bunları görmemezlikten gelemezsin."

"Gelirim," dedi William. "Peki ya seçeneğimiz varsa?" Ona bir gelecek vaad etmek konusunda en fazla bunu yapabilirdi.

"Seçeneğimiz yok." Sarah parmağını onun dudaklarına bastırdı ve sonra onu öptü. "Bunu yapma, William. Sana izin vermeyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü seni seviyorum," dedi Sarah.

"Öyleyse ikimizin de istediği bir şeye neden izin vermiyorsun?"

"Bizim için gelecek olamaz, William," dedi Sarah, kesin bir tonla.

Sonra William onun arabadan inmesine yardım etti ve el ele lobide yürüdüler. Sarah yine beyaz saten elbisesini giymişti ve çok hoş

görünüyordu. William onu gözleriyle tarıyor, yokluğunda unutmamak istermişçesine içine sindiriyordu.

'Yakında görüşürüz.'" William onu, lobideki adamlara rağmen bir daha öptü. "Seni ne kadar sevdiğimi unutma," dedi. Asansöre tek başına binmek müthiş acı veriyordu. Kapılar yavaşça kapandı ve yukarı çıkarken, kalbinin neredeyse yırtıldığını hissetti.

William lobide durup, uzun bir süre asansörün kapısına baktı ve sonra mutsuz ama kararlı bir ifadeyle yürüyüp çıktı. Sarah çok inatçıydı ama William Whitfield ondan daha inatçıydı.

> OMA'ya trenle yaptıkları yol- \culuk Sarah'a hiç bitmeyecekmiş

gibi geldi. Suskun ve ;î solgundu. Annesi ve babası da fısıldaşarak konuşup, ona fazla ilişmediler, ikisi de onun ne kadar mutsuz olduğunu biliyordu. William onu istasyona gitmeden önce ararmıştı. Konuşma kısa olmuştu ama Sarah el çantasını alıp odadan çıkarken, gözlerinden yaşlar akıyordu. Birbirlerini ne kadar severlerse sevsinler, işte ayrılık zamanı gelip çatmıştı. Durumun ne kadar ümitsiz olduğunu ve Willi-am'a aşık olmakla ne büyük aptalık ettiğini çok iyi biliyordu. Ve şimdi bunun bedelini ödeyecek, bir süre acı çekip, onu unutmaya çalışacaktı. Londra'ya döndüklerinde onu bir daha görmek istediğinden pek emin değildi.

Bir daha görmek çok büyük bir acı verebilirdi.

Trende giderlerken pencereden dışarı bakıp, kendini Peter ve Jane'i, küçük James ve Marjorie'yi ve hatta Freddie'yi düşünmeye zorladı.

Ama kendini bu konudan uzaklaştırmak için ne yaparsa yapsın, sonunda yine Wil-liam'ı, annesini, arkadaşlarını. Whitfield'de geçirdikleri

120

günü, öpüşükleri zamanları ya da dansettikleri geceleri düşünüyordu.

"İyi misin, hayatım?" diye sordu annesi, restoran vagonuna geçmek için onu orada bırakırlarken. Sarah kesinlikle aç olmadığını söylemiş, yalnızca bir tabak meyve ve bir fincan çay istemişti.

Annesi meyveyi bile yemeyeceğinden şüpheleniyordu.

"Ben iyiyim, anne. Gerçekten."

Ama Victoria onun hiç de iyi olmadığını biliyordu ve yemekte bunu Edward'a da söyledi. Zaten Freddie'nin yüzünden yeteri kadar acı çekmişti. Onun William'la flört etmesine izin vermemeliydiler.

"Belki şimdi William hakkında ne düşündüğünü daha iyi anlar,"

dedi Edward.

"Neden?" Victoria şaşkın bakıyordu. "Bu neyi değiştirir ki?"

"Hayatın neler hazırladığı hiç belli olmaz, öyle değil mi?" Victoria düşünmeye başladı. Belki de William ona bir şeyler söylemişti.

Ama bu pek olası değildi. Yemekten sonra kompartımanlarına döndüklerinde Sarah kitap okuyordu. Graham Greene'in piyasaya yeni çıkan bir romanıydı ve trende okuması için William vermişti.

Ama Sarah okuduklarına pek kendini veremiyor, karakterlerin adlarını bile hatırlayamıyordu. Aslında ne okuduğunun bile farkında değildi ve sonunda kitabı bıraktı.

Dover ve Calais'den geçip, Paris'te aktarma yaptılar. Tren kuzey italya'ya doğru giderken, Sarah yatağında uyumadan yatıp, tekerleklerin sesini dinliyordu. Ve tekerleklerin her dönüşü ona William'i ve onunla birlikte geçirdiği günleri hatırlatıyordu.

Freddie yüzünden çektiği acıdan daha kötüydü bu. Üstelik William'i seviyor ve onun da kendisini sevdiğini büüyordu. Ama birlikte bir yaşam sürmenin bedeli çok pahalıya mal olacaktı ve Wil-Üam'a bunu ödetemezdi.

Yalnızca birkaç saatlik huzursuz uykudan sonra

121

uyandığında yorgun ve solgundu. Tren istasyona girmişti.

Excelsior Oteli onlan karşılamak üzere bir araba göndermişti. Sarah ilgisiz bir ifadeyle şoföre doğru yürüdü. Elinde küçük makyaj çantası ve el çantası vardı. Başına, kendisini Roma güneşinden koruyacak geniş kenarlı bir şapka takmıştı ama çevresindeki hiçbir şeyin farkında değildi. Şoför otele giderken bir sürü yer gösterdi.

Diocletian Kaplıcası, Barberini Meydanı ve Borghese Bahçeleri.

Ama Sarah buraya geldiği için hiç memnun değildi ve ailesiyle birlikte üç hafta boyunca Roma, Floransa ve Venedik'te gezmek ona çok sıkıcı geliyordu.

Otele vardıklarında, Sarah hiç değilse bir süre odasında tek başına kalabileceği için memnundu. Kapısını kapadı ve yatağa uzanıp, gözlerini yumdu. Ama gözlerini yumduğu anda aklına gelen şey yine William oldu. Sanki büyülenmişti. Kalktı, yüzünü yıkadı, saçını taradı, banyo yaptı ve üzerine pamuklu bir elbise giyip, ailesini bulmaya gitü. Onlar da banyo yapıp, üstlerini değiştirmişlerdi. Roma'nın Ağustos sıcağına rağmen herkes canlanmış gibiydi.

Babası o öğleden sonra Colosseum'a gitmeyi planlamıştı. Ve güneşin altında bu tarihi yerin ayrıntılarını incelediler. Geç bir saatte otele döndüklerinde, hem Sarah hem de annesi tam anlamıyla bitkindiler. Babası yukarı çıkmadan önce bir şeyler içmeyi teklif etti ama soğuk içecekler bile onlan canlandırmadı.

Sarah iki limonata içti ve odasına gitmek üzere masadan kalktığında kendini yüz yaşında gibi hissediyordu. Annesiyle babasını orada bırakıp, lobiye doğru yürüdü. Kendini bomboş

hissediyordu ve Ük kez olarak kafasına takılan hiçbir şey yoktu ki, bu da rahatlatıcıydı.

"Sinyorina Thompson?" Resepsiyonun önünden geçerken, müdürlerden biri ona seslendi.

"Evet?" Sarah basını çevirip, adama baktı.

"Size bir mesaj var." Adam ona bir zarf uzattı. Zarfın 122

üzerinde tanıdık bir el yazısıyla kendi adı yazılıydı. Mektubun bu kadar çabuk gelmiş olmasına şaşırırdı. Zarfı hemen açtı. İçinde tek bir cümle vardı. "Seni sonsuza dek seveceğim, William." Sözcükleri okurken gülümsedi ve mektubu yavaşça katlayıp zarfın içine koydu. William bu mektubu, o daha Londra'dan ayrılmadan postalamış olmalıydı, ikinci kattaki odasına çıkarken, kalbi yine onunla dolmuştu. Beyni onun görüntüleriyle kaplıydı. O sırada birisi ona çarptı.

"Pardon," diye mırıldandı, başını kaldırmadan ve birden kendini birinin kollarında buldu. William'di bu. Ro-ma'daydı. Oteldeydi ve onu çılgınca öpüyordu. Sarah olup bitenlere inanamıyordu. "Ne...

ben... sen... William, neredesin?... yani... Aman Tanrım, ne yapıyorsun?" Nefesi kesilmiş ve şoke olmuştu. Ama aynı zamanda da çok mutlu olmuştu.

"Seninle birlikte üç hafta geçirmek için İtalya'ya geldim, hepsi bu.

Lobide tam yanımdan geçtin ama beni görmedin." Sarah'ın mutsuz görüntüsü William'in hoşuna gitmişti. Çünkü onu İngiltere'de oteline bıraktığında, kendisi de aynı üzüntüyü yaşamıştı. Ve ondan sonraki bir saat içinde de, her şeye boşverip, Roma'ya gitmeye karar vermişti. Şimdi onu görünce, gelmiş olduğuna daha sevindi.

"Korkarım, sana kötü haberlerim var, hayatım." William onun yanağına hafifçe dokunurken ciddi görünüyordu. Sarah birden annesini düşündü.

"Ne oldu?"

"Sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum." William sınıtı ve Sarah da cevap olarak gülümsedi. Hâîâ merdivenlerde duruyorlar, aşağıdaki insanlar onları izleyip gülümsüyorlardı. Birbirine aşık iki genç insanın görüntüsü herkesin kalbini ısıtmıştı.

"En azından biraz daha karşı koymamız gerekmez M?" diye sordu Sarah, asü bir ifadeyle ama geldiğine o kadar memnundu ki, bu konuyu daha fazla üsteleyemezdi.

123

"Dayanamadım. Zaten New York'a dönmem yeterince kötü olacak.

Hiç değilse bu ayın keyfini çıkaralım." Ona sarılıp, yine öpmeye başladı. O sırada annesiyle babası merdivenlerden çıkıyorlardı.

Onları görünce durdular ve şaşkınlık içinde baktılar. Önce adamın kim olduğunu anlamadılar. Gördükleri tek şey, kızlarının bir adamın kollarında olduğuydu ama Edward bu adamın kim olduğunu hemen anladı ve keyifle gülümsedi. Hep birlikte yu-kan çıktılar. Sarah mutluluktan uçuyordu.

"Gördüğüme göre bize İtalya'da da rehberlik yapmaya gelmişsin,"

dedi Edward, alaylı bir tonla. "Çok düşüncelisiniz, Dük hazretleri.

Geldiğiniz için çok teşekkür ederiz."

"Bunu bir görev olarak görüyorum," dedi William, son derece mutlu ve de biraz aptalca bir ifadeyle.

"Seni gördüğümüze çok sevindik." Edward hepsinin yerine konuştu. "Artık bu yolculuk daha keyifli olacak. Korkarım, Sarah Colosseum'u pek fazla beğenmedi." Sarah güldü. William'siz yaptığı her şeyden nefret ediyordu.

"Yarın daha iyi olmaya çalışacağım, baba."

"Bundan eminim." Sonra William'a döndü. "Sanırım, kalacak bir odanız vardır, Dük hazretleri?" iyi dost oluyorlardı ve Edward Thompson ondan hoşlanıyordu.

"Var, efendim, hem de bir daire. Üstelik çok güzel bir daire.

Rezervasyonu sekreterim yaptırdı. Allah bilir, onlara neler söylemiştir. Otelin benim için seferber olduğuna bakılacak olursa, onlara tahta çıkmak için ikinci sırada filan olduğumu söyledi herhalde." Dördü birden güldüler ve akşam yemeği için nereye gideceklerini konuşmaya başladılar. Yürürlerken, William Sarah'ın elini hafifçe sıktı.

9

124

OMA'da kaldıkları süre su gibi akıp geçti. Kiliseleri, müzeleri.

Palatine Tepesi'ni gördüler ve William'in bazı arkadaşlarının muhteşem villalarına gittiler. Ostia'daki plaja gidip, şık lokantalarda yemek yediler ve boş sokaklarda yürüdüler.

Haftanın sonunda, bir haftalığına Floransa'ya geçtiler. Ve nihayet son haftayı geçirmek üzere Venedik'e vardılar. Bu arada, William ve Sarah birbirlerine daha yakınlaşmış, daha çok aşık olmuşlardı.

Sanki tek vücuttular, öyle düşünüyor, öyle davranıyorlardı. Onları tanımayan kişiler için, evli olmadıklarını düşünmek olası değildi.

"Çok eğleniyorum," dedi Sarah, bir öğleden sonra Royal Danieli'nin yüzme havuzunda otururlarken. "Venedik'e bayıldım." Aslında bu yolculuk halayından farksızdı. Yalnızca ailesi de onlarla birlikteydi ve yapmamaları gereken herhangi bir şey yapmamışlardı. Tabii bu onlar için hiç de kolay olmamıştı ama yolculuğun başında birbirlerine söz vermişlerdi.

"Seni ümitsizce seviyorum," dedi William, güneşe bakarak.

Hayatında hiç böyle mutlu olmamıştı ve artık onu 125

asla terkedemeyeceğini çok iyi biliyordu. "Bence ailenle birlikte New York'a dönmemelisin," dedi yan şakayla ama tek gözünü açıp, Sarah'ın ne tepki göstereceğini görmek

istedi.

"Peki ne yapmamı öneriyorsun? Whitfield'de annenin yanına mı taşınmalıyım sence?"

"Bu çok hoş bir fikir. Ama doğrusunu istersen, seninle birlikte Londra'daki evde kalmayı tercih ederim". Sarah ona gülümsedi. O

da bunu çok isterdi ama bu gerçekleşmeyecek bir düştü.

"Çok isterdim, William" dedi. William karın üstü dönüp, bu konuyu tartışmak üzere dirseklerinin üzerine

doğruldu.

"Peki ama bunu neden yapamayacaksın ki? Bir neden söyle." Sarah bir liste dolusu neden buldu, ilk neden boşanacak olması, ikincisi ise William'm tahta aday olmasıydı.

"Nedenini çok iyi biliyorsun." Ama William bilmek istemiyordu.

Sonunda Sarah onu öptü ve ellerindeki kadarla yetinmeleri gerektiğini söyledi. "Bazıları bir ömür boyunca bile bu kadar mutlu olamıyorlar." Sarah, pay-laştıkları her an için ona müteşekkirdi. Bu yaşadıklarının ne kadar değerli, ne kadar az bulunur olduğunu çok iyi

biliyordu.

William onun yanına oturdu ve birlikte uzaktaki gemileri, gondollan ve St. Mark Katedrali'nin göğe yükselen kulesini izlediler. "Sarah..." William onun elini tuttu. "Ben oyun oynamıyorum."

"Bunu biliyorum."

William eğildi ve onu hafifçe dudaklarından öperken, şimdiye kadar hiç böylesine açıkça söylemediği bir şey söyledi. "Seninle evlenmek istiyorum." Sonra onu bir daha öptü. Sarah kendini ondan çekti ve üzüntüyle başını salladı.

126

"Evlenemeyeceğimizi biliyorsun" diye fısıldadı, William onu yine öperken.

"Evlenebiliriz. Buna hiçbir şey engel olamaz. Ne senin boşanman ne de benim tahttaki sıram. Bu çok saçma. Ne yapacağıma benden başka hiç kimse karar veremez. Benim için önemli olan bir tek kişi var, o da annem. Ve o sana bayılıyor. Ona seninle evlenmek istediğimi söylemişim. Seni tanıdıktan sonra bunun çok uygun olduğunu söyledi. Seninle evlenmemi istiyor."

"Yani beni oraya götürmeden önce mi söyledin bunları?" Sarah dehşet içinde bakıyordu. William ona muzip bir ifadeyle güldü.

"Benim için önemli biri olduğunu bilmesini istedim. Daha önceleri kimse için böyle bir şey

yapmamıştım. Senin gibi hoş bir kıza âşık olduğumu görece kadar uzun yaşayabildiği için Tann'ya müteşekkir olduğunu söyledi." "Eğer bundan haberim olsaydı, hemen arabadan iner, Londra'ya kadar yürüyerek giderdim. Bunu annene nasıl yaparsın? Boşanma konusunu biliyor mu?"

"Şimdi biliyor" dedi William, ciddi bir ifadeyle. "Ona daha sonra anlattım. Sen Londra'dan ayrılmadan önce ciddi bir konuşma yaptık onunla. Bana kesinlikle katıldığını söyledi. Böyle duyguların bir ömür süresince yalnız bir kez yaşandığını söyledi. Ve sanırım ben de böyle bir duygu yaşıyorum. Neredeyse otuz altı yaşındayım ve şimdiye kadar hiçbir kadın için böyle şeyler hissetmedim." Sarah bir kahkaha attı ve başını salladı. Hayatın ne kadar güzel, şaşırtıcı ve anlaşılmaz olduğunu düşündü.

"Peki ya benim yüzümden toplumdışı olursan?" Ona karşı bir sorumluluk taşıdığını düşünmekle birlikte, annesinin tepkisi içini rahatlatmıştı.

"O zaman biz de buraya gelir, Venedik'te yaşarız. Asanda bu hiç de fena olmaz." William onun bütün iürazla-^ aldırılmaz bir havadaydı.

Sanki hiçbir şey onu endişe-ir

127

"William, baban Londlar Kamarası'nın başkanıydı. Ailene ve atalarına bunu yapamazsın, onların şerefini le-keleyemezsin."

"Saçmalama. Ayrıca bana bir şey yapamazlar. Yalnızca kral olamam. Zaten kral olmam için de en ufak bir şans bile yok.

Tanrıya şükür. Daha kötü bir şey düşünemiyorum. Zaten böyle bir şansım olduğunu bilsem, yıllar önce feragat ederdim. On dördüncü sırada olmak yalnızca bir prestij meselesi, hayatım hepsi bu." Ama Sarah onun kendisi ya da ailesi için önemli olabilecek bir şeyden vazgeçmesini, aşkları uğruna bu bedeli ödemesini istemiyordu.

"İnsanların karının daha önce evli olduğunu fısıldamaları seni rahatsız etmez mi?"

"Kesinlikle hayır. Umurumda bile olmaz. Ayrıca ben onlara söylemediğim sürece, bunu nasıl bilebilirler ki? Sen ne düşünürsen düşün, sen bir Wallis Simpson değilsin. Bütün saçma sorularının cevabını aldın mı, sevgilim?" "Ben... sen..." Mantıklı düşünmeye çalışıyordu ama ona duyduğu sevgi her şeyi aşıyordu. "Seni çok seviyorum." William'i öptü. William da ona sıkıca sınıldı.

"Whitfield Düşesi olmayı kabul etmediğin sürece gitmene izin vermeyeceğim," diye fısıldadı. "Ve eğer kabul etmezsen, havuzun çevresinde olan herkese, senin Wallis Simpson... pardon, Windsor Düşesi olduğunu söyleyeceğim." Onu yine öptü. "Kabul ediyor musun?... Sarah, kabul ediyor musun?" Bir daha sormasına gerek kalmadı. Sarah başını salladı. Yanaklarından aşağıya yaşlar süzülüyordu. William onu uzun uzun öptü. Bir süre sonra ayrıldılar. William bir havluya sarınıp, ayağa kalktı. "O zaman anlaştık," dedi, elini ona uzatarak. "Düğün ne zaman?" William'in böyle konuşması onu şaşırtıyordu. Gerçekten evleneceklerine inanamıyordu. Bu nasıl olabilirdi? Ne caserle? Kral ne

diyecekti?

Ya ailesi? Jane? Ve bütün arkadaşları...

128

"Gerçekten ciddisin, değil mi?" Sarah şaşkın ama inanılmaz derecede mutlu bir ifadeyle ona baktı.

"Korkarım, öyle sevgilim. Artık hayat boyunca benimlesin." Hayat boyunca sürececek bir sevgi.
"Senden istediğim tek şey, düğün tarihini belirlemen."

Sarah'ın gözleri yine yaşla doldu ve fısıldayarak konuştu.

"Boşanmam Kasım'ın on dokuzunda gerçekleşecek. Ondan sonra her an olabilir."

"Yirmisinde boş musun?" diye sordu William, şakayla karışık. Sarah güldü.

"Sanırım yirmisi Şükran Günü oluyor."

"Pekala. Şükran Günü ne yersin? Hindi mi? Biz de düğünümüzde hindi ikram ederiz."

Yapmaları gereken hazırlıkları ve annesine düşen işleri düşündü ve ürkekçe gülümsedi. "Bir Aralık olmaz mı? Böylece ben Şükran Günü'nü ailemle geçirmiş, sea de düğünden önce bazı kimselerle tanışma fırsatı bulmuş olursun." Ama bu düğünün küçük bir toplantı olacağını ikisi de biliyordu. Özellikle evlenme yıldönümü partisinde yaşadığı dehşetten sonra, büyük bir parti vermeye hiç niyeti yoktu.

"Tamam öyleyse. Bir Aralık." Onu yine kendine çekti. "Sanırım, şu andan itibaren nişanlıyız, Bayan Thompson. Ailene ne zaman söyleyeceğiz?" William mutlu bir öğrenci gibi bakıyordu. Sarah sırtarak cevap verdi.

"Bu akşam yemekte söylemeye ne dersin?"

"Mükemmel." Daha sonra Sarah'ı odasına bıraktı ve Whitfield'deki annesine bir telgraf çekti. "Hayatımın en mutlu anı. Bunu seninle paylaşmak istedim. Sarah ve ben bir Aralıkta, New Yorkta evleneceğiz. Umarım, oraya gelersin. Tann seni korusun. Sevgili oğlun, William."

Ve o akşam otelin lokantasında en iyi şampanyayı ısmarladı ve şampanyayı genellikle tatlıyla birlikte içmeyi tercih etmelerine rağmen, yemekten önce servis yaptırdı.

"Bu akşam oldukça erken başladık, değil mi?" dedi Mücevherler — F. 9

129

Edward, şampanyasını yudumlayarak. Mükemmel bir re-jj kolteydi.

"Sarah ve benim sizinle paylaşmak istediğimiz bir var." dedi William yavaş bir sesle ama Sarah'ın

onu gör«j mediği kadar mutlu görünüyordu. "İzninizle, Aralık ayın-j da New York'ta evlenmek istiyoruz."

Victoria Thompson'un gözleri şaşkınlıkla açıldı ve kızına baktı. Ve iki erkek, hanımların ikisinin de farketme-diği şekilde bakıştılar.

Aslında William onunla daha Londra'dayken konuşmuştu. Ve Edward da ona, eğer Sarah istiyorsa, bu evliliğe memnuniyetle izin vereceğini, söylemişti. Şimdi bunu duyduğuna çok seviniyordu.

"Tabu ki izin veriyoruz," dedi Edward resmi bir tonla. Victoria da başım sallayarak onayladığını belirtti. "Bütün l bunlar ne zaman oldu?"

"Bu öğleden sonra, havuz başında," diye cevapladı Sarah.

"Yüzme harika bir spordur," dedi babası ve hepsi birden güldüler.

"Sizin için çok sevindik. Tanım!" Sarah'ın bir düşes olacağı o zaman aklına gelmişti. "Sarah düşes olacak!" Edward memnun ve mutlu görünüyordu ve en önemlisi William'i çok beğeniyordu.

"Tabu bunun için de özür dilerim ama bunu ona telafi etmeye çalışacağım. Döndüğümüzde annemle tanışmanızı isterim.

Umarım, sağlığı düğüne gelebüecek kadar iyi olur." Bundan şüpheliydi ama hiç değilse ona sorup, gelmeye ikna edebilirlerdi.

Ama William bu yolculuğun onun yaşında bir kadın için fazla uzun olduğunu biliyordu.

Sarah'ın annesi her şeyi merak ettiğini söyledi. Nasıl bir düğün yapmayı planlıyorlardı, tarih ne olacaktı, re-| sepsiyon nerede verilecekti, balayı için nereye gidecekler?| di ve düğünlerde tüm annelerin saçlarına ak düşür binbir ayrıntı. Sarah, düğün için bir Aralık tarihini plan-; ladıklarını ama William'in Şükran Günü'nde New York'? geleceğini söyledi.

130

"Belki de daha erken gelirim," diye ekledi William. "İtalya'ya geldiğinizde, onsuz bir gün geçirmeye bile dayanamadım. New York'a gidince ne yaparım, hiç bilemiyorum."

"İstedğin zaman gelebilirsin," dedi Edward Thompson ve dördü birlikte harika bir gece geçirerek, William ile Sarah'ın nişanını kutladılar. Sonunda Thompson'lar onları yalnız bıraktı ve genç çift terasta orkestranın romantik nağmeleriyle dansedip, ayışığı altında planlarından söz ettiler. Sarah bütün bunların olduğuna hâlâ inanamıyordu. Sanki bir rüyaydı. Freddie ile yaşadığı kabustan ne kadar farklı bir rüya. William ona yeniden yaşama isteği sevgi ve mutluluk vermişti, hem de istemediği kadar.

"Seni her zaman mutlu etmek istiyorum," dedi William, karanlıkta elele şampanyalarını yudumlariken. "İhtiyacın olduğu zaman hep yanında olmak istiyorum. Annem ve babam da öyleydüer.

Birbirlerinden hiç ayrılmazlardı ve hiç kavga etmezlerdi." William gülümsedi. "Umarım, çocuk sahibi olmak için onlar kadar beklemek zorunda kalmayız. Şimdiden yaşlı bir erkek sayılıyorum."

Otuz altısını bitirmek üzereydi ve Sarah da yirmi birinci doğum gününü Floransa'da kutlamıştı.

"Sen asla yaşlı olmazsın." Sarah ona gülümsedi. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadı ve yine öpüştüler. İçlerinde giderek artan ihtiras dalgalarına artık karşı koyamayacaklarını ikisi de biliyordu.

"Keşke bir kaç günlüğüne buradan kaçabilsek," dedi Sarah ve William bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Harika bir gülüşü vardı. Artık, onunla ilgili her şeyi seviyordu.

"Aslında bunu önermeyi bir kaç kere düşündüm ama elvermedi.

Ayrıca ailen de dürüst davranmamı sağladı. Ama Londra'ya döndükten sonra yapacaklarım için kefil olamam."

Sarah güldü ve başını salladı. "Biliyorum. Sanırım, yetişkin insanlar olarak oldukça iyi davranıyoruz."

131

•m

"Ama artık buna güvenme. Seni temin ederim ki, be--nim iyi davranışım bir ilgisizlik belirtisi değil, yalnızca aşın kibarlığıdır."

Sarah yine güldü ve William onu dudaklarından öptü. "Sanırım uzak bir yerlerde uzun bir balayı geçirmemiz gerekecek... belki Tahiti'de. Ya da yalnızca bir kaç yerlinin yaşadığı, terkedilmiş bir sahilde."

"Bu harika bir fikir." Ama Sarah onun şaka-yaptığıru biliyordu. O

gece balayı için Fransa'ya gitmekten söz ettiler ve Aralık ayı olmasına rağmen ikisi de bu fikri cazip buldu. Fransa'daki soğuk hava önemli değildi. Hatta belki daha sıcak bir balayı olurdu.

William ona daha önce hiç konuşmadıkları bir şeyden söz etti.

"Senin boşanmış olmandan faydalanacağımı düşünmeni istemedim. Her şeyin, sanki sen hiç evlenmemişsin gibi gerçekleşmesini istedim. Umarım bunu anlı-yorsundur." Sarah anlıyordu ve ona müteşekkirdi. Eğer onunla kısa süreli bir beraberlik geçirip, New York'a dön-seydi, her şey çok daha karmaşık olacaktı. Oysa şimdi pişmanlık duyacakları hiçbir şey yoktu. Yalnızca bir ömürboyu sürecek sevgi vardı ve Sarah evlenmek için sabırsızlanıyordu.

O gece geç saatlere kadar konuştular ve William onu odasına götürdüğünde, ayrılmak her zamankinden de zor geldi. Bir süre öpüştüler ve Sarah kapısını kaparken, William ona üzüntüyle bakıyordu.

Venedik'te geçirdikleri son birkaç gün herkes için çok keyifliydi ve dördü birden trene binip Londra'ya döndüler. Otele vardıklarında.

Peter ve Jane'den gelen bîr telgraf buldular. Sarah'ın nişanlanmasını kutluyorlardı. William da annesinden aynı tarz bir telgraf almıştı.

Düğün için New York'a gitmesinin olanaksız görüldüğünü ama ruhen onun yanında olacağını söylüyordu.

Sonraki birkaç gün çılgın bir hızla geçti. Dostlarını gördüler, planlar yaptılar, ilan hazırladılar. William ile Edward'm Times'a verdiği resmî ilan, on beş yıldır Willi-132

arn'ın peşinde koşan Londralı genç kızları hayal kırıklığına uğrattı.

William'in arkadaşları çok mutluydular ve nişanlandığı herkes tarafından duyuldukça, sekreteri gelen telefonlar, telgraflar ve mektuplarla başedemez oldu. Herkes onun şerefine parti vermek istiyor ve tabii ki Sarah'la tanışmak istiyorlardı. William da herkese, Sarah'ın bir Amerikalı olduğunu, birkaç gün sonra New York'a gideceğini ve ancak düğünden sonra tanışabileceklerini anlatmak zorunda kalıyordu.

Kuzeni Bertie, yani Kral VI. George ile de bir görüşme yapıp, tahttan vazgeçeceğini bildirdi. Kral buna hiç sevinmediyse de kardeşinin yaptıklarını düşününce kabul etmek zorunda kaldı.

William, Sarah'ı tanıstırıp tanıstıra-mayacağını sorunca. Kral onunla tanışmaktan zevk duyacağını söyledi. Ertesi gün çizgili pantolonunu ve sabah ceketini giyip, Sarah'ı Buckingham Sarayı'na götürdü. Sarah sade bir siyah elbise giymiş, boynuna ve kulaklarına inci takmıştı. Hiç makyaj yapmamıştı ve harika görünüyordu. Majestelerini eğilerek selamladı ve William'in ondan hep Bertie diye söz ettiğini unutmaya çalıştı. William ona

"Majesteleri" diye hitap etti ve Sarah'ı son derece resmi bir şekilde tanıstırdı. Kral ancak birkaç dakika sonra gevşedi ve onunla düğün ve planları hakkında samimi bir şekilde konuşmaya başladı.

Döndüklerinde onları Balmo-ral'da görmek istediğini söyledi. Sarah bu davet karşısında hem etkilendi hem de son derece duygulandı.

"Tabii İngiltere'de yaşayacaksınız, öyle değil mi?" diye sordu kral, endişeli bir ifadeyle.

"Tabii ki öyle, Majesteleri." Kral o zaman rahatladı ve Sarah'ın elini öptü. "Harika bir gelin ve çok hoş bir eş olacaksın, hayatım.

Umarım bir sürü çocuğunuz olur ve birlikte uzun ve mutlu bir yaşam sürersiniz." Sarah'ın gözleri yaşlarla doldu ve eğilerek Kralı selamladı. William onun elini sıktı ve Kral daha önemli işlerini halletmek odadan çıktı.

William ona bakıp, grurla gülümsedi. Tahttan vazgeçmesine rağmen, bu evliliğin Kral tarafından

onaylanması için rahatlatmıştı. "Harika bir düşes olacaksın," dedi ve sonra fısıldayarak konuştu. "Aslında harika bir kraliçe olurdu!" ikisi birden bir kahkaha attılar ve o sırada beliren teşrifatçıyla birlikte dışarı çıktılar. Sarah ne kadar heyecanlandığını düşünüyordu. Bu, insanın her gün yaşadığı bir olay değildi. Bu heyecanı, daha sonra Jane'e yazdığı mektupta da anlatmaya çalıştı ama kendisi bile bunun saçma ve özentili olduğunu düşünüyordu. "... ve sonra Kral George benim elimi öptü ve biraz asabi bir ifadeyle bana..." Bütün bunlara inanmak gerçekten zordu.

Ailesinin düşesle tanışması için Whitfield'e gittiler. Düşes onların şerefine harika bir akşam yemeği düzenledi. Sarah'ın babasını sağ

yanına oturtup, bütün gece boyunca William'la evlenecek güzel kızı övüp durdu. "Biliyor musunuz, hayatımın belli bir noktasından sonra çocuk sahibi olacağımı hiç beklemiyordum.. ama sonra William doğdu ve tüm hayatım değişti. Beni bir an için bile hayal kırıklığına uğratmadı. Şimdi de Sarah'ı buldu ve beni iki misil sevindirdi." Öylesine hoş sözlerdi ki, Edward'm gözleri yaşla doldu ve gecenin sonuna doğru kadınla iki eski dost gibi oldular.

Edward onun oğluyla birlikte New York'a gelmesi için ısrar etti ama düşes çok yaşlı ve bitkin olduğunu, uzun bir yolculuğu kaldıramayacağını söyledi. "Dört yıldan beri Londra'ya bile gitmedim. Korkarım New York fazla uzak. Ayrıca böylesine hareketli bir dönemde benim gibi yaşlı bir kadınla uğraşmanızı da istemem. Onları buraya döndüklerinde görürüm. Üstelik William'in evinde bazı değişiklikler yapmak istiyorum. Korkarım William'in, nelere ihtiyaçları olacağı ya da Sarah'ın nelerden hoşlanacağı konusunda en ufak bir fikri yok. O küçük ve rustik evini, Sarah'ın daha rahat edeceği bir şekilde dönüştürmek istiyorum.

Ve sanırım, on-

134

lara bir de tenis kortu gerek, öyle değil mi?" O gece eve döndüklerinde, Edward kızının ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Çok sevdiği, kendisine tapan bir kocası ve onun mutluluğunu ve rahatını düşünen bir kayınvaldesi olacaktı.

'Tanrıya şükür,' dedi, karısına dönerek.

"Sarah çok şanslı bir kız," dedi Victoria ama kendisinin de şanslı olduğunu düşünüyordu. Kendi düğünlerini, balaylarını ve mutlu günlerini hatırlayıp, kocasını şefkatle öptü. Sarah'ın da bu mutluluğu tadacağını bilmek onu sevindiriyordu. Zavallıcık Freddie ile hiç hak etmediği bir mutsuzluk yaşamıştı. Ama kader şimdi bunu telafi ediyordu. William ömür boyu sürecektir bir mutluluktadır.

Londra'daki son günlerinde, Sarah'ın sınırları iyice gerginleşmişti.

Yapması gereken binlerce şey vardı ve William onu Londra'daki evine götürmek istiyordu. Bu evi on sekiz yaşındayken almıştı ve bekar bir erkek için harika bir yerdi ama Sarah'ın orada uzun süre yaşayabileceğini pek sanmıyordu. Bu yüzden evi görüp, daha büyük bir yer isteyip istemediğini öğrenmek istiyordu. Ya da bu işi Fransa'da geçirecekleri halayından sonra halledebilirlerdi.

"Sevgilim, buraya bayıldım!" dedi Sarah, son derece bakımlı olan evi inceledikten sonra. Belki çok büyük değildi ama Freddie ile birlikte oturdukları evden de küçük değüdü. "Bence burası mükemmel. Hiç değilse şimdilik." Çocukları olana kadar fazla odaya ihtiyaçları olduğunu sanmıyordu. Alt katta, büyük ve güneş

alan bir oturma odası, William'in yıllar önce Whitfield'den aldığı eski kitaplarla dolu küçük bir çalışma odası, sempatik bir mutfak ve her türlü yemek davetini kaldırarak büyüklükte bir yemek odası, üst katta ise çok büyük ama biraz erkeksi bir yatak odası vardı. Ayrıca üst katta bir banyo ve alt katta da bir misafir banyosu vardı. Sarah'a göre burası mükemmeldi.

135

"Peki ya dolaplar?" William herşeyi düşünmeye çalışıyordu, çünkü bütün bunlar onun için çok yeniydi ama her şeyden önemlisi, Sarah'ın mutlu olmasını istiyordu. "Dolabımın yansını sana veririm.

Eşyalarımın bir kısmını | Whitfield'e götürebilirim." Yalnız yaşayan ve hiç evlenmemiş bir erkek için oldukça düzenliydi.

"Ben hiç giysi getirmem."

"Hayır, benim daha iyi bir fikrim var. Çıplak dolaşı-j nz." Onun kısa bir süre sonra karısı olacağını bilmel kalp atışlarını hızlandırıyordu.

Sarah eve bayılmıştı ve başka bir ev aramalarına hiç J gerek olmadığını söyledi. "Seni memnun etmek ne kadar i da kolay," dedi William.

"Sen hele bekle," dedi Sarah muzip bir ifadeyle. "Belki de evlendikten sonra bir cadı olurum."

"Eğer olursan seni döverim, olur biter."

"Bu çok ilginç olabilir." Sarah kaşını kaldırdı ve William güldü.

Giysilerini çıkarıp, onunla günlerce sevişmek için sabırsızlanıyordu, iyi ki ertesi sabah gidiyordu.

O akşam birlikte yemek yediler ve William onu otele getirdi.

Aslında bu son gecelerinde onu evine götürebilmeyi tercih ederdi ama bedeli her ne olursa olsun, dürüst ve şerefli bir erkek olarak davranmakta kararlıydı. Otelin dışında dururlarken bu bedelin hiç de az olmadığını farketti.

"Bu hiç de kolay değil, biliyor musun?" diye şikayet etti. "Bu saygıdeğer saçmalık. Belki önümüzdeki hafta New York'a gelip, seni bir yerlere kaçırabilirim. Aralık ayına kadar beklemek hiç de adilce görünmemeye başladı."

"Evet, öyle," diye alay etti Sarah ama bunu eskisi kadar önemli bulmadıkları halde, ikisi de beklemeleri gerektiğini düşünüyordu.

Aynca çocuğunu kaybetmiş olması onu üzmele birlikte, şimdi olaya daha değişik bir açıdan bakıyordu. Eğer düşük yapmamış

olsa, Freddie'nin

136

çocuğuna sahip olacak ve belki de hâlâ onunla evli kalacaktı- Oysa şimdi yeni bir hayata başlamak üzereydi ve William'la birlikte bir sürü çocuk yapmayı umuyordu. Beş, altı, hiç değilse dört çocuk yapmaktan söz etmişlerdi ve William çocuklardan hoşlanıyordu.

William'm hayatı-ya ilgili her şey ona heyecan veriyordu ve yukarı çıkıp, odanın kapısında durduklarında, artık bekleyemeyecek haldeydiler.

"Biraz içeri gelmek ister misin?" diye sordu Sarah ve William başını salladı. Annesiyle babası çoktan yatmışlardı ve William her dakikayı değerlendirmek istiyordu.

Birlikte içeri girdiler. Sarah etolünü ve gece çantasını bir sandalyeye bırakıp, William'a bir konyak teklif etti ama William istemedi. Sarah'a vermek istediği bir şey vardı.

"Gel ve yanıma otur. Bayan Sarah."

"Yaramazlık yapmak yok ama." William güldü.

"Bana öyle bakmaya devam edersen ne yapacağım belli olmaz.

Ama hiç değilse birkaç dakikalığına yanıma oturabilirsin."

William kanepeye oturdu ve Sarah da yanına geldi. William elini cebine atı. "Gözlerini kapa," dedi gülümseyerek.

"Bana ne yapacaksın?" Sarah gülüyordu ama yine de gözlerini kapadı.

"Sana bir bıyık çizeceğim, aptal... Ne yapacağımı sanıyorsun?" Ama Sarah daha cevap bile vermeden onu öptü. Ve aynı anda sol elini kendi elinin içine alıp, parmağına bir yüzük geçirdi. Sarah metalin soğukluğunu hissetti ve gözlerini açıp baktı. Sonra hafif bir çığlık attı. Gördüğü eski kesimli muhteşem taşlı bir yüzüktü. Sol elinde yirmi karatlık, yuvarlak ve kusursuz bir elmas duruyordu.

"Nişanlandıklarında, babam annem için yaptırmış. Çok iyi ve eski bir taştır. Annem bunun Tsenin olmasını istedi."

137

"Annenin nişan yüzüğümü bu?" Sarah ona yaşlı gözlerle baktı.

"Evet, öyle. Ve senin olmasını isüyor. Bunu uzun bir süre konuştuk ve ben sana yeni bir yüzük

alacağımı söyledim ama annem bunu vermekte ısrar etti. Zaten artık takamıyor, çünkü romatizması var."

"Oh, William..." Şimdiye kadar gördüğü en'güzel şeydi ve elini uzatıp ışığa tuttu. Kesinlikle muhteşem bir nişan yüzüğüydü ve Sarah hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

"Yarın o lanet olası gemiye binip giderken, kime ait olduğunu unutmadan için. Oraya gelene kadar seni her saat başı arayacağım."

"Neden daha erken geliniyorsun?" Sarah hâlâ yüzüğe bakıyordu.

William gülümsedi. Yüzüğü beğenmesi hoşuna gitmişti ve annesinin de memnun olacağını biliyordu. Kadıncağız gerçekten inanılmaz bir cömertlik sergilemişti.

"Aslında gelebilirim. Ekim'de gelmeyi düşünüyordum ama burada yapılacak o kadar çok işim var ki. Bu arada çiftlikle de ilgilenmem gerekiyor." Halledilmesi gereken birtakım sorunlar vardı ve Londra'dan ayrılmadan önce Lordlar Kamarası'nda görünmesi gerekiyordu. "Her durumda, Kasım'ın birinde mutlaka orada olacağım. Ve sanırım, sen de o sıralarda düğün hazırlıklarından çıldırılmış durumda olacaksın. Tabu ben gelince planlarda bazı aksamalar olacak ama umurumda bile değil. Senden daha fazla ayn kalmaya dayanmam." William onu öptü ve kanepeye uzanıp, vücudunu okşamaya başladığında, ikisi de kendilerini kaybeder gibi oldular. "Oh, Sarah... Tanrım..." Sarah onun kalp atışlarını hissedebiliyordu ama düğüne kadar beklemeliydiler. Bunun ilk evliliği gibi olmasını istiyordu. Çünkü eğer William hayatına giren ilk erkek olsaydı, beklerlerdi, işte şimdi de bunu yapmak istiyordu.

Sanki hiç evlenmemiş, Freddie hiç olmamış gibi.

138

şimdi bunu bile unutmuş gibiydi. Bacakları iki yana açıldı ve William güçlü bedeniyle onun üzerine uzandı birden içini çekerek ayağa kalktı. O da beklemek istiyordu. "Belki de gitmem daha iyi,"

dedi, odanın içinde bir ileri bir geri yürüyerek. Sarah da doğrulup, başını salladı. Ve sonra birden gülmeye başladı. İkisi de yaramaz çocuklara benziyorlardı.

"Ne korkunç bir haldeyiz, değil mi?"

"Pek sayılmaz." William güldü. "Artık bekleyemiyorum."

"Ben de öyle," diye itiraf etü Sarah.

Ve sonra William ona, sormaması gereken bir şey sordu. "Böyle miydi... yani onunla hiç böyle oldu mu?" Bunu uzun bir süredir öğrenmek istiyordu. Sarah onu sevmediğini söylemişti ama yine de gerisini merak ediyordu.

Sarah üzüntüyle başını salladı. "Hayır, değildi. Tam bir boşluktu..."

hiç duygusuz... Sevgilim, o beni hiçbir zaman sevmedi ve ben de onu asla sevmedim! biliyorum. Hayatımda bizimki gibi bir sevgi asla olmadı... Sen beni bulana kadar hiç sevmedim, hiç yaşamadım, hiç varolmadım. Ve ölene dek tek aşkım sen olacaksın." Wuliam onu öptü ve bu kez kendi gözleri de yaşla doldu. Kendini hiç olmadığı kadar mutlu hissediyordu. Bu mutluluk içinde onu bırakıp gitti.

Sarah bütün gece uyanık kalıp onu düşündü ve nişan yüzüğünü seyretti. Ertesi sabah Whitfield Düşesi'ni arayıp, bu yüzüğün onun için çok değerli olduğunu ve William! çok sevdiğini söyleyip, teşekkür etti.

"önemli olan da bu, hayatım. Ama -mücevherler de insana keyif verirler, öyle değil mi? Sana iyi yolculuklar ve harika bir düğün diliyorum."

Sarah ona teşekkür etti ve bavullarını yapü. Bir saat sonra Wuliam onlan lobide bekliyordu. Sarah'ın üzerinde, Paris'te Coco Chanel tarafından özel olarak yapılan beyaz yünlüden bir Chanel tayyör vardı. Parmağına da

139

nişan yüzüğünü takmıştı. William onu görünce, bir gece önce kanepenin üzerinde kapıldığı arzuya yine kapıldı ve onlarla birlikte gidiyor olmak istedi. "Sanırım, baban gelmediğime çok memnundur."

"Bence senin örnek davranışından çok etkilendi."

"Şey, belki de bu çok uzun sürmez," dedi William sırtarak.

"Sanırım artık limitlerimi zorlamaya başladım." Sarah güldü ve arabaya doğru yürürlerken, onun elini tuttu. William onlan Southampton'a kadar kendi arabasıyla götürmekte ısrar etmişti ve bagaj lan önden gidiyordu. Ama iki saatlik yolculuk pek çabuk geçiverdi. Sarah, Queen May'i gördüğünde, daha iki ay önce New York'tan gemiye bindiklerinde her şeyin ne kadar farklı olduğunu düşündü.

"Hayatın sana neler hazırladığını asla bilemezsin," dedi Edward gülümseyerek ve William'a gemiyi gezdirmeyi teklif etti. Ama William için Sarah'ın yanında olmak daha önemliydi ve bu teklifi geri çevirdi. Önce kamaraya gittiler ardından da güverteye çıktılar.

Son zil çalana kadar, Sarah'ın yanında durdu ve birden başlarına bir felaket gelecekmiş gibi bir duyguya kapıldı. Kuzeni yirmi altı yıl önce batan Titanik gemisindeydi ve Sarah'a bir şey olmasını düşünemiyordu.

"Lütfen Tanmm... kendine iyi bak... sensiz yaşayamam..." Ona sıkı sıkıya sarıldı.

"Beni merak etme. Yalnızca New York'a mümkün olduğunca çabuk gel."

"Geleceğim. Büyük bir olasılıkla önümüzdeki Salı," dedi William ve Sarah yine gülümsedi. Yaş gözlerle ona sarılıp öptü.

"Seni çok özleyeceğim," dedi Sarah, fısıltıyla.

"Ben de." O sırada gemi yetkililerinden biri yanlarına yaklaştı.

"Sayın Dük, rahatsız ettiğim için özür dilerim ama korkarım.. kısa bir süre sonra demir alacağız. Artık gemiden inmeniz gerek."

140

"Tabii. Affedersiniz." William özür dilercesine gülümsedi. "Lütfen kanma ve ailesine iyi bakın, olur mu? Yani müstakbel karıma..."

William Sarah'a ve sol elindeki, Eylül güneşi altında pınl pınl parlayan yuvarlak elmasa baktı.

"Tabii, efendim." Yetkili etkilenmişti ve bundan kaptana söz etmesi gerektiğini düşündü. Geleceğin Whitfield Düşesi onlarla birlikte New York'a geliyordu ve şüphesiz her türlü hizmeti ve saygıyı görecekti.

"Kendine iyi bak, sevgilim." William onu son kez öptü, müstakbel kapınpederinin elini sıktı, Victoria'nın yanağından hafifçe öptü ve gemiden indi. Sarah hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Victoria bile mendiliyle gözlerini siliyordu. Onlan böyle görmek ne hoştu. Gemi gözden yok olana kadar çılıncasına el salladı. Sarah ise, sanki onu hâlâ görebilecekmiş gibi, iki saat boyunca güvertede durup, denize baktı.

"Artık aşağıya gel, Sarah," dedi annesi. Ama ortada yas tutulacak bir durum yoktu. Tam tersine, kutlanılma-sı gereken bir durum vardı. Ve Sarah aşağıya indiğinde, William'dan telgraf ve kamaranın kapısından sığmayacak büyüklükte bir gül sepeti gelmiş olduğunu gördü. "Bir an dahi beklemeye dayanamıyorum.

Seni seviyorum. William." diyordu. Annesi gülümsedi ve nişan yüzüğüne baktı. İki ay içinde bu kadar büyük bir değişiklik yaşamalan akıl alır gibi değildi. Buna inanamıyordu.

"Sen çok şanslı bir kızsın, Sarah Thompson," dedi annesi. Sarah bu arada aklından yeni adım geçiriyordu... Sarah Whitfield... Bu ad hoşuna gitmişti... Whitfield Düşesi, diye mırıldandı ve sonra bir kahkaha atıp, yatağının yanındaki masanın üzerinde duran gülleri kokladı.

Gemi yolculuğu bu kez daha uzun sürüyor gibiydi. Aslında Sarah'ın yapmak istediği tek şey, bir an önce eve gidip, düğün hazırlıklarına başlamaktı. Onun müstakbel Whitfield Düşesi olduğunu öğrenen herkes onu şımart-141

maya başladı. Kaptanın masasına defalarca davet edildiler ve Sarah bu kez daha sorumlu davranmak zorunda olduğunu düşündü. Ve onun bu dışa dönüklüğü ailesini çok memnun etü. William, kızları için harika şeyler yapmıştı.

New York'a vardıklarında, Peter ve Jane onlan karşılamaya gelmişlerdi ama bu kez çocuklar yoktu. Jahe haberleri öğrenince zevkten dört köşe oldu ve Sarah'm yüzüğünün güzelliğine inanamadı. Arabaya bindiklerinde ona William'm resimlerini gösterdüer. Peter Üe Edward da, Avrupa'daki son haberlerden söz etüler.

New York'a döndükten bir hafta sonra, normal radyo yayınları kesilip, Hitler'in Nürnberg'deki Nazi Kongresinde yaptığı konuşma yayınlandı. Bu son derece ürkütücü bir konuşmaydı ve Çekoslovakya'yı açıktan açığa tehdit ettiği herkesçe anlaşılmıştı.

Hitler, Almanların artık Çekoslovak baskısına

dayanamayacaklarını, üç yüz bine yakın Almanın, Sigefried Hattı'ndaki Alman sınırına takviye yapacaklarını ilan etmişti.

Tehlike ortadaydı ama Hitler'in gerçekten ne yapacağı ve yapacakları karşısında dünyanın tepkisinin ne olacağı belli değildi.

Konuşmasındaki kin ve öfke, onu radyolarından canlı olarak dinleyen Amerikalıları öylesine sarsmıştı ki, Avrupa'daki savaş

tehdit! ilk kez olarak gerçek görünmeye başladı. Hiçbir şey olmasa bile, Çekoslovakların Almanlar tarafından yok edileceği kesindi. Ve herkes bunun kötü bir haber olduğunun farkındaydı.

Sonraki birkaç hafta boyunca insanlar başka bir şeyden söz etmediler. Gazeteler, Avrupa ordularının mobilize edildiğini, filoların hazır olduğunu ve Avrupa'nın, Hitler'in bir sonraki adımını beklediğini yazıyordu.

Ve Eylülün yirmibirinde, New York saatiyle sekiz on beşte, Prag'daki durum nihayet doruk noktasına geldi. Orada bulunan Fransız ve İngiliz elçileri, Çekoslovakya'ya destek verip, Hitler'in öfkesini üstlerine çekmek is-

142

çmediklerini bildirdiler. Çekoslovakya'nın, Adolf Hitler yönetimindeki Nazi ordusuna teslim olmaktan başka seçeneği yoktu. New York saatiyle sabah on bir, Prag saatiyle öğleden sonra beşte, Prag hükümeti başka bir seçenek olmadığını kabul etti ve müttefikleri bu haberi duyup üzülürken, Almanlara teslim oldu.

Ve sanki Tanrılar Çekoslovaklar için ağlıyormuşcası-na. New York'ta yağmur yağmaya başladı. Sarah da radyoyu dinlerken ağlıyordu. Radyo yayını, Atlantik üzerindeki zor hava koşulları nedeniyle, Prag'tan Cape Town'a, oradan Buenos Aires'e ve ancak ondan sonra New York'a gelebiliyordu. Ama öğle olduğunda artık duyulacak bir şey kalmamıştı. Çekoslovakya'da saat altıydı ve onlar için savaş bitmişti. Sarah da herkes gibi radyosunu kapadı ve saat birdeki, Atlantik üzerindeki fırtınanın Long Island'a yaklaşmakta olduğunu bildiren hava raporunu dinleyemedi.

Rüzgâr oldukça hızlanmıştı ve Sarah annesiyle, düğün hazırlıklarına başlamak üzere Southampton'a gitmenin iyi olacağını konuşuyordu. Yapması gereken binlerce şey vardı ve Long Island'daki ev bu işi için idealdi.

"Bu kötü havada oraya gitmek istemiyorsun, herhalde," dedi annesi. Ama Sarah'in kötü havayı filan umursa-dığı yoktu. Sahilde yağmur yağması çok hoşuna gidiyordu. Bu onu rahatlatan, huzur veren bir şeydi. Ama annesinin, kötü havada araba kullanmasına karşı olduğunu bildiği için evde kaldı ve ona

yardım etti. Babası, Sarah'in depozito bırakmış olduğu çiftliğin sahibini arayıp, kızının evlenip, İngiltere'ye yerleşeceğini bildirmişti. Adam kibarca davranıp, Sarah'ın parasını iade etmişti ama babası böyle bir şey yaptığı için hâlâ ona kızıyor ve onun böyle harap bir çiftlikte yaşamasına zaten izin vermeyeceğini söylemişti. Sarah da babasından özür dileyip, parayı bankaya koymuştu. Bu, Freddie'nin ona verdiği yüzüğün Atışından elde ettiği paraydı.

143

Ama o öğleden sonra New York'ta yağmur giderek şitf.

detlenirken, Sarah ne çiftliği ne de düğünü düşünüyordu. Prag'ı ve oradaki dehşet verici durumu düşünüyordu. Birden yatak odasındaki pencerelerin sarsıldığını duydu. Saat ikiydi ve dışarısı geceyansı gibi kararmıştı. Dışarıdaki ağaçlar rüzgârın şiddetinden yerlere eğilmişlerdi. Şimdiye kadar New York'ta böyle bir fırtına görmediğini düşünürken, babası her zamankinden erken olarak eve döndü.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Victoria, endişeyle.

"Fırtınayı görmedin mi?" diye sordu Edward ona. "Arabadan binaya kadar zorlukla gelebildim. Sokaktaki direklere tütündüm ve iki adam bana yardım etti." Edward endişeli bir ifadeyle fazına döndü. "Haberleri dinlediniz mi?" Kızının bu konuda meraklı olduğunu ve öğleden sonra haberlerini mutlaka dinlediğini biliyordu.

"Yalnızca Çekoslovakya Üe ilgili haberleri dinledim." Sarah babasını son haberleri anlattı ve Edward başını salladı.

"Bu sıradan bir fırtına değil." dedi Edward ve üzerini değiştirmek için yatak odasına gitti. Beş dakika sonra sıkıca giyinmiş olarak dışarı çıktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Victoria. Edward'm, yeteneğinin ve yaşının izin vermediği şeyleri hâlâ yapabileceğini kanıtlamak gibi bir huyu vardı. Güçlü ve yetenekli bir adamdı ama eskisi kadar genç olmadığı da bir gerçektir.

"Southampton'a gidip, orada bir sorun olmadığını görmek istiyorum.

Bir saat Charles'ı aradım ve telefon cevap vermedi." Sarah babasının gözlerine yalnızca bir an baktı ve sonra kesin bir şekilde konuştu.

"Ben de seninle geliyorum."

"Hayır, geliniyorsun," dedi babası ve Victoria ikisine de öfkeyle bakmaya başladı.

"İkiniz de saçmalıyorsunuz. Bu yalnızca bir fırtına ve eğer orada bir sorun varsa, bu konuda ikiniz de bir şey

144

yapamazsınız." Yaşlı bir adam ve genç bir kaz doğanın güçlerine karşı gelemezlerdi. Ama ikisi de Victoria'nın görüşüne katılmıyordu. Babası paltosunu giyerken, Sarah Long Island'da yalnız yaşadığı sıralarda giydiği eski giysilerini giydi. Kauçuk botlar, pantolon, bir balıkçı kazağı ve yağmurluk.

"Ben de seninle geliyorum," dedi bir kez daha ve babası tereddüt etti ama sonra omuzlarını silkti. Kızıyla tartışamayacak kadar endişeliydi.

"Pekala, gidelim. Victoria, lütfen merak etme, seni ararız." Victoria hâlâ öfkeliydi. Onlar aşağıya inip, arabaya binerken, radyoyu açtı.

Sarah arabayı kullanmayı teklif ettiyse de babası ona gülerek cevap verdi.

"Belki senin gözünde yaşlı ve güçsüzüm ama deli değilim." Sarah güldü ve babasına çok iyi bir sürücü olduğunu hatırlattı. Ama bundan sonra pek fazla konuşmadılar. Rüzgâr öylesine güçlüydü ki, arabayı yolda tutmak bile zordu ve koskoca Buick bir kaç kez yana savruldu.

"İyi misin?" diye sordu Sarah ona birkaç kez ve babası yalnızca başını salladı. Dudakları bir çizgi haline gelmiş, gözleri, dışarıyı iyi görebilmek için iyice kısılmıştı.

Sunrise Karayolunda giderlerken, denizden gelen büyük bir sis bulutunun karayı kapladığını gördüler. Ve kısa bir süre sonra da gördükleri şeyin, bir sis bulutu değil ama dev bir dalga olduğunu farkettiler. Onbeş metrelik bir su duvan doğu kıyısına acımasızca çarpıp, evleri pençesine alıyordu.

Hızla yağın yağmur altında dört saat daha araba sürüp, Southampton'a vardılar. O çok sevdikleri araziye doğru giderken ikisi de konuşmuyordu. Sarah birden her şeyin acımasız bir şekilde değişmiş olduğunu farkettiler. Bütün hayatı boyunca tanıdığı evler yok olmuştu. Büyük malikaneler ve Westhampton'un büyük bir çoğunluğu silinmişti. Daha sonra öğrendiklerine göre, Edward eski arkadaşı J.P. Morgan, Glen Cove'daki bütün arazisini kayMûcevherter —F. 10

145

betmişti. Ama şu anda gördükleri tek şey, çevrelerini sarı ran harabeydi. Her yeri ağaç kökleri kaplamış, evler yerl^j bir olmuştu.

Bazı yerlerde bütün bir arazi ve üzerlerinde yüzyıllardır duran düzinelerce ev yok olmuştu. Her yerde ters dönmüş arabalar vardı ve Sarah birden, babasının ne büyük beceriyle buraya gelebildiğini farkettiler. Çevrelerine bakınırken, arabayla ilerlemeye de devam*

ediyorlardı. Daha sonra, yüz yetmiş dokuz evin yüz elli üçünün yok olduğunu ve kendi arazilerinin de gittiğini öğrendiler. Kalanlar ise, onanlamayacak ya da yasanamayacak kadar haraptı.

Southampton'a doğru ilerlerken, Sarah kalbinin hızla attığını farkettiler. Kendi evlerine vardıklarında kapılarının olmadığını gördüler. Kapılar ve taç direkler yerden sökülüp yüzlerce metre uzağa fırlatılmıştı. Bu bir çocuk oyuncağına benziyordu ama zarar gerçekti ve kayıplar tahmin edilemeyecek kadar büyüktü.

O eski ağaçların hepsi yıkılmıştı, oysa uzaktan gördükleri kadarıyla ev yerinde duruyordu. Sanki hiç

dokunulmamış gibiydi. Ama yanına yaklaştıkça, evin her parçasının, bir çöp gibi çevreye yığılmış olduğunu gördüler.

Babası arabayı ana binaya mümkün olduğu kadar yakın bir yere park etti. Yere yığılmış bir düzine büyük ağaç daha fazla ilerlemesine engel oluyordu. Arabadan indiler ve yağmurun altında zorlukla yürümeye başladılar. Sarah yüzünü rüzgârdan korumaya çalıştı ama bu olanaksızdı. Evin sahile bakan doğu kısmı, çatısıyla birlikte uçup gitmişti. Evin içindeki eşyalardan bazıları hâlâ duruyordu. Yataklar ve oturma odasındaki piyano.

Ama binanın tüm yüzü o acımasız su duvarı tarafından götürülmüştü. Sarah'ın gözleri yaşla doldu ve babasına baktı. O da ağlıyordu. Babası burayı çok severdi ve yıllar önce son derece titizlikle yaptırmıştı. Annesi evin içini düzenlemiş, her şeyi birlikte seçmişlerdi. Ve yüzyıllardır orada durmakta olan büyük ağaçlar şimdi sonsuza dek yok ol-

- Buna inanmak ya da anlamak olanaksızdı. Burası onun tüm çocukluğunu yaşadığı yerdi ve geçen bir yılı da orada geçirmişti.

Şimdi her şey mahvolmuştu. Babasının yüzündeki ifadeden, onu daha da kötüsünden korktuğu anlaşılıyordu.

"Oh, baba..." dedi Sarah, ona sarılarak ve ikisi birlikte rüzgara karşı koymaya çalıştılar. Her türlü hayal gücünün ötesinde bir görüntüydü bu. Babası onu sıkıca tuttu ve rüzgarın sesine karşı bağırdı.

"Charles'ı bulmak istiyorum." Charles çok iyi bir insandı ve orada kaldığı bir yıl boyunca Sarah'a bir baba gibi bakmıştı.

Ama Charles kaldığı evde yoktu ve tüm eşyaları çimenlere yayılmıştı. Giysileri, yiyecek malzemeleri, paramparça olmuş

mobilyaları ve radyosu. Ama kendisi ortada yoktu ve Edward onun için endişelenmeye başladı. Sonra ana binaya döndüler ve Sarah küçük saunanın, kayıkhanenin ve onların çevresindeki tüm ağaçların da yok olduğunu farketti. Ağaçların çoğu sahilde kumların üzerinde yatıyorlardı. Üzüntüyle ağaçlara bakarken birden onu gördü. Sanki bir takım şeyleri bağlamaya çalışıyormuş

gibi, ellerinde ipler vardı ve üzerine ağaç düşmüştü. Bir zamanlar ön avluda duran bir ağaç en azından iki yüz metre kadar uçarak onun üzerine gelmişti. Yerin kum olması düşüşünü biraz olsun yumuşatmış olabilirdi ama ağaç öylesine büyüktü ki, boynunun ya da bel kemiğinin kırılmamış olması bir mucize olurdu. Sarah ağlayarak ona koştu ve yanına eğilip, yüzündeki kumları temizledi.

O sırada babası da onu gördü ve ikisi birlikte ağlayarak onu oradan çıkardılar ve evin, bir zamanlar mutfak olan tarafına taşıyıp yere yatırdılar. Charles kırk yıldan beri onun yanında çalışıyordu ve Edward onu gençliğinden beri tanıyordu. Sapına kadar sadık bir çocukluk arkadaşıydı o. Ve herkesin gözü Prag'da olup bitenlere çevrili olduğu sırada çıkan bir fırtınada ölmüştü. Şimdiye kadar doğu

Connecticut, Massachusetts ve New Hampshire'ı da etkisi altına alan fırtına yedi yüz kişinin ölümüne, iki bin kişinin yaralanmasına neden olmuş, dokunduğu her şeyi mahvetmişti.

Southampton'daki evin onarımı mümkündü ama Charles'ın ölümü hepsini etkiledi. Peter, Jane ve Victoria cenaze için geldiler. Sarah ve ailesi bir hafta süreyle evde kalıp, zararı tespit ettiler ve çevreye çeki düzen vermeye çalıştılar. Yalnızca iki oda kullanılabilir durumdaydı. Isıtma ve elektrik yoktu. Evde mum kullanıp, yemeklerini Southampton'daki lokantada yediler. Evin onarılması aylar, hatta yıllar sürebilirdi ve Sarah böyle bir zamanda ailesinden ayrılacağı için üzülüyordu.

Sarah yemek yedikleri küçük lokantadan William'i aradı. Fırtınayı gazetelerden okuyup merak etmiş olabileceğini düşünüyordu.

Çünkü Long Island'daki fırtına Avrupa'da bile duyulmuştu.

"Tanrım, iyi misin?" diye sordu William.

"Ben iyiyim," dedi Sarah, onun sakin ve güçlü sesini duyduğuna sevinerek. "Ama evimizin büyük bir bölümü yok oldu. Evi eski haline getirebilmek ailemin yularını alacaktır herhalde. Ama araziye bir şey olmadı. İnsanların çoğu her şeylerini kaybettiler."

Sarah ona Charles'ın ölümünü anlattı ve William da çok üzülüğünü söyledi.

"Buraya gelince çok sevineceğim. Fırtınayı öğrendiğimde neredeyse ölüyordum. Haftasonu için oraya gitmiş olabileceğin aklıma geldi ve çok korktum."

"Neredeyse gidecektim," diye itiraf etti Sarah.

"iyi ki gitmemişsin. Lütfen ailene çok üzülüğümü | söyle.

Sevgilim, elimden geldiğince çabuk geleceğim, sana | söz veriyorum."

"Seni seviyorum!" diye bağırdı Sarah, cızırdayan tele-| fon hattına.

148

"Ben de seni seviyorum! Oraya gelene kadar başını derde sokmamaya çalış!"

Kısa bir süre kente döndüler ve fırtınadan tam sekiz gün sonra Münih Paktı imzalandı. Avrupa'da herkes Hitler tehlikesinin artık bittiğine inanmaya başladı. Neville Chamberlain Münih'ten döndüğünde, olayı "şerefli bir bans" olarak yorumladı ama William gönderdiği mektuplarda, Berlin'deki o namussuza hâlâ güvenmediğini yazıyordu.

William Kasım'ın başında gelmeyi planlıyordu. Sarah düğün hazırlıklarıyla ilgilenirken, ailesi de hem düğün hazırlıkları hem de Long Island'daki evin onarımıyla uğraşıyorlardı.

William Kasım'ın dördünde Axuitania gemisiyle geldi. Sarah onu karşılamaya annesi, babası, ablası ile kocası ve de çocuklarla birlikte gitti. Ertesi gün William'm şerefine büyük bir davet verildi ve

davetlerin ardı kesilmedi. Sanki Sarah'ın New York'ta tanıdığı herkes William'in şerefine parti vermek için sıraya girmişti.

Altı gün sonra yemek odasında kahvaltı ederlerken, Sarah okumakta olduğu sabah gazetesinden başını kaldırıp, ona baktı.

"Bu da ne demek oluyor?" Sarah ona suçlarcasına bakıyordu.

William da boş gözlerle ona baktı. Otelden yeni gelmişti ve henüz gazete okumamıştı.

"Ne ne demek oluyor?" Sarah'ın yanına gelip, gazeteye bir göz attı ve okudukça yüzünün ifadesi değişti. "Bu iş kötüye gidiyor."

"Ama neden? Bunu neden yapıyorlar?" Naziler tüm Yahudi dükkanlarının camlarını kırışlar, sinagogları ve evleri tahrip etmişler, bazı kişileri öldürüp, genel bir terör havası estirmeye başlamışlardı. Ve gazetenin yazdığına göre otuz bin Yahudi çalışma kamplarına götürülmüştü. "Tanım, William, bunu nasıl yapabilirler?"

149

"Ama Naziler Yahudileri sevmiyorlar ki. Bu bir sır değil, Sarah."

"Ama bu? Bu?" Sarah gazeteyi gözleri yaşlı bir sekili de okudu ve sonra William'a uzattı. Sarah'ın babası kahvaltıya geldiğinde ona her şeyi anlattılar ve bir saat süreyle Avrupa'da giderek artan tehlikelerden söz ettiler Babası birden onlara döndü. "Bana söz vermenizi istiyorum. Eğer Avrupa'da savaş çıkarsa, savaş bitene kade buraya geleceksiniz."

"Buna kendim için söz veremem," dedi William, "size söz veriyorum, Sarah'ı yollarım."

"Hayır, bunu yapamazsın." Sarah nişanlısına öf gözlerle baktı.

"Benden bir bavul gibi kurtulamazsın."

William ona gülümsedi. "Affedersin, Sarah. Sana saygısızlık etmek istemedim. Ama sanırım baban haldirdi. Eğer orada bir şey olursan, bence buraya gelmelisin. Geçer savaşı hatırlıyorum. O

zaman küçük bir çocuktum. İşga edilmek tehdidiyle yaşamak hiç de hoş değil."

"Peki ya sen? Sen nereye gideceksin?"

"Sanırım görevimi yapacağım. Tüm kraliyet ailesi: birdenbire yok olup, yurt dışında uzun tatiller yapr pek yakışık almaz herhalde."

"Sen askere gitmek için fazla yaşlı değil misin?" Sarah birden endişelenmişti.

"Pek sayılmaz. Sevgilim, gerçekten gitmem gerekebilir."

Üçü birden savaş çıkmamasını umdular ama kahval-^ ularını bitirdiklerinde hiçbiri o kadar umutlu değildi.

Ertesi hafta Sarah babasıyla birlikte mahkemeye çıktı ve boşanma kararını aldı. Ve her şeye, hatta önündeki mükemmel geleceğe rağmen, kendini aşağılanmış hissetti. Freddie ile evlenmekle ne büyük aptallık etmişti. Freddie Noel'de Emily Astor'la evlenecekti ama bu onun umurunda bile değildi. Düşündüğü tek şey, onunla evli kaldığına pişman olduğuydu.

150

1

Düğüne yalnızca iki hafta kalmıştı ve William onun yanında olmaktan başka hiçbir şey düşünmüyordu. Sürekli olarak davetlere gidiyorlardı. Şükran Günü, New York'taki dairede ailece bir yemek yediklerinde, Sarah kendini biraz olsun rahatlamış hissetti çünkü bu gezip tozmalardan çok yorulmuştu artık. Ayrıca William için de yeni bir deneyimdi ve tüm aileyle birlikte olmak onun da hoşuna gitmişti.

Daha sonra oturma odasında, ablasının piyanosunu dinlerlerken,

"Umanm bu Şükran Günü yemeğini sen de her yıl yaparsın," dedi William. Çocuklar yukarı çıkmışlardı ve herkes için sakin ve sessiz bir geceydi. Peter ile William oldukça iyi anlaşıyorlardı ve Jane de son derece etkilenmişti. Tanıdığı herkese, Sarah'ın bir düşes olacağını söylüyordu. Ama Sarah'ı etkileyen şey, onun bir dük olması değil, zekası, şefkati ve kibarlığıydı. Belki garipti ama bu unvan onun için hiçbir anlam taşımıyordu.

Son hafta tam anlamıyla perişan oldu. Düğün için son ayrıntılar ve küçük şeylerin paketlenmesiyle uğraşıyordu. Giysileri sandıklarla daha önceden gönderilmişti. Ayrıca birkaç eski arkadaşını da görmek istiyordu. Ama her şeye rağmen artık gitmeye hazır sayılırdı. Düğünden önceki günü William'la geçirdi ve birlikte Sutton Place'e gitiler.

"Buradan ayrılacağın için üzgün müsün, sevgilim?" William onun ailesinden çok hoşlanmıştı ve Sarah'ın onlardan zor ayrılacağını sanıyordu ama Sarah'ın cevabı onu şaşırttı.

"Pek sayılmaz: Aslında ben buradan bir yıl önce ayrıldım sayılır.

Long Island'a yerleştikten sonra buraya asla gelmemeyi planlıyordum."

"Biliyorum." William gülümsedi. "Şu çiftlik evi.. " Ama şimdi o çiftlik evi bile yok olmuştu. Eylül ayında Long Island'! mahveden fırtına orayı da yok etmişti. Eğer o Çiftlik evine gitmiş olsaydı, şimdi her şeyini, hatta

151

lly

IPfH

Charles gibi yaşamını bile kaybetmiş olacaktı. Ve William onun gitmediğine çok seviniyordu.

Sarah ona gülümsedi. "Artık kendi hayatımızı düşünüyorum."

Sarah onunla birlikte yaşamak, onu kalbini, yaşamını, arkadaşlarını, sevdiklerini ve sevmediklerini daha iyi tanımak istiyordu. Ondan çocukları olsun istiyordu. Ona ait olmak ve her zaman yanında olmak en büyük arzusuuydu.

"Ben de öyle," diye itiraf etti William. "Çok fazla bekledik, öyle değil mi?" Ama artık işin sonuna gelmişlerdi. Yarın aynı saatlerde kan koca olacaktı. Whitfield Dük ve Düşesi.

Bir süre nehre baktılar ve William onu kendine çekti. "Umarım hayatımız sorunsuz olur... eğer sorunlarımız olursa, bunların üstesinden gelebilecek cesarete sahip olalım." Ve sonra dönüp, Sarah'a büyük bir sevgiyle baktı, "inşallah seni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmam."

"Ben de seni," diye fısıldadı Sarah.

152

w

o

öğleden sonra evde doksan üç arkadaşı vardı ve Sarah babasının koluna girmiş olarak merdivenlerden inerken çok güzel ve asil görünüyordu. Uzun siyah saçlarını topuz yapmış, bej rengi saten ve dantel karışımı bir şapka ile ona gizemli bir hava veren küçük bir duvak takmıştı. Gelinliği de bej saten ve danteldendi elinde bej orkidelerden oluşan bir buket taşıyordu. Çiçeklerle dolu yemek odasında dükün yanında dururken son derece uzun ve şık görünüyordu. Jane lacivert bir organze elbise, Victoria da, Paris'te Elsa Schiapa-relli tarafından yapılan yeşil satenden bir tayyör giymişti. New York'un saygın isimlerinden oluşan konuklar arasında Van Deering'lerden hiç kimse yoktu.

Törenden sonra William gelini gizlice öptü ve Sarah da ona, hayatının sonsuza dek değişmiş olduğunun bilinci içinde baktı.

Daha sonra konuklar salondaki yemek masalarına oturtuldular ve yemek odası balo salonu haline getirildi. Herkes için çok sade ve güzel geceydi. Düğüne ve özellikle gelin ve damata herkes bayıldı.

Neredeyse düğünün sonuna kadar dans ettiler. Ve Sarah babasıyla 153

son bir dans ederken, William da yeni kayınvaldesiyle dansetti ve ona düğünün çok başarılı olduğunu söyledi.

"Her şey için teşekkür ederim," diye fısıldadı Sarah baDasının kulağına. "Mükemmel bir düğün oldu." Ailesi ona her zaman çok iyi ve anlayışlı davranmıştı. Ve eğer onu Avrupa turuna çıkarmış

olmasalardı, William'la tanı-şamayacaktı. Bütün bunları babasına söylemek istiyordu ama konuştuğu anda ağlamaya başlayacağını da farkındaydı. Babası da ağlamaklıydı ve herkesin önünde ağlamak

istemiyordu.

"Rica ederim," Edward kızına şefkatle sarıldı ve onu ne kadar çok sevdiğini düşünerek gülümsedi. "Seni çok seviyoruz, Sarah. Lütfen istediğin zaman bizi görmeye gel. Biz de seni ziyaret edeceğiz."

"Evet, bunu mutlaka yapmalısınız." Sarah babasına biraz daha sarıldı. Artık onun küçük kızı olmak için son şansıydı. Sonra William geldi ve ona baktı. O bir çocuk değil, bir kadın görüyordu.

"Gitmeye hazır mısınız. Sayın Düşes?" diye sordu William ve Sarah kıkırdadı.

"Artık insanlar bana hep böyle mi hitap edecekler?"

"Korkarım öyle, sevgilim. Sana söylemiştim, asalet bazen oldukça sıkıcı bir yük haline gelir." Söylediklerinin yalnızca yansı doğrudu. "Sayın Whitfield Düşesi... itiraf etmeliyim ki, sana çok yakıştı." William'in ona düğün armağanı olarak verdiği elmas küpeler ve gerdanlıkla son derece asil bir hava içindeydi.

Sonra herkesle vedalaştılar ve Sarah gitmeden önce buketini merdivenlerden aşağıya attı. Ailesini öptü ve onlara teşekkür etü.

Ama onlan ertesi gün gemide yine göreceğini biliyordu. Peter ile Jane'i öptü ve hizmetkarlara teşekkür etmek için mutfağa koştu.

Sonra pirinç ve çiçek; yağmuru altında kiralık Bentley'e binip, geceyi geçirmek | üzere Waldorf Astoria Oteline gittiler. Sarah'ın gözleri yaşla doldu. Artık hayatı çok farklı olacaktı. Bu kez her ş

154

şey çok farklıydı. William'i çok seviyordu ama uzaklarda, İngiltere'de yaşayacaklardı. Daha şimdiden içini vatan özlemi kapladığını hisseder gibi oldu. Arabada, duygularına kapılmış bir şekilde, sessizce durdu.

"Zavallı sevgilim." William çoğu kez onun düşüncelerini okuyor gibiydi. "Seni seven bunca insandan alıp götürüyorum seni. Ama seni ben de çok seviyorum. Ve her nerede olursak olalım, seni her zaman mutlu etmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum." Onu kendine çekti ve Sarah kocasına fisıldadı.

"Ben de."

Otele kadar hiç konuşmadan gittiler. Yorgun ama huzurluydular.

Harika bir gündü ve son derece yorucu olmuştu.

Park Avenue'daki Waldorf Astoria oteline geldiklerinde, müdür kapıda yerlere eğilerek onlan karşıladı ve emirlerine hazır olduğunu bildirdi. Tüm bunlar Sarah'a komik geldi. Öylesine saçmaydı ki, kuledeki olağanüstü büyük dairelerine geldiklerinde, kahkahalarla gülüyordu.

"Çok ayıp," diye azarladı William, saka yaparak. "Böyle davranıştan ciddiye alman gerekiyor! Zavallı adam, eğer izin verecek olsan ayağını bile öpebilirdi. Ve bence izin vermeliydin."

diye alay etti William. Kendisi bu tür davranışlara alıştı ama Sarah'ın olmadığını biliyordu.

"Çok komikti. Gülmek için kendimi zor tuttum."

"Eh, artık bunlara alışmalısın, sevgilim. Bu yalnızca başlangıç. Ve çok uzun bir zaman sürecek. Korkanm bizden de uzun."

Bu bir çok şeyin başlangıcıydı ve William bu yeni hayata mutlu ve iyi bir şekilde başlayabilmek için her şeyi düşünmüştü. Sarah'ın bavulu sabahleyin oraya getirtil-nüş ve beyaz dantel geceliğiyle sabahlığı yatağın üzerine yayılmıştı. Odada onları bekleyen bir şişe şampanya vardı. Ve geldikten kısa bir süre sonra, düğün hakkında konuşup, şampanyalarını yudumlarlarken, iki garson eşli-155

ğinde gece yansı yemeği geldi. William onun daha önce hiçbir şey yememiş olduğunu düşünerek, havyar, somon füme ve omlet sipariş etmişti. Sarah da düğünün heyecanından gerçekten hiçbir şey yememişti ama bunu itiraf etmek istemiyordu. Ayrıca üzerinde minik bir gelin ve damat olan düğün pastası da, otel müdürünün ve şef pastacının saygılarıyla gönderilmişti.

"Çekçekten her şeyi düşünüyorsun!" diye bağırdı Sarah, pasta ve havyara bakıp, küçük bir çocuk gibi ellerini çırparak. Garsonlar hemen yok oldular. William ona doğru bir adım atıp, öptü.

"Aç olabileceğini düşünmüştüm."

"Beni çok iyi tanıyorsun." Sarah güldü ve havyardan atıştırmaya başladı. Gece yansı olduğunda, yemeklerini bitirmiş olmalarına rağmen hâlâ konuşuyorlardı. Sanki sonsuz bir ortak ilgi kaynağı vardı. Ama William'ın aklında başka şeyler vardı. Sonunda dayanamayıp esnemeye ve gerinmeye başladı.

"Seni sıkıyor muyum?" Sarah birden endişeyle baktı ve William güldü. Sarah bazı açılardan hâlâ bir çocuktü ve buna bayılıyordu.

"Hayır, sevgilim ama bu yaşlı adam çok yorgun. Bu ilginç sohbete yarın devam edebilir miyiz?" O sırada Rus edebiyatıyla Rus müziğini tartışıyorlardı ama konunun bu özel gece içinde fazla heyecan verici olduğu söylenemezdi.

"Affedersin." Sarah da yorgundu ama onunla birlikte olmaktan öylesine mutluydu ki, sabaha kadar konuşabilirdi. Ve tabu çok gençti. Yirmi iki yaşına rağmen, bazı açılardan çocuktan farksızdı.

Kaldıkları dairede iki banyo vardı ve William bir kaç dakika sonra kendi banyosuna girdi. Sarah da geceliğini eline alıp, kendi kendine mırıldanarak banyosuna girdi. Çıktığında neredeyse saatler geçmişti. William ışıkları kapattı ve yatağa girip onu bekledi. Banyodan gelen ışığın

Sarah ayaklarının ucuna basarak yatağa doğru yürüdü. Saçları omuzlarına dökülmüştü. Parfümünün kokusunu duyabiliyordu. O

her zaman Chanel No. 5 kullanırdı ve William bu kokuyu her duyduğunda onu hatırlıyordu. Yatağın içinde sessizce yatıp, genç bir geyik gibi durala-yan Sarah'ı izledi.

"William..." diye fısıldadı Sarah, yumuşak bir tonla. "Uyanık mısın...?" William ona arzuyla bakarken içinden gülmek geldi. O

beş aydan beri bu anı beklerken, Sarah onun uyumuş olabileceğini düşünüyordu. Onun bu saflığına ve saçma mizah anlayışına bazen bayılıyordu. Sarah harikaydı ama bu gece onu daha da çok seviyordu.

"Hayır, uyumadım, hayatım," diye fısıldadı, karanlıkta gülümseyerek. Sarah artık aralarında hiçbir engel kalmamasından biraz korkarak, yatağa oturdu. William bunu kolayca anladı ve onu öperken son derece sabırlı ve şefkatli davrandı. Her şeyin kolay, doğru ve mükemmel olmasını istiyordu. Ama Sarah'ın içindeki arzuyu ateşlemek yalnızca bir kaç dakika sürdü. Elleri daha önce hiç dokunmadığı yerlerde dolaşırken, Sarah şimdiye kadar hiç hissetmediği bir arzuya kapıldı. Bugüne kadar bu konuda bildiği şeyler limitli, kısa ve duygudan yoksundu. Ama William şimdiye kadar tanıdığı bütün erkeklerden Çok farklı, Freddie Van Deering'den ise bir ömür boyu uzaktaydı.

William onun göğüslerini hafifçe okşadı ve sonra elle-rtni bacaklarının birleştiği yere götürdü. Parmakları yumuşak ve becerikliydi. Geceliğini çıkarıp yere atarken, Sarah arzuyla inledi.

William onun üzerine incitmeden Çıktı ve elinden geldiğince yumuşak bir şekilde içine girdi. Ama daha fazla yumuşak davranmasına gerek kalma-Sarah'ın hevesli ve enerjik olduğunu farkedince çok Ve uzun bir süredir bastırdıkları arzulandı tat-157

min etmek için sabaha kadar seviştiler. Sonunda ikisi de bitkin bir şekilde yatağa uzandı.

"Tanrım... eğer böyle olacağını bilseydim, seni gördüğüm ilk gün tecavüz ederdim." Sarah ona uykulu gözlerle gülümsedi. Onu tatmin edebildiği için mutluydu. Ve William da ona, şimdiye kadar hayal bile etmediği şeyler

yapmıştı.

"Böyle olabileceğini bilmiyordum," dedi Sarah.

"Ben de öyle." William gülümsedi ve dönüp ona baktı. Şimdi ona sahip olduğu için daha da güzelleşmiş gibi görünüyordu. "Sen harika bir kadınsın." Sarah hafifçe kızardı ve bir kaç dakika sonra, iki mutlu çocuk gibi uykuya daldılar.

iki saat sonra, yani saat sekizde telefon çaldığında, ikisi de şaşkınlıkla fırladı. Resepsiyondan arıyorlardı. O sabah saat onda gemide olmaları gerekiyordu.

"Oh, Tanrım..." William esnedi ve aradıkları için teşekkür etti.

Bunun aşktan mı yoksa içtikleri şampanyadan mı olduğunu bilemiyordu ama içindeki tüm yaşam

enerjisi boşalmış gibiydi.

"Samson'un, Dalila ile karşılaştıktan sonra neler hissettiğini şimdi anlıyorum." Dipdiri bir göğüsün üzerinde duran bir tutam saçı geri itti ve uzanıp Sarah'ın göğüs ucunu öptü. Organının yine kalktığını hissetti ve buna inanamadı. "Belki de öldüm ve cennete gittim."

Kalkmadan önce bir daha seviştiler ve sonra hızla giyinmeye koyuldular. Bir şeyler yemeye, hatta bir fincan çay içmeye bile zamanlan yoktu. Bavullarını kapatıp, arabaya koşarlarken hem gülüyorlar hem de saygın görünmeye çalışıyorlardı.

"Düşeslerin böyle şeyler yaptıklarını hiç bilmiyordum," diye fısıldadı Sarah, şoförle aralarındaki camı kaldırdıktan sonra.

"Yapmazlar. Sen bir harikasın, hayatım, bana inan." 88 numaralı rıhtımdan Normandia gemisine çıkarken btf Fransız gemisine bindiği için vicdan azabı çektiğini dü-

158

1

şündüyse de bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Fransız gemilerinin çok daha eğlenceli olduklarını duymuştu.

Unvanlarına uygun bir şekilde karşılandılar ve Güneş

Güvertesindeki Deauville dairesine yerleştirildiler. Yanlarındaki dairede de, bu gemiyle defalarca yolculuk etmiş olan Karpurthala mihracesi kalıyordu.

William kamarayı inceledi ve çok memnun kaldı. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Fransızlar konfor yaratmayı çok iyi biliyorlar. Dünyanın her yanına yaptığı yolculuklarda hiçbir gemide böylesine lüks görmemişti. Harika bir gemiydi ve şimdiye kadar gördüklerine bakılırsa çok güzel bir yolculuk olacaktı.

Kamaranın içi şampanya, çiçekler ve meyva sepetle-riyle doluydu.

Çiçeklerin en güzelini annesiyle babası göndermişlerdi. Ayrıca Peter ve Jane de bir sepet göndermişti. Bir süre sonra hepsi kamaraya geldiler. Jane kızkarde-şinin kulağına bir şeyler fısıldadı ve ikisi birden küçük çocuklar gibi kıkırdamaya başladı. Sarah ve William, bu güzel düğün için Thompson'lara bir daha teşekkür ettiler.

"Harika bir düğündü," dedi William. "Her bakımdan kusursuzdu."

"İkiniz de çok yorulmuşsunuzdur herhalde." dedi Edward Thompson.

"Evet, öyle." William anlamamazlıktan gelmeye çalıştı. "Otele gittiğimizde biraz şampanya içtik ve sonra da baygın düştük." Ama bu lafi söyler söylemez gözü Sara'a takıldı ve yüzünün kızarmadığını umut etti. Victoria Sa-rah'a, elbisesinin ne kadar güzel olduğunu söylüyordu. BU elbiseyi Bonwit

Teller'dan almışlardı. Beyaz kaşmirden drapeli bir elbiseydi ve Sarah'a çok yakışmıştı. Üzeri-ne de ailesinin ona armağan ettiği vizon paltoyu giymişti. Onu uzun ingiliz kışlarında sıcak tutacağını söylemişler-^

Başına hafif eğik olarak taktığı şapkasıyla gerçekten C°k hoş duruyordu.

••<;

159

"Harika görünüyorsun, hayatım" dedi annesi ve Jane bir an için kardeşini kıskanır gibi oldu. Ne kadar muhteşem bir hayatı olacaktı Sarah'ın. William da çok yakışıklı bir erkekti. Kendi kocasını çok seviyordu ama onlann yaşamı o kadar ilginç değildi. Ama zavallı Sarah da çok kötü günler geçirmişti. O mutsuz hikayenin böylesine mutlu bir şekilde bitmesi inanılır gibi değüdi. Gerçekten de romanlarda görülen bir sondu bu ama henüz sona ermemişti.

Sarah'ın ingiltere'de dükle birlikte çok mutlu olacağına inanıyordu.

Zaten bunun aksini düşünmek olanaksızdı, çünkü William çok kibar ve yakışıklıydı. Jane, elele duran mutlu çifte bakıp içini çekti.

"Sayın Dük..." Geminin süvarisi kamaranın kapısına geldi ve tüm konuklann bir kaç dakika içinde gemiyi ter-ketmeleri gerektiğini söyledi. Bunu duyan Victoria ve Ja-ne'in gözleri yaşla doldu. Sarah onlan öperken ağlama-maya çalıştı. Hepsine sarıldı ve babasına son bir kez daha baktı.

"Lütfen bana yazın... lütfen... unutmayın... Noel'den sonra Londra'da olacağız." Noel tatilini Paris'te geçireceklerdi. William'in annesi, Whitfield'de yapılacak çok işi olduğunu söyleyip, Paris'te kalmaları için ısrar etmişti. William da Sarah'la başbaşa kalma fikrine bayılmıştı.

Sarah vizon paltosunu giydi ve hep birlikte güverteye çıkıp bir daha öpüştüler, William'la el sıkıştılar ve Edward küçük kafilesini gemiden aşağıya indirdi. Onun da gözleri yaşla dolmuştu ve gözleri yukarıdan bakmakta olan Sarah'nmkilerle buluşunca, yaşlar yanaklarından aşağıya inmeye başladı ve onlan gizlemek için hiçbir çaba göstermedi.

"Seni seviyorum," dedi sessizce Sarah ve elini çılgınca salladı. Gemi rıhtımdan ayrılırken hepsine öpücükler yolladı. Bir bando Fransız milli marşını çalıyordu. Sarah onlann kendisi için ne kadar önemli olduklarını asla unutmayacağını biliyordu.

160

Gemi Hudson Nehri'ne doğru döndüğünde artık kimseyi göremez oldular. William onun elini sıktı. Sarah'm gözlerinden yaşlar akıyordu. Hıçkırmaya başladı. William onu kollarının arasına aldı.

"Tamam, sevgilim, ben buradayım... yakında onlan görmeye geleceğiz, sana söz veriyorum." Ve bunda ciddi idi.

"Affedersin... bu yaptığım hiç de hoş değil... yalnızca., hepsini o kadar çok seviyorum ki... ve de seni seviyorum." Son bir kaç gün içinde o kadar çok şey olmuştu ki, duygulan allak bullaktı. William onu kamaraya götürdü ve biraz şampanya teklif etü ama Sarah gülümsedi ve istediği tek şeyin bir incan kahve olduğunu söyledi.

William kamarotu aradı ve Sarah için kahve, kendisi için de yasemin çayı ve tost siparişi verdi. Bir süre sonra Sarah'ın üzüntüsü azaldı ve kendini daha iyi hissetmeye başladı. Sarah'ın ailesine bu kadar düşkün olması ve duygularını bu kadar açık bir şekilde belli etmesi hoşuna gitmişti.

"Bugün ne yapmak istersin?" diye sordu William, mönülere ve broşürlere bakarak. "Öğle yemeğinden önce havuzda yüzmek ister misin? istersen çaydan sonra sinemaya gidebiliriz. Bir bakalım, Marcel Pagnol'un Fıncı-nın Karısı adlı filmi oynuyormuş. Tabii eğer görmediy-sen." Aslında Sarah bu filmi görmüştü ve Pagnol'un bir yıl önceki Hasat filmine de bayılmışü ama hiçbir şey umurunda değildi. Onunla beraber olmak ona yetiyordu. William'in yanma gidip, broşüre baktı. Fransız Deniz Yol-lan'nın yolcularına sunduğu hizmetlerin çokluğu karşısında şaşırıldı. Bu arada William onun boynunu okşadı ve sonra yavaşça göğsüne indi ve çılgınca öpmeye başladı. Bir an sonra yatağın üzerindeydiler ve her şey unutulmuştu. Kendilerine geldiklerinde öğle olmuştu. Sarah hate yatağın yanında durmakta olan tostı alıp yemeye başladı.

Mücevherler —F. 11

161

"Sanırım bu yolculukta fazla sportif olamayacağız, öyle değil mi?"

"Ben kamaradan dışarı çıkabileceğimizden bile pek emin değilim."

Ve bunu kanıtlamak istermişçesine, William! yine baştan çıkardı.

Sonra banyoya gidip bir daha seviştiler. Dışarı çıktıklarında öğleden sonra olmuştu ve bu kadar uzun bir süre kamarada kalmaktan dolayı hafif bir utanç duyuyorlardı.

"Bu gemide adımız çıkacak galiba," diye fısıldadı William. "Fransız gemisiyle gelmemiz iyi oldu."

"Sence bir şey anlamışlar mıdır?" Sarah biraz tedirgin bakıyordu.

"Ayrıca bu bizim balayımız..."

"Oh, Tanm, tabii öyle. Bunu nasıl unutabilirim. Biliyor musun, galiba cüzdanımı masanın üzerinde bıraktım. Almaya gidebilir miyiz?"

"Tabu," dedi Sarah ama burada cüzdanına neden gerek duyduğunu anlayamamıştı. Ama William cüzdanı almakta ısrar ediyordu.

Sarah da onunla birlikte kamaraya gitti. William içeri girer girmez kapıyı kapattı ve ona saldırdı.

"William!" diye çığlık attı Sarah, gülerек. "Sen bir seks manyağsın!"

"Hayır, değilim.. gerçekten. Normal olarak ben çok saygıdeğer bir insanımdır. Hepsi senin suçun!" dedi William ve onun boynunu, kollarını, göğüslerini, kalçalarını ve başka yerlerini öpmeye başladı.

"Benim suçum mu? Ben ne yaptım ki?" Ama onun yaptığı her şeye bayılıyordu. Yere yattılar ve sevişmeye orada devam ettiler.

"Fazla baştan çıkarıcısın," dedi William, gözlerini kapayıp, onun içine girerken.

"Sen de öyle," diye mırıldandı Sarah ve bir çığlık attı. Ayağa kalkıp, bütün giysilerini yerde bırakıp yatak odasına gidene kadar oldukça uzun bir zaman geçti.

O akşam yemeğe gitmeye bile zahmet etmediler. Ka-162

Kamarot onları telefonla arayıp, oda servisi isteyip istemediklerini sorduğunda, William ikisini de deniz tuttuğu için yemek yiyemeyeceklerini söyledi. Kamarot onlara çorba ve ktır ekmek getirmeyi teklif etti ama William uyumak istediklerini söyledi.

Telefonu kapadıktan sonra kamarot, hizmetçiye bakıp göz kırptı.

"Deniz mi tutmuş?" diye sordu kız bilmiş bir ifadeyle. Kamarot yine göz kırptı. Onları iyice izlemişti ve ne yaptıklarını biliyordu.

"Balayı," dedi kamarot ve hizmetçi kızın poposuna bir çimdik attı.

William ve Sarah ertesi sabah güverteye çıktıklarında son derece sağlıklı ve dinlenmiş görünüyorlardı. William sürekli olarak gülüyordu. Güvertede biraz yürüyüp, şezlonglara oturdular.

"Eğer sırtımdan vazgeçmezsen, insanlar ne yaptığımızı anlayacaklar," dedi Sarah.

"Elimde değil. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Kamaraya ne zaman döneceğiz? Yemin ederim, giderek bir alışkanlık olmaya başladı."

"Bir daha bana el sürersen, kaptanı çağıracağım. Paris'e gidene kadar ayakta duracak halim kalmayacak."

"Ben seni taşıırım." William sırttı ve uzanıp onu öptü. Sarah ona hiç kızmadı. Bu durum onun da hoşuna gidiyordu. Ama o gün çay saatine kadar dışanda kalıp, gemiyi tanımak için çaba gösterdiler.

Sonra kendilerine kısa bir armağan verip, akşam yemeği için zorla giyindiler.

Sarah geminin yemek salonuna bayılıyordu. Yüksek tavanlı bu uzun salon gerçekten de Versailles Sarayı kadar etkileyiciydi.

Tavan yıldızlarla süslüydü ve duvarlarda yedi metre yüksekliğinde aydınlatma kolonları vardı. Mavi halı kaplı merdivenlerden aşağıya inerken, Sarah ihtişamdı gözlerini alamıyordu.

"Bu akşam yemek salonunda yemek yiyor olmamız, ba-kyımızın sona erdiğini mi gösteriyor?" diye fısıldadı Sarah.

163

"Ben de bundan korkuyordum," dedi William, suflesini iştahla yerken. "Sanırım yemeği bitirir bitirmez kamaraya dönmeliyiz."

Sarah ona gülümsedi. Daha sonra yemek salonunun üzerindeki Büyük Salon'da bir süre dan-settiller ve güvertede biraz yürüyüp, yıldızların altında öpüştiler. Ve nihayet kamaralanna döndüler.

Harika bir balayı geçiriyorlardı. Yüzüyorlar, yürüyorlar-, dansediyor-lar, yemek yiyorlar ve sevişiyorlardı. Sanki iki dünya arasında asılı gibiydiler. Eski dünyaları ve yeni dünyaları. Birinci sınıfta yolculuk edenlerin çoğunun onlann kim ol-duklannı bilmelerine rağmen, insanlardan uzak kalmaya çalıştılar. Sarah insanların onlarla ilgili konuşmalarını duyuyordu. "Whitfield Dük ve Düşesi..." "Windsor mu?" diye sordu dul bir kadın.

"Sandığımdan çok gençmiş... daha da güzel..." Sarah gülümsedi.

William da ona bir çimdik atıp, ona Wallis demeye başladı.

"Bana sakın Wallis deme, yoksa ben de sana David derim!"

Sarah henüz onlarla tanışmamıştı ama William, Paris'te onlara uğramaları gerekeceğini söylemişti. "Belki de ondan hoşlanırsın.

Pek bana göre biri değil ama çok eğlenceli olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca David de eskisine göre daha mutlu. Artık uyuyabildiğin! söylüyor. Sanırım nedenini biliyorum." William yine sınıttı. Sarah'la yaptığı seanslardan sonra kendisi de mışıl mışıl uyuyordu.

Son gece kaptanın masasında oturdular ve galaya katıldılar. Bir gece önce mihrace ve kansı kılığında kıyafet balosuna katılmışlardı.

Bu kılıklar onlara çok uymuştu. William çok yakışıklı, Sarah da son derece egzotik görünüyordu. Ama makyaj konusundaki uzmanlığı ve çıplak beli sayesinde William'in yine iştahı kabardı ve erkenden kamaralanna çekildiler. Artık kamarotlar onlann yatak dışında ne kadar kalacaklarıyla ilgili bahislere giriyorlardı. Ve şimdiye kadar en uzun süre dört saat olmuştu.

164

"Belki de gemide kalmak daha iyi olur," dedi Sarah, son gece yatakta yatarken. "Paris'e gitmek istediğimden hiç emin değilim."

William Ritz'de bir daire ayırtmıştı ve bir ay boyunca orada kalacaklardı. Tabii bu arada arabayla Paris dışına çıkıp, Bordeaux, Loire ve Tours'a da gideceklerdi. Sonra Chanel'e, Dior'a... ve Balenciaga'ya demişti Sarah sıntarak.

"Sen çok kötü bir kızsın," diye alay etti William, bir haftalık sevişmelerinden sonra bir bebek yapıp yapmadıklarını merak ederek. Bunu Sarah'a sormak istiyordu ama aynı zamanda da biraz çekiniyordu. O gece daha geç saatlerde cesaretini topladı. "Sen..."

sen hiç hamile kalmadın, değil mi? Yani evliyken?" William yalnızca merak ediyordu. Ama Sarah'ın cevabı onu çok şaşırttı.

"Doğrusunu istersen, kaldım." Sarah çok yumuşak bir ses tonuyla konuştu ve onun yüzüne bakmadı.

"Peki ne oldu?" Çocuğu olmadığı belliydi ve William ne olduğunu merak ediyordu. İnşallah kürtaj olmamıştır diye düşündü, çünkü bir daha çocuk sahibi olma şansını yitirmiş olabilirdi. Bu soruyu ona daha önce hiç sormamıştı.

"Bebeği kaybettim," dedi, böylesinin daha hayırlı olduğunu bilmesine rağmen hâlâ üzülerək.

"Nedenini biliyor musun. Bir şey mi oldu?" Sonra ona ne aptalca bir soru sorduğunu farketti. Onunki gibi kötü bir evlilikte her şey olmuş olabilirdi. "Boşver. Bir daha olmayacaktır." William onu öptü ve Sarah bir süre sonra uykuya dalıp, rüyasında William ve bebekleri görmeye başladı.

Ertesi sabah Le Havre limanında gemiden indiler ve Paris'e gitmek üzere yola çıktılar. Yol boyunca gülüp, sohbet ettiler. Ve Paris'e varır varmaz, eşyalarını otele bırakıp alışverişe çıktılar.

"İşte en az sevişmek kadar hoşuna giden bir şey daha. Sarah, beni hayal kırıklığına uğrattın doğrusu."

165

Ama Hermes, Chanel, Boucheron ve bir sürü mücevherciyi dolaşırken çok eğlendiler. William ona elmas klipsli, safir bir bilezik ile yakut bir küpe ve kolye takımı aldı. Ayrıca Van Cleeften de, güç şeklinde büyük bir yakut broş.

"Tanrım, William... kendimi çok suçlu hissediyorum." Sarah neredeyse bir servet harcadığının farkındaydı ama William'in umurunda bile değildi. Ayrıca ona aldığı mücevherler muhteşemdi.

"Saçmalama!" William bunun üzerinde durulacak bir şey olmadığını belirtti. "Yalnızca bana söz ver, iki gün boyunca odadan hiç çıkmayacağız. Her alışverişe çıktığımızda senden böyle bir vergi istiyorum."

"Sen alışveriş yapmaktan hoşlanmaz mısın?" Sarah şaşırmış gibiydi, çünkü William'i bu konuda hevesli sanıyordu.

"Baylırım. Ama karımla sevişmeyi tercih ederim."

"Oh, şu mesele..." Sarah güldü ve otele döner dönmez onun isteklerine cevap verdi. Bundan sonra sürekli olarak alışverişe çıktılar. William ona Jean Patou'dan harika kıyafetler, Dior'dan muhteşem bir leopar palto ve Mouboussin'den inci kolye aldı.

Louvre Müzesi'ne gitmeyi bile başardılar ve oradaki ikinci haftalarında, Windsor Dük ve Düşesi'ne

çaya gittiler. Ve Sarah, William'in haklı olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Kadından hoşlanmamak konusunda önyargılı olmasına rağmen, onu çok çekici ve sempatik buldu. Dük de çok hoş bir adamdı. Çekingen, dikkatli ve mesafeli ama biraz daha yakından tanıyınca son derece ince ve düşünceli. Onlarla ilk tanıştığında Sarah kendini biraz rahatsız hissetmişti. Wallis de aralarında bir benzerlik kurmaya çalışınca iyiden iyiye morali bozulmuştu. Ama William hemen araya girip, buna engel olmuştu. Sarah onun düşese son derece soğuk davranması karşısında hafifçe utanmıştı. William'in düşes hakkında pek hoş şeyler düşünmediği he-166

men belli oluyordu ama kuzenini hem sever hem de saygı duyardı.

"Onunla evlenmiş olması ne kötü," dedi William, otele dönerlerken.

"İnanılmaz bir şey ama eğer o kadın olmasaydı, David hâlâ İngiltere Kralı olabilirdi."

"Kral olmaktan pek hoşlandığımı sanmıyorum ama yanılıyor olabilirim tabii."

"Hayır, yanılmıyorsun. Bundan hoşlanmıyordu. Ona göre bir şey değüdi ama yine de göreviydi. Ama Bertie bu işi oldukça iyi beceriyor. O çok iyi bir insandır ve o kadından da nefret ediyor."

"İnsanların ondan nasıl etkilendiklerini anlayabiliyorum. Kadının herkesi parmağında oynatmak gibi bir becerisi var."

"Gerçekten de dünyanın en iyi komplocularından biri."

Mücevherlerini gördün mü? O elmas ve safir bilezik herhalde bir servet eder. Evlendiklerinde Van Cleef'e yaptırmıştı." Ve kadının tüm mücevherleri takım halindeydi. Kolyesi, küpeleri, broşu ve iki yüzüğüyle birlikte.

"Ben diğer kolundaki bileziği daha çok beğendim," dedi Sarah.

"Üzerinde küçük haçlar olan elmas zinciri." William ona bu bileziği almaya karar verdi. Düşes onlara Cartier'den yeni aldığı bir bilezik daha göstermişti. Safirler, yakutlar ve zümrütlerden yapılmış

çiçekler ve yapraklardan oluşan bir bilezikti bu.

"Her neyse, biz görevimizi yaptık, hayatım. Eğer onları aramasaydık kabalık etmiş olurduk. Şimdi anneme onlara gittiğimizi söyleyebilirim. David'i o kadar çok sever ki, tahttan vazgeçtiğinde çok üzülmüştü."

"Ama senin vazgeçmeni umursamadığını söyledi," dedi Sarah üzüntüyle ve kendini suçlu hissederek. Bundan hayati boyunca rahatsızlık duyacağını biliyordu ama William'ın umurunda bile değüdi.

"Bu pek aynı sayılmaz," dedi William. "David taş giy-167

misti, sevgilim. Ben zaten hiçbir zaman giymeyecektim. Annem bu konularda çok ciddidir. Aptal bir insan değildir o, benim hiçbir zaman kral olamayacağımı biliyordu."

"Sanırım öyle."

Otelden birkaç blok ötede arabadan indiler ve yine Windsor Dük ve Düşesinden söz ederek yürüdüler. Onları bir daha davet etmişlerdi ama William, ertesi sabah Paris dışına çıkacaklarını belirtmişti.

Loire'ı ziyaret etmeyi zaten planlamışlardı ve William bu arada Chartres'a da uğramak istiyordu. Daha önce oraya hiç gitmemişti.

Ertesi sabah küçük bir kiralık Renault ile yola çıktıklarında, ikisi de çok neşeliydi. Yol boyunca bir lokanta bulamama olasılığına karşı yanlarına bir piknik sepeti almışlardı. Bir saat sonra manzara tümüyle değişti ve her yanı yeşillikler kapladı. Çiftlikler, atlar ve inekler gördüler, ikinci saat sonunda, yolda bir kuzu gördüler ve yol kenarında yemeklerini yerken bir keçi yanlarından geçti.

Yanlarına battaniye ve ceket almışlardı oysa hava soğuk değildi ve şaşırtıcı şekilde güneşliydi. Yağmur bekleniyordu ama şimdiye kadar mükemmel bir hava vardı.

Yol boyunca bir takım küçük otellerde rezervasyon yaptırmışlardı.

Paris'ten sekiz ya da on gün kadar ayrılmayı planlamışlardı. Ama üçüncü gün, Paris'ten ancak yüz mil uzaklıktaki Montzabon'daydılar ve kaldıkları hanı o kadar çok sevmişlerdi ki, oradan ayrılamıyorlardı.

Hanın sahibi onlara bir sürü gezilecek yer adı vermişti. Onlar da küçük kiliselere, harika bir eski çiftliğe ve iki tane muhteşem antikacı dükkanına gitmişlerdi. Yerel lokanta da şimdiye kadar gittiklerinin en iyisiydi.

"Buraya bayıldım," dedi Sarah, tabağındaki her şeyi silip süpürerek. Paris'e geldiklerinden beri çok daha iyi yiyordu ve eskisi gibi zayıf değildi. Bu da ona çok yakış-mıştı. William bazen bu kadar ince olmanın sağlıklı olmadığını düşünüyordu.

168

"Artık yola çıkmalıyız. Yarın."

İkisi de üzülerek yola çıktılar ve bir saat sonra arabaları arıza yaptı.

Köylülerden biri onlara yardım etti ve araba yine çalıştı. Yarım saat sonra, öğle yemeği için eski bir taş kapının yanında durdular.

Kapının demir kafesi açıktı ve önünde eski bir yol uzanıyordu.

"Cennet kapısına benziyor," dedi Sarah.

"Ya da cehennem. Tabu neyi hak ettiğimize göre değişir." William güldü. Ama o kaderini zaten biliyordu. Sa-rah'la evlendiğinden beri cenneteydi.

"Girip bakalım mı?" Sarah her zaman maceradan hoşlanıyordu ve gençti.

"Sanırım bakabiliriz. Ama ya karşımıza kızgın bir ev sahibi çıkıp bizi tüfekte kovalarsa?"

"Merak etme. Ben seni korurum. Ayrıca, burası yıllardan beri terkedilmişse benziyor," dedi Sarah.

"Bütün ülke terkedilmiş gibi görünüyor, minik kızım benim. Burası İngiltere değil."

"Oh, seni züppe!" diye bağırdı Sarah ve yürümeye başladılar.

Dikkat çekmemek için arabayı yolun kenarında bıraktılar.

Uzun bir süre yürüdüler. Burası eski bir köy yolundan başka bir şeye benzemiyordu. Ama birden, iki tarafı yüksek ağaçlar ve çalılıklarla kaplı bir koridora girdiler. Biraz daha bakımlı olsa.

Whitfield ya da Southampton malikanesinin girişine benzeyebilirdi.

"Burası çok güzel." Ağaçların üzerinde kuşlar ötüyordu. Çimenlerin ve çalılıkların arasında yürürken, Sarah keyifle ıslık çaldı.

"Bence burada pek bir şey yok," dedi William ve o anda uzaktaki büyük taş binayı gördü. "Tanım, bu da nedir?" Bina uzaktan Versailles Sarayı'na benziyordu ama yanına yaklaştıkça son derece bakımsız ve harap bir vaziyette olduğunu gördüler. Burası terkedilmiş bir viraneydi. Dış binalardan bazıları neredeyse çökmek üzereydi-169

L

di. Tepenin başındaki küçük baraka bir zamanlar kahyanın oturduğu yer olmalıydı ama şimdi barakalıktan bile çıkmıştı.

Sağ tarafta ahırlar ve büyük ambarlar vardı. William şaşkınlıkla içeri baktı. İçeride iki eski araba vardı ve arabaların yaldızla süslenmiş aynalıklarında ailenin amblemi göze çarpıyordu.

"Ne ilginç bir yer." William ona gülümsedi.

"Sence burası nedir?" Sarah çevresindeki arabalara, halterlere ve eski demirci aletlerine hayranlıkla baktı.

"Eski bir şato ve şunlar da ahırlar. Bence burası iki yüz yıldan beri terkedilmiş."

"Belki de öyledir." Sarah heyecanla gülümsedi. "Belki burada bir hayalet vardır." William hayalet sesleri çıkarmaya başladı ve Sarah'ın üzerine saldırır gibi yaptı. Tepeden yukarı çıkmaya başladılar. Karşılarında ancak bir masalda ya da rüyada olabilecek bir şato vardı. Whitfield ya da Belinda ve Georges'un şatosu kadar büyük değildi ama iki yüz elli ya da üç yüz yıllık olduğu kesindi.

Şatoya yaklaştıkça mimarinin ne mükemmel olduğunu farkettiler.

Daha önceleri muhtemelen bir park, bahçeler ve belki de bir labirentin bulunduğu yerleri şimdi yüksek otlar kaplamıştı. Evin girişi gerçekten çok görkemliydi. William pencereleri ve kapıları açmaya çalıştı fakat hepsi kilitliydi. Ama çürümekte olan tahtaların arasından içeri baktıklarında, oyma pervazlar ve yüksek tavnalar gördüler. Daha fazlasını görmek mümkün değildi ama bu kadarıyla bile inanılmaz bir yerdi. Orada durmak, zamanda geri gidip, XIV., XV. ya da XVI. Louis zamanına dönmek gibi bir duygu veriyordu insana. Sanki köşeden, içinde peruktu ve saten giysili adamlar oturan arabalar çıkacak gibiydi.

"Burası kime aitti acaba?" diye sordu Sarah, gerçekten çok merak ederek.

"Yerel halkın bilmesi gerek. Bunun bir sır olacağını sanmıyorum.

Burası olağanüstü büyük bir yer."

170

"Sence hâlâ bir sahibi var mıdır?" Sanki yıllar önce terkedilmiş benziyordu ama yine de bir sahibi olmalıydı.

"Olmalı. Ama sahibi her kimse, ya burayı sevmiyor ya da bakımını yapacak parası yok." Şato feci bir haldeydi. Mermer merdivenler bile kötü bir şekilde kırılmışlardı. Sanki asırlardır terkedilmişti.

Ama çevresine bakıldıkça Sarah'ın gözleri parladı. "Böyle bir yeri satın alıp tümüyle yıkmak, sonra da yeniden yapıp eski haline getirmeye ne dersin?" Sarah'ın gözleri fini fini dönüyordu.

"Böyle bir şeyin kaç malolacağı hakkında hiçbir fikrin var mı?"

Kaç malolacağını bir kenara bırak, böyle bir şeyi yapmayı hayal bile edebilir misin? Böyle bir yeri eski haline getirmek için bir işçi ordusu ve İngiltere Bankası gerekir."

"Ama bitince ne kadar güzel olacağını bir düşünsene. Bence buna değer."

"Kim için?" William güldü ve ona şaşkınlıkla baktı. Sarah'ı tanıdığından beri hiç bu kadar heyecanlı görmemişti. "Böyle bir yer için nasıl bu kadar heyecanlanabiliyorsun?" Ama doğrusu, kendisi de heyecanlanmıştı. Çünkü burada yapılması gereken iş biraz değil, fazlasıyla göz korkutucuydu. 'Yola çıkınca birilerini bulup sorarız. Bence burada on kişinin öldürüldüğünü ve çok kötü bir yer olduğunu söyleyeceklerdir." William arabaya gidene kadar onunla alay etti ama Sarah aldırmadı. Buranın şimdiye kadar gördüğü en güzel yer olduğunu ve eğer elinde olsa hemen satın alabileceğini söyledi. William onun böyle bir şeyi gerçekten yapacağına"

inanıyordu.

Ana yola çıkmadan yaşlı bir çiftçiye rastladılar ve William adama o harap şatonun ne olduğunu Fransızca olarak sordu. Adamın onlara anlatacak çok şeyi vardı.

Sarah dikkatli dinleyerek anlamaya çalıştı ve çoğunu da anladı.

William da daha sonra geri kalan ayrıntıları ekledi. Gördükleri yerin adı Meuze Şatosu'ydu ve seksen

171

yıldan beri terkedilmiş olarak duruyordu. Bundan önce aynı aile tarafından iki yüz yıl boyunca kullanılmıştı ama Meuze ailesinden kalan son kişi de çocuk bırakmadan ölmüştü. Daha sonra şato bir takım kuzenlerin ve uzak akrabaların eline geçmişti ama sahibinin kim olduğu artık belli değildi. Yaşlı çiftçi henüz bir çocukken orada insanlar ve de yaşlı bir kadın varmış, diye devam etti William.

Fransız krallarının kuzeni olan Meuze Kontesi şatoya hiç ilgi göstermiyormuş. Onun ölümünden sonra da burası giderek bir harabeye dönüşmüş.

"Ne üzücü. Neden kimse tamir ettirmeye çalışmamış acaba?"

"Sanırım fazla paraya malolacağından. Fransızlar zor yıllar geçirdiler. Ayrıca böyle yerleri restore ettikten sonra bırakamazsın.

Sürekli olarak ilgi ister ve bu da kolay değildir." Whitfield'in bakımı için ne kadar ilgi ve para gerektiğini çok iyi biliyordu ve burası çok daha pahalıya mal olacak bir yerdi.

"Bence çok yazık." Sarah üzüntüyle şatoyu düşündü. Bir zamanlar nasıl olduğunu ya da restore edildikten sonra nasıl olabileceğini hayal etti. Kollarını sıvayıp, buranın restorasyonuna yardım edebilirdi.

Arabaya bindiklerinde, William ona merakla baktı. "Sen ciddi misin, Sarah? Burayı gerçekten çok mu

sevdin? Böyle bir restorasyon işine girmeyi gerçekten mi düşünüyorsun?"

"Hem de nasıl." Sarah'ın gözleri parladı.

"Bu müthiş bir çalışma gerektirir. Ayrıca bazı işleri de bizzat kendin yapmalısın, işçilerle birlikte çivi çakıp, onlarla birlikte terleyeceksin. Belinda ile George'un kendi yerlerini nasıl restore ettiklerini gördüm. Ne kadar yorucu olduğunu bilemezsin." Ama onların bu işi ne kadar ;i çok sevdiklerini ve önem verdiklerini de biliyordu.

"Evet ama George ve Belinda'nın yeri buraya göre çöl 172

daha eski ve karmaşık bir yapıda," dedi Sarah, bir mucize olup, Meuze Şatosu'nu almaları için dua ederek.

"Burayı restore etmek de o kadar kolay değil." dedi William.

"Kesinlikle her şeyin yeniden elden geçmesi gerekiyor. Kahyanın barakası, ahırlar ve ambarlar bile."

"Umurumda değil," dedi Sarah inatla. "Böyle bir şey yapmaktan çok keyif alırım. Tabii eğer bana yardım edersen."

"Artık böyle projelerle uzaktan yakından ilgim olamaz sanıyordum.

Whitfield'i bu hale getirmek için tam on beş yıl uğraştım ama bilemiyorum, çok heyecanlı olabileceğini söylüyorsun." William ona gülümsedi. Kendini mutlu ve şanslı hissediyordu.

"Ne harika olur..." Sarah'in gözleri parlıyordu. William ona gülümsedi. Kendini onun ellerine bırakmıştı ve onun istediği her şeyi yapabiliyordu.

"Ama burası Fransa, İngiltere ne olacak?" Sarah kibarlık yapmaya çalışıyordu fakat buraya tam anlamıyla aşık olmuştu. Yine de William'in üzerine fazla gitmek istemiyordu. Belki de çok pahalıya malolacaktı ya da altından kalkamayacakları kadar büyük bir çalışma gerekecekti.

"Burada yaşamak benim de çok hoşuma gider ama belki İngiltere'de de böyle bir yer bulabiliriz." Oysa bunun anlamı yoktu, İngiltere'de Whitfield vardı ve onun sayesinde mükemmel bir şekilde onarılmıştı. Ama burası farklıydı. Burası yalnızca kendilerine ait bir yer olabilirdi. Birlikte çalışıp onarabilirler, birlikte bir yer yaratabilirlerdi. Sarah bunun çılgınlık olduğunu biliyordu ama tüm hayatı boyunca hiçbir şey için bu kadar heyecan duymamıştı. Fransa'da yıkık dökük bir şato almak gerçekten çılgınlıktan başka bir şey değildi. Arabada giderlerken bunu unutmaya çalışmasına rağmen yol boyunca aklında şatodan başka bir şey yoktu. Sanki bu şatonun bir ruhu vardı. Kayıp bir çocuk ya da üzgün ve yaşlı bir

173

adam gibi. Ama her ne olursa olsun, kaderinde buraya sahip olmak yoktu. Bunu biliyordu ve Paris'e gidene kadar bundan hiç söz etmedi. William'in kendini baskı altında hissetmesini istemiyordu.

O hafta Noel haftasıydı ve Paris süslenmişti. Bir gece, Windsor'ların Suchet Bulvarı'ndaki, Boudin tarafından dekore edilmiş evlerine yemeğe gittiler. Geri kalan zamanı da baş başa kalıp, ilk Noel'lerini kutlayarak geçirdiler. William annesinin yalnız kalmasından endişe duyarak, onu defalarca aradı. Ama yaşlı kadın sürekli olarak dışarıdaydı. Ya komşularında ya da akrabalarında. Noel akşamı ise, kraliyet ailesiyle geleneksel Noel yemeğini yemek üzere Sandringham'da olacaktı. Bertie onun için bir araba, iki uşak ve bir hizmetkar göndermişti.

Sarah, annesiyle babasının evini aradı. Peter ve Jane de oradaydılar.

Bir an için yuva özlemi duydu ama William ona çok iyi davranıyordu ve onunla birlikte çok mutluydu. Noel günü ona, Van Cleeften aldığı elmas ve safir karışımı olağanüstü bir yüzük, pırlanta, zümrüt, safir ve yakutla işlenmiş muhteşem bir Cartier bilezik aldı. Buna benzer bir bileziği Windsor Düşesi'nin kolunda görmüş ve hayran olmuştu. Gerçekten olağanüstü bir par-çaydı ve William'm ona böyle bir şey almış olmasına çok şaşırıdı.

"Sevgilim, beni çok şımartıyorsun!" William'in ona verdiği şeyler karşısında şaşınıyordu. Çantalar, eşarplar, seveceğini bildiği kitaplar, onu güldürecek ufak oyuncaklar. William onu çok iyi tanıyordu ve inanılmaz bir şekilde cömert ve düşünceliydi.

Sarah da ona Cari Faberge'den, üzerinde Çariçe Alexandra'dan Çara 1916 yazısı bulunan, lacivert mine ile altın karışımı bir sigara tabakası, Hermes'den binicilik aksesuarı ve de Cartier'den modern bir saat aldı. Ve saatin arkasına, "İlk Noel, İlk Aşk, tüm kalbimle, Sarah." yazdırdı. William bunu okuduğunda o kadar duygulandı ki,

174

gözleri yaşla doldu ve onu yatağa götürüp, yine sevişti. Noel gününün büyük bir bölümünü yatakta geçirdiler ve İngiltere'ye dönüp, tüm o tören ve sonsuz gelenekleri yaşamadıkları için memnun oldular.

Öğleden sonra geç vakitte uyandıklarında, William ona gülümsedi.

Boynunu öpüp, onu ne kadar çok sevdiğini bir kez daha söyledi.

"Sana vermek istediğim bir şey daha var," diye itiraf etti. Ama Sarah'ın bunu sevip sevmeyeceğinden pek emin değildi. Şimdiye kadar yaptığı en çılgınca şey ve yaşamının en çılgın anıydı ve yine de Sarah'ın bunu çok seveceğine inanıyordu... Ve eğer gerçekten severse, bu her şeye değecekti. Bir çekmecedен küçük bir kutu çıkardı. Kutu dore bir kâğıda sarılmış ve ince bir kurdelayla bağlanmıştı.

"Nedir bu?" Sarah ona bir çocuğun meraklı gözleriyle bakıyordu.

"Açsana."

Sarah yavaşça araladı ve içinde mücevher olup olmadığını merak etti. Ama kâğıdı açtığında içinden daha küçük bir kutu çıktı ve kutunun içinde, bir kibrit kutusundan yapılmış küçük bir ev vardı.

Sarah evin içinde ne olduğunu bilmiyordu ve William'a baktı.

"Nedir bu, sevgilim?"

"Aç." dedi William, dehşete düşmüş bir tonla.

Sarah kibrit kutusunu açtı. Kutunun içinde küçük bir kâğıt parçası vardı ve üzerinde, "Meuze Şatosu. Mutlu Noeller 1938.

William'dan, bütün sevgimle." yazılıydı.

Sarah kâğıdı okuyup ne olduğunu anlayınca ona şaşkınlıkla baktı ve bir çığlık attı. Onun böylesine harika bir çılgınlık yapabileceğine inanamıyordu. Şimdiye kadar hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti.

"Satın mı aldın?" diye sordu Sarah, kollarını onun boynuna dolayıp ve çıplak bedeniyle onun kucağına oturdu. "Aldın mı?"

"Şato senindir. Çılgın mıyız, akıllı mı bilemiyorum.

:•(<••

175

Eğer istemiyorsan, araziyi satıp, şatonun çürümesini bekleriz ya da unuturuz gider." Çok pahalıya malolma-mıştı. Yalnızca işi halletmek biraz zor olmuştu. Ama ödediği miktar acınacak kadar azdı. İngiltere'deki av köşkünü restore etmek ona, Meuze Şatosu'nu tüm arazi ve binalarıyla birlikte satın almaktan çok daha pahalıya malolmuştu.

Sarah çok heyecanlanmıştı. William da onun bu heyecanından mutluluk duyuyordu. Aslında herşey sandığından da karmaşıktı.

Dört mirasçı vardı. Bunlardan ikisi Fransa'da, bir tanesi New York'ta, bir diğeri de İngiltere vahşi bölgelerindeydi. Ama avukatları ona yardım etmişlerdi. Sarah'ın babası da, banka kanalıyla. New York'taki kadınla temasa geçmişti. Bu kişiler, çiftçinin anlattığı seksen yıl önce ölen kontesin uzak kuzenleriydiler. Aslında şatoyu satın aldığı kişiler, bu kadından nesillerce uzaktılar ama bu araziye ne yapacaklarını ya da nasıl paylaşacaklarını bilemedikleri için, kaderine terketmişlerdi. Taa ki Sarah bulup, aşık olana kadar.

Sarah William'a endişeyle baktı. "Sana bir servete mi mal oldu yoksa?" Eğer öyleyse kendini çok suçlu hissedecekti ama yine de içinden buna her şeye degeceğini düşünüyordu. Ama işin aş, William orayı çok ucuza almıştı. Mirasçıların dördü de oradan kurtulacakları için sevinmişler, hiçbiri hırslı davranmamıştı.

"Servet, orayı restore etmeye başladığımızda gerekecek."

"Sana söz veriyorum, bütün işi kendim yapacağım... Her şeyi! Ne zaman gelip başlayabiliriz?" Sarah onun üzerinde bir çocuk gibi atlayıp zıplıyordu.

"Önce İngiltere'ye gitmemiz gerek. Orada halletmem gereken bazı şeyler var. Bilemiyorum... belki Şubat'ta... ya da Mart'ta."

"Daha önce gelemez miyiz?" Noel sabahı heyecanla gülümseyen, mutlu bir çocuğa benziyordu.

176

"Deneriz..." Sarah'ın sevinmesine çok memnun olmuştu. Şimdi artık kendi de heyecan duymaya başlamıştı ve yorgunluktan Ölmezlerse, birlikte çalışmak gerçekten çok keyifli olabilirdi.

"Sevindiğine mutluyum. Bir an aklıma orayı unutmuş olabileceğin ya da ilgini kaybetmiş olabileceğin geldi. Baban benim bir çılgın olduğumu düşünüyordu. Sana gönderdiği telgraftan göstermem gerek. Bunun, Long Island'da satın almak istediğin o çiftlikten hiçbir farkı olmadığını söylüyor ve şimdi ikimizin de çılgın olduğumuza inanıyor." Sarah güldü ve sonra muzip bir ifadeyle baktı.

"Benim de sana verilecek bir şeyim var... sanırım... İngiltere'ye dönene kadar bir şey söylemek istemiyordum ve bundan emindim... ama sanırım... bir bebeğimiz olabilir..." Sarah hem mutlu hem de aptal bir ifadeyle bakıyordu. William da ona şaşkınlıkla baktı.

"O kadar çabuk mu? Sarah, ciddi misin?" Buna ina-namıyordu.

"Sanırım hamileyim. Düğün gecemizde olmuş olmalı. Bir kaç hafta sonra daha emin olabilirim." Ama ilk belirtilerin farkındaydı. Bu kez onları kendisi arılabiliyordu.

"Sarah, sevgilim, gerçekten harikasın!" Bir gece içinde hem bir aile hem de Fransa'da bir şatoya sahip olmuşlardı. Tabu bebek daha yeni oluşmuş, şato da bir harabe halindeydi ama yine de ikisi çok mutluydu.

Paris'te kalıp, Sen nehri boyunca yürüyüşler yaptılar ve küçük bistrolarda sessiz akşam yemekleri yediler. Ve yeni yıldan hemen sonra, Whitfield Dük ve Düşesi olmak üzere Londra'ya döndüler.

Mücevherler —F. 12

177

î J

L

ONDRA'ya döner dönmez William, Sarah'ın, Harley Caddesi'ndeki doktoruna gitmesi için ısrar etti. Ve doktor Sarah'm tahminlerini doğruladı. O anda beş haftalık hamileydi ve doktorun söylediğine bakılırsa, bebek Ağustos sonunda ya da Eylül başında doğacaktı.

Doktor ona, daha önce düşük yaptığı için ilk bir kaç ay boyunca dikkatli olması gerektiğini de söyledi. Ama Sarah'ın sağlığı çok iyiydi ve William onu almaya geldiğinde, onu kutladı. William sevinçten uçuyordu ve o haftasonu Whitfield'e gittiklerinde annesine de söylediler.

"Sevgili çocuklar, bu harika bir haber!" diye bağırdı kadın, sanki Meryem ve isa'dan sonra kimsenin başaramadığı bir şeyi başarmışlar gibi. "Babanla benim otuz yılımızı alan bir şeyi siz otuz gün içinde başardınız. Bu hızınız ve şansınızdan dolayı sizi kutlamak gerek! Ne zeki çocuklarsınız!" Düşes onların şerefine kadeh kaldırdı ve hep birlikte güldüler. Sarah'a, William'a sahip olmanın hayatındaki en mutlu şey olduğunu söyledi. Ve o da doktorun söylediği gibi, kendine dikkat etmesini tavsiye etti.

"Gerçekten çok iyiyim." Sarah kendini şaşırtıcı bir şe-178

kilde iyi hissediyordu ve doktor, avizelerden sarkmak ya da Olimpiyat rekorları kırmak gibi şeyler yapmadıkları sürece, makul bir ölçüde sevişebileceklerini söylemişti. fana William sevişmelerinin onu ya da bebeği etkileyebileceğinden korkuyordu.

"Sana söz veriyorum, hiçbir zararı olmaz. Doktor öyle söyledi."

"O nereden biliyor?"

"O bir doktor," dedi Sarah.

"Belki iyi bir doktor değildir. Belki bir başka doktora gitmeliyiz."

"William, o senin annenin doktoruydu."

"Evet, işte bu yüzden de çok yaşlı. Genç birini buluruz."

William gerçekten de bir başka doktor buldu ve Sarah da onu kırmamak için doktoru görmeye gitti ama doktor ona yaşlı Lord Allthroe'un söylediklerinin aynısını söyledi. Sarah'ın seçimi yaşlı doktor oldu. Bu arada iki aylık hamileydi ve hiçbir sorunu yoktu.

Londra'ya geleli bir ay olmuştu ki, "Fransa'ya ne zaman gideceğimizi bilmek istiyorum," dedi Sarah. Yeni evlerinin restorasyonuna başlamak için sabırsızlanıyordu.

"Ciddi misin?" William ona dehşet içinde bakıyordu. "Şimdi mi gitmek istiyorsun? Bebeğin doğumuna kadar beklemek istemez misin?"

"Tabu ki hayır. Bu kadar ay beklemeye ne gerek var? Sevgilim, ben hasta değilim ki, yalnızca hamileyim."

"Biliyorum. Ama ya bir şey olursa?" William ona endişeyle bakıyor, keşke bu kadar kararlı olmasa, diye düşünüyordu. Ama yaşlı Lord Allthroe bile. evde oturması için bir neden olmadığını söylemişti.

Çok yorulmadıkça ya da ağır şeyler kaldırmadıkça Fransa'ya gitmesinde hiçbir sakınca yoktu.

"Kendini oyalamak ona iyi gelecektir," dedi doktor ve hiç değilse üç aylık olması için Mart'a kadar beklemeleri-iyi olacağını söyledi.

Sarah Fransa'ya gitmek için

L

Mart'a kadar bekleyebilirdi ama bundan bir gün daha fazla beklemeye tahammülü yoktu. Şatoyu ele alıp düzeltmek için ölüyordu.

William, Whitfield'deki projelerini mümkün olduğun-ca hafife almaya çalışırken, annesi de Sarah'ın kendini yormaması gerektiğini söylüyordu.

"Anne, ona söylüyorum ama beni dinlemiyor," dedi William.

"O daha bir çocuk. Dikkatli olması gerektiğini idrak edemiyor.

Bebeğini kaybetmek istemez herhalde." Ama Sarah bu konudaki dersini çoktan almıştı ve Wiliam'ın sandığından daha dikkatliydi.

Öğleden sonraları uyuyor, ayaklarını havaya kaldırıyor ve yorulduğunda dinleniyordu. Bu bebeği kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Ama koltukta oturup pineklemek niyetinde de değildi.

Fransa'ya gitmek için William'a sürekli olarak basta yaptı ve William artık onu daha fazla oyalayamayacağını anladı. Martin ortasına gelmişlerdi ve Sarah eğer gerekirse tek başına gideceğine dair tehditler savuruyordu.

Paris'e kraliyet yatıyla gittiler. Lord Mountbatten, Windsor Dükü'nü görmek üzere oraya gidiyordu ve genç çifti de beraberinde götürmek istemişti. William'm ve diğer arkadaşlarının

"Dickie" diye çağırdıkları lord çok yakışıklıydı. Sarah bütün yolculuk boyunca ona şatodan ve orada yapacakları işlerden söz etti.

"William, görünüşe bakılırsa yapacağın işler şimdiden belirlenmiş."

Ama Lord, bu projenin onlar için iyi olacağına inanıyordu.

Birbirlerine deli gibi aşık oldukları ve bu restorasyon konusunda çok heyecanlı oldukları her hallerinden belliydi.

Paris'e vardıklarında, Ritz'in kapıcısı onlara bir araba kiraladı ve Paris'ten ikibuçuk saat uzaklıkta, o viran şatolarına yatan bir yerlerde küçük bir otel buldular. Otelin üst katını tuttular ve şatolarım yeniden yaşanabilecek bir

180

hale getirene kadar orada yaşamaya karar verdiler ki, bunun çok uzun bîr zaman alabileceğini biliyorlardı.

"Yular sürebilir, biliyor musun?" dedi William, şatoyu yeniden gördüklerinde. Ve sonraki iki hafta boyunca işçi aradı. Sonunda bir ekip kurdu ve şatonun içini görebilmek için tahtaları ve panjurları

sökmeye başladılar. Çalıştıkça müthiş sürprizlerle karşılaştılar.

Bunların bazıları çok hoş, bazıları ise pek o kadar hoş değildi.

Oturma odası harika bir yerdi. Ayrıca üç salon daha buldular.

Muhteşem lambriler, yıldızlan solmuş kabartmalar, mermer şömineler gerçekten hayranlık vericiydi ama bazı yerlerde ahşap, rutubet ve küften mahvolmuştu. Aralıklardan içeri giren fareler kabartmaları fena halde kemir-mişlerdi.

Giriş katında büyük bir yemek salonu, bir kaç küçük salon, lambri kaplı bir kütüphane, görkemli bir hol ve Sarah'a, bir yıl önce ailesiyle gezdiği müzeleri hatırlatan, tam anlamıyla antika bir mutfak vardı. Mutfaktaki aletler iki yüz yıldan beri kullanılmamışlardı. Sarah bunları özenle topladı ve koleksiyon yapmak için sakladı. Ahırda buldukları iki at arabasını da aynı şekilde sakladılar.

İlk kati iyice araştırdıktan sonra. William dikkatle üst kata çıktı.

Ama Sarah'ın kendisiyle birlikte gelmesine kesinlikle izin vermedi çünkü yer kaplamalarının çökebileceğinden korkuyordu. Ama yerin son derece sağlam olduğunu anlayınca, Sarah'ı yukan çağırdı.

En azından bir düzine oda vardı. Hepsinin lambrileri ve pencere çerçeve-teri harikaydı. Bir zamanlar şatonun bahçesi ve parta olan yere bakan, mermer şömineli güzel bir oturma odası özellikle dikkatlerini çekti. Ama Sarah odadan odaya do-Jasırken, birden hiç banyo olmadığını farketti. Ve sonra kendi kendine güldü. Tabii ta banyo yoktu çünkü o za-nınlarda insanlar soyunma odalarındaki küvetlerin içinde banyo yapıyorlardı.

Yapılacak çok iş vardı ama buna gerçekten değerdı.

L

William bile çok heyecanlanmıştı. İşçiler için çizimler yaptı, iş

programları hazırladı ve her gün sabahtan akşam kadar talimatlar vermeye başladı. Çürümüş ahşapları söktüler, yer döşemelerini yenilediler, lambirleri temizlediler ve onardılar, pirinç ve bronzları parlattılar. Sarah da sürekli olarak onun yanındaydı ve günün geri kalan bölümünde resim yapıyordu.

Onlar ana binada çalışırken, genç çocuklardan oluşan bir ekip de kahya kulübesini onarıyordu. Böylece bir süre sonra oraya taşınmış, otele gidip gelmekten kurtulacaklardı.

Kahya kulübesi küçüktü. Minik bir oturma odası, daha da minik bir yatak odası, büyük ve güneşli bir mutfak ile, üst kattaki iki yatak odasından oluşuyordu. Ama onlar için yeterliydi ve eğer Sarah için gerekli olursa, alt katta bir hizmetçi bile yatırabilirlerdi.

Kendileri ve doğduğunda bebek için bir yatak odası vardı.

Sarah artık bebeğin hareketlerini hissedebiliyordu ve her seferinde bebeğin erkek olacağını ve William'a benzeyeceğini düşünüyordu.

Bunu William'a söylediğinde, William erkek ya da kız olmasının hiç farketmeyeceğini çünkü daha bir sürü çocukları olacağını söyledi. 'Ve bu çocukları tahta mirasçı bırakmak için yapmayacağız,' diye alay etti William ama yine de bir unvanı vardı ve Whitfield ve tüm topraklar ona kalacaktı.

Ama o sıralarda Whitfield ya da kendi şatolarından başka düşünecek çok şey vardı. Mart ayında Hitler o iğrenç başını kaldırmış ve artık ayrı bir varlığı olmadığını söyleyerek, Çekoslovakya'yı işgal etmişti. Tabii böylece Alman olmayan on milyon kişiyi de yutmuştu. Onlarla işini bitirdiğinde gözünü Polonya'ya çevirdi ve onları, btf süredir Danzig ve başka yerlerdeki sorunlar hakkında tehdit etmeye başladı.

Bundan bir hafta sonra İspanyol Sivil Savaşı, bir milyondan fazla kişinin ölümüne neden olarak sona erdi.

182

Ama Nisan ayı daha da kötüydü. Mussolini, Alman dostunu taklit ederek, Amavutluk'u işgal etti. İngiliz ve Fransız hükümetleri eğer gerekirse Yunanistan ve Romanya'ya yardım etmeyi teklif ettiler.

Aynı teklifi haftalar önce Polonya'ya da yapmışlardı.

Mayıs ayında Mussolini ile Hitler bir anlaşma imzaladılar. Buna benzer görüşmeler Fransa, İngiltere ve Rusya arasında da yapıldı ama bir sonuca varmadı. Dünyada kötü bir ilkbahar yaşanıyor ve Whitfield'ler büyük bir endişe içindeydiler. Ama aynı zamanda da Meuse Şato-su'nun onarım işleri sürüyordu. Sarah altı aylık olmuştu ve William ona söylememekle birlikte, onun çok şişmanladığını düşünüyordu. Ama her ikisi de uzun boyluydular ve çocuklarının da iri olması son derece

mantıklıydı. Geceleri yatarken, bebeğin hareketlerini o da hissediyordu. Hatta bir keresinde Sarah'a çok yaklaştığında ona tekme bile atmıştı.

"Canını acıtmıyor mu?" Sarah'm içinde şekillenen ve paylaştıkları aşkın bir ürünü olan bebeğin doğumunu heyecanla bekliyordu. Bu bir mucizeydi ve onu şaşırtıyordu. Zaman zaman Sarah ile sevişiyordu ama onu incitmekten korkuyordu. Zaten Sarah da artık sekse fazla ilgi duymuyor gibiydi. Bütün gün şatonun işleriyle uğraştıktan sonra, gece yatağa yattıklarında, kollarını bile kaldıracak halleri olmuyordu. Sabahlan işçiler çalışmaya altıda başlıyorlardı.

Haziran sonlarında otelden ayrılıp, kahyanın kulübesine geçtiler.

Artık kendi toprakları üzerinde yaşıyorlardı ve arazi gözle görünür bir şekilde uygar bir hal almıştı. William, vahşi bir kırlığı yeniden bir bahçeye dönüştürmek için, Paris'ten bir bahçıvan ekibi getirtmişti. Parkın düzenlenmesi biraz daha uzun sürdü ama Ağustos ayında o da ümit vaad etmeye başladı. Her şey süratli bir şekilde ilerliyordu. William ayın sonunda, yani tam bebeğin doğacağı sıralarda eve geçebileceklerini düşünmeye baş-

183

lamıştı. Sarah'm rahat edebilmesi öncelikle yatak odaları üzerinde çalışıyor, diğer odaların eve taşındıktan sonra da ele alınabileceğini düşünüyordu. Zaten ayrıntıların bitirilmesi yıllar sürebilirdi. Her şeye rağmen çok kısa bir süre içinde büyük bir iş başarmışlardı.

Hatta George ve Belinda Temmuz ayında geldiklerinde, çok şaşırmış ve etkilenmişlerdi. Jane ve Peter da ziyarete gelmişlerdi ama bu çok uzun süreli bir ziyaret olmamıştı. Jane, William'i çok sevmişti ve doğacak bebek için büyük bir heyecan duyuyordu.

Kendisi de hamile olmasına rağmen, bebeğin doğumundan sonra mutlaka geleceğine dair söz verdi, çünkü kendi doğumu yaklaştıkça artık Avrupa'ya gidemeyeceğini biliyordu. Sarah'm annesi ve babası da gelmek istemişlerdi ama babası kendini pek iyi hissetmiyordu ve Southampton'daki evi onarmak için çılgınca çalışıyorlardı. Ama annesi bebeğin doğumundan sonra mutlaka gelecekti.

Peter ve Jane gittikten sonra, Sarah kendini çok yalnız hissetti ve biraz olsun keyiflenmek için kendini yine eve verdi. Kendi yatak odalarını ve onun yanında bebek için ayırdıkları şirin odayı tamamlamak için çılgınca çalıştı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu William, bir öğleden sonra ona bir dilim peynirli ekmek ve bir fincan sıcak kahve getirdiğinde.

William herkese olduğu gibi, ailesine de çok iyi davranmıştı ve Sarah onu eskisinden de çok seviyordu.

"Bitmek üzere," dedi Sarah, gururla. Yıldız kaplama işiyle uğraşıyordu ve ortaya çıkan iş, Versay Sarayı'nda gördüklerinden çok daha güzel olmuştu.

"Çok başardı." William hafifçe gülümsedi. "Aslında bu iş için seni tutmalıydım," dedi ve eğilip onu öptü. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"İyiyim." Sırtı çok ağrıyordu ama bunu William'a asla söyleyemezdi. Yaptığı işten büyük bir keyif alıyordu ve ayrıca doğuma pek fazla bir şey kalmamıştı. Yalnızca üç 184

ya

da dört hafta. Chaumont'da, doğum yapabileceği kü-

çük bir hastane bulmuşlardı ve Sarah her iki haftada bir Icontrôle gidiyordu. Doktor durumunun iyi olduğunu ama bebeğin biraz büyük olabileceğini söylemişti.

"Bu da ne demek?" diye sormuştu Sarah, heyecanını belli etmemeye çalışarak. Son günlerde sinirleri biraz gergindi ama bu aptalca endişeleri yüzünden William'i tedirgin etmek istemiyordu.

"Yani doğum sezaryenle olabilir," diye itiraf etti doktor. "Bunu pek istemeyiz ama bebek büyük olduğunda, her iki taraf için de en güvenli yoldur."

"Eğer sezaryen olursam, bir daha çocuğum olabilir mi?" Doktor bir an tereddüt etti ve sonra ona doğruyu söylemesi gerektiğini düşünerek başını salladı.

"Hayır, olamaz."

"öyleyse sezaryen istemiyorum."

"Pekala, uzun yürüyüşler yap, hareket et, eğer evinin yakınında bir ırmak varsa biraz yüz. Bunların hepsi doğumunu

kolaylaştıracaktır, Sayın Düşes." Sezaryen lafi pek hoşuna gitmese de doktorunu seviyordu. Dürüst ve kibar biriydi. Bebeğin büyük olduğundan ya da sezaryen olasılığından William'a hiç söz etmedi.

Emin olduğu bir tek şey vardı, o da çok çocuk sahibi olmaktı. Ve bunu tehlikeye atmamak için elinden geleni yapacaktı.

Almanya ve Rusya saldırmazlık anlaşması imzaladık-krında, bebeğin doğumuna bir hafta kalmıştı. Artık yal-tüzca Fransa ve İngiltere müttefik olarak kalmıştı, çünkü Hitler zaten Mussolini ile bir anlaşma imzalamıştı ve İspanya perişan bir durumda olduğundan kimseye yardım Demezdi.

"iş ciddileşiyor, değü mi?" diye sordu Sarah, bir gece. Şatodaki odalarına yeni geçmişlerdi ve Sarah, gerçekleşü-şlmesi gereken bir sürü ayrıntıya rağmen, böylesi bir gü-^•tök görmediğini düşünüyordu.

"iyi olduğu söylenemez. Sanırım bir ara İngiltere'ye 185

dönmem gerekecek. Downing Caddesi, 10 numarada ne düşünüldüğünü anlamak için." Ama William, Sarah'm keyfini kaçırmak istemiyordu. "Belki de bebek doğduktan sonra birlikte gideriz." Zaten bebeği annesine göstermeyi planlıyordu. Sarah bu plana karşı çıkmadı.

"Savaşa gireceğimize inanmak çok zor, yani İngiltere'nin demek istiyorum." William'la evlendiği

zaman Amerikan vatandaşlığını terketmemiş olmasına rağmen, kendini onlardan biri gibi görmeye başlamıştı, istediği tek şey dünyadaki sorunların bitmesi ve çocuğunu rahatça doğurmaktı. Tam çocuğuna mutlu ve sıcak bir yuva hazırlamayı düşünürken, savaş konusunda endişelere kapılmak istemiyordu. "Bir şey olursa, gitmezsin, değil mi, William?" Tüm olasılıkları aklından geçirerek, ona panik içinde baktı.

"Bebek doğmadan gitmem. Buna söz veriyorum,"

"Ama ya sonra?" Sarah'm gözleri dehşetle açıldı.

' Yalnızca savaş çıkarsa. Şimdi bunları dert etmeyi bırak. Ben hiçbir yere gitmiyorum, lütfen saçmalama." O gece yeni odalarında yatarlarken, Sarah'a hafif sancılar geldi ama sabah olduğunda ağrılar yok olmuştu ve kendini daha iyi hissediyordu. Şimdi savaşı düşünüp endişelenmek son derece aptalca bir şeydi. O yalnızca bebeğin doğumunu düşünüyordu. Sınırları bu yüzden gergindi.

Ama Eylül'ün birinde, kendi yatak odalarının bir üst katındaki odada bir dolaba çivi çakarken, birinin bağırdığını ve aşağıya inen ayak sesleri duydu. Birisine bir şey olmuştur düşüncesiyle, yardım etmek için mutfığa indi. Ama herkes radyo dinliyordu.

Almanya hem karadan hem de havadan Polonya'ya saldırmıştı.

William da oradaydı ve herkesle birlikte yayını dinliyordu. Daha sonra, Fransa'nın Polonya'yı kurtarmaya çalışıp çalışmayacağını tartıştılar. Birkaç tanesi bu' rıu yapmaları gerektiğini savunurken, çoğu bunu umut'

186

şartladıklarını söylediler. Onların da kendi sorunları vardı. Evleri ve aileleri vardı. Bazdan, Hitler'in çok geç olmadan durdurulması gerektiğini söyledi. Ve Sarah orada öylece durup, dehşet içinde William'a ve diğerlerine baktı.

"Bu ne demek oluyor?"

"İyi bir şey değil," dedi William, "Bekleyip, göreceğiz." Çatıyı yeni tamamlamışlardı. Pencere çerçeveleri takılmış, yer döşemeleri kaplanmış ve yeni banyolar yapılmıştı ama bir sürü ayrıntı vardı.

Yine de işin büyük bir kısmı tamamlanmıştı. Onun evi dünyadan ve sorunlarından uzaktı ve artık bebeği bekliyordu. Ama dünya güvence içinde değildi ve bunu değiştirmek kolay olmayacaktı.

"Tüm bunları unutmanı istiyorum," dedi William. Sarah'm iki günden beri soru derece rahatsız uyuduğunun farkındaydı ve artık doğumun çok yakın olduğunu sanıyordu. Ve bebekleri doğduğunda, Sarah'm tüm korku ve endişelerden uzak olmasını istiyordu. Hitler'in Polonya ile yetinmeyeceği gerçek bir olasılıktı.

Eninde sonunda İngiltere onu durdurmak zorunda kalacaktı.

William bunu biliyordu ama Sarah'a bir şey söylemedi.

O akşam mutfakta sessizce yemeklerini yediler. Sarah'm aklı, her zamanki gibi ciddi konulara takıldı ama William onu dağıtmaya çalıştı. Onun haberlerden söz etmesine izin vermedi ve hoş şeyler düşünmesini istedi. Evden söz ederek, onu oyalamaya çalıştı ama bu pek kolay olmadı.

"Yemek odasına neler yapmak istiyorsun, arüatsana. Orijinal duvar panolarım mı restore edeceksin, yoksa ahırlarda bulduğumuz lambrileri mi kullanacaksın?"

"Bilmiyorum." Sarah kendini soruya vermeye çalışırken boş gözlerle bakıyordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence lambri daha ferah olur. Kütüphanedeki duvar Panoları yeterli."

"Ben de öyle düşünüyorum." Sarah yemeğini didikli-yordu ve William onun aç olmadığını farketti. Acaba has-187

ta mı, diye düşündü ama ona baskı yapmak istemedi. Bu akşam yorgun ve düşünceli görünüyordu. Hepsi öyleydi.

"Peki ya mutfak?" Dört yüz yıl önce kullanılan tüm tuğla işini olduğu gibi bırakıp, yalnızca onarmışlardı. "Ben bu halini çok seviyorum ama belki sen daha yeni ve temiz bir şey istersin."

"Gerçekten umurumda değil." Sarah birden ümitsizlik içinde baktı.

"Polonya'daki o zavallı insanları düşündükçe çok kötü oluyorum."

"Şimdi bunları düşünmemelisin, Sarah," dedi William, yavaşça.

"Neden?"

"Çünkü senin ve bebeğin sağlığı için iyi olmaz." Sarah ağlamaya başladı ve ayağa kalkıp, mutfağın içinde yürümeye başladı. Şimdi her şey onu daha çok sinirlendirmeye ve üzmeye başlamıştı.

"Peki, Polonya'daki benim gibi hamile olan kadınlar ne olacak?"

Bizim yaptığımız gibi konuyu mu değiştirecekler?"

"Evet, çok dehşet verici bir durum ama şu anda bunu değiştirenleyiz."

"Neden olmasın? Lanet olsun, neden? Neden o manyak bunu yapıyor?" diye bağırdı Sarah ve nefes nefese yerine oturdu. Sancılar içinde olduğu belliydi.

"Sarah, yeter artık. Kendine gel." William ona yukan çıkıp yatmasını söyledi. Sarah yatağına yattığında hâlâ ağlıyordu. "Bütün dünyanın yükünü omuzlarında taşıyamazsın."

"Bunlar benim omuzlarım değil ve bu da dünya değildi senin oğlun." Sarah gözyaşlarının arasında gülümsedi ve j William'i ne kadar çok sevdiğini bir daha düşündü. Ona ne kadar iyi ve anlayışlı davranmıştı. Sarah şatoyu çok seviyor diye, inanılmaz bir enerjiyle çalışıp durmuştu*: Ama sonunda kendisi de şatoya bayılmıştı.

"Sence bu küçük canavar buradan çıkmayı düşünüp 188

yor mu?" diye sordu Sarah, William onun sırtını ovalarken.

William'm aşağıya inip, bulaşıkları yıkaması gerekiyordu ama kansı biraz rahatlayana kadar onu yalnız bırakmak istemiyordu.

Sarah'ın rahatlar gibi bir hali yoktu, en azından bir süre daha olmayacağı belliydi.

"Sanırım sonunda çıkacaktır. Hatta şu anda çıkması gerekiyor. Lord Allthorpe ne demişti? Eylülün biri mi? Bugün ayın biri. Ancak yarına kadar bekleyebilir."

"Bebek çok büyük." Sarah bebeği doğurmaktan korkuyordu. Çünkü son bir kaç hafta içinde daha da irileş-mişti. Ve yerel doktorun bebeğin büyük olması konusunda söylediklerini hâlâ hatırlıyordu.

"Hazır olunca çıkacaktır." William uzandı ve onu dudaklarından öptü. "Sen bir süre dinlen. Ben sana bir fincan çay getireyim." Ama elinde çay fincanıyla döndüğünde, Sarah yatağın üzerinde, elbiseleriyle uyuyordu. William onu uyandırmadı. Sarah sabaha kadar öylece yattı ve uyandığında keskin bir ağrı hissetti. Ama bu ağrı daha önce de çekmişti. Gelip gidiyorlar ve hafifleyerek yok oluyorlardı. Aslında kendini her zaman olduğundan çok daha güçlü hissediyordu ve bebek doğmadan önce, odasında bitirilmesi gereken yığınla iş vardı. Bütün endişelerini unutup, gün boyunca çalıştı ve hatta William onu yemeğe çağırdığında aşağıya inmeyi bile reddetti. William onun yemeğini yukan çıkarmak zorunda kaldı ve bu kadar çok çalıştığı için onu azarladı. Sarah ona bakıp güldü. Haftalardır olmadığı kadar iyi ve mutlu görünüyordu.

William da ona gülümsedi. İçi rahatlamıştı.

"Hiç değilse bebeği kaybetmeyeceğimi-biliyoruz." Sarah iri kamını okşadı ve bebek de ona bir tekme attı. Sarah yemeğini yiyip, yeniden çalışmaya koyuldu. Bebeğin giysileri ve bezleri bile çekmecelere yerleştirilmişti. Günün sonunda aklında olan bütün işleri bitirmişti ve oda harika görünüyordu. Her şeyi beyaz dantel ve beyaz saten kurdelalarla hazırlamıştı. Odada antika bir bebek se-189

peti, küçük bir dolap ve bizzat kendisinin zımparalayıp, temizlediği eski bir komodinin vardı. Yerler açık bal rengiydi ve üzerinde küçük bir kilim vardı. Oda öylesine sevgi ve sıcaklık doluydu ki, eksik olan tek şey bebeğin kendisiydi.

Akşam olunca yemek hazırlamak için mutfığa indi ve makarna, söğüş tavuk ve salata hazırladı. Çorbayı ısıttı, ekmekleri kızarttı ve sonra William'i çağırdı. Ona bir bardak şarap doldurdu ama kendisi istemediğini söyledi. Artık şarap içemiyordu, çünkü midesi yanıyordu.

"Harika bir oda yapmışsın." William çıkıp odayı görmüş ve Sarah'in bu kadar enerji dolu oluşuna şaşırılmıştı. Sarah yemekten sonra bahçede yürüyüş yapmayı önerdi.

"Dinlenmen gerekmez mi?" William onun fazla yorulmasından endişeleniyordu. Yirmi üç yaşında olsa bile, zor olduğunu duyduğu bir olay yaşayacaktı ve dinlenmeliydi.

"Neden? Bebek daha haftalarca gelmeyebilir. Ben de kendimi çok iyi hissediyorum."

"Evet, zaten öyle de görünüyorsun, iyi misin?" William ona dikkatle baktı, gerçekten de çok iyi görünüyordu. Gözleri parlak, yanakları pespembeydi ve şakalar yaparak, gülüyordu.

"Ben iyiyim, William, gerçekten." Bu akşamki sohbet konusu, ailesi, Jane, William'm annesi ve Long Is-land'daki evdi. Evi onarmak için gerçekten çok çalışmışlardı ve babasının dediğine göre, bir sonraki yaza kadar tümüyle bitmiş olacaktı. Bu çok uzun bir zamandı ama fırtına büyük bir hasara neden olmuştu. Charles'ı hâlâ özleyenlerdi ve şimdi yeni bir kahya almışlardı. Japon bir karı-koca.

Bahçede yürürlerken, Sarah nostaljik bir havaya bürünmüştü.

Sağda solda küçük çalılıklar büyümeye başlamıştı ve bahçe, tıpkı Sarah gibi, ümit ve vaadle doluydu.

Sonunda eve döndüler. Sarah yatağına uzanıp dinlenmekten memnun görünüyordu. Bir süre kitap okudu

190

ve sonra kalkıp gerindi ve pencereden dışarı bakıp, ay ışığını seyretti. Yeni evleri çok güzeldi ve evin her yanına bayılıyordu. Bu ev onun hayatının rüyasıydı.

"Bütün bunlar için teşekkür ederim," dedi durduğu yerden ve William da yataktan ona baktı. Ne kadar genç ve şişman görünüyordu. Ve sonra Sarah yatağa doğru yürümeye başladığında, önce yere, sonra da tavana baktı. "Lanet olsun, bir yerden su geliyor. Borulardan biri patlamış olmalı." Yerde bir su birikintisi vardı.

William asık bir suratla kalktı ve tavana baktı. "Ben bir şey göremiyorum. Emin misin?" Ama Sarah yeri işaret ediyordu.

William onun çevresine ve tekrar ona baktı. Ne olup bittiğini ondan önce anlamıştı. "Sanırım, boruları patlamış olan sensin, sevgilim,"

dedi ve gülümsedi.

"Anlayamadım!" William banyodan bir sürü havlu getirdiğinde, birden ne olduğunu farketti. Bunu daha önce düşünememişti. Su kesesi patlamıştı.

"Ben doktoru arayacağım," dedi William.

"Bence henüz buna gerek yok. Su kesesi patladıktan sonra yirmi dört saat bile bir şey olmayabilirmiş."

"Ben yine de aramak istiyorum." Ama Chau-mont'daki hastaneyi aradıktan sonra kendini çok kötü hissetti. Fransa'daki doktorlara hitap ettikleri gibi, Profesör Vlnocour üç meslektaşıyla birlikte Varşova'ya gitmişti. Oradaki insanlara yardımcı olmak istiyorlardı.

Ayrıca yakınlardaki bir köyde yangın çıkmıştı ve bütün hemşire-kr yardımı gitmişti. Yani ellerinde hiç doktor yoktu ve söz konusu kişi Sayın Düşes bile olsa, şu anda basit bir doğum olayıyla uğraşacak halleri yoktu. Bu unvan ilk °Jarak kimseyi etkilemiyordu. "Bir bebeğin doğumu o ka-dar önemli bir şey değildir," dedüer ona. Komşu çiftliklerin bir kadın çağrılmalarını ya da otelden birini aramala-

önerdiler ve yardımcı olamayacaklarını bildirdiler, çıktığında Sarah'a ne söyleyeceğini bilemiyordu. Londra'ya ya da hiç değilse Paris'e götürmesi gerek-191

tiğini biliyor, kendinden nefret ediyordu. Ve şimdi ise çok geçti. Bir keresinde köpek yavruları doğurtmuştu bir bebek doğurtmak hakkında hiçbir fikri yoktu. rah'in da bu konuda bir bilgisi olduğunu sanmıyordu Gerçi bir düşük yapmıştı ama o da genel anestezi altında gerçekleşmişti. Sarah'ın sancılarına ya da bir sorun olur-sa bebeğe verebileceği hiçbir ilaç yoktu. Birden sancılar başlamadan önce yirmi dört saat gibi bir süre geçebileceğini hatırladı. Onu Paris'e götürebilirdi. Paris iki buçuk saatlik bir mesafedeydi. Evet, bu mükemmel bir çözümdü. Koşarak yukarı çıktı. Odaya girdiğinde Sarah'ın yüzü acı içindeydi. Kasılmalar, sanki intikam almak istermişçesine, aniden başlamıştı.

"Sarah." William yatağa koştu. Sarah kıvranıyor ve nefes almaya çabalıyordu. "Doktor orada değilmiş. Seni arabayla Paris'e götüreceğim. Buna dayanabilecek kadar güçlü müsün?" Ama Sarah ona dehşet içinde bakıyordu.

"Gidemem... ne olduğunu bilmiyorum... hareket edemiyorum..."

sancılar durmadan geliyor... çok kötü..."

"Hemen döneceğim." William onun kolunu okşadı ve hızla aşağıya indi. Oteli arayıp, yardım edebilecek kimse olup olmadığını sordu ama telefona cevap veren kız otelin sahibinin kızıydı ve henüz on yedisinde, ürkek bir kızdı. William onun yardımcı olamayacağını biliyordu. Zaten kız da herkesin yangına yardım etmeye gittiğini söylemişti.

"Pekala, eğer geri gelen olursa, yardımcı olabilecek kadınlardan birini hemen şatoya gönder. Karım doğurfl yapıyor." Telefonu kapadı ve yine yukarı koştu. Sarah yatağın üzerinde ter içinde inliyordu.

"Tamam, sevgilim. Bu işi birlikte yapacağız." Ellerini yıkamaya gitti ve bir yığın havluyla dönüp, onları Sarah'ın çevresine yaydı. Başına ıslak bir bez koydu. Sarab ona teşekkür etmek istedi ama sancısı konuşamayacak kadar çoktu. William herhangi bir neden olmadan saatine baktı. Neredeyse gece yarısıydı. "Bu gece bir bebeğin^

olacak." Mümkün olduğunca neşeli görünmeye çalışarak onun elini tuttu. Sarah acı içinde kıvranıyordu ve William ne yapabileceğini bilemiyordu. "Dayanmaya çalış. Bebeğimizin doğduğunu düşün."

"Çok kötü. William.. William.. William.. bu sancıyı durdur.. Bir şey yap!.." diye bağıırken, William çaresizlik içinde yanında duruyor ama ne yapacağını bilemiyordu. Aslında kimsenin yardımcı olabileceğinden de emin değildi. Sarah sancının şiddeti karşısında hem inliyor hem de şaşınıyordu. Düşük yapmak çok kötüydü ama bu ondan da beterd. Sandığından ve beklediğinden çok çok daha kötüydü. "Oh, Tanrım.. oh William.. oh.. geliyor galiba, hissediyorum!" William bu kadar çabuk olmasına sevinmişti. Eğer bu kadar kısa sürecekse Sarah buna dayanabilirdi.

Çabuk olması için dua etti.

"Bakabilir miyim?" diye sordu. Sarah başını salladı ve sanki bebeğe yol açmak istermişçesine bacaklarını iki yana açtı. William bebeğin başının bir kısmını görebildi. Kardı ve ince saçlarla kaplı bir bölüm.

Bebeğin bir kaç dakika sonra doğacını sanıp, heyecanla bağırdı.

"Görebiliyorum, sevgilim, geliyor, ît. Haydi, it... bebeğimizi dışarı it..." Sarah'ın itmesinin sonucunu kısa bir an için görür gibi oldu.

Bebek bir an için yakınlaşmış da, sonra geri çekildi. Bu iş bariz uzun süreceğe benziyordu. Uzun bir süre hiçbir ilerleme olmadı.

Sonra birden bebeğin başının daha büyük bir bölümünü gördüğünü farketti. Sarah'ın daha çok itebilmesi için, bacaklarını göğsüne dayadı. Ama bebek oynamıyordu. Ve Sarah, doktorun söylediklerini hatırlayıp, ümitsizlik içinde çılgık atıyordu. Bebek bu yolla doğamayacak kadar büyük olabiliyordu.

"Sarah, biraz daha güçlü itemez misin?" diye yalvardı William.

Bebek sanki sıkışıp kalmış gibiydi. Ve saatlerdir uğraşıyorlardı.

Saat dördü geçiyordu ve Sarah geceyan-smdan beri bebeği itmeye çabalıyordu. Sancılar arasında hiç ara yoktu. Yalnızca bir kaç saniye içinde nefes alıp yi-Mücevherier — F. 13

193

ne itmeye devam ediyordu. William onun paniğe kapılma-ya başladığını farketti. Bacaklarını sıkıca tuttu ve bağırdı. "Şimdi bir daha it... şimdi... haydi... evet, oluyor... biraz daha. Sarah daha güçlü it!" Ona bağırdığı için üzülüyordu ama başka çaresi yoktu.

Bebek, onu eliyle tutup çekebileceği kadar bile çıkmamıştı. Ve bağırma-ya devam ederken, bebeğin başının biraz daha çıktığını gördü. Evet, sonuca ulaşacaklardı ama saat altıyı geçiyordu ve henüz ortada birşey yoktu.

Sarah itmeye devam etti. Saat sekiz olduğunda çok kan kaybetmeye başlamıştı. Yüzü bembeyazdı ve bebek saatlerdir kımıldamamıştı. William birden aşağıdan sesler duydu ve onu duymaları için seslendi. Sarah neredeyse bayılmak üzereydi ve artık itemiyordu. Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve bir an sonra oteldeki genç kız Emanuelle görüldü. Üzerinde mavi bir pamuklu elbise ve önlük

vardı.

"Sayın Düşes'e yardım etmek için geldim," dedi kız. Ama William, Sayın Düşes'in ölmekte olduğundan ve bebeğin doğmayacağından şüphelenmeye başlamıştı. Belki fazla değildi ama sürekli olarak kan kaybediyordu ve bebek hiç hareket etmiyordu. Ayrıca sancı geldiğinde itecek gücü de kalmamıştı. Orada öylece yaüp inliyor ve çığlık atıyordu. Eğer hemen bir şey yapmazlarsa, ikisini de kaybedebilirlerdi. Sarah dokuz saatten beri doğmu sancısı çekiyordu ve hiçbir sonuca ulaşamamışlardı.

"Çabuk gel ve bana yardım et," dedi kıza. Kız öne doğru bir adım atıp, tereddüt etmeden yatağın yanına geldi. "Daha önce bebek doğurttu mu?" William onunla konuşurken gözlerini Sarah'tan ayırmıyordu. Sarah'm yüzünün rengi griye dönüşmüştü ve dudakları hafifçe morarmıştı. William bağırmağa devam etti.

"Sarah, beni dinle, itmelisin, mümkün olduğunca güçlü itmelisin.

Beni dinle. Sarah, It! Şimdi!" Elini onun kamının üzerinde tutarak, kasılmaların gelip gidişini hissetmeyi öğrenmişti.

194

Sonra oteldeki kıza döndü. "Ne yapılması gerektiğini biliyor musun?"

"Hayır," dedi kız dürüstçe. "Ben yalnızca hayvanların doğumunu gördüm," Ağır bir Fransız aksanıyla ama Ingi-lizceyi iyi konuşuyordu. "Bence onun yerine biz itmeliyiz yoksa... yoksa..."

Ona karısının ölebileceğini! söylemek istemiyordu ama bunu ikisi de biliyordu.

"Biliyorum. Bebeği aşağıya, bana doğru itmeni istiyorum. Sana söylediğim zaman..." William bir sonraki sancıyı bekliyordu. Sancı geliyordu. Kıza itmesi için işaret etti ve yine Sarah'a bağırmağa başladı. Bu kez bebek saatlerdir kıvıldığından daha çok kıvıldadı. Emanuelle mümkün olduğunca güçlü bir şekilde itiyordu ama düşesin ölümüne neden olmaktan korkuyordu oysa başka seçenekleri olmadığını da biliyordu, itmeye devam etti. Her ikisini birden kaybetmeden, çocuğu çıkarmaları gerekiyordu.

"Geliyor mu?" diye sordu kız ve William başını sallarken, Sarah'm gözlerini açtığını gördü. Onları farketmiş gibiydi ama bu yalnızca bir an sürdü ve sonra yine acı denizine gömüldü.

"Haydi, sevgilim. Yine it. Bu kez bize yardım etmeye çalış," dedi William, göz yaşlarını içine akıtarak. Emanuelle tüm gücüyle onun üzerine abandı. William bakıyor ve dua ediyordu. Ve yavaş yavaş

bebeğin başı dışarı çıkmaya başladı. Bebeğin başı tamamiyle dışarı çıktığında bir feryat duyuldu. Sarah ne olduğunu anlamak için çevresine bakındı.

"Bu da neydi?" diye sordu. William'a bakarak.

"Bebeğimizin sesi idi." William'm gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

Sancı yine başlayınca, Sarah paniğe kapıldı. Daha çok itmesi gerekiyordu. Omuzlan kurtarmak zorundaydılar. Ama şimdi William ona yardımcı oluyordu. Anne ve bebek bağırırken, William ter ve göz yaşları içinde bebeğin omuzlarının kurtarmaya çabalıyordu. Ve Sarah

195

hiçbir şey yapamıyordu. O çok güçsüz, bebek ise çok büyüktü.

Chaumont'daki doktor haklıydı. Bu bebeği doğurmaya kalkışmamalıydı ama artık çok geçti. Bebek yan doğmuştu ve onu annesinden çekip çalmaları gerekiyordu. "Sarah! Bir daha it!" diye bağırıyor William ve Emanu-elle de tüm gücüyle kamına abandı.

Bebek biraz daha ilerledi ve William onun tek kolunu dışarı çıkardı ama diğerini çıkartamıyordu. Birden uzun zaman önce doğurduğu köpek yavrularını hatırladı. Böyle bir durum olmuştu ve anne çok acı çekmişti ama ikisini de kurtarmayı başarmıştı. Yavru köpek olağanüstü büyüklükteydi. Tıpkı kendi yavrusu gibi.

Ve bu kez sancı geldiğinde, William elini Sarah'ın içine soktu ve bebeği değişik bir açrya çevirmeye çalıştı. Sarah acıyla irkildi ve ona karşı koymaya çalıştı. "Tut onu!" dedi kıza. "Kımıldamasına izin verme" Yoksa çocuğu öldürebilir." Emanuelle onu sıkıca tutarken, William da bacaklarını aşağıya indirip, bebeği çıkarmaya çalıştı. Ve birden, garip bir sesle diğer kol da dışarı çıktı. Şimdi omuzlar serbestti ve William bir an sonra bebeği tümüyle dışarı çekti, inanılmaz büyüklükte, güzel bir erkek çocuğuydu.

William sabah güneşinde onu görmek için yukarı kaldırdı ve baktı.

Annesinin mucize derken neden söz ettiğini şimdi anlamıştı çünkü bu gerçekten bir mucizeydi.

Dikkatle kordonu kesti ve bebeği kıza verip, Sarah'ın yüzüne ıslak bez koydu ve havluları tampon yaparak kanamayı durdurmaya çalıştı.

Ama bu kez Emanuelle ne yapacağını biliyordu. Bebeği yerdeki battaniyelerin üzerine bıraktı ve William'in yanına geldi. "Karnına sıkıca basmamız gerek... işte böyle... kanaması ancak o zaman durur. Bunu annemden duymuştum." Ve Sarah'ın karnına çılgınca bastırmaya J başladı. Sarah zayıf bir sesle bağırıyor, durmaları için yalvanyordu. William kızın haklı olduğunu gördü. Kana-f 196

ma yavaşladı ve ikisini de normal görünen bir miktarın dışında, tümüyle durdu.

Öğle olmuştu ve William oğlunun doğumunun on iki saat sürdüğüne inanamıyordu. On iki saatlik bir ölüm-kalım savaşı.

Sarah'ın yüzü hâlâ solgundu ama dudaklarının morluğu geçmişti.

William bebeği ona götürüp, görmesi için havada tuttu. Sarah gülümsedi ama bebeği kucağına alamayacak kadar bitkindi.

Bebeğini ve kendisini kurtardığı için William'a minnetle baktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, göz yaşları yanaklarından aşağıya inerken. William onu öptü ve bebeği Emanuelle'e verdi. Kız onu yıkamak için aşağıya götürdü. William da Sarah'ı yıkadı ve çarşafı değiştirip, onu temiz havlular ve battaniyeler arasına yatırdı. Sarah hareket edemeyecek kadar yorgundu. Hatta konuşmak için ağzını bile açamıyor-du ama kocasına minnetle baktı ve bir süre sonra da uykuya daldı. Bu olay, William'm şimdiye kadar gördüğü en kötü ama aynı zamanda da en güzel şeydi. Duygulan allak bullak olmuştu. Sarah'a çay yapmak için aşağıya indi. Çayı hazırlayıp, içine biraz konyak koydu ve dayanamayıp bir yudum da kendisi aldı.

"Çok güzel bir bebek," dedi Emanuelle, onu izleyerek. "Ve tam beş

kilo ağırlığında!" Sarah'ın çektiği acının nedeni belliydi.

William şaşkınlıkla gülümsedi ve kıza teşekkür etti. Çok cesur davranmıştı ve inanılmaz şekilde yardımcı olmuştu. Onun yardımı olmasa, Sarah ve bebeği asla kurtaramazdı.

"Teşekkür ederim." William ona minnetle baktı. "Sen olmasan onlan kurtaramazdım." Emanuelle gülümsedi ve birlikte yukarı çıktılar.

Sarah bir yudum çay içti ve bebeği görünce yine gülümsedi. Hâlâ sancısı vardı ve çok bitkindi ama konyağın ona iyi geleceğini biliyordu. Bu bitkin halinde bile büyük bir heyecan duyuyordu.

William ona bebeğin beş kilo olduğunu söyledi ve 197

onu bu duruma soktuğu için özür dilemek istedi ama hiçbir şey söylemeye fırsat bulamadı. Sarah başını yastığa dayadığı an yine uykuya dalmıştı. Saatlerce uyudu ve William da onun yanında oturup, onu izledi. Uyandığında biraz kendine gelmiş gibiydi ve William'dan onu banyoya götürmesini istedi. William onu banyoya götürdü ve sonra yine yatağına yatırdı. Kadınların dayanma gücüne hayret ediyordu.

"Senin için çok endişelendim," dedi William. "Bebeğin bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum. Beş kilo, inanılır gibi değil."

"Doktor büyük olabileceğini söylemişti," dedi Sarah ama başka çocuk sahibi olamayacağı korkusuyla sezaryen yaptırmak istemediğini ona söylemedi. Eğer ona söylemiş olsa, William'in onu Londra'ya götüreceğini biliyordu. Söylemediği için memnundu.

Biraz aptalca davranmış olmakla birlikte, cesur olduğu için memnundu. Artık başka çocukları da olacaktı. Ve güzel oğlu... ona William'in büyükbabasının ve kendi babasının adlan olan Phillip Edward adını vereceklerdi. Oğlunu ilk kez olarak tutarken, şimdiye kadar böylesine güzel birini görmediğini düşündü.

Emanuelle otele dönmesi gerektiğini söyleyince William onu geçirmek için aşağıya indi. Yanlarında çalışan adamlardan bazıları uzaktan ona el sallıyorlardı. Onu bebeğin doğumu için kutladıklarını sanarak, o da onlara el salladı ama biraz daha dikkatli bakınca, adamların ona bir şey söylediklerini farketti. Önce ne olduğunu anlayamadı ama sonra kanını donduran bir sözcük işitti ve adamlara doğru

koşmaya başladı.

"Savaş çıktı. Sayın Dük... savaş..." İngiltere ve Fransa o öğleden sonra Almanya'ya karşı savaş ilan etmişlerdi... Bebeği yeni doğmuştu ve kansı neredeyse hayatını kaybediyordu... ve şimdi onları terketmek zorundaydı. Uzun süre adamları dinledi. Çok kısa bir süre içinde In-198

İngiltere'ye dönmesi gerektiğini biliyordu. Hatta eğer mümkün olsa, İngiltere'ye hemen bir mesaj göndermek zorundaydı. Peki Sarah'a ne söyleyecekti? Henüz hiçbir şey. Bunu duymak için çok zayıftı.

Ama yine de yakında öğrenmek zorundaydı. Onların yanında daha fazla kalamayacaktı.

Odalarına koşup, Sarah'a ve yavrusuna bakarken, yanaklarından aşağıya yaşlar iniyordu. Bu haksızlıktı... neden şimdi? Sarah biliyormuş ya da bir şeyler hissetmiş bir ifadeyle ona baktı.

"Dışarıdaki gürültü neydi?" diye sordu.

"Dünyaya böylesine yakışıklı bir çocuk getirdiğin için adamlar seni kutlamaya gelmişler.

"Ne şeker." Sarah uykulu gözlerle gülümsedi ve yine uykuya daldı.

William da onun yanına yatıp, olacaklardan endişe duymaya başladı.

199

12

RTESİ sabah hava güneşli ve sıcaktı ve bebek onları cıgırlıklanıyla uyandırdı. William onu getirip, Sarah'ın göğsüne koydu ve onlara baktı. Bu tımbul çocuk ne yapacağını çok iyi biliyordu. Sarah ona gülümsedi. Pek hareket edemiyordu ama bir gece öncesine göre çok daha iyiydi. Birden dışarıdaki gürültüyü ve William'in yüzündeki ifadeyi hatırladı ve bir şey olduğunu anladı ama William ona henüz bir şey söylememişti.

"Dün gece neler oldu?" diye sordu. Bebek büyük bir açlıkla annesinin memesini emerken, William ona gerçeği söylemek için çok mu erken, diye düşünüyordu. Ama yine de söylemek zorundaydı. Bir gece önce Paris'ten Windsor Dükünü aramıştı ve ikisi de hemen Londra'ya dönmeleri gerektiği konusunda anlaşmışlardı. Tabii ki Wallis de onunla birlikte gidecekti ama William, Sarah'ı bu kadar çabuk götüremeyeceğini biliyordu. Şu anda mümkün değildi. Haftalar, hatta aylar bile sürebilirdi. Herşey onun ne kadar zamanda iyileşeceğine bağlıydı ve şu anda bunu bilmek olanaksızdı. Ve bu arada, Londra'ya dönüp. Savaş

Bürosu'na başvurması gerektiğini biliyordu. Sarah, Fran-200

sa'da güvencede olacaktı ama onu yalnız bırakmaktan nefret ediyordu. Ona bakarken, Sarah onun yüzünde beliren acı ve endişe ifadesini gördü. Son iki gün William için de çok yorucu olmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Sarah, uzanıp ona dokunarak.

"Savaşa girdik," dedi William üzüntüyle. Artık bunu ondan saklayamazdı. Bu haberin onu fazla sarsmaması için dua etti.

"İngiltere ve Fransa Almanya'ya savaş ilan ettiler. Her şey dün oldu, sen Phillip'i dünyaya getirmeye çalışırken." İkisi de zor saatler yaşamışlardı ama şimdi gerçekten kaçamazlardı.

Sarah bu haberi duyduğu an gözleri yaşla doldu ve korkuyla William'a baktı. "Bu ne anlama geliyor? Hemen gitmen mi gerekecek?"

"Evet, öyle." William üzüntüyle başını salladı. Onu böyle bir zamanda bırakıp gitmekten nefret ediyordu ama başka seçenek yoktu. "Bugün onlara bir telgraf gönderip, bir kaç gün içinde geleceğimi bildireceğim. Biraz daha güçlenene kadar seni bırakmak istemiyorum." Zavallılığın çektiği acılan hatırlayarak, onun elini tuttu. Onlan izlemek şimdi ona çifte mucize gibi görünüyordu ve ikisi-nide bırakmak istemiyordu. "Gittiğimde, Emanuelle'in senin yanında kalmasını isteyeceğim. O çok iyi bir kız." Bunu fazlasıyla kanıtlamıştı.

Emanuelle o sabah saat dokuzda, bir başka mavi elbise ve yeni kolalanmış bir önlük içinde geri geldi. Koyu kıvıllı saçları özenle örülmüş ve mavi bir kurdelayla bağlanmıştı. O on yedi, erkek kardeşi ise on iki yaşındaydı. Tüm yaşamları boyunca La Marolle'da yaşamışlardı. Annesi ve babası, çocukları gibi, basit, çalışkan ve zeki idi.

Emanuelle geldikten sonra William, Savaş Bürosu'na telgraf göndermek üzere postaneye gitti. Şatoya yeni dönmüştü ki, Emanuelle'in kardeşi Henri çıkageldi. "Telefonunuz kesik. Sayın Dük," dedi çocuk. Windsor Dükü arayıp otele mesaj bırakmıştı.

Kraliyet yatı yarı sabah

201

onları Le Havre limanından alacaktı. Bu nedenle derhal Paris'e gelmesi gerekiyordu.

Çocuk mesajı iletirken hâlâ nefes nefeseydi. William ona teşekkür etti ve on frank verdi. Sonra Sarah'a söylemek üzere yukarı çıktı.

"David'den bir mesaj aldım," diye başladı, odanın içinde yürüyüp, eşyaları hafızasına kazımaya çalışarak. "Şey... Bertie yarın sabah bizi almak için bir tekne gönde-recekmiş."

"Buraya mı?" Sarah şaşkın bakıyordu. William postaneye gittiğinde o yine uyumuştur.

"Pek sayılmaz." William gülümsedi ve onun yatağına oturdu.

Burada, Marolle'de, denizden yüzelli mil uzaktaydılar. "Le Havre limanına. Yarı sabah, saat sekizde Paris'te olmamı istiyor. Sanırım Wallis de bizimle gelecek." Sonra yine karısına endişeyle baktı.

"Bizimle gelmek için kendini yeterince güçlü hissettiğini sanmıyorum." Onun hiç de güçlü olmadığını biliyordu ama yine de sorması gerekiyordu. Şu sıralarda yerinden kalkarsa kanaması yine başlayabilirdi. Zaten bebeği doğururken yeterince kan kaybetmişti.

Hâlâ solgun ve bitkindi. Değil Paris'e arabayla ya da İngiltere'ye tekneyle gitmek, onun herhangi bir yere gidebilmesi için en azından bir ay geçmeliydi. "Seni burada bırakmak hiç hoşuma gitmiyor."

"Fransa bizim müttefikimiz. Burada bize bir şey olmaz." Sarah ona gülümsedi. Onun gitmesini istemiyordu ama burada kalmak da ona zor gelmiyordu. Burası artık onların eviydi. "Bizi merak etme.

Çabuk dönebilecek misin?"

"Bilmiyorum. Sana hemen mesaj göndermeye çalışacağım, önce Londra'daki Savaş Bürosu'na başvurmam gerekiyor. Ne olacağını orada öğreneceğim. Tabii en kısa zamanda dönmeye çalışacağım.

Ve sen de kendini iyi hissettiğin zaman eve dönmelisin."

"Bizim evimiz burası," diye fısıldadı Sarah, ona baka-202

rak. "Gitmek istemiyorum. Phillip ve ben burada güvencede olacağız."

"Biliyorum. Ama Whitfield'de olsanız içim daha rahat ederdi."

Bunu düşünmek Sarah'ın canını sıktı. William'in annesini seviyordu ve Whitfield çok hoş bir yerdi ama Meuze Şatosu onların evi olmuştu. Burayı istedikleri şekle getirene kadar o kadar çok çalışmışlardı ki, artık buradan ayrılmak istemiyordu. Aslında daha yapılacak bir sürü şey vardı. Yeniden güçlendiğinde, bu işlerin bazılarını kendisi ele alacaktı.

"Bakarız," dedi William ve çantasını hazırlamaya gitti.

O gece ikisi de uyamadı. Bebek bile bir gün öncesinden daha çok ağladı. Sarah'ın sütü, bu denli büyük bir çocuğu doyurmak için henüz yeterli değildi ve bu durum onu çok üzüyordu. William sabahın beşinde kalktı. Sarah onu izlerken, yavaşça konuştu.

"Gitmeni istemiyorum," dedi üzüntüyle. William onun yanına gelip, yüzüne ve eline dokundu.

"Ben de gitmek istemiyorum. Umanm, her şey kısa süre içinde hallolur ve biz de normal yaşamımıza döneriz." Sarah da aynı şeyi umup, Polonya'daki zavallı insanları düşünmemeye çalışarak başını salladı.

William yanm saat sonra traş olup giyinmişti. Yine Sarah'ın yatağının üzerine oturdu. Sarah bu kez doğruldu ama başını dik tutamıyordu. William güçlü kollarıyla onu tuttu. "Aşağıya inmeni istemiyorum. Çıkarken canın acıyabilir." Sarah hâlâ çok güçsüzdü ve ayağa kalkarsa düşüp başını bir yere vurabilirdi. Ama bunu kendisi de biliyordu zaten.

"Seni seviyorum... lütfen kendine dikkat et William... dikkatli ol..."

seni seviyorum..." İkinin de gözleri yaşla dolmuştu. William gülümsedi ve onu yatırdı.

"Sana söz veriyorum... ama sen de dikkatli ol... ve Lord PhÜlip'e iyi bak."

Sarah oğluna gülümsedi. Ne kadar güzel bir çocuktuk, îri mavi gözleri ve dalgalı saçları vardı ve William onun babasının fotoğraflarına benzediğini söylemişti.

William onu öptü ve omuzlarından aşağıya inen ipek-si saçlarını okşadı. "Güçlenmeye çalış... yakında döneceğim... seni seviyorum..."

çok..." Kansını yaşattığı için Tan-n'ya minnet duyuyordu. Hızlı adımlarla kâ"pıya yürüdü ve dönüp bir kez daha ona baktı. "Seni seviyorum," dedi ve çıktı. Sarah ağlıyordu.

"Ben de seni seviyorum..." Sarah onun merdivenlerden inen ayak seslerini duyunca yine bağırdı. "William!... seni seviyorum!..."

"... ben de seni seviyorum..." Ve büyük ön kapının sesini duydu. Bir an sonra arabasının sesi geldi. Sarah yataktan kalktı ve pencereye yürüdü. Arabanın, şatonun girişine giden dönmeci döndüğünü gördü. Gözyaşları geceliğini ıslatıyordu. Yatağına yattı ve uzun süre ağlayıp onu düşündü. Sonra Phillip ağlamaya başladı ve nihayet Emanuelle geldi. Artık onların yanında kalıp, Düşes'e ve bebeğe yardım edecekti. Bu onun için harika bir fırsattı. Zaten Sarah'a büyük bir hayranlık duyuyordu. Şimdi de doğumuna yardım ettiği bebeği sevecekti. Ama Emanuelle asla laubali bir kız değildi. Yaşına göre son derece olgundu ve Sarah için değerli bir yardımcı olacaktı.

William'm gidişinden sonra günler geçmek bilmiyordu. Yeniden güç kazanması için haftalar gerekmişti. Ekim ayında, Phillip bir aylıkken, Windsor Düşesi ona arayıp, Paris'e geldiklerini bildirdi.

William'i Londra'dan ayrılmadan hemen önce görmüşlerdi ve oldukça iyi görünüyordu. Hava Kuwetleri'ne bağlıydı ve Londra'nın kuzeyinde bir üste kalıyordu. Windsor Dükü ise tuğgeneral rütbesiyle yeniden Fransa'ya gönderilmişti. Görevi bir takım resmi davetlerde bulunmaktı ki, bu ikisinin de işine gelmişti.

Sarah'ı oğlu için kutladı ve biraz daha güçlendiğinde Paris'e, onları ziyarete gelmesini söyledi. William

onlara ne kadar zor bir doğum olduğunu anlatmıştı ve Wallis kendini fazla yormaması gerektiğini söyledi.

Ama Sarah yine evin içinde dolanıp, ufak tefek tamiratlar yapmaya başlamıştı. Temizlik için otelden bir kadın bulmuştu. Emanuelle de bebeğin bakımına yardımcı oluyordu. Bebek giderek büyüyordu ve dört hafta içinde bir buçuk kilo almıştı. Gerçekten çok iriydi.

Emanuelle'in kardeşi Henri de Sarah'a yardımcı oluyordu ama onların yanında çalışan adam ya da genç çocukların çoğu orduya katılmıştı. Şatoda, yaşlı adam ve çocuklardan başka çalışan yoktu.

On altı ve on yedi yaşındaki çocuklar bile daha büyük olduklarını söyleyerek orduya yazılmışlardı.

Birden her yeri kadınlar ve çocuklar kaplamıştı.

Sarah o zamana kadar William'dan defalarca haber almıştı.

Mektupları eline ulaşmış, bir kere de telefon etmişti. Henüz fazla bir şey olmadığını ve kasım ayında ziyarete gelmeyi umduğunu söylemişti.

Ailesinden de haber almıştı. Bebekle birlikte eve dönmesini istiyorlardı. Aquitania, savaş ilan edildikten hemen sonra New York'a gitmişti. Ama Sarah o sıralarda çok güçsüz olduğu için bunu ona teklif edememişlerdi. Bundan sonra İngiltere'den New York'a üç gemi daha gitmişti. Manhattan, Washington ve The President Roosevelt. Yani Amerikalılar ülkelerine güvence içinde dönebilmiş-

lerdi. Ama Sarah hem William'a hem de ailesine, Meuze Şatosu'nda son derece güvencede olduğunu bildirmiş olmasına rağmen, yine de onları ikna edememişti.

Onun savaş sırasında Fransa'da kalmasından endişe duyuyorlardı ama Sarah bunun çok saçma olduğunu biliyordu. Meuze Şatosu'nun çevresinde yaşam, eskisinden de sessiz ve sakindi.

Kasım ayında yine eski sağlığına kavuştu. Uzun yürüşlere çıktı ve çoğu zaman Phillip'le de yanında götürdü. Bahçede çalıştı ve Henri'nin onun yardım edecek zamanı

205

olduğunda, ahırlarda bir takım ağır işler yapardı. Henri'nin ailesinin otelinde çalışan tüm erkekler savaşa gittikleri için, çocukcağız otele de bakmak zorundaydı. Henri çok iyi bir çocuktur. İlgili ve yardımsever. Ayrıca Emanuelle gibi, o da şatoda kalmaya bayılıyordu. Sarah artık Emanuelle'in geceleri yardım etmesine gerek olmadığını söylediği için, kız kahya kulübesinde kalıyor, sabahları şatoya geliyordu.

Bir Kasım öğleden sonrası Phillip'le birlikte ormandan dönerken, ona şarkı söylüyordu. Şatonun kapısına vardığında, Phillip neredeyse uyumak üzereydi. Sarah içeri girdi ve onu görüp bir çığlık attı. William üniforması içinde, her zamankinden daha yakışıklı olarak karşısında duruyordu. Sarah onun kollarına koştu ve William çocuğu ezmeye çalışarak ona sarıldı. Sarah çocuğu taşıdığı çantanın askısını indirdi ve yere bıraktı. Bu arada Phillip annesinin çığıyla uyanmış ve ağlamaya başlamıştı. Ama Sarah'ın gözü William'dan başka hiçbir şey görmüyordu.

"Seni çok özledim.." William ona sıkarcasına sarılmıştı.

"Tanım, ben de seni çok özledim." Sonra geri çekilip ona baktı.

"Yine güzelleşmişsin." Sarah şimdi daha zayıftı ama güçlü ve sıhhatliydi. "Ne kadar güzelsin," dedi William, ona arzuyla bakarak Sarah güldü ve onu öptü.

Emanuelle onların konuşmasını duymuştu. Dükün geldiğini görmüştü ve şimdi de bebeği almaya gelmişti. Bebek yakında beslenmek isteyecekti ama hiç değilse kısa bir süre için onları başbaşa bırakabilirdi. Kan-koca el ele yukarı çıktılar. Sarah ona binlerce soru soruyordu. Nereye gideceğini, nerede olduğunu, ileri eğitimden sonra onu nereye göndereceklerini.

William daha önce de Hava Kuwetleri'nde bulunduğu için, yalnızca yeni teçhizatları öğrenmesi gerekmişti-206

Bildiklerini ona söyleyemezdi. Onu, Blenheim bombardıman uçaklarını kullanmak üzere üsse gönderiyorlardı. Onu endişelendirmek istemediği için bu konuyu fazla açmadı ama İngiltere'deki insanların savaşı son derece ciddiye aldıklarını anlattı.

"Burada da çok ciddiye alıyorlar," dedi Sarah. "Burada Henri, bir kaç arkadaşı ve bazı yaşlı erkeklerden başka kimse kalmadı. Ben her işi Emanuelle ve Henri ile yapıyorum, ahırlar neredeyse bitmek üzere. Görünce çok beğeneceksin." William ahırların bir bölümünün satın alacakları ve İngiltere'den getirtmek istediği bir kaç at için ayrılmasını, geri kalanının ise, yanlarında çalışacak kişiler için odalar haline getirilmesini istemişti. Bu mükemmel bir sistemdi ve kırk personel bir bölümle birlikte yine kırk elli atın kalabileceği bir yer yapılmıştı.

"Anladığım kadarıyla bana hiç ihtiyacın yok galiba." William alınmış görünmeye çalışıyordu. "Belki de İngiltere'de kalsam daha iyi olacak."

"Sakin ha!" Sarah eğildi ve onu öptü. Yatak odalarına girdiklerinde William onu öpücüklere boğdu.

Kapıyı kilitledi ve Sarah'a hayranlıkla baktı. Karısı üniformasının ceketinin düğmelerini açarken, o da Sa-rah'ın kazağını çıkardı.

Kalın kazağı odanın bir kenarına fırlatırken, onun dolgun göğüslerine ve yine eskisi gibi ince olan beline baktı. Onun bir çocuk doğurmuş olduğuna inanmak çok zordu.

"Sarah... çok güzelsin..." William kontrolünü kaybetmişti. Onu bu kadar çok arzuladığını hatırlamıyordu. Yatağa zor vardılar ve büyük bir açlıkla özlemlerini giderdiler.

"Seni çok özledim.." diye itiraf etti Sarah. William yanında olmadığı sürece kendini çok yalnız hissetmişti. "Beni seni özlediğim kadar olamaz," dedi William. "Ne kadar kalabileceksin?" William duraladı. önceleri bunu büyük bir armağan

207

gibi görürken, şimdi bu süre gözüne çok kısa görünmeye başlamıştı. "Üç gün. Pek fazla değil ama bununla yetinmek zorundayız. Noel'de yine gelmeyi umuyorum." Noel'e bir ay vardı ama hiç değilse bununla avunabilirdi.

Uzun süre yatakta yattılar ve sonra Emanuelle ve bebeğin sesini duydular. Sarah sabahlığını giydi ve oğlunu almaya gitti.

Phillip'i odaya getirdiğinde, çocukcağız açlıktan avaz avaz ağlıyordu. Dudaklarını annesinin memesine yapıştırıp, komik sesler çıkararak sütünü emerken, William onu gülümseyerek izledi.

"Sofra adabının pek uygun olduğu söylenemez, değil mi?" diyerek sırıttı William.

"Evet, bu konuyu ele almamız gerekecek," diye cevapladı Sarah, Phillip'in dudaklarını diğer göğsüne

geçirerek. "Müthiş bir domuzcuk bu, sürekli olarak yemek istiyor."

"Evet, bence de öyle görünüyor. Doğduğunun üç misli boyutuna ulaşmış. Zaten doğduğunda da çok büyüktü."

"Evet, öyle," dedi Sarah doğumunu hatırlayarak. Sonra William'm aklına bir şey geldi ve karısına baktı.

"Dikkatli olmamı istiyor musun?"

Sarah başını salladı ve gülümsedi. William'dan bir sürü çocuğu olsun istiyordu. 'Tabii ki hayır ama şu anda bunu düşünmemiz gerekmiyor zaten. Süt verirken hamile kalabileceğimi sanmıyorum."

"Öyleyse daha da iyi," dedi William. Üç gün boyunca, halaylarında yaptıkları gibi, yataklarından hiç çıkmadı-lar. Çıktıkları zamanlarda ise Sarah onu çevrede dolaştırıp, yokluğunda yaptıklarını gösterdi. Çok şey yapmıştı ve William ahırları görünce çok etkilendi.

"Sen gerçekten müthişsin." diye övgüler yağdırdı. "Bütün bunları tek başıma yapamazdım ben." Sarah geceler boyunca çekiç sallayıp, çivi çakmıştı.

"Yapılacak başka bir iş yoktu." Sarah gülümsedi. "Sen gidince burada yapılacak hiçbir şey kalmıyor."

208

William gülümseyerek oğluna baktı. "Bekle de oğlun biraz ayaklansın. O zaman yapacak çok işin olacağından eminim."

"Peki ya sen?" diye sordu Sarah, şatoya doğru yürürlerken. Üç gün bitmişti ve William ertesi sabah gidecekti. "Bir daha ne zaman geleceksin? Bu savaş dünyada nasıl yorumlanıyor?"

"Oldukça kötü." William ona bilinen bazı şeyleri, Varşova'da neler olduğunu. Gettoları, Yahudi kısımlarını, insan bedenlerinden oluşan tepeleri anlattı. Sarah bunları duyunca ağlamaya başladı.

Almanya'dan gelen haberler de çok kötüydü. Hitler'in aşağıdaki ülkelere de el atacağı sanılıyordu ama şimdiye kadar bunu yapmamıştı. Onu ellerinden geldiğince önlemeye çalışıyorlardı ama bu pek kolay değildi. 'Yakında her şeyin sona ereceğini düşünmek istiyorum ama bilemiyorum. Belki de bu namussuz herifi yeterince korkutursak geri çekilir. Ama adamın hiçbir şeyden korktuğu filan yok."

"Sana bir şey olmasını istemiyorum," dedi Sarah, endişeli bir ifadeyle.

"Sevgilim, hiçbir şey olmayacak. Bana bir şey olursa, bu hepsi için büyük bir utanç kaynağı olacaktır. Bana inan, Savaş Bürosu'ndaki adamlar beni korumak için ellerinden geleni yapacaklardır.

Yalnızca benim gibi birinin üniformalar giyip, savaş oyunları oynaması onlan yüreklendiriyor."

William otuz yedi yaşındaydı ve bu yaşta onu ön cephelerde kullanmaları pek mümkün değildi.

"Umarım haklısındır."

'Tabu ki haklıyım. Ve Noel'den önce seni görmeye geleceğim."

Sarah'ın Fransa'da kalması fikrinden hoşlan-maya başlamıştı.

Çünkü burada her şey sessiz ve sakin görünüyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Göze çar-Pan tek fark, çevrede çocukların dışında hiçbir erkek olmayışıydı.

Mücevherler —F. 14

209

Son gecelerini yatakta geçirdiler ve Sarah onun kolla-1 n arasında uyudu. Ve bebek ağladığında, William onuffj uyandırmak zorunda kaldı. Sarah derin ve mutlu bir uykudan uyandıktan sonra bebeğine süt verdi ve bir kez daha seviştiler. Sabah olduğunda William yataktan büyük bir .zorlukla kalktı.

"Çok yakında döneceğim, sevgilim," diye söz verdi ve bu kez Sarah onun için fazla endişelenmedi. Sağlığı iyiydi, güvencedeydi ve tehlike içinde olduğu söylenemezdi.

Ve William sözünü tutup, Noel'den iki gün öne onu görmeye geldi.

Noel'i birlikte geçirdiler ve William yeni bir şey farkettil.

"Biraz kilo almışsın," dedi. Sarah bunun bir kompliman mı yoksa bir şikayet mi olduğunu anlayamamıştı. Kiloyu beline ve kalçalarına almıştı. Ayrıca göğüsleri de dolgunlaşmıştı. William gideli yalnızca bir ay olmuştu ama Sarah'm vücudu değişmişti ve bu onu şaşırtıyordu. "Yeniden hamile olabilir misin?"

"Bilmiyorum." Sarah boş gözlerle bakıyordu. Aynı şe- | yi kendisi de bir kaç kez düşünmüştü. Çünkü zaman za- | man midesi bulamıyordu ve sürekli olarak uyumak istiyordu. "Sanmıyorum."

"Bence hamilesin." William gülümsedi ve birden endişe duymaya başladı. Eğer hamlleyse onu burada tek başına bırakmak istemiyordu. Ona Whitfeld'e gitmek isteyip istemediğini sordu.

"Bu çok saçma, William. Henüz hamile olup olmadığını bile bilmiyoruz." Hamile bile olsa Fransa'dan ayrılmak istemiyordu. O

burada, şatosunda kalıp, restorasyon tümüyle bitene kadar çalışmak ve çocuğuna bakmak istiyordu.

"Sen de hamile olduğunu sanıyorsun, öyle değil mi?"

"Olabilirim."

"Oh, seni cadı!" Wiiliam'in arzusu yine kabardı ve bir J kez daha seviştiler. Sonra ona Noel armağanını verdi. An-210

nesine alt olan zümrüt bir bilezikti bu. Yıllar önce bir mihrace tarafından Garrard'a sipariş verilmişti. Her gün Kullanabileceği bir mücevher değildi ama William geri döndükten sonra yeniden gezip tozmaya başlayacaklardı, işte o zaman takabilirdi. "Sana başka bir şey getirmediğim için hayal kırıklığına uğramadın, değil mi?" William başka bir şey getiremediği için kendini suçlu hissediyordu ama gerçekten de yapabileceği başka bir şey yoktu.

Bileziği, annesinin onayıyla, Whitfield'deki kasadan kapıp getirmişti.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," diye alay etti Sarah. "Aslında ben tesisatçı aletleri istiyordum. Geçen yaz yaptıkları o lanet olası tuvaletlerden bazılarını tamir etmek istiyorum da."

"Seni seviyorum." William güldü. Sarah da ona, ahırda buldukları eski bir tabloyu ve babasına ait olan çok eski kol saatini verdi. Saati bir anı olarak Avrupa'ya getirmişti ve şirindi de kullanması için William'a veriyordu. William saate gerçekten bayıldı.

Windsor Dük ve Düşesi Noel'i, Paris'te sosyal eğlencelerle geçirirken, Whitfield'ler tamirat ve temizlik işleriyle uğraştılar.

"Noel ertesini bundan daha iyi geçiremezdik herhalde!" dedi William, ellerinde çekiçler ve kürekler, toz ve pislik içinde dururlarken.

"Evet, biliyorum," dedi Sarah sırtarak, "Ama her şey bittiğinde buranın ne kadar güzel olacağını bir düşünsene." William onu Whitfield'e götürmek için ikna etmekten vazgeçmişti. Sarah burayı çok seviyor ve kendini evinde hissediyordu.

Yılbaşı gecesi şatodan ayrıldı ve Sarah yılbaşını bebeğiyle birlikte, yatağın içinde geçirdi. Daha iyi bir yıl olma-81 ve tüm erkeklerin yakında evlerine dönmeleri için tedennilerde bulundu. Ve Phillip'i kollarında tutarak, ona Noel şarkısı söyledi.

Ocak ayı içinde hamile olduğundan kesinlikle emin-211

di. Chambord'da bulduğu yaşlı doktor da bunu onayladı. Ve ona, süt verirken hamile kalınamayacağı hikayesinin her zaman geçerli olmadığını söyledi. Ama Sarah durumundan memnundu. Phillip'in erkek ya da kız kardeşi Ağustosta doğacaktı. Emanuelle hâlâ onun yanındaydı ve durumu öğrenince çok heyecanlandı. Düşese her türlü yardımı yapacağına dair söz verdi. Ama Sarah, Wiliam'in da o zamana kadar eve dönmüş olacağını umuyordu. Hiç korkmuyordu. Son derece mutluydu. William'a mektup yazıp, bu haberi ona bildirdi. William da ona yazdı ve kendisine iyi bakmasını ve mümkün olan en kısa süre içinde geri geleceğini söyledi. Ama bir süre sonra onu Norfolk'daki Watton'a gönderdüler. Sarah'a bir mektup daha yazıp, Fransa'ya aylarca gelmesinin mümkün olamayacağını bildirdi. Sarah'ın Temmuz ayında Paris'e gitmesini ve eğer gerekirse Windsor'lann yanında kalmasını istediğini özellikle belirtti. Onun şatoda kalıp, tek başına doğum yapmasını kesinlikle istemiyordu.

Sarah Mart ayında Jane'den bir mektup daha aldı. Bir kızı olmuş ve ona Helen adını vermişlerdi. Ama Sarah kendisini garip bir şekilde ailesinden uzaklaşmış hissediyordu. Sanki bir zamanlar olduğu gibi, yaşamının bir parçası değil gibiydiler. Onların haberleriyle ilgilenmeye çalışıyordu ama mektuplar çok geç geliyordu ve söz ettikleri kişilerin adları ona yabancı geliyordu. Şimdi hepsi çok

uzaklarda gibiydi. Son bir buçuk yıldır yaşamında hiç yok gibiydiler. Artık onun ilgi alanı, oğlunun bakımı, şatonun restorasyonu ve Avrupa'daki haberlerle çevrelenmişti.

Duyabildiği her yayını dinliyor, her gazeteyi okuyor ve her dedikoduya kulak kabartıyordu. Ama hiçbir zaman iyi ya da ümit verici değildi. Yalnızca William, yazdığı mektuplarda bir an önce döneceğini söylüyordu. 1940 yılının ilkbaharında Hitler biraz durular gibi oldu ve William ile bazı arkadaşları onun geri çekilebileceğini düşün-212

L

düler. Amerika'daki insanlar bunun Yalancı Savaş olduğunu söylemeye başladılar ama Hitler'in işgal ettiği ülkelerdeki insanlar için gerçek bir savaşı bu.

Nisan'ın sonunda Windsor'lar onu Paris'te bir partiye davet ettiler ama Sarah gitmedi. Emanuelle'e son derece güvenmesine rağmen, Phillip'i şatoda bırakmak istemiyordu. Ayrıca beş aylık hamileydi ve böyle bir partiye William'sız gitmenin uygun olmayacağını düşünüyordu. Onlara gelemeyeceğini bildiren nazik bir not gönderdi. Mayıs'ın başında kötü bir gribe yakalandı ve Hitler ayın on-beşinde aşağıdaki ülkeleri işgal ettiğinde, yorgan döşek yatıyordu. Bir yayın yakalayabilmek amacıyla, aşağıya, radyonun yanına indi.

Bütün öğleden sonrayı radyo başında geçirdi ve ertesi gün Wallis ile David'i aramaya çalıştı. Ama hizmetkarlar onların bir gün önce Biarritz'e gittiklerini bildirdiler. Dük, düşesin güvenliği için onu Güney'e götürmüştü.

Sarah yatağına döndü ve bir hafta sonra müthiş bir bronşite yakalandı. Ve bunu bebeğe de geçirdi. Radyoda Dunkirk'ün boşaltılmasıyla ilgili haberleri duyduğunda, öylesine meşguldü ki, bunun ne demek olduğunu bile anlayamadı. Onlara ne olmuştu?

Nasıl geri çekilmişlerdi?

İtalya, Fransa ve İngiltere'ye karşı savaşa girdiğinde, Sarah paniğe kapılmaya başladı. Haberler çok kötüydü ve Almanlar Fransa'ya saldırıya geçmişlerdi. Ülkede herkes dehşete düşmüştü ve hiç kimse ne yapacağını ya da nereye gideceğini bilemiyordu. Sarah Almanlara asla teslim olmayacaklarını biliyordu ama ya Fransa'yı bombalarlarsa? William'in ve Amerika'daki ailesinin çok endişelendiklerini tahmin edebiliyordu ama onlara erişmesi mümkün değildi. Bütün hatlar kesilmişti, İngiltere ya da Amerika'yı arayamıyordu. Bağlantı sağlamak mümkün değildi. Ve Haziran'ın ondördünde haberleri dinlerken, herkes şaşkınlık içinde birbirine baktı. Fransız hükümeti Paris'i açık şehir ilan etmişti. Yani bir başka deyişle, A1-213

manlara teslim etmişti. Ve Almanlar geceyanı kadar dalga dalga ilerlemişlerdi. Fransa artık Almanların elindeydi. Sarah buna inanmadı. Şaşkın gözlerle Emanuel'e baktı. Genç kız ağlıyordu.

"Bizi öldürecekler," dedi kız. "Hepimiz öleceğiz."

"Saçmalama," dedi Sarah sert bir tonla ve titreyen ellerini kıza göstermemeye çalışarak. "Bize hiçbir şey yapmayacaklar. Biz kadınız. Zaten buraya geleceklerini de sanmıyorum. Emanuelle, lütfen mantıklı ol... sakinleş..." Ama kendi sözlerine bile inanarmıyordu. William haklıydı. Fransa'yı terketmeliydi ama artık çok geçti. Kendini öylesine Phillip'in bakımına vermişti ki, birtakım uyan işaretlerini görememişti. Ve şirindi Windsor'larm yaptığı gibi Güney'e gitmesi olanaksızlaşmıştı. Kucağında bebekle, yedi aylık hamile bir kadının yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Madam, ne yapacağız?" diye sordu Emanuelle, hâlâ onu koruması gerektiğini düşünerek. Bu konuda Willi-am'a söz vermişti.

"Hiçbir şey," dedi Sarah. "Eğer buraya gelirlerse, saklayacak ya da onlara verecek hiçbir şeyimiz yok. Yalnızca bahçede yetiştirdiklerimiz var. Ne gümüş var ne de mücevher." Birden William'm ona Noel'de verdiği zümrüt bileziği, nişan yüzüğünü ve bir önceki Noel'de Paris'te aldığı bir kaç Noel anmağını hatırladı.

Bunları saklayabilirdi ama eğer gerekirse, hayatlarını kurtarmak için onları da verebilirdi. "Biz de onların isteyebileceği hiçbir şey yok, Emanuelle. Biz burada yaşayan iki kadın ve bir bebekten ibaretiz." Ama yine de o gece William'in tabancalarından birini yastığının altına koydu ve bebekle birlikte yattı. Mücevherleri bebeğin odasında yer tahtalarından birinin altına sakladı ve özenle çivileyip, üzerine halıyı serdi.

Ondan sonraki dört gün boyunca hiçbir şey olmadı. Tam güvencede olduklarına inanmaya başlıyordu ki, birden jipler geldi ve üniformalı Alman askerleri ona doğru

214

koştular, iki asker silahını onu doğrulttu ve ellerini yukarıya kaldırmasını işaret etti ama Sarah bunu yapamadı çünkü kucağında Phillip vardı. Emanuelle'in mutfakla kahvaltı sofrasını topladığını biliyordu ve askerleri gördüğünde paniğe kapılmaması için dua etti.

Askerler ona bağırıp, yürümesini söylediler. O da onların istedikleri yere gidip durdu. Titreyen elleriyle Phillip'i tutup, onlarla İngilizce konuşurken, son derece sakin görünmeye çalışıyordu.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu, sessiz ve asil bir tavır içinde. Bu arada William'in o aristokratik emredici tarzını da taklit etmeye çalışıyordu.

Askerler bir süre Almanca konuştular. Sonra daha yüksek rütbeli olduğu belli olan biri onunla konuştu. Gözleri öfkeli, ağzı ince bir çizgi halindeydi ama Sarah bunu umursamamaya çalıştı.

"İngiliz misiniz?"

"Amerikalı." Bu onu biraz şaşırttı ve diğer askerlerle bir süre Almanca bir şeyler konuştu.

"Bu evin sahibi kim? Bu arazinin? Bu çiftliğin?"

"Benim." Sarah hepsinin duyabileceği bir tonla konuştu. "Ben Whitfield Düşesiyim."

Yine Almanca konuşmalar. Asker silahıyla işaret ederek, yana çekilmesini söyledi. "Şimdi içeriye gireceğiz."

Sarah başını salladı ve askerler içeriye girdiler. Ve girmeleriyle birlikte mutfaktan bir çığlık duyuldu, iki asker Emanuelle'i silah zoruyla dışarı çıkarttılar. Emanuelle ağlayarak Sarah'a doğru koştu ve Sarah ona sarıldı. İkisi de tirtir titriyorlardı ama Sarah'ın yüzünde korktuğunu belirtecek en ufak bir belirti yoktu. Gerçek bir düşes portresi sergiliyordu.

Bir grup asker onların yanında dururken, diğerleri içeriye girdiler.

Dısan çıktıklarında, yolun başına bir dizi jip daha gelmişti. Daha önce onunla konuşan asker yanına gelip kocasının nerede olduğunu sordu. Sarah onun

215

uzakta olduğunu söyledi ve asker de ona yastığın altında bulduğu tabancayı gösterdi. Sarah hiç etkilenmemiş gibi bakmaya devam etti. Yeni gelen jiplerden birinden inen uzun boylu ve ince bir subay onlara doğru yürüdü. Asker onunla konuştu, tabancayı gösterdi ve kadınları işaret etti. Sonra da evi gösterdi. Sarah onun

"Amerikalı" sözcüğünü de kullandığını duydu.

"Siz Amerikalı mısınız?" Yeni gelen subay, belli belirsiz bir Alman aksanına rağmen, mükemmel bir İngilizce konuşuyordu ve son derece saygın bir görünüşü vardı.

"Evet öyle. Ben Whitfield Düşesiyim."

"Kocanız İngiliz mi?" diye sordu adam, gözlerini ondan ayırmadan.

Bir başka yerde ve zamanda onun yakışıklı olduğunu düşünebilirdi. Ve muhtemelen bir partide tanışmış olurlardı. Ama bu bir parti değildi. Bir savaştı ve ikisi de mesafeli davrandı.

"Evet, kocam İngilizdir," diye cevapladı Sarah.

"Anlıyorum." Adam ona uzun uzun baktı ve karnındaki şişliği farketti. "Çok üzgünüm ama evinize el koymak zorundayız Sayın Düşes," dedi kibar bir şekilde. "Buraya birliklerimizi getireceğiz."

Sarah hem şoke oldu hem de öfkelenmişti ama hiçbir şey belli etmeden başını salladı.

"Anlıyorum., anlıyorum." Gözleri yaşla doldu. Onlara ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. Evini, bu hale getirmek için çalıştığı yuvasını elinden alıyorlardı. Ya bir daha burayı geri alamazsa? Ya burayı kaybederse? Ya burayı mahvederlerse? "Ben..." Sarah ne diyeceğini bilemiyordu ve bir süre oyalandı. Bu arada subay da çevresine baktı.

"Daha küçük bir ev var mı? Bir kulübe? Biz burada kalırken, siz ve ailenizin kalabileceği bir yer?" Sarah'ın aklına ahırlar geldi ama orası çok büyüktü ve orasını da kullanmak isteyeceklerinden emindi. Sonra aklına, bir zamanlar William'la birlikte kaldığı ve şimdi de Emanuel-le'in yaşadığı kahya kulübesi geldi. Orası kendisi, Ema-216

nuelle, Phillip ve yeni bebek için yeterli olabilirdi.

"Evet, var," dedi.

"Oraya taşınabilir misiniz?" Subay asil bir tavırla eğildi. Gözleri özür diler bir ifadeyle bakıyordu. "Şimdi taşınmanızı istediğim için çok üzgünüm." Adam Ağustosta doğacak olan çocuğa bir göz attı

"Ama korkarım buraya bir sürü birlik gelecek."

"Anlıyorum." Sarah bir düşes gibi asil davranmaya çalışıyordu ama birden kendini yirmi üç yaşında bir kız gibi hissetti ve çok korktu.

"Bu akşama kadar taşınabilir misiniz?" diye üsteledi subay kibarca ve Sarah başını salladı. Zaten pek fazla bir şeyleri yoktu.

Çoğunlukla çalışma giysileri ve birkaç takım ve elbise. William'in da pek bir şeyi yoktu. Kendilerini çalışmaya öylesine kaptırmışlardı ki, eşyalarını İngiltere'den getirecek zaman bile bulamamışlardı.

Giysilerini ve birkaç kişisel eşyalarını toplarken, bunu yaptığına inanamıyordu. Yer tahtasının altındaki mücevherlerini alacak zamanı yoktu ama orada güvencede olduklarını büüyordu. Kendi giysileriyle birlikte William'in ve bebeğinkileri de bavullara koydu.

Emanuelle mutfak malzemelerinin toparlanmasına yardım etti.

Biraz yiyecek, sabun, çarşaf ve havlu aldılar. Bu iş sandığından da uzun sürdü ve bebek sanki kötü bir şey olduğunu hissetmiş gibi bütün gün ağladı. Emanuelle son parçayı kulübeye getirdiğinde saat altı olmuştu. Sarah yatak odasında, Phillip'in doğduğu, ikinci çocuklarının rahmine düştüğü ve William'la paylaştıkları bu odada son kez olarak durdu. Bu odayı onlara vermekle kutsallığını bozuyordu ama başka seçeneği yoktu. Çevresine hüznle bakırken, daha önce görmediği askerlerden biri geldi ve silahını ona doğrultarak odadan çıkmasını belirtti.

"Schnell!" dedi asker ona. Çabuk! Sarah merdivenlerden aşağıya asil bir ifadeyle indi ama gözlerinden aşağıya yaşlar iniyordu.

Merdivenin sonunda asker silahının

217

|

III.

IIP

ucuyla onun kamına dokundu ve birden ürkütücü bir erkek sesi duyuldu. Kumandan onlara doğru gelirken, asker geriledi.

Kumandan sabahleyin onunla İngilizce konuşmuş olan subaydı. Ve şimdi askerine öylesine soğuk ve kontrollü bir tonla bağıırıyordu ki, asker korkudan tir-tir titremeye başladı. Sonra özür dileyen bir tavırla Sa-rah'ın önünde eğildi ve koşarak binadan çıktı. Kumandan olanlardan üzüntü duyduğunu belirten bir ifadeyle ona baktı. Ve Sarah'ın tüm çabasına rağmen, onun titrediğini farkettili.

"Çavuşumun inanılmaz kabalığı için özür dilerini, Sayın Düşes. Bir daha tekrarlanmayacaktır. Sizi evinize götürebilir miyim?" Sarah ona, ben zaten evimdeyim demek istedi ama çavuşu kontrol altına aldığı için teşekkür borçlu olduğunu düşündü. Sırf eğlence olsun diye onu oracıkta karnından vurabilirdi. Bunu düşünmek başını döndürüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi soğuk bir tonla. Uzun bir yürüyüşü ve kendini yorgun hissediyordu. Bebek de öfkesini ve dehşetini anlamış gibi, bütün gün boyunca tekme atıp durmuştu. Bavulları hazırlarken ağlamıştı. Ve şimdi jipe binerken kendini bitkin hissediyordu. Kumandan adamların önünde jipin motorunu çalıştırdı. Onlan kontrol altında tutmak zorundaydı. Bunu daha önce de hepsine anlatmıştı. Kızlara dokunmayacaklar, hayvanları eğlence olsun diye vurmuyacaklar ve sarhoş bir şekilde kentte dolaşmayacaklardı. Ya kendilerini sürekli olarak kontrol altında tutacaklar ya da onun azarını işitip, bir başka yere gönderilmek üzere Berlin'e postalanacaklardı. Ve askerler ona itaat edeceklerine dair söz vermişlerdi.

"Ben Kumandan Joachim von Manıheim'im," dedi sessizce. "Ve evinizi kullanmamıza izin verdiğiniz için size müteşekkirim. Bunun size vereceğı rahatsızlıktan dolayı çok üzgünüm." Yola çıktılar ve adam ona baktı. "Savaş çok zor bir şey." Kendi ailesi ilk savaşta çok şey kaybet-218

mişü. Ve sonra ona bebeğı sordu. "Çocuğunuz ne zaman doğacak?"

Üzerindeki üniformaya rağmen son derece insancıl görünüyordu.

Ama Sarah onun kirn olduğunu ya da ne için savaştığını unutamazdı. Kendisi Whitfield Düşesiydi ve onlara kibar davranacaktı ama hepsi bu kadardı.

"Daha iki ayı var," diye cevapladı, bunu neden sorduğunu merak ederek. Belki de onu başka bir yere göndereceklerdi. Bu çok dehşet verici bir düşünceydi ve şimdi Whitfield'e gitmiş olmayı eskisinden de çok istiyordu. Ama Fransa'nın düşeceğı ve Almanlara teslim olacağı kimin aklına gelirdi?

"O zamana kadar buraya doktorlarımız gelecektir," dedi kumandan. "Evinizi yaralı askerlerimizin bakımı için kullanacağız."

Bir çeşit hastahane. Ve ahırlarımızda da adamlarım kalacaklar.

Çiftlikteki gıda da yeterli miktarda. Korkarım, bizim için ideal bir durum." Bu arada kulübeğe varmışlardı. Emanuelle, kucağında Philip'le onları bekliyordu.

"Ne kadar şanslıymışız," dedi Sarah, alay edencesine. Oysa kendileri hiç de şanslı değillerdi. Evlerini Almanlara vermişlerdi.

"Gerçekten de öyle." Kumandan onun arabadan inip, Emanuelle'den Phillip'i almasını izledi. "İyi akşamlar, Sayın Düşes."

"İyi akşamlar, Kumandan," dedi Sarah ama artık evi olan kulübeye girerken, ona ne teşekkür etti ne de başka bir şey söyledi.

219

î3

^/RANS

_ RANSA'nın işgali herkesi üzmüştü. Meuze Şatosu'nun işgali ise Sarah'a inanılmaz acılar veriyordu. Bir kaç gün içinde her yeri Alman askerleri kaplamıştı. Ahırlar ağzına kadar askerle dolmuştu.

Bir odada üç dört asker kalıyordu. Hatta atların ahırlarında bile kalıyorlardı. William'la yaptıkları hesaba göre orada kırk ya da elli kişi kalabilecekken, şimdi iki yüz kişi kalıyordu. Şartlar onlar için de zordu. Ama çiftliği de ele geçirip, bazı adamlarını da orada yatırdılar. Tabu bu arada çiftçinin kansı da barakada uyumak zorunda kalmıştı. Kadıncağız yaşlı olmasına rağmen durumu iyi idare ediyordu. Çiftçi ve iki oğul ise orduya katılmışlardı.

Ve Şato, kumandanın dediği gibi, yaralı askerler için bir hastaneye dönüştürülmüştü. Her salonda koşullar oluşturulmuş, daha küçük odalar ise daha yüksek rütbeli subaylara ayrılmıştı. Kumandan şatodaki küçük odalardan birinde kalıyordu. Sarah orada bir kaç kadın hemşire görmüştü ama ekibin çoğu erkekti, iki doktor olduğunu duymuş ama onları hiç görmemişti.

Onlarla pek işi yoktu. Emanuelle ve bebekle birlikte 220

kulübede kalıyordu. Şatoyu işgal ettikleri süre içinde yapacakları tahribattan korkuyor, bir an önce işine dönmek için sabırsızlanıyordu. Ama şu anda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Emanuelle ile birlikte uzun yürüyüşlere çıkıyor, çiftliğe gidebildiği zamanlarda çiftçinin kansı ile sohbet ediyordu. Kadının keyfi yerindeydi ve ona iyi davrandıklarını söylüyordu. Yetiştirdiği her şeyi elinden alıyorlar ama ona dokunmuyorlardı. Şimdilik durum sakindi. Ama Emanuelle Sarah'ı endişelendiriyordu. Genç ve güzel bir kızdı. On sekizini henüz bitirmişti ve üç yüz Alman askerine bu kadar yakın yaşaması son derece tehlikeliydi. Sarah bir kaç kez onu otele dönmesini söylemişti ama Emanuelle onu tek başına bırakmak istemediğini söyleyip, kalmakta ısrar etmişti. Bazı yönlerden iyi arkadaş olmuşlardı ama yine de aralarında bir saygı mesafesi vardı. Ay-nca Emanuelle, düşesi ya da Lord Phillip'!

bırakmayacağına dair söz vermişti.

Sarah askerlerin gelişinden bir ay sonra, bir gün çiftlikten tek başına dönerken, askerlerin ahırların yakınında bağınıp gülüştüklerini gördü. Ne olduğunu merak ettiyse de, yanlarına gitmemesi

gerektiğini iyi biliyordu. Onlar tehlikeli adamlardı ve Amerikan vatandaşı olmasına rağmen onu bir düşman olarak görüyorlardı. Üstelik onlar işgal güçleriydiler. Adamların bir şeye güldüklerini görebiliyordu. Tam eve doğru yürümeye devam edecekken, yolun kenarında baş aşağı duran bir ağaççileği sepetini gördü. Sepet kendi sepetlerinden biriydi ve ağaç çilekleri de Emanuelle'in PhÜlip için topladığı çileklerdi, işte o anda anladı.

Hepsi minik farelerfiye oynayan, eğlenen kediler gibiydiler. Ve hiç düşünmeden onların oldukları yere yürüdü. Solmuş san elbisesi içinde olduğundan da şişman görünüyordu. Saçlarını örgü halinde arkasında toplamıştı. Kararlı adımlarla yürüyüp, onların yanına geldiğinde bir çığlık attı. Emanuelle bluzu yırtılmış, eteği Parçalanmış ve göğüsleri açık bir şekilde orada duruyor-221

du. İki asker kollarından tutarken, bir diğeri göğüs uçla-nyla oynayıp onu öpüyordu.

"Durun!" diye bağırdı Sarah, gördükleri karşısında çılgına dönerek, O bir çocuktü ve onunla yaptığı sohbetlerden, bir bakire olduğunu biliyordu. "Derhal durun!" diye bağırdı ve askerler ona güldüler.

Sarah askerlerden birinin silahını yakaladı ama adam onu sert bir şekilde yana iterek Almanca bir şeyler söyledi.

Sarah hemen Emanuelle'in yanına gitti. Zavallı kız utanç içindeydi.

Kendini aşağılanmış hissediyor ve hüngür hüngür ağlıyordu. Sarah onun bluzundan kalan parçaları topladı ve onu örtmeye çalıştı.

Tam o sırada adamlardan bir onu kendine çekip, göğüsleriyle oynamaya başladı. Sarah kendini kurtarmaya çalıştıkça adam daha çok abandı ve Sarah onun organının uyandığını dehşet içinde hissetti. Acaba ona tecavüz mü edecekti? Gözleri Emanuelle'inkileri buldu ve zavallıya cesaret vermeye çalıştı ama kızcağız dehşetle bakıyordu. Şimdi adamlardan biri Sarah'ın kollarını tutarken, bir diğeri elini onun ba-caklarının arasına koydu. Emanuelle olacakları anlayıp bir çığlık attı ve bir an sonra bir silah sesi duyuldu.

Emanuelle korkuyla irkildi. Sarah ise bu andan faydalanıp kurtulmaya çalıştı ama adamlardan biri san elbisesini bırakmıyordu. Sonunda elbise yırtıldı ve Sarah'ın uzun ve güzel bacaklarıyla büyük karnı ortaya çıktı. Sarah elbisesinin yırtılmasına hiç aldırmadan Emanuelle'in yanına gitti ve kızı askerlerin yanından uzaklaştırdı. Kumandanın öfkeli gözler ve gürlere bir sesle bağınıp çağırıldığını o anda farkettti. Silah hâlâ elinde duruyordu ve adamlarına ne demek istediğini iyice anlatabilmek için bir kez daha ateş etti. Sonra silahı her birine doğrultup, nisan aldı ve yine Almanca bir şeyler söyledi. Sonunda silahını aşağıya indirdi ve adamlarına gitmeleri için emir verdi. Her birinin bir hafta süreyle, ahırları arkasında oluşturdukları hapishaneye atılmaları için emir verdi. Askerler gider git-222

nez, Emanuelle ile Sarah'in yanına geldi. Gözleri acıyla doluydu ve yanında duran bir ere Almanca bir şeyler söyledi. Er bir an sonra battaniyelerle döndü. Sarah önce Emanuelle'i örttü ve sonra da battaniyeyi kendi beline sardı. Onun battaniyelerinden biriydi bu. Kulübeye taşınırken almayı unuttukları battaniyelerden biri.

"Size söz veriyorum, asla böyle bir şey olmayacak. Bu adamlar domuz. Çoğu ahırlarda büyümüşler

ve nasıl davranılacağı hakkında hiçbir fikirleri yok. Bir daha böyle bir şey yaparı görürsem, onu hemen vuracağım." Kumandanın yüzü öfkeden bembeyaz olmuştu ve Emanuelle hâlâ titriyordu. Sarah olup bitenler karşısında öfkeden başka hiçbir şey duymuyordu.

Kulübeye vardıklarında kumandana kızgın gözlerle baktı. Henri bahçede bebekle oynuyordu. Ona kulübeye gelmemesini söylemişlerdi ama o yine de dayanamayıp ablasını görmeye gelmişti. Ve Emanuelle de bebeği ona bırakıp ağaç çileği toplamaya gitmişti.

"Neler yapabileceklerinin farkında mısınız?" diye bağırdı Sarah, içeri girmesi için Emanuelle'e işaret ederek. Şimdi kumandanla tek başına kalmıştı. "Henüz doğmamış çocuğumu öldürebilirlerdi,"

diye haykırdı Sarah.

"Çok iyi anlıyorum ve sizden özür diliyorum." Gerçekten üzgünmüş gibi görünüyordu ama onun nazik tavırları Sarah'ı yumuşatamadı. Ona kalırsa, bu askerlerin hiçbiri orada olmamalıydılar.

"Ve Emanuelle! O daha küçücük bir kız. Ona böyle bir şeyi nasıl yapabilirler?" Sarah öfkeden çılgına dönmüştü ve içinden kumandana yumruk atmak geliyordu arna bunu yapmayacak kadar akıllıydı.

Kumandan, Emanuelle'e yapılanlardan dolayı rahatsız olmuştu ama onu en çok sinirlendiren Sarah'a do-kunmalan olmuştu. "Sizden en samimi duygularıyla Özür diliyorum, Sayın Düşes. Neler olabileceğinin farkındayım." Kadın haklıydı, bebeğini öldürebilirlerdi. "Gözü-

••••• 223

muza onların üzerinden ayırmayacağız. Size bir subay ve centilmen olarak bir daha olmayacağına dair söz veriyorum."

"O zaman bunu gerçekleştirin." Sarah öflice içinde kulübeye girdi.

Beline sardığı battaniyeye rağmen, son derece güzel ve asil bir hali vardı. Bu kadın olağanüstüydü ve onun nasıl Whitfield Düşesi olduğunu merak ediyordu. Bir zamanlar William'm, şimdi de kendisinin olan odada ikisinin resimlerini bulmuştu. Son derece güzel ve mutlu görünüyorlardı. Onlan kısıyordu. Kendisi savaştan önce boşanmıştı ve çocuklarını bile göremiyordu. Yedi ve on iki yaşlarında iki oğlu vardı ve kansı yeniden evlenip, Rhineland'e yerleşmişti. Yeni kocasının daha savaşın ilk günlerinde Poznan'da öldüğünü biliyordu ama onu bir daha görmemişti ve işin gerçeği, görmek de istemiyordu. Boşanma ona çok acı vermişti, îkls de çok gençken evlenmişlerdi ve çok farklı kişiliklere sahiptiler. Boşanma onun için bir darbe olmuştu ve bundan kurtulması tam iki yılını almıştı. Ardından savaş çıkmıştı. Şimdi yeterince meşguldü.

Fransa'daki bu görevden son derece memnundu. Orayı oldum olası severdi. Bir yıl Sorbonne'da okuduktan sonra, tahsilini Oxford'da tamamlamıştı, ve kırk yıllık yaşamı boyunca, Sarah gibi birini tanımamıştı. Onun gibi güzel, güçlü ve dürüst birine rastlamamıştı.

Keşke bir başka zamanda, başka şartlar altında karşılaşsaydık, belki o zaman her şey farklı olabilirdi diye düşündü.

Burada kurdukları geçici hastanenin idaresi onu yeterince meşgul ediyordu ama akşamları uzun yürüyüşlere çıkmaktan hoşlanıyordu. Bu araziye, en uzak noktalarına kadar iyi tanıdı.

Ve bir akşamüstü ormandaki küçük dereden dönerken, onu gördü.

Sarah tek başına, düşünceli bir ifadeyle yürüyordu. Onu korkutmak istemiyordu ama bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü. Taiö

224

o sırada Sarah da orada başka birinin varlığını farketmiş-cesine başını çevirdi. Sonra durdu ve onun bir tehlike oluşturup oluşturmayacağından emin olmayan gözlerle baktı. Ama kumandan onu hemen rahatlattı.

"Size yardım edebilir miyim. Sayın Düşes?" Sarah kütüklerin ve alçak taş duvarların üzerinden cesur bir şekilde atlıyordu ve kolayca düşebilirdi ama bölgeyi iyi tanıyordu. Buraya William'la birlikte sık sık gelirlerdi.

"Ben iyiyim," dedi Sarah, düşes tavrıyla. Ama yine de çok genç ve güzel görünüyordu. Her zamanki öfkeli hali bariz yumuşamış

gibiydi. Bir hafta önce Emanuelle'in başına gelenlerden dolayı hâlâ çok kızgındı ama askerlerin cezalandırıldıklarını duyunca, kumandanın bu adalet duygusundan dolayı etkilenmişti.

"iyi misiniz?" diye sordu kumandan, onun yanında yürüyerek.

Yöre halkı tarafından yapılmış eliş beyaz elbisesi içinde çok hoştu.

"İyiyim," dedi Sarah, ona sanki ilk kez görüyormuş gibi bakarak.

Yakışıklı ve uzun boyluydu. Yüzünde çizgiler vardı. William'dan biraz daha yaşlı olduğu belliydi. Keşke hiç buraya gelmeseydi, diye düşündü ama ona son derece nazik ve yardımsever bir şekilde davrandığını da itiraf etmek zorundaydı.

"Artık çabuk yoruluyor olmalısınız," dedi adam. Sarah omuzlarını sıktı ve William'i düşünerek hüznünlendi.

"Bazen." Sonra Joachim'e baktı. Şu sıralarda aldığı savaş haberleri son derece kısıtlıydı ve işgalden bu yana William'dan hiç haber alamamıştı. William'ın ona yazdığı mektupların oraya erişmesi mümkün değildi. Sarah onun da çılgına döndüğünü tahmin edebiliyordu.

"Kocanızın adı William, öyle değil mi?" diye sordu kumandan ve Sarah ona bakıp, bunu neden sorduğunu merak etti. Ama yalnızca başını salladı.

"Benden daha genç ama sanırım Oxford'da okurken Mücevherler —F. 15

225

onunla bir kez karşılaştım. Kendisi Cambridge'e gitti öyle değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Sarah. Bu iki adamın tanışmış olduğunu düşünmek ona tuhaf geliyordu. Yasam bazen garip şeyler yapabiliyordu. "Siz neden Oxford'a gittiniz?"

"Her zaman oraya gitmek istiyordum. O sıralarda İngilizlerle ilgili her şeye büyük bir hayranlık duyuyordum." Hâlâ duyduğunu söylemek istedi ama bunu yapamadı. "Benim için harika bir fırsattı ve bundan büyük bir keyif aldım."

Sarah acı acı gülümsedi. "Sanırım William da Cambridge hakkında böyle düşünüyor."

"O futbol takımındaydı ve bir kez ona karşı oynadım." Kumandan gülümsedi. "Beni yendi." Sarah yalnızca başını salladı ama bu adam birden ilgisini çekmeye başlamıştı. Başka şartlar altında ondan hoşlanabilirdi.

"Keşke burada olmasaydınız," dedi dürüst bir tonla ve kumandan güldü.

"Evet, keşke. Sayın Düşes. Keşke. Ama başka bir yerde savaşta olmaksızın burada olmayı tercih ederim. Sa-nınm Berlin'dekiler, insanları mahvetmekten çok onarmaya daha uygun olduğumun farkındalar. Buraya gönderilmek benim için büyük bir armağan."

Evet, belki kendi açısından haklıydı ama hiçbirinin buraya gelmemiş olmasını tercih ederdi. Ve sonra Sarah'a merakla baktı.

"Kocanız nerede?" Ama Sarah ona söyleyip söylememekte tereddüt ediyordu. Eğer ona William'in İstihbaratta olduğunu söylerse, hepsini tehlikeye atabilirdi.

"Hava Kuvvetlerfne bağlı."

"Uçuyor mu?" Kumandan şaşırılmış görünüyordu.

"Pek sayılmaz," dedi Sarah.

"Pilotların çoğu bizden gençtir." Tabu ki haklıydı ama Sarah yalnızca başını sallamakla yetindi. "Savaş çok kötü bir şey, kimse kazanmıyor. Herkes kaybediyor."

"Sizin Führer'iniz böyle düşünmüyor olsa gerek."

226

Joachim bir an durakladıktan sonra cevap verdi ama sesinin tonunda dikkatini çeken bir şey vardı. O da savaştan kendisi kadar nefret ediyordu. "Haklısınız. Sa-nınm zamanla o da böyle düşünür," dedi cesur bir şekilde. "Belki daha fazla kayıp vermeden aklı başına gelir." Ve sonra söyledikleriyle Sarah'ı duygulandırdı.

"Umanm, kocanız güvencede olur. Sayın Düşes."

"Ben de öyle," diye fısıldadı Sarah kulübeye yaklaşırlarken, Joachim eğildi ve onu selamladı. Sarah içeri girerken onun ne ilginç bir tenakuz içinde olduğunu düşünüyordu. Savaştan hem nefret eden bir Almandı hem de Loire Valley bölgesindeki Alman Güçleri'nin kumandanıydı. Ama daha sonra kocasını düşünmeye başladı ve Joac-hîm'i tümüyle unuttu.

Ona bir kaç gün sonra yine aynı yerde rastladı. Ve sanki ikisi de orada rastlaşmayı bekliyorlar gibiydi. Sarah akşam üstleri nehir kenarına gidip düşünmeyi, ayaklarını serin suya sallandırmayı seviyordu. Bilekleri bazen çok şişiyordu ve burası ona huzur veriyordu. Burada duyabildiği tek ses kuşların ve ormanın sesiydi.

"Merhaba," dedi Joachim bir öğleden sonra onu oraya kadar takip ettikten sonra. Penceresinden bakıp, onun kulübeden çıkmasını beklemişti. "Sıcak bir gün, değil mi?" Ona soğuk bir içecek verebilmeyi ya da uzun ipeksi saçlarını okşamayı ve yanaklarına dokunabilmeyi istiyordu. Sarah geceleri rüyalarını, gündüzleri de düşüncelerini kaplamaya başlamıştı. Hatta resimlerinden birini, istediği anda görebilmek için, çekmecesinde kilitli tutuyordu.

"Nasılsınız?"

Sarah ona gülümsedi. Henüz arkadaş değildiler ama hiç değilse düşmanlıkları yoktu. Bu da bir şeydi. Ayrıca, Emanuelle, Henri ve Phillip'in dışında konuşabileceği bi-rtydi. William'la yaptığı o uzun ve keyifli sohbetleri özlü-yordu. Ama hiç değilse bu adam, dünya görüşleri ve yu-m bakışlarıyla, dertleşeceği biriydi. Sarah onun kim 227

olduğunu ya da neden orada bulunduğunu asla unutmadı. O bir düşesti, karşısındaki ise bir kumandan. Ama bir kaç dakika için bile olsa. onunla konuşmak çok rahatlatıcıydı.

"Kendimi şişman hissediyorum," diye itiraf etü Sarah gülümseyerek. "Büyük ve şişman." Ve sonra merakla ona döndü.

Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Çocuklarınız var mı?"

Joachim başını salladı ve elini serin suya daldırdı, "iki oğlum var.

Has ve Andi, yani Andreas." Ama bunları anlatırken üzgün görünüyordu.

"Kaç yaşındalar?"

"Yedi ve oniki. Anneleriyle birlikte yaşıyorlar. Karımdan ayrıldım."

"Üzıldüm," dedi Sarah ve gerçekten üzülmüştü. Çocuklar savaştan çok farklı bir şeydi. Milliyetleri her ne olursa olsun, onlardan nefret edemezdi.

"Boşanmak çok kötü bir şey," dedi Joachim. Sarah başını salladı.

"Bilryorum."

"öyle ml?" Joachim ona sormak istermişçesine tek kaşını yukarı kaldırdı ama sormadı. Bunu

bilmesine imkan yoktu. Kocasıyla çok mutlu olduğu her halinden belliydi. "Karımdan ayrıldıktan sonra oğullarımı çok az gördüm. Kanm yeniden evlendi... ve sonra savaş

çıktı... her şey çok zor."

"Savaş sona erince onlan yine görürsünüz."

Joachim başını salladı. Führer'in onları evlerine ne zaman göndereceğini merak ediyordu. Ayrıca eski karısı oğullarını görmesine izin verecek miydi? Belki artık çocuklarının onu görmek istemediklerini söyleyecekti. Kan-sı onunla çok oyun oynamıştı.

Hâlâ yaralı ve öfkeliydi. "Peki sizin bebeğiniz?" Birden konuyu değiştirdi. "Ağus-tos'ta doğacağını söylemişsiniz. Fazla bir zaman kalmadı." Onun şatoda, doktorların nezaretinde doğum yapma-228

sına izin verirse, herkesin ne kadar şaşıracağını düşündü. Belki de fazla dedikodu olurdu. En iyisi, doktorlardan birini onun kulübesine göndermek olurdu. "Oğlunuzun doğumu kolay oldu mu?"

Bu konuyu onunla konuşmak garipti ama burada, ormanda tek basmaydılar ve ona anlatması ne farkededi? Bunu kim bilebilirdi?

Kimsenin canı yanmadığı ve hiçbir şey tahrip edilmediği sürece, dost olsalar bile kim bilebilirdi? "Hayır, kolay olmadı," diye itiraf etti Sarah. "Phillip beş kiloydu. Çok zor bir doğumdu. Her ikimizi de kocam kurtardı."

"Doktor yok muydu?" Joachim şaşırmış görünüyordu. Düşesin Paris'te özel bir klinikte doğum yapmış olması gerekirdi ama öyle olmadığı anlaşılıyordu.

"Onu burada doğurmak istedim. Savaşın ilan edildiği gün doğdu.

Doktor Varşova'ya gitmişti ve başka da hiç kimse yoktu. Yalnızca William... kocam. Sanırım bu olay onu benden daha çok korkuttu.

Bir noktadan sonra neler olup bittiğini gerçekten bilmiyordum. Çok uzun sürdü ve..." Sarah ona ayrıntıları anlatmadı ama utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Artık önemi yok. Phillip harika bir çocuk."

Sarah onu masumluluğu, dürüstlüğu ve güzelliğiyle duygulandırmıştı.

"Bu kez korkmuyor musunuz?"

Sarah duraladı. Nedenini bilmiyordu ama ona karşı dürüst olmak istiyordu. Ama kim olduğunu, nerede oturduğunu ve nasıl karşılaştıklarını bilmesine rağmen ondan hoşlandığını biliyordu.

Jocahim ona nazik ve dürüstçe davranmıştı. Ve onu korumak için iki kez müdahale etmişti.

"Biraz," diye itiraf etti. "Ama çok değil." Bu kez doğulun daha çabuk, bebeğin de daha küçük olacağını umuyordu.

"Kadınlar bana hep cesur görünmüşlerdir. Kanm da 229

her iki oğlumuzu evde doğurdu. Bu çok güzeldi ama onun için kolay olmuştu."

"Şanslıymış." Sarah gülümsedi.

"Belki bu kez size biraz Alman uzmanlığıyla yardımcı olabiliriz."

Joachim güldü ama Sarah ciddi bir ifadeyle baktı.

"Geçen sefer sezaryen yapmak istediler ama ben istemedim."

"Neden?"

"Bir daha çocuğum olmasını istediğim için."

"Hayranlık verici. Ve de çok cesurca... dediğim gibi, kadınlar erkeklere göre çok daha cesurlar. Eğer erkekler iki kez çocuk doğurmak zorunda olsalardı, dünyada çocuk kalmazdı herhalde."

Sarah güldü ve sonra İngiltere'den söz ettiler. Joachim ona Whitfield'i sordu. Sarah bilinçli bir şekilde kapalı konuştu.

Herhangi bir sır vermek istemiyordu ama Joachim'i ilgilendiren şey, İngiltere'nin ruhu ve gelenekleriydi, İngiltere'ye ait her şeyden gerçekten hoşlanıyordu.

"Aslında gri dönmeliydim," dedi Sarah. "William dönmemi istedi ama ben burada güvencede olacağımızı düşündüm. Fransa'nın Almanlara teslim olacağı hiç aklıma gelmedi."

"Kimse düşünmedi. Hatta her şeyin bu kadar çabuk gelişmesi bizleri bile şaşırttı," diye açıkladı Joachim ve sonra ona, söylememesi gereken bir şey söyledi. Ama ona güveniyordu ve Sarah'ın ona ihanet etmesi olanaksızdı. "Bence burada kalmakla en doğru şeyi yaptın. Sen ve çocukların burada güvencedesiniz."

"Whitfield'de olacağımızdan daha güvencede mi?" Sarah şaşkın bir ifadeyle bakıyordu, çünkü bu garip bir laftı. Onun ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

"Belki Whitfield değil ama İngiltere'den daha güvencede. Eninde sonunda Alman Hava Kuvvetleri tüm gücünü İngiltere üzerine çevirecektir, işte o zaman burada ol-

manız daha güvenceli olur." Sarah bunu merak etti ve daha sonra kulübeye yürürlerken, acaba bana söylememesi gereken bir şeyi mi söyledi diye düşündü, İngilizler. Alman Hava Kuvvetleri'nin planlarını biliyor olmalıydılar. Belki de haklıydı, burada daha güvencede olacaklardı. Ama güvencede olsun ya da olmasın, zaten başka seçeneği yoktu. O burada bir esirdi. Joachim'in esiri.

Onu bir kaç gün boyunca görmedi ve Temmuz'un sonunda bir gün yine ormanda rastladı. Düşünceli ve yorgun görünüyordu ama Sarah ona, kulübenin kapısında belirmeye başlayan yiyecekler için teşekkür edince birden neşelendi, önce çocuk için ağaç çilekleri, sonra hepsi için bir sepet meyva, şatodaki

fırıncıların yaptığı taze ekmekler ve gazete kâğıdına dikkatlice sarılmış bir kilo kahve.

'Teşekkür ederim,' dedi Sarah. "Bunu yapmanıza gerek yok."

Kumandanın onlara bir borcu yoktu. Onlar işgal güçleriydiler.

"Siz açlıktan ölürken ben yemek yiyemem," Aşçısı bir gece önce onun için harika bir turta yapmıştı ve turtanın geri kalanını gece ona götürmeyi planlıyordu ama Sa-rah'a hiçbir şey söylemedi.

Artık adımları yavaşlamıştı ve bir hafta öncesine göre daha da şişmanlamıştı. "ihtiyacınız olan başka bir şey var mı, Sayın Düşes?"

Sarah ona gülümsedi. Joachim ona hep unvanıyla hitap ediyordu.

"Biliyor musun, aslında bana Sarah diyebilirsin." Adının Sarah olduğunu zaten biliyordu. Pasaportunu aldığı anda bunu görmüştü.

Ve ayrıca bir kaç hafta sonra yirmi dört yaşında olacağını da biliyordu. Annesiyle babasının adlarını, New York'taki adreslerini, bazı konular hakkında ne düşündüğünü biliyordu ama onun hakkında bildiği başka bir şey yoktu. Ve onu tanımak için limitsiz bir merak duyuyordu. Sarah'ı itiraf etmek istediğinden de çok düşünmeye başlamıştı. Ama Sarah onunla birlikte yürürken bunların hiçbirinin farkında değildi. Onun yalnızca ilgili bir erkek olduğunu ve buradaki

231

pozisyonuna rağmen ona yardım etmek istediğini anlıyordu.

"Pekala, öyleyse Sarah," dedi dikkatle ve ona gülümsedi. Sarah onun gerçekten çok yakışıldı olduğunu ilk kez farketmişti. Genellikle öylesine ciddi bir görünümü vardı ki, yakışıklılığı farkedilmiyordu.

Ama ormanın daha güneşli bir yerine geldiklerinde, bir an için olduğundan çok daha genç göründü. "Sen Sarah ben de Joachim olacağız. Ama yalnızca beraber olduğumuz zamanlarda." Bunun nedenini her ikisi de biliyordu ve başlarını salladılar. "Benden istediğin başka bir şey var mı?" Joachim samimiydi ama Sarah başını salladı. Phillip için bıraktığı yiyeceklerin dışında ondan hiçbir şey kabul edemezdi. Ama yine de bu ilgisi onu duygulandırdı ve ona gülümsedi.

"Eve gitmek için bir bütet verebilirsin," diye alay etti Sarah. "Buna ne dersin? New York'a ya da İngiltere'ye." Onlar geldiklerinden beri ilk kez birisiyle şaka yapıyordu ve Joachim güldü.

"Keşke bunu yapabilseydim." Joachim'in yüzü birden ciddileşti.

"Sanırım ailen senin için çok endişe duyuyor-dur," dedi, ona gerçekten yardım edebilmeyi isteyerek. "Ve de kocan." Eğer Sarah kendi kansı olup, düşman hatlarının gerisinde olsaydı, mutlaka çılgına dönerdi ama Sarah bunu soğukkanlılıkla karşılıyordu.

Onun bu filozof tavn karşısında çok duygulandı ve uzanıp ona dokunmak istedi ama bunu da

yapamayacağını biliyordu.

"Ben burada olduğum sürece güvencede olacaksın," dedi.

"Teşekkür ederim." Sarah ona gülümsedi ve birden önüne çıkan bir ağaç köküne çarpıp sendeledi. Neredeyse düşüyordu ama Joachim ona yakaladı. Onu güçlü elleriyle tuttu. Sarah kendine çeki düzen verdi ve ona teşekkür etti. Ama bir anlık temasta bile, onun ne kadar sıcak olduğunu, kolundaki ipeksi cildinin ne kadar yumuşak olduğunu ve yüzünü yalayıp geçen saçlarının kokusunu

farketmişti. Sarah sabun ve kocasının sevdiği parfümden kokuyordu. Joachim onun yanında olduğu zaman, kendini eriyip gidecekmiş gibi hissediyordu ve bunu ona söyleyemediği için büyük bir acı duyuyordu.

Onu kulübeye götürdü ve kapının yanında bıraktı. Sonra kendi odasına dönüp bütün gece çalıştı.

Sarah onu bir hafta boyunca görmedi. Tıbbi malzemenin sevkiyatı için, Paris'e gidip büyükelçi Otto Abetz'le görüşmesi gerekiyormuş.

Geri döndüğünde o kadar çok işi vardı ki, yürüyüş yapmaya, hatta hava almaya bile zamanı yoktu. Ve dönüşünden dört gün sonra, Blois'daki malzeme deposunda müthiş bir patlama oldu. Yüzden fazla yaralı getirdiler. Ellerindeki personel bile yetersiz kaldı. Her yer yaralı insanlarla doluydu. Doktorların ikisi de bir hastadan diğerine koşup duruyorlardı. Yemek salonunda küçük bir ameliyathane kurmuşlardı ama adamlardan bazıları öylesine kötü bir şekilde yanmışlardı ki, yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Parçalanan bacaklar, yansı olmayan suratlar. Bu tam anlamıyla dehşet verici bîr katliam sahnesiydi. Joachim ve ekibi odaları dolaşırken, doktorlardan biri gelip, yardım istediğini söyledi. Ona yardımcı olmaları için yerel halkı getirmelerini istiyordu.

"Çevrede tıbbi yeteneği olan kişiler olmalı," diye ısrar etti ama yerel hastane kapalıydı. Doktorlar ve hemşireler de aylar önce askeri hastanelere gitmişler ya da işgalden önce kaçmışlardı. Yalnızca çiftliklerdeki insanlar vardı ki, bunların da çoğu yardım edemeyecek kadar cahildi. "Peki ya şatonun sahibi? O gelir mi?"

Tabu ki Sarah'dan söz ediyordu ve Joachim de onun gelebileceğini söyledi. Sarah insancıl bir kadındı ama aynı zamanda da hamileydi ve oldukça ağırlaşmıştı. Joachim birden onu kormaya başladı.

"Pek emin değilim. Her an doğum yapabilir."

233

"Derhal gelmesini söyle. Ona ihtiyacımız var. Hizmetçisi var mı?"

"Yanında buralı bir kız var."

"İkisi de gelsin," diye emir verdi doktor kibarca ve Joachim'in ondan daha yüksek rütbede olmasına aldırmadan. Bir kaç dakika sonra Joachim adamlarından bazılarını, çiftliklerdeki kadınlarla

konuşmak ve gerekirse zor kullanarak oraya getirmek üzere, çevreye saldı. Kendisi de bir jipe binip, kulübeye gitti. Kapıya hızla vurdu, içeride ışıklar yandı ve bir kaç dakika sonra Sarah sabahlığı içinde kapıda belirdi. Gece boyunca gelen ambulans ve kamyon seslerini duymuştu ama nedenini bilmiyordu. Kapıya vurulduğunu duyunca askerlerin onları almaya geldiklerini sanmıştı oysa kapıyı biraz aralayıp, Joac-him'in yüzünü görünce rahatladı.

"Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Joachim. Üzerinde gömleği vardı ama kravat yoktu. Saçı başı karışmış, yüzü bitkindi.

"Senin yardımına ihtiyacımız var, Sarah, tabii eğer gelirsen. Silah deposunda bir patlama oldu ve çok yaralı var. Başa çıkamıyoruz.

Bize yardım edebilir misin?" Sarah bir an duraladı ve sonra onun gözlerine bakarak başını salladı. Emanuelle'i getirip getiremeyeceğini sordu ama Sarah ona sormak için yukarı çıktığında, kız bebekle birlikte kulübede kalmak istediğini söyledi.

Ve Sarah beş dakika sonra yalnız olarak aşağıya indi.

"Kız nerede?"

"Pek iyi değil. Ayrıca burada kalıp oğluma bakması gerek." Joachim ona başka soru sormadı ve Sarah rengi solmuş mavi bir elbise, düz ayakkabılar ve örgülü saçlarıyla jipe bindi. Ellerini, yüzünü ve kollarını yıkamış, başına temiz bir beyaz eşarp takmıştı. Bu haliyle olduğundan da genç görünüyordu.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Joachim ve ona minnet ve saygıyla baktı. "Gelmek zorunda olmadığını biliyorsun."

234

"Biliyorum. Ama ölüm hep aynıdır, İngiliz ya da Alman farketmez." Savaş hakkında böyle düşünüyordu. Yaptıkları için Almanlardan nefret ediyordu ama yaralı olanlardan ya da ona dürüst davranan Joachim'den nefret edemezdi. Bu davranışıyla onların davasına değil, yalnızca ihtiyaç içinde olanlara yardım etmiş oluyordu. Arabadan indi ve yaralılara yardım etmek üzere içeri koştu.

O gece ameliyathanede saatlerce çalışıp, içi kanla dolu taslan tuttu ve aneztezikle ıslatılmış havluları taşıdı. Ameliyat aletlerini tutup, doktorlara yardım etti. Sabaha kadar yorulmadan çalıştı ve sonra ona yukan çıkıp çıkmayacağını sordular. Yaralı adamlarla dolu yatak odasına çıktığında, birden nerede olduğunu farketti ve garip bir duyguya kapıldı. Yerde şilteler ve döşekler vardı. En azından kırk yaralı yan yana, omuz omuza yatıyorlar, hastabakıcılar onlara basmadan yürüyebilmek için büyük çaba sarfediyorlardı.

Sarah elinden geleni yaptı. Bandaj hazırladı, yaralanı temizledi. Bir zamanlar kendi mutfağı olan yere indiğinde gün ağırmıştı. Yanm düzine hastabakıcı yemek yiyordu. O içeri girince bazı askerler ve iki kadın ona bakıp Almanca bir şeyler konuştular. Elbisesi, elleri ve hatta yüzü genç erkeklerin kanıyla kaplıydı. Saçları yüzüne yapışmıştı ama bunun farkında değil gibiydi. Ve sonra hastabakıcılardan biri ona bir şey söyledi. Ne söylediklerini anlaması mümkün değildi ama seslerinin tonundaki saygıdan

ona teşekkür ettiklerini anlamıştı. Başını salladı ve ona uzattıkları bir fincan kahveyi alıp gülümsedi. Kadınlardan biri kamını işaret etti ve iyi olup olmadığını sordu. Sarah başını salladı ve masanın başına oturup kahvesini yudumladı. İşte o zaman yorgunluğunu hissetti. Saatlerdir ne kendini nede bebeğini düşünmüştü.

Az sonra Joachim görüldü ve ofisine gelmesini söyledi. Sarah onu takip etti ve odaya girdiğinde yine bir garip

235

oldu. Masa ve perdeler bile aynıydı. Burası William'in en sevdiği odaydı ve değişen tek şey, orada yaşayan kişiydi.

Joachim oturması için işaret etti. Sarah, kocasıyla uzun ve tatlı sohbetler yaptığı o tanıdık koltuğa oturup, ayaklarını altına almak istedi ama bunun yerine kibarca koltuğa ilişti ve bu odada artık bir yabancı olduğunu kendine hatırlatarak, kahvesini yudumladı. .

"Dün gece yaptıkların için teşekkür ederim. Senin için fazla yorucu olmasından korkuyordum." Joachim ona endişeli gözlerle baktı. Bir gece önce onun çılgınca yaşam kurtarmaya çalıştığını ya da gözleri yaşlı bir şekilde ölümlerin gözlerini kapadığını görmüştü. "Çok yorulmuş olmalısın."

"Yorgunum." Sarah gülümsedi ama gözleri hâlâ üzgündü. Bir sürü genç çocuğu kaybetmişlerdi. Ve ne için? Hele bir tanesini, Phillip'i salladığı gibi kollarında sallamıştı ve bu çocuk karnındaki bir yaradan dolayı kollarında ölmüştü. Onu kurtarmak için hiçbir şey yapamamıştı.

"Teşekkür ederim, Sarah. Şimdi seni evine götüre-yim. Sanırım en kötü bölümü bitti."

"Bitti mi?" diye sordu Sarah şaşkınlık içinde. "Savaş bitti mi?"

"Yani şimdilik demek istemiştin," dedi Joachim. Kendi görüşleri de Sarah'ınkilerden farksızdı ama bu görüşlerini onun kadar rahat belirtmiyordu.

"Ne farkeder ki?" diye sordu Sarah, kahve fincanını William'in masasının üzerine bırakarak. Kendi porselenlerini kullandıklarını farketmişti. "Bugün, yann ya da önümüzdeki hafta bir başka yerde aynı şeyler yaşanacak, öyle değil mi?" Gözleri yaşla dolmuştu.

Alman bile olsalar ölen çocukları unutamıyordu.

"Evet, öyle," dedi Joachim üzüntülü bir tonla, "Her şey sona erece kadar öyle olacak."

"Ne kadar anlamsız," dedi Sarah, pencereye yürüyüp, o tanıdık manzaraya bakarak. Her şey yanıltıcı bir şekil-236

de sakın görünüyordu. Ve Joachim de yavaşça arkasından gelip, onun yanında durdu.

"Anlamsız... ve sacına... ve yanlış... ama şu anda bunu değiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Sen dünyaya yeni bir yaşam getiriyorsun, biz ise ölüm ve yıkım. Bu müthiş bir çelişki, Sarah ama

ben çaresizim." Nedenini bilmiyordu ama Sarah birden onun için üzüldü. Yaptıklarına inanmayan bir erkekti o. Hiç değilse William yaptığı şeyin doğru olduğunu bilme rahatlığına sahipti.

Ama Joachim'in o şansı yoktu. Uzanıp ona dokunmak ve her şeyin düzeleceğini, bir gün affedileceğini söylemek istedi.

"Üzgünüm," dedi ve kapıya doğru yürüdü Sarah. "Uzun bir geceydi. Bunları söylememek gerekirdi. Senin bir suçun yok ki."

Durdu ve uzun bir an ona baktı. Joachim yine ona yakın olmak istedi ama söyledikleri onu çok duygulandırmıştı.

"Bu bazen fazla rahatlatmıyor," dedi Joachim, hâlâ ona bakarak.

Sarah şimdi çok yorgun görünüyordu. Biran önce dinlenmesi gerekiyordu yoksa bebek erken doğabilirdi. Onu yardıma çağırdığı için kendini hâlâ suçlu hissediyordu ama harika bir iş başarmıştı ve doktorlar ona müteşekkirdiler.

Joachim onu eve götürdü. O sırada Emanuelle, Phil-lip'le birlikte aşağıya indi. Joachim giderken kızcağız Sa-rah'a baktı ve onun ne kadar yorgun olduğunu görüp, yardım etmeye gitmediği için kendini suçlu hissetti.

Sarah eski bir sandalyeye otururken, "Üzgünüm," diye fısıldadı Emanuelle. "Oraya gelemedim... onlar Alman."

"Anlıyorum," dedi Sarah, bunun kendisi için neden önemli olmadığını düşünerek ama önemli değildi işte. Onlar çocuktular, bir kaç tane adam vardı... yani insandılar... Ama az sonra Henri kulübeye geldiğinde daha iyi anladı. Henri ablasına baktı ve sonra Sarah'ın anlamadığı bir şeyler konuştular. Henri başını salladı ve sonra Sarah onun bandajla sarı elini gördü.

"Henri, eline ne oldu?" diye sordu, sakin bir tonla.

237

"Hiçbir şey, Madam. Babama odun kesmesi için yardım ederken oldu."

"Neden odun kesiyordunuz?" diye sordu Sarah. Hava ateş yakmayı gerektirmeyecek kadar sıcaktı ama Henri bunu biliyordu.

"Oh, köpeğimiz için kulübe yapacaktık," dedi ama Sarah onların köpeği olmadığını da biliyordu.- işte o zaman her şeyi net bir şekilde anladı. Silah deposundaki patlama bir kaza değildi. Henri oraya gitmişti.

O gece yatmaya hazırlanırlarken, Emanuelle'e baktı. "Bir şey söylemek zorunda değilsin... ama Henriye dikkatli olmasını söylemeni istiyorum. O daha bir çocuk. Onu yakalarlarsa öldürürler."

"Biliyorum, Madam," dedi Emanuelle, kardeşi için endişe duyarak.

"Bunu ona söyledim. Ailem hiçbir şey bilmiyor. Romorantin'de bir grup var..." Ama Sarah onu susturdu.

"Bana anlatma, Emanuelle. Ben bilmek istemiyorum. Yanlışıklıkla da olsa kimseyi tehlikeye sokmak istemiyorum. Yalnızca ona dikkatli olmasını söyle."

Emanuelle başını salladı ve ikisi de yatmak üzere odalarına gittiler ama Sarah o gece uzun süre uyanık kalıp Henri'yi ve neden olduğu katliamı düşündü. Bacakları ve yüzleri olmayan o çocukları ve çabucak sona eren yaşamları düşündü. Acaba kendisinin ve arkadaşlarının ne yaptığının farkında mıydı, yoksa bundan gurur mu duyuyordu? Yaptığı şey, resmi açıdan vatanperverlik sayılıyordu ama Sarah için öyle değildi. Onun gözünde bu bir cinayetti. Ama yine de Almanların Henri'yi yakalamamaları ve canını yakmamaları için dua etti.

Joachim haklıydı. Savaş çok çirkindi. Kötü bir zamanda yaşıyorlardı. Bunları düşünürken elini karnının üzerine koydu ve bebek bir tekme attı. Bu ona dünyada ve yaşamda hâlâ umut ve dürüstlük olduğunu hatırlattı. Ve de William'in varlığını.

a*

238

ARAH bundan sonra Joac-him'i neredeyse her gün gördü. Ama bu planlanmış bir görüşme değildi. Yalnızca Joachim onun hangi saatlerde yürüyüşe çıktığını biliyor ve sanki tesadüfmüş gibi ona katılıyordu. Artık giderek daha yavaş yürüyorlar, bazen nehir kenarına, bazen de çiftliğe gidiyorlardı. Ve Joachim onu yavaş

yavaş tanımaya başlamıştı. Phillip'i de tanımaya çalışıyordu ama çocuk, o yaştayken kendi oğlunun da olduğu gibi, ürkek ve çekingendi. Yine de Joachim ona inanılmaz bir ilgi gösteriyordu.

Tabu bu iş Emanuelle'ln hiç hoşuna gitmiyordu çünkü o. Alman olan hiçbir şey ya da hiç bir kimseden hoşlanmazdı.

Ama Sarah onun dürüst bir erkek olduğunu biliyordu. Tabu ki Emanuelle'den daha kültürlü*ve bilgiliydi ama Almanlara karşı ondan daha fazla sempati duyduğu da söylenemezdi. Sarah bazen gülüyor bazen de susuyordu ve Joachim onun böyle zamanlarda kocasını düşündüğünü biliyordu.

Onun için zor anlar olduğunun farkındaydı. Doğum günü geldi ve geçti. William ya da ailesinden hiç haber

239

alamadı. Sevdiği herkesten, kendi ailesinden, ablasından ve kocasından uzaktaydı. Yanında bir tek oğlu ve doğacak çocuğu vardı.

Ama Joachim doğum gününde ona, Oxford'dayken kendisi için çok önem taşıyan ve yanında getirdiği bir kaç özel şeyden biri olan bir kitap armağan etti.

Bu, Rupert Brooke'un şiirlerinden ohişan bir kitaptı ve Sarah armağana bayıldı. Ama onun için mutlu bir doğum günü değildi.

Kalbi savaş haberleri ve İngiltere'nin bombalanmasıyla doluydu.

Ağustos'un on beşinde Londra bombalanmaya başlamıştı ve orada yaşayan tanıdıklarını, dostlarını, William'in akrabalarını ve çocukları düşünmek onu çok üzüyordu. Joachim bunun ergeç olacağını söylemişti ama Sarah bu kadar çabuk ya da bu denli yıkıcı olacağını hiç aklına getirmemişti. Londra yerle bir ediliyordu.

"Sana söylemişim," dedi Joachim. "Burada daha güvencedesin.

Özellikle şimdi, Sarah." Joachim onun yoldaki bir engeli geçmesine yardım etti ve bir süre sonra büyük bir kayanın üzerine oturdular.

Joachim, savaştan ve onu üzecek şeylerden söz etmemenin daha tyl olacağını biliyordu.

Ona çocukluğunda İsviçre'ye yaptığı ziyaretlerden ve kardeşinin şakalarından söz etti. Çok garipti ama kardeşi tıpkı Sarah'ın çocuğuna benziyordu. Phillip yeni yürümeye başlamıştı. San bukleli saçlı ve büyük mavi gözlü bu çocuk, annesi ya da Emanuelle'in yanında olduğu zamanlarda müthiş yaramazdı.

"Neden bir daha evlenmedin?" diye sordu Sarah ona bir öğleden sonra otururlarken. Bebek o kadar aşağıya inmişti ki artık zorlukla hareket edebiliyordu ama Joac-him'le yaptığı yürüyüşler hoşuna gidiyor ve bunu sona erdirmek istemiyordu. Onunla konuşmak rahatlatıcıydı ve farkında olmadan onun varlığına alışmıştı.

"Bir başkasına aşık olmadım," dedi Joachim gülerek 240

ve "Şimdiye kadar" demek isteyerek. Ama bunu söylemedi. "Bunu söylemek belki hoş değil ama ilk kanma da aşık olduğumdan emin değildim. Çok gençtik ve çocukluğumuz beraber geçmişti. Sanırım bizden beklenileni yapıp evlendik." Sarah gülümsedi. Kendini onun yanında öylesine rahat hissediyordu ki, sır saklamaya gerek duymadı.

"Ben de ilk kocama aşık değildim," diye itiraf etti ve Joachim ona şaşkın gözlerle baktı. Sarah'ın onu hep şaşırtan yönleri vardı. Onun bu kadar güçlü, adil ve kocasına sadık olmasına hayranlık duyuyordu.

"Daha önce evlendin mi?" Gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Bir yıl süreyle. Ben de, sen ve karın gibi, hayatım boyunca tanıdığım biriyle evlendim. Çok kötüydü. Hiç ev-lenmemeliydik.

Boşandığım zaman bundan o kadar çok utanç duydum ki, bir yıl boyunca inzivaya çekildim. Daha sonra ailem beni Avrupa'ya götürdü ve William'la orada tanıştım." Şimdi bunlan anlatmak ona kolay geliyordu ama o zamanlan yaşamak hiç de kolay olmamıştı.

"Bir süre için karanlık günler yaşadım ama William'la herşey çok farklı."

"Harika bir erkek olmalı," dedi Joachim üzümlere. "Evet, öyledir."

Ben de çok şanslı bir kadınımlım." "O da şanslı." Joachim onun kalkmasına yardım etti ve sonra çiftliğe kadar yürüyüp geri döndüler. Ama ertesi gün Sarah yürüyüşe çıkamadı ve Joachim onunla birlikte parkta oturdu. Sarah eskisinden daha sessiz ve düşünceliydi. Ama daha ertesi gün keyfi yerindeydi ve nehir kenanna kadar yürümek için ısrar etti.

"Biliyor musun, bazen beni endişelendiriyorsun," dedi Joachim yürürlerken. Bugün Sarah'ın adımları daha canlıydı ve neşeliydi.

"Neden?" Sarah şaşırmişti. Alman İşgal Güçleri Ku-roandanı'nın onun için endişelenmesi garip bir şeydi ama

— F. 16

241

atık onunla dost olduklarını hissediyordu. Ciddi, nazik ve dürüst bir erkekti ve ondan hoşlanıyordu.

"Çok fazla iş yapıyorsun. Omuzlarına fazla yük alıyorsun," Joachim şatonun büyük bir bölümünün Sarah tarafından restore edildiğini öğrenmişti ve buna şaşırıyor-du. Sarah bir gün ona odaları gezdirmiş ve Joachim onun yaptığı işin inceliği karşısında şoke olmuş, gözlerine inanamamıştı. Ve Sarah daha sonra da ahırları göstermişti.

"Eğer benim karım olsaydın, bunları yapmana izin vermezdim,"

dedi Joachim ve Sarah güldü.

Joachim, William'i kıskanıyordu ama yine de Sarah gibi birini tanımaktan çok mutluydu. O gün uzun bir süre kapının önünde oyalandılar ve ayrılırlarken, Sarah ilk kez olarak elini ona uzattı ve teşekkür etti.

Bu jest onu hem şaşırtmış hem de içini ısıtmıştı ama farkında değilmiş gibi davrandı. "Ne için?"

"Benimle birlikte yürümeye zaman ayırdığın ve benimle konuştuğun için." Onunla konuşmak, Sarah için gerçekten de çok önem taşımaya başlamıştı.

"Seni görmek hoşuma gidiyor... belki sandığından da fazla," dedi Joachim ve Sarah ne cevap vereceğini bilemediği için başını öte yana çevirdi. "Belki de burada birlikte olduğumuz için şanslıyız. Bir tür kısmet... yüksek bir kader, Eğer burada olmasaydın, bu savaş

benim için çok daha kötü olurdu, Sarah." İşin doğrusu, Joachim kendini yıllardır bu kadar mutlu hissetmemişti ve onu korkutan tek şey, Sarah'ı sevdiğini bilmesi, bir gün onu terketmek zorunda olması ve Sarah'm da onun hissettiklerini bilmeden William'a dönecek olmasıydı. "Teşekkür ederim," dedi, onun yüzüne, saçına, kollarına dokunmayı arzularak ama o askerleri kadar cesur ya da aptal

değildi.

"öyleyse yarın görüşmek üzere," dedi Sarah.

Ama ertesi gün Sarah gelmedi ve Joachim endişe duymaya başladı.

Acaba hasta mı diye düşünerek akşam olana kadar bekledi sonra kulübeye gitti. Bütün ışıklar

242

yanıyordu ve Emanuelle mutfaktaydı. Pencerelelerden birinin camına vurdu, Emanuelle asık bir suratla kapıya geldi. Phillip kucağındaydı.

"Sayın Düşes hasta mı?" diye sordu, Fransızca olarak ve Emanuelle başını salladı. Kız biraz duraladı ve sonra ona söylemeye karar verdi. Kendisi ormrı için ne düşünürse düşünsün, Sarah'm ondan hoşlandığını biliyordu. Arna bu konuda ona hiçbir şey sormamıştı.

Aralarında karşılıklı bir saygı vardı.

"Doğum yapıyor." Ama. kızın gözlerinde başka bir şey daha vardı.

Hafif bir korku. İşte o anda Sarah'm daha önceki doğum hakkında söylediklerini hatırladı.

"İyi gidiyor rnu?" diye sordu Joachim, kızın gözlerini arayarak.

Emanuelle duraladı ve sonra başsm salladı. Jo-achim rahatlamıştı, çünkü bütün hemşireler ve iki doktor Paris'te bir konferansa gitmişlerdi. Şu anda ellerinde acil hasta olmadığı için, iki hastabakıcıyla idare ediyorlardı. "İyi olduğundan emin misin?"

diye üsteledi.

"Evet, eminim," dedi Emanuelle. "Geçen sefer de yanındaydım."

Joachim ona, Sarah'a iyi dileklerini iletmesini söyledi ve onun çektiği acıyı, doğacak bebeği düşünerek ordan ayrıldı. Bu bebeğin kendisinden olmasını ne kadar çok isterdi.

William'rn çalışma odasına gitti ve uzun bir süre oturdu. Sarah'ın bulmuş olduğu fotoğrafını çıkardı. Sarah Whitfield William'm yanında duruyor ve birinin söylediği bir şeye gülüyordu. Güzel bir çift oluşturuyorlardı. Fotoğrafi çekmeceye koydu ve kendine bir brandy hazırlayıp bir dikişte içti. O sırada nöbetteki adamlardan biri yanma geldi.

"Sizi görmek isteyen biri var, efendim." Saat on birdi ve yatmaya hazırlanıyordu. Dışarı çıktı ve koridorda Emanuelle'i görünce şaşırdı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu hemen, Sarah için 243

endişelenerek. Emanuelle ellerini sallayarak hızlı hızlı anlatmaya başladı.

"Durumu iyi değil. Bebek gelmiyor. Geçen sefer... Sayın Dük her şeyi yapmıştı... ona bağırdı... saatler sürdü... ben kamına bastırdım.. ve nihayet Dük bebeği çevirmek zorunda kaldı..."

Neden doktorları burada tutmamıştı sanki? Sarah'ın bundan önceki doğumunun çok zor olduğunu biliyordu ama doktorlar Paris'e giderken bu hiç aklına gelmemişti. Ceketini kaptı ve Emanuelle'le birlikte dışarı çıktı. Şimdiye kadar hiç çocuk doğurtmamıştı ama onlara yardım edebilecek başka kimse yoktu. Ayrıca kentte de hiç doktor olmadığını biliyordu. Zaten aylardan beri yoktular.

Yardıma gönderebileceği kimse yoktu.

Kulübeye vardıklarında bütün ışıklar hâlâ yanıyordu. Yukarı çıktığında, Phillip'in kendi odasında mışıl mışıl uyumakta olduğunu gördü. Ve az sonra Sarah'ı gördüğü anda, Emanuelle'in ne demek istediğini anladı. Sarah sancılar içindeydi ve kızın dediğine göre, sabahtan beri bu durumdaydı. Başlayalı on altı saat olmuştu.

"Sarah," dedi yumuşak bir sesle, yatağın yanındaki sandalyeye oturarak. "Ben Joachim. Üzgünüm, yardım için ancak ben gelebildim çünkü başka kimse yok." Sarah başını salladı. Orada olduğunu farkındaydı ama bunu umursamıyor gibiydi. Uzandı ve onun elini tuttu. Sancı yine geldiğinde ağlamaya başladı.

"Çok kötü... geçen seferkinden daha kötü., dayanamıyorum..."

William..."

"Dayanabilirsin. Ben sana yardım edeceğim." Joachim son derece sakin bir tonla konuştu ve Emanuelle havlu getirmek için odadan çıktı. "Bebek gelmeye başladı mı?" diye sordu ona bakarak.

"Sanmıyorum... ben..." Joachim'in iki eline birden sarıldı ve sıkılmaya başladı. "Oh, Tanrım... oh, ben... Joachim! Beni bırakma!" Adını ilk kez olarak söylüyordu. Jo-244

[achim onu kollannın arasına alıp, ne kadar çok sevdiğini söylemek istedi.

"Sarah lütfen., bana yardım etmen gerek... her şey düzelecek."

Emanuelle'e döndü ve sancı geldikçe bacak-

ı lannı ayınp, omuzlarını tutmasını söyledi. Sarah önceleri

• ona çılgınca direndi ama sesi sakin ve güçlüydü ve ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu. Bir saat kadar sonra bebeğin başı gelmeye başladı ve Sarah'ın kanaması geçen seferki kadar çok değildi. Çocuğun büyük olduğu belliydi

,; ve çıkması biraz uzun sürecekti ama Joachim sonuna kadar orada kalıp, ona yardım etmekte kararlıydı. Çocuğun kafası dışarı çıktığında neredeyse sabah olmuştu. Buruşuk suratlı bebek, Phillip'in yaptığı gibi nefes almadı ve oda birden sessizliğe büründü. Emanuelle bunun ne anlama geldiğini sorarmışçasına, endişeyle ona baktı. Jo-achim çocuğa baktı ve Sarah'a döndü.

"Sarah, çocuğu dışarı itmelisin!" diye bağırdı, bebeğin morarmaya başlayan yüzüne bakarak. "Haydi it... Şimdi, Sarah, it!" diye emretti, tam bir asker gibi. Ve bir önceki doğumda Emanuelle'in yaptığı gibi, Sarah'ın karnına bastırmaya başladı. Bebek yavaş

yavaş dışarı çıktı ve cansız bir şekilde Sarah'ın bacaklarının arasında kaldı.

"Öldü! Tanım, bebek öldü!" diye bağırdı Sarah. Joachim hâlâ annesine bağlı olan bebeği ellerine aldı. Bebek kızdı. Onun sırtını okşayıp, masaj yaparken hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Joachim onun tabanlarına vurdu, salladı ve baş aşağıya çevirdi. Birden bebeğin ağzından büyük bir balgam çıktı ve minik kız inanılmaz bir çığlık attı. Joachim'in her yeri kana bulanmıştı ama yaşamın güzelliği karşısında ağlıyordu. Sonra kordonu kesü ve bebeği gülümseyerek Sarah'a verdi. Bebeğin babası bile olsa, Sarah'ı bundan daha fazla sevemeyeceğini düşündü.

"Kızın," dedi ve bebeği yavaşça Sarah'ın yanına bırak-u- Sonra ellerini yıkamaya gitti. Az sonra yine Sarah'ın 245

başucundaydı. Sarah ona elini uzatı. Elini kendi elleri arasına alıp öperken hâlâ ağlıyordu.

"Joachim, onu sen kurtardın." Gözleri buluştu. Joachim bu yaşam armağanını onunla paylaşmanın gücünü hissetti.

"Hayır, ben kurtarmadım," diye itiraz etti. "Ben yalnızca elimden geleni yaptım. Ama kararı veçen Tann'ydı. Kararlar hep o verir."

Sonra pembe, yuvarlak ve yumuşak bebeğe bakı. Güzel bir kızdı ve saçlarının dışında tıpkı Sarah'a benziyordu. "Çok güzel bir kız."

"Evet, öyle."

"Ona ne ad vereceksin?"

"Elizabeth Annabelle Whitfield." Buna WilHam'la birlikte karar vermişlerdi. Sakin bir şekilde uyumakta olan kızma bakıp, bunun ona çok uygun bir ad olacağını düşündü.

Joachim az sonra oradan ayrıldı ve öğleden-sonra yine geldi.

Phillip hayranlık içinde bebeğe bakıyordu.

Joachim çiçekler, çikolatalı pasta, bir kilo seker ve bir kilo kahve getirdi. Sarah yatağın içinde oturmuştu ve bir gece önce çektiklerine göre, son derece iyi görünüyordu. Ama bu seferki doğum daha kolay olmuştu ve bebek "yalnızca" dört buçuk kiloydu. Emanuelle bebeğin kilosunu söylediğinde hepsi birden güldüler. Joachim'in sayesinde, büyük bir trajediden kurtulmuşlardı. Emanuelle bile ona iyi davranıyordu. Ve Sarah ona baktığında, hayatlarında ne olursa olsun, ona her zaman minnet duyacağını ve bebeğini kurtardığını asla unutmayacağını biliyordu.

"Taptıklarını asla unutmayacağını," diye fısıldadı Joachim'e, onun elini tutarak. O sabah aralarında yadsına-mayacak bir bağ

oluşmuştu.

"Sana söyledim. Ona dokunan Tann'nın eliydi."

"Ama sen oradaydın... o kadar korkmuşum ki...." O anı hatırlayınca gözleri yaşla doldu. Eğer bebek ölmüş olsaydı onu doğuramazdı. Ama Joachirn onu kurtarmıştı.

246

"Ben de çok korktum," diye itiraf etti Joachim. "Hepimizin şansı varmış." Sonra ona gülümsedi. "Komik ama, biraz kızkardeşime benziyor."

"Benimkine de," dedi Sarah ve güldü. Birer fincan çay içtiler.

Joachim bir şişe de şampanya getirmişti. Kadehini Sarah ve Lady Elizabeth Annabelle Whitfield'in şerefine kaldırdı.

Sonunda Joachim gitmek üzere kalktı. "Şimdi uyumaksın." Ve eğilip onun başım öptü. Dudakları onun saçlarına değdi ve bir an için gözlerini kapadı. "Uyu, sevgilim," diye fısıldadı ama Sarah uyumuştü bue. Onun söylediğini uzaktan duymuştu ve rüyasında William'i görüyordu.

247

J 5

RTESÎ yaza kadar sürekli bombardıman altında kalan Londra yıkılmıştı ama ingiliz ruhu yerinde duruyordu. O zamana kadar William'dan yalnızca iki mektup almıştı ve bunlar da ancak Direniş'e ait bazı kanallardan gelebilmişti. William iyi olduğunu söylüyor ve onu Fransa dışına çıkarmadığı için kendini suçluyordu.

Sarah'ın mektubunu aldıktan sonra yazdığı ikinci mektupta, Elizabeth'in doğumuna çok sevindiğini bildiriyordu. Ama onların hâlâ Fransa'da olduklarını bilip, onlara ulaşamamak onu kahrediyordu. Fransa'ya ka-| çak olarak girebilmek için sayısız girişimde bulunduğunuf ama Savaş Bürosu'nun buna karşı çıktığına ona anlatmadı. Ve şu an için Sarah'ı Fransa dışına çıkarmanın da yolu yoktu. Ama dayanması gerektiğini ve savaşın yakında biteceğini söylüyordu. Oysa o sonbahar yazdığı üçüncü mektubundaki haberler Sarah'ı neredeyse öldürüyordu. William bunu yazmak zorundaydı, çünkü bu haberi başka kanaldan öğrenebileceğinden korkuyordu. Sarah'a ulaşamayacaklarını bildiği için ablası Jane kendisine yazmıştı. Annesi ve babası Southampton'da bir tekne ka-248

zasında ölmüşlerdi. Bir dostlarının yatıyla gezerlerken büyük bir fırtına çıkmıştı. Yat batmış ve Sahil Koruma onlara erişene kadar teknede bulunan herkes boğulmuştu.

Sarah bu haberi duyduğunda büyük bir acıya kapıldı ve bir hafta boyunca Joachim'le konuşmadı. Bu arada Joachim de kızkardeşinin Mannheim bombardımanında öldüğünü öğrenmişti. İkisinin de kaybı büyüktü ama ailesinin ölümü Sarah'ı tam anlamıyla çökertmişti.

Bundan sonraki haberler giderek kötüleştü. Pearl Harbour baskını dünyada büyük bir dehşet yarattı.

"Tanrım, bu ne demek oluyor, Joachim?" Bu haberi ona Joachim vermişti. Milliyetleri ne olursa olsun artık arkadaşları ve Elizabeth'in hayatını kurtardığını Sarah asla unutmuyordu.

Joachim onlara yiyecek ve bazı şeyler getirmeye devam etti ve her zaman yanlarında oldu. Phillip bronşit olduğunda, ona ilaç getirdi.

Ama şimdi bu haber her şeyi değiştiriyordu. Kendileri için değil ama tüm dünya için. Gün sona ermeden, Amerika, Japonlara ve Almanlara savaş ilan etti. Bu direkt olarak kendisini etkileyen bir durum değildi çünkü teknik açıdan hâlâ Joac-him'im esiri sayılıyordu. Ama Amerika'nın saldırıya uğradığını düşünmek insanı korkutuyordu. Ya sırada New York varsa? Peter'ı, Jane'i ve çocuklarını düşündü. Onların yanında olup, ailelerinin yasını birlikte tutamamak ne kötüydü.

"Bu bir sürü şeyi değiştirebilir," dedi Joachim, mutfakta otururlarken. Adamlarından bazıları arasına Sarah'ı görmeye geldiğini biliyordu ama bu konuda fazla bir şey bilmiyorlardı.

Onlar için Sarah hoş bir kadındı ama aynı zamanda da şatonun sahibesiydi ve son derece asil biriydi. Oysa Joachim için çok değerliydi. "Sanırım kısa bir süre sonra bizi de ilgilendirecektir,"

dedi. Ve tabii ki hak-hydı. Savaş başlıyor, Londra'nın bombalanması devam ediyordu.

249

i

Sarah iki ay sonra eniştesinin Pasifik'te olduğunu, Jane'in de çocuklarla birlikte Long Island'daki evde kaldığını öğrendi. Artık bu evin onlara ait olduğunu düşünmek ona garip geliyordu. Hem Long Island hem de New York'taki ev Jane ve kendisine aitti.

Kendini onlardan çok uzakta hissediyor ve üzülüyordu.

Ama ilkbaharda aldığı habere hiç hazırlıklı değildi. Phillip on sekiz aylıktı ve Joachim'nin deyimiyle, mucize bebek Elizabeth ise yedi aylıktı ve dört dişi çıkmıştı. Elizabeth sürekli olarak mutluydu.

Gülüyor, kendince şarkı söylüyor ve Sarah' her gördüğünde çığlıklar atıp, boynuna sarılıyordu. Phillip de onu çok seviyordu.

Onu hep öpüyor, tutmaya çalışıyor ve "benim bebeğim" diyor.

Emanuelle bir mektup getirdiğinde, Elizabeth annesinin kucağındaydı. Mektup Karaipler'den atılmıştı.

"Bu nasıl eline geçti?" diye sordu Sarah ama sonra sustu. Emanuelle ve Henri'nin ve hatta onların ailelerinin hayatları hakkında bilmediği çok şey vardı. Otelde bir takım kişilerin saklandığını duymuş hatta bir keresinde bir hafta süreyle birini saklamaları için çiftlik yakınındaki barakayı kullanmalarına bile izin vermişti. Daha da kötüsü, Emanuelle, Almanlarla yakın ilişki içinde olan belediye reisinin oğluna karşı romantik bir ilgi duymaya başlamıştı. Ve Sarah bu ilginin romantik olmaktan çok politik olduğunu hissediyordu. Aşk hayatına başlamak için ne üzücü bir yoldu bu.

Bir keresinde onunla konuşmaya çalışmıştı ama kız kapalı kutu gibiydi. Gerekeceği sürece Sarah'ı Direniş'le ilgili işlerine karıştırmak istemiyordu. Ama şimdi bir mektup getirmişti ve bu mektup Windsor Dükü'nden geliyordu. Acaba ona neden yazma, gereği duymuşlardı? Şimdiye kadar hiç yazmamışlardı. Oysa Emanuelle'in ailesini otelde sakladıkları radyodan onun Bahama valisi olduğunu öğrenmişti. Hükümet Almanların eline esir düşebileceğinden korkarak onu uzaklaştır-250

mayı daha uygun görmüştü. Çünkü Almanlara olan sempatisi İngiltere'de herkes tarafından biliniyordu.

Mektup, Wallis'in de katıldığı sıcak bir kutlamayla başlıyordu.

Daha sonra ise, William'm hareket sırasında kaybolduğunu bildirmekten üzüntü duyduğunu yazmıştı. William esir düşmüş

olabilirdi ama bundan emin değillerdi. Sarah gözleri yaşlı bir şekilde mektubu okurken bir tek şeyden emindi, o da William'm kaybolduğu gerçeğiydi. Windsor Dükü olayın nasıl gerçekleştiğini ayrıntılı bir şekilde anlatıp, kuzeninin akıllıca ve cesur bir şekilde davrandığından emin olduğunu belirtiyordu. Paraşütle atarken ölmüş ya da kurtulmuş olabilirdi. Ama bu görevi William kendisi istemiş. Savaş Bürosu'ndakilerin tüm itirazlarına rağmen gönüllü olarak gitmişti.

"William çok inatçı bir adamdı ve korkarım bu hepimiz için pahalıya mal oldu..." Mektup devam ediyordu. 'Tabii en çok da senin için. Cesur olmalı, Tann'ya inanmalısın. Belki kurtulmuş, belki de Yaraticımız'm katına kavuşmuştur, iyi olduğunu umar, sana ve çocuklara en derin sevgilerimizi yollarız.' Sarah elindeki mektuba baktı ve bir daha okuyup, hıçkırmaya başladı. Onu izleyen Emanuelle haberlerin iyi olmadığını anlamıştı. Zaten mektubu getirdiğinde bir terslik olduğunu hissetmiş ve ne söyleyeceğini bilemeden, Elizabeth!' alıp hemen odadan çıkmıştı.

Bir kaç dakika sonra döndüğünde, Sarah'ı mutfak masasının başında ağlar bulmuştu.

"Oh, madam..." Bebeği yere bıraktı ve perişan olmuş kadına sarıldı.

'Yoksa Sayın Dük'le mi ilgili?' diye sordu ve Sarah başını sallayıp, gözlerini yukankaldırdı.

'William kaybolmuş... esir düşmüş olabileceğini... ya da ölmüş

olabileceğini düşünüyorlar... bilmiyorlar... Mektup kuzeninden geliyor.'

"Oh, zavallı madam... ölmüş olamaz... Buna inanmayın!"

Sarah neye inanacağını bilmeden başını salladı. Ama 251

William'siz bir dünyada yaşamayacağını biliyordu. Ama William onun çocukları ve kendisi için yaşamasını isterdi. Oturduğu yerde uzun bir süre ağladı ve sonra ormanda yürüyüşe çıktı. Joachim bu kez onu görmedi. Sarah onun akşam yemeğinde olduğunu biliyordu. Zaten yalnız kalmak istiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

Karanlıkta bir kütüğün üzerine oturdu ve gözlerini kazağının koluna silerek ağladı. Onsuz yaşamaya

nasil katlanacakti? Hayat nasil bu kadar acimasiz olabilirdi? Neden onu bu kadar tehlikeli bir goreve gondermislerdi? David'i Bahama adalarina gondermislerdi.

Neden William'i da daha guvenli bir yere gondermemislerdi?

Olanlari dusunmeye bile korkuyordu. Ormanda saatlerce tek basina oturup, dusunmeye, dua etmeye ve William'dan bir ses duymaya calisti. Ama hicbir sey duymadi. Satoya ilk geldiklerinde paylastiklari ve Phillip'e hamile kaldigi yatagin uzerinde yatarken her tarafi uyusmus gibiydi. Ve birden William'in sag oldugunu dusunmeye basladi. Bundan emindi. Onu nasil, nerede ve ne zaman gorecegini bilmiyordu ama bugun goreceginden emindi.

Sanki Tann ona bir isaret vermis gibiydi. Oylesine guclu bir isaretti ki, buna karshi cikamazdi. Artik emindi. Ertesi sabah uyandiginda kendini daha iyi hissediyordu ve William'in Almanlar tarafından oldurulmediğine ve yasadigina kesinlikle inanliyordu.

Bunu daha sonra Joachim'e de soyledi. Joachim onu sessizce dinledi ama Sarah'in bu dinsel inancından fazla etkilenmedi.

"Çok ciddiym, Joachim... bu gücü hissettim., onun sağ olduğundan eminim. Bunu biliyorum." Sarah büyük inançla konuşuyordu ve Joachim ona bundan şüphe duyduğunu ya da esir düşenlerin çok az bir bölümünün kurtulabildiğini söylemek istemedi.

"Belki haklısın," dedi sessizce, "ama yanılıyor olma olasılığına da hazırlıklı olmalısın, Sarah." Onun, Willi-am'ın kayıp ya da ölü olduğu gerçeğini kabullenmesi ge-252

rekiyordu. Şu anda bir dul olma olasılığı daha fazlaydı. Henüz bunu zorla kabul ettirmek istemiyordu ama o gece her ne hissetmiş

olursa olsun, er geç bunu kabullenmek zorunda kalacaktı.

Zaman geçiyor ve William'dan ölü ya da diri olduğunu dair hiçbir haber almamıyordu. Joachim onun ölmüş olduğundan emindi ama Sarah öyle düşünmüyordu. Sürekli olarak, bir gün önce onu görmüş ya da rüyasında konuşmuş gibi davranmaya başlamıştı.

Şimdi daha huzurlu ve kararlıydı. Oysa sessizlikten başka hiçbir şey yoktu. William yoktu. Büyük bir olasılıkla sonsuza dek yok olacaktı. Ve Sarâh bunu er geç kabul edecekti. Joachim o anı bekliyordu ama William'in öldüğünü kabullenene kadar ona baskı yapmamakta da kararlıydı. Sarah'm ihtiyacı olduğunda, konuşmak istediğinde, üzüntülü ya da yalnızlık hissettiğinde, korktuğunda hep yanındaydı. Bazen iki düşman olduklarını düşünmek bile zordu. Kendisine göre onlar iki yıldır birlikte olan bir erkek ve kadındılar ve onu tüm kalbi ve ruhuyla seviyordu. Savaştan sonra ne yapacaklarını ya da nerede yaşayacaklarını bilmiyordu ama bunların hiçbiri önemli değildi. Onun için önemli olan tek şey Sarah'dı. Onun için nefes alıyor, onun için yaşıyordu oysa Sarah bunu hâlâ bilmiyordu. Ona ne kadar bağlı olduğunu biliyor ve çocuklara, özellikle Elizabeth'e ne kadar düşkün olduğunu hissediyordu ama onu ne kadar çok sevdiğini gerçekten anlamış

değildi.

O yıl doğum gününde ona Paris'ten alnış olduğu pırlanta küpeleri vermek istedi ama Sarah bu armağanı kesinlikle kabul etmedi.

"Joachim, bunu kabul edemem, inanılmaz derecede güzel küpeler.

Ama bu olanaksız. Ben evliyim." Joachim bu konuyu onunla tartışmadı, artık onun bir dul olduğuna inanıyordu. William'dan altı aydır hiçbir haber alınamamıştı, ve Sarah artık serbestti. "Aynca ben senin elin-253

de esirim," diyerek güldü Sarah. "Bu pırlanta küpeleri kabul edersem herkes ne düşünür?"

"Onlara bir açıklama yapmak zorunda olduğumuzu sanmıyorum."

Joachim hayal kırıklığına uğramıştı ama onu anlıyordu. Bu kez ona yeni bir saat ve güzel bir kazak vermeyi teklif etü ve Sarah da kabul etti. Burflar makul armağanlardı ve Sarah'in yapısında bir kadının pahalı armağanlar kabul etmemesi de çok doğaldı. Joachim onun bu tarzına saygı duyuyordu, işin doğrusu, iki yıldan beri onun hoşlanmadığı hiçbir yanına raslamamıştı. Tabii hâlâ William'la evli olduğunda ısrar etmesinin dışında. Ama bu ısrarı bile hoşuna, gidiyordu. Sarah sonuna kadar sadık, sevecen ve bağlı bir kadındı.

Bir zamanlar bu yüzden William'i kıskanıyordu ama artık kıskanmıyor, ona acıyordu. Zavallı adam ortadan kaybolmuştu. Ve Sarah eninde sonunda bu gerçeği kabul etmek zorunda kalacaktı.

Ertesi yıl Sarah'm umutlan azalmaya başladı ama yine de bundan kimseye söz etmiyordu. William kaybolah bir yıldan fazla olmuştu ve istihbarat kaynaklan onun hakkında hiçbir şey öğrenememişti.

Hatta Joachim bile onun hakkında gizli araştırma yaptırmaya çalışmıştı ama kanalın iki yanındaki genel kanı, onun 1942'de paraşütle Almanya'ya atlarken ölmüş olduğuydu. Sarah buna hâlâ inanamıyordu ama bazen en değerli anılarının bile giderek soluklaştığını hissedip büyük bir üzüntü duyuyordu. Onu dört yıldan beri görmemişti. Kendilerinininki gibi büyük bir aşk için bile olsa, bu kadar küçük bir umut için bunca yıl beklemek oldukça uzun bir süreydi.

O yıl Noel'i Joachim'le birlikte sessizce kutladı. Joachim ona ve ailesine inanılmaz bir şekilde sevecen davranıyordu. Bu özellikle, babasız büyümekte olan Phillip için çok önemliydi. Joachim, Phillip için özel bir arkadaştı ve onu çok seviyordu. Tıpta Sarah gibi.

Almanlarla ilgili her-şeyden nefret etmesine rağmen, Joachim'den nefret etmi-254

yordu. Çok dürüst bir adamdı ve tedavi olmak için şatoya getirilen yaralılara elinden geleni yapıyordu. Bazılarının ne ümidi, ne bacağı, ne geleceği ne de dönebileceği bir yuvası vardı. Ama Joachim hepsiyle saatlerce konuşup, onlara umut ve dayanma gücü veriyordu.

"Hayret edilecek birisin," dedi Sarah ona, mutfakta otururlarken.

Emanuelle ailesinin yanında, Henri de son bir kaç haftadır dağlardaydı. Emanuelle onun dağda olduğunu söylemekle yetinmiş, Sarah da soru sormamayı öğrenmişti. Henri o sırada on altı yaşındaydı ama tehlike dolu bir hayat yaşıyordu. Emanuelle'in hayatı da giderek zorlaşmaya başlamıştı. Belediye

Reisi'nin ođlu kızzdan ŐüphelenmiŐ ve Emanuelle onu terkettiđi zaman bűyűk bir olay çıkmıŐtı. Kız Őimdi Alman subaylanndan biriyle iliŐkideydi ve Sarah ona bu konuda hiçbir Őey sűylememekle birlikte, kızzın subaydan bilgi alıp DireniŐ'e yetiŐtirdiđinden Őűpheleniyordu. Ama Sarah bu olaylara kańŐ-madı. Őatonun ufak tefek tamirat iŐleriyle uđraŐtı, acil durumlarda yaralıllara yardım etti ve geri kalan zamanında da çocuklarıyla ilgilendi. Phillip dűrtbuuk yaŐında, Elizabeth ise ondan bir yaŐ kűűktű. Ve ikisi de harika çocuklardı.

Phillip'in boyu giderek uzarken, Elizabeth annesinden bile daha ufak tefek, narin yapılı bir kızz olmuştu. Ama muzır ve yaramazdı.

Joachim ocuklara tapıyordu. Noel'den bir gece Őnce onlara Alman oyuncaklan getirmiŐ, ağacı sűslemelerine yardım etmiŐ ve hatta Lizzie ita bir bebek bulmayı bile baŐarmıŐtı.

Lizzie hemen bebeđini kucađına alıp sallamaya baŐlarken, Phillip Joachim'in dizlerine oturup, ona sanldı. Sarah bunu gűrmemezlikten geldi.

"Sen de babam gibi bizi terketmeyeceksin, deđil mi?" %e sordu ocuk endiŐeyle ve Sarah gűzlerinin birden yaŐlarla dolduđunu hissetti.

"Baban sizi terketmedi. Eğer elinde olsa, Şimdi burada yanımızda olurdu."

255

"Öyleyse neden gitti?"

"Gitmesi gerekiyordu. O bir asker."

"Ama sen gitmedin," dedi ocuk mantıklı bir yaklaşımla onun da buraya gelmek için çocuklarını ve yuvasını terkettiğini bilmeden.

Sonra kollarını Joachim'in boynuna doladı ve uzun sűre Őylece durdu. Spnunda Joachim onu yatađına gűtűrdű ve Sarah da Lizzie'yi taŐıdı. Phillip'in kızkardeŐine karŐı bűyűk bir tutkusu olduđunu gűrmek Sarah'ı mutlu ediyordu.

"Sence savaŐ bu yıl sona erecek mi?" diye sordu Sarah, çocukları yatırdıktan sonra, konyaklarını yudumlar-larken. Joachim ona en iyi Courvoisier konyađını getirmiŐti. Konyak çok gűlű ama yine de lezzetliydi.

"Umarım sona erer." Savaş sanki hiç sona ermeye-cekmiş gibiydi.

"Bazen sonsuza dek sűrecekmiŐ gibi gűrűnűyor. Gűnler, haftalar ve yıllar boyunca buraya gűnderilen yaralı çocukları gűrdűke, her Őeyin ne kadar anlamsız olduđunu ve hiçbir Őeyin bunca trajediye deđmeyeceđini dűŐűnűyorum."

"iŐte bűyle dűŐűndűđűn için cephede deđil buradasın zaten." Sarah ona gűlűmsedi. Joachim de savaŐtan en az onun kadar nefret ediyordu.

"Burada olduğuma seviniyorum," dedi Joachim. Sa-rah'a yardım etmiş olduğunu düşünüyordu. Uzandı ve onun eline hafifçe dokundu. Sarah'ı üçbuçuk yıldır tanıyordu ve bu süre ona, bazı yönlerden bir ömür boyu gibi geliyordu. "Benim için çok önemlisin," dedi ve sonra içtiği konyağın ve Noel'in getirdiği duygusallığın etkisiyle, hislerini saklayamadı. "Sarah, seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum." Sesi yumuşak ve duygu yüklüydü. Sarah kendi duygularını gizlemek istercesine başını başka tarafa çevirdi. Bu adama karşı ne hissederse hissetsin, William'a duyduğu saygıdan dolayı hiçbir şey yapamayacağını biliyordu.

256

"Joachim, yapma... lütfen..." Sarah gözlerini ona çevirdi ve Joachim de onun elini tuttu.

"Beni hiç sevmediğini ve asla sevemeyeceğini söyle, ben de bundan vazgeçeyim... ama seni çok seviyorum, Sarah ve senin de beni sevdiğini sanıyorum. Biz ne yapıyoruz? Neden saklanıyoruz?"

"Neden yalnızca arkadaşız?" Joachim ondan daha fazlasını istiyordu. Yıllarca beklemişti ve şimdi onu istiyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Sarah, söylediklerine ve hissettiklerine kendisi de şaşırarak. Ama bunları uzun bir süredir hissediyordu ve William'a olan saygısından karşı koymuştu. "Ama böyle bir şeyi yapamayız."

"Neden? Biz iki yetişkin insanız. Dünyanın sonu gelmek üzere.

"Biraz olsun mutluluk yaşamaya hakkımız yok mu? Biraz keyiflenmeye? Her şey sona ermeden önce biraz güneş ışığı görmeye?" ikisi de bir sürü ölüm ve acı görmüşlerdi ve çok yorgunlardı.

Sarah onun söyledikleri karşısında gülümsedi. O da onu seviyordu.

Onun dürüstlüğünü, çocukları ve kendisi için yaptıklarını.

"Aramızda dostluk ve sevgi var ama William hayatta olduğu sürece daha fazlasına hakkımız yok."

"Peki ya hayatta değilse?" Joachim ona bu olasılığı kabul ettirmek istiyor, Sarah da her zamanki gibi kabul etmek istemiyordu.

"Bilmiyorum, öyle bir durumda ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Ama şu anda karısı olduğumu ve uzun bir süre, belki de sonsuza dek karısı olarak kalacağımı biliyorum."

"Peki ya ben?" dedi Joachim, ondan ilk kez bir şey talep ederek. "Ya ben Sarah? Ben şimdi ne yapmalıyım?"

"Bilmiyorum." Sarah ona üzüntüyle baktı ve Joachim ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. Yanına oturup, gözlerine ve orada gördüğü hüznü ve acıya baktı. Sonra parmakla-nnı yavaşça onun yüzünde gezdirdi.

"Ben hep yanında olacağım. Bunu bilmeni istiyorum. Ve William'in Öldüğü gerçeğini kabul ettiğin zaman da yine burada olacağım.

Zamanımız var, Sarah... önümüzde bir ömür var." Joachim sonra onu dudaklarından hafifçe öptü ve Sarah ona engel olmadı. Engel olamadı. O da bunu en az Joachim kadar istiyordu. Kocasını en son görelî dört yıldan fazla olmuştu ve üçbuçuk yıldan beri bu adamla birlikte yaşayıp, onu sevmeye, saygı duymaya başlamıştı. Ama yine de istediklerini yapmaya hakları olmadığını biliyordu. Ona göre, hayatta bundan önemli şeyler de vardı. Verdiği söz ve sonsuz bir aşkla sevdiği erkek vardı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Joachim ona ve bir daha öpüştiler.

"Ben de seni seviyorum," dedi Sarah. Ama William'i da hâlâ seviyordu ve ikisi de bunu biliyorlardı.

Joachim ona ve isteklerine saygı göstererek bir süre sonra oradan ayrıldı ve şatoya döndü. Ertesi gün geri geldi ve çocuklarla oynadı.

Yaşamları, sanki aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi aynı şekilde devam etti.

İlkbaharda Almanların durumu pek iyi gitmemeye başladı ve Joachim Sarah'a korkularından söz etti. Ni-san'a kadar geri çekileceklerinden emindi ve Sarah ile çocuklardan ayrılmaktan korkuyordu. Savaşı kazanmaları ya da kaybetmeleri önemli değildi ve savaş bittiğinde geri geleceğine dair söz verdi. Arada bir öpüşmelerine rağmen, ikisi de daha fazla ileri gitmediler. Böylesi daha iyiydi ve bir pişmanlık duymaları gerekmeyecekti. Sarah hâlâ William'in sağ olduğuna ve geri döneceğine inanmak istiyordu.

Ama Joachim, William dönse bile Sarah'ın kendisinden vazgeçmekte zorluk çekeceğini biliyordu. Sarah'ın ona ihtiyacı vardı, ona güveniyor ve saygı duyuyordu. William'i ne kadar çok severse sevsin, artık ilişkileri arkadaşlıktan öteydi.

Joachim, Berlin'den gelen haberlerle ilgilenirken, Sa-258

rah bunu önemsemiyordu. Lizzie Mart'tan beri kötü bir şekilde öksürüyordu ve Paskalya'da hâlâ zayıf ve hastaydı.

"Nesi olduğunu anlayamıyorum," dedi Sarah, bir gece mutfakta otururlarken.

"Bir çeşit soğuk algınlığıdır. Bütün kış süresince grip salgını vardı."

Sarah kızını şatodaki doktora götürmüş ve doktor da ona zatürree olmadığını söylemişti. Ama verdiği ilaçlar da bir işe yaramamıştı.

"Tüberküloz olabilir mi?" diye sordu Sarah endişeyle ama Joachim öyle düşünmüyordu. Doktordan daha fazla ilaç bulmasını istemişti ama son zamanlarda hiçbir şey gelmiyordu. Bütün malzemeleri

kesilmişti. Doktorlardan biri cepheye gitmiş, diğeri ise mayısta geri gitmeye hazırlanıyordu. Ama Lizzie Mayıs'tan çok önce yatağa düşmüş, ateşler içindeydi. Zavallı çocuk oldukça zayıflamış ve gözlerinin bakışı değişmişti. Ve küçük Phillip her gün onun başucunda oturup, şarkılar söylüyor, hikayeler anlatıyordu.

Emanuelle gündüzleri Phillip'! oyalıyordu ve çocukcağız Lizzie için çok üzülüyordu. Lizzie onun bebeğiymi ve onu bu kadar hasta, annesini de bu kadar endişeli görmek onu korkutuyordu. Sürekli olarak iyileşip iyileşmeyeceğini soruyor, Sarah da mutlaka iyileşeceğini söylüyordu. Joachim her akşam onları ztyarete geliyordu. Lizzie'nin başını yıkıyor, çorba ve sulu şeyler içirmeye çalışıyor, çok öksürdüğünde sırtını ovuyordu. Ama bu kez ona yardımcı olamıyor gibiydi. Lizzie gün geçtikçe kötüleşti ve Mayıs'ın birinde ateşler içinde yanıyordu. Doktorlardan kimse kalmamış ve tüm tıbbi malzemeleri bitmişti. Joachim ne ilaç getirebiliyor ne de herhangi bir öneride bulunabiliyordu. Yalnızca onların yanında oturup, iyileşmesi için dua etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Onu Paris'teki doktorlara götürmeyi düşündü ama 259

çocuk yolculuğa dayanamayacak kadar hastaydı ve Paris'teki durum da pek iyi değildi. Amerikalılar Fransa'ya yaklaşmaktaydılar ve Almanlar panik içindeydiler. Paris boşaltılıyor, orada bulunan askeri personelin büyük bir çoğunluğu ya cepheye ya da Berlin'e gönderiliyordu. Reich için çok kötü bir zamandı ama Joachim, Reich'tan çok Lizzie için endişeleniyordu.

Mayıs'm başında bir öğleden sonra eve gittiğinde, Sarah'ı her zamanki gibi onun başında buldu ama bu kez Lizzie hareket etmiyordu. Orada saatlerce oturdu ama sonunda bürosuna dönmesi gerekti. Durum karışıktı ve şu sıralarda mazeretsiz bir şekilde bürosundan ayrılmaması gerekiyordu. Ama o gece geç saatte yine geldi ve Sarah'ı kıza sarılmış şekilde uyurken buldu.

Sarah birden gözlerini açtı ve ona acıyla baktı. Joachim onun yanına oturdu.

"Bir değişiklik var mı?" diye sordu ve Sarah başını salladı. Lizzie o sabahtan beri hiç uyanmamıştı. Ama tam o sırada çocuk hafifçe hareket etti ve günlerdir ilk kez olarak gözlerini açıp annesine gülümsedi. Kıvrırcık saçları ve Sarah'ınkilere benzeyen yeşil gözleriyle tam bir meleğe benziyordu. Henüz üçbuçuk yaşındaydı ama sanki bütün dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi, çok daha büyük görünüyordu.

"Seni seviyorum, anne," diye fısıldadı sonra yine gözlerini kapadı.

Ve birden Sarah anladı. Sanki kız ellerinin arasından kaymaya başlamıştı. Onu tutmak, geri çekmek istedi ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ne doktor, ne ilaç, ne hemşire, ne hastane... yalnızca sevgi ve dua vardı. Sarah ona bakarken, kızcağız derin bir iç geçirdi ve annesi buklelerini okşayarak, kulağına onu sevdiğini fısıldadı.

"Seni seviyorum, tatlı bebeğim... seni çok seviyorum... Annen seni çok seviyor... ve Tann da seviyor... Artık güvencedesin..." diye fısıldadı. Joachim ağlamaya baş-

ladı. Lizzie onlara son kez baktı ve küçük ruhu cennete yükseldi.

Sarah onun öldüğünü hemen anladı ama Joachim ancak bir dakika sonra arılayabildi. Ağlayarak her ikisini birden kollan arasına aldı ve salladı. Onun nasıl doğduğunu hatırladı ama şimdi artık yoktu, sessiz ve sakin bir şekilde gitmişti. Sarah yaşlı gözleriyle ona baktı ve uzun bir süre kızına sanlı bir şekilde durdu. Sonra onu yavaşça yatağın üzerine bıraktı ve cenaze işlerini konuşmak üzere, Joachim'le birlikte şatoya gittiler.

Ama sonunda her şeyi Joachim halletti. Kente gidip ona küçük bir tabut aldı. Sarah kızının saçlarını taramış ve en güzel elbisesini giydirmişti. Ağlayarak onu tabuta yerleştirdiler ve yanına da en sevdiği bebeğini koydular. Bu Sarah'ın başına gelen en kötü şeydi ve tabutu toprağa indirirlerken neredeyse ölecekti. Yapabildiği tek şey, Joachim'e sarılıp ağlamaktı. Zavallı Phillip de annesinin eline yapışmış, inanamayan gözlerle bakıyordu.

Tabutun üzerine toprak atarlarken, Phillip öfkeleni ve onlara engel olmaya çalıştı. Joachim onu yavaşça tutarken, çocuk hem ağbyor hem de öfkeli gözlerle annesine bakıyordu.

"Bana yalan söyledin! Yalan söyledin," diye haykırdı, hıçkırarak.

"Onun ölmesine izin verdin... benim bebeğim... benim bebeğim..."

Joachim'e sarıldı ve Sarah'ın yanına gelmesine izin vermedi.

Lizzie'yi, öylesine çok seviyordu ki, şimdi onu kaybetmeye dayanamazdı.

"Phillip, lütfen..." Sarah ona dokunmaya çalıştı ama çocuk ona vurdu. Sarah onu Joachim'den aldı ve ağlayarak eve götürdü.

Phillip bütün gece boyunca "bebeği" için hıçkırırken, Sarah ona sıkıca sarıldı.

Hepsi için inanılmaz bir olaydı bu. Lizzie aralannday-ken, birdenbire yok olmuştu şimdi. Sarah ve Phillip günler boyunca transa girmiş gibiydiler. Onun geri dönmesini, yukarı çıkıp onu görmeyi ve bunun yalnızca bir şaka

261

olduğunu anlamayı bekliyorlardı. Sarah'ın acısı o kadar derindi ki, Joachim ona son durumu anlatmaya cesaret edemedi. Ancak dört hafta sonra şatoyu terkedeceklerini söyleyebildi.

"Ne?" Sarah, üzerinde haftalardır giydiği eski siyah elbisesiyle ona bakakaldı. Kendini yüz yaşında hissediyordu. "Ne dedin?" Onu gerçekten anlamamış gibiydi.

"Gidiyoruz," dedi Joachim yavaşça. "Bu sabah emir aldık. Yann çekiliyoruz."

"Bu kadar çabuk mu?" Sarah çok kötü olmuştu. Bir acının ardından bir acı daha yaşayacaktı.

"Dört yıl oldu." Joachim ona acı acı gülümsedi. "Misafir ağırlamak için oldukça uzun bir zaman, öyle

değil mi?"

Sarah da ona gülümsedi. Onun gideceğine inanamı-yordu. "Bu ne anlama geliyor, Joachim?"

"Amerikalılar Saint Lo'ya girdiler. Yakında burada olurlar ve daha sonra da Paris'e giderler. Onların yanında güvencede olacaksın.

Sana iyi bakacaklardır." Hiç değilse bu açıdan içi rahattı, Sarah'a bir şey olmayacaktı.

"Peki ya sen?" diye sordu Sarah, endişeli bir ifadeyle. 'Tehlikede mi olacaksın?"

"Beni Berlin'e çağırdılar. Daha sonra da Bonn'daki hastaneye gideceğiz. Sanırım yaptığım işler birilerinin hoşuna gitmiş." Ama Joachim'in hiçbir şeyi isteyerek yapmadığını bilmiyorlardı.

"Sanırım her şey bitene kadar beni orada tutacaklar. Tabii bunun ne kadar süreceğini Alah bilir. Ama sonra hemen buraya gelmeye çalışacağım." Sarah, dört yıl gibi uzun bir süreden sonra onun gideceğine inanmıyor ve onu gerçekten çok özleyeceğini biliyordu.

Joachim'in kendisi için çok değerli olduğunu biliyor ama ona istediği geleceği vaadedemeyeceğini de biliyordu. Onun hayaü hâlâ William'a aitti. Hatta Lizzie'nin ölümünden sonra bu duygu daha da yoğunlaşmıştı, çünkü onun bir parçasını kaybetmiş ve onu daha çok özle-

meye başlamıştı. Lizzie'yi, Joachim'le birlikte yürüyüş yaptıkları ormana gömmüşlerdi ve Sarah hayatında hiçbir şeyin Lizzie'yi kaybetmek kadar kötü ve acı verici olmayacağını biliyordu. "Sana mektup yazamayacağım," dedi Joachim ve Sarah anlayarak başını salladı.

"Buna şimdiye kadar alışık olmam gerekir zaten. Son dört yıl içinde yalnızca beş mektup aldım." Biri Jane'den, ikisi William'dan, biri Windsor Dükü'nden ve bir diğeri de William'in annesinden gelmişti ve hiçbiri de iyi haber vermemişti. "Ben radyodan haberleri dinlerim."

"En kısa zamanda haber vermeye çalışacağım." Joachim onun yanına geldi ve ona sarıldı. "Tanım, seni çok özleyeceğim." Sarah da onu çok özleyeceğini, şimdi kendini daha yalnız hissedeceğini düşünüyordu. Ona üzüntüyle baktı.

"Ben de seni özleyeceğim," dedi. Sonra, Phillip uzaktan garip bir öfkeyle bakarken, Joachim'in onu öpmesine izin verdi.

"Gitmeden önce bir resmini çekmeme izin verir misin?" diye sordu Joachim.

"Bu halimle mi? Tanım, Joachim, felaket görünüyorum." Diğer resmi zaten yanında götürüyordu. Whitfi-eld'de kocasıyla birlikte çekirmiş oldukları resmi. O zamanlar ikisi de genç ve umarsızdı.

Oysa Sarah şimdi henüz yirmi sekiz yaşında olmasına rağmen daha yaşlı görünüyordu.

Joachim de ona bir resmini verdi ve bütün bir gece boyunca konuştular. Aslında geceyi onunla birlikte yatakta geçirmeyi isterdi ama bunu sormadı bile. Sarah'ın böyle bir şeyi kabul etmeyeceğini biliyordu. O eşsiz bir kadındı. Olağanüstü özelliklere sahip gerçek bir lady.

Ertesi gün Phillip'le birlikte onları gitmesini izlediler. Çocuk ona sanki bir can simidiymiş gibi sarılmıştı. Ama Joachim ona gitmesi gerektiğini söyledi. Hepsi zor, acı dolu ve kaşık bir an yaşıyorlardı. Onun gitmesinden

263

yalnızca Emanuelle memnun gibi görünüyordu. Ellerinde kalan ama Lizzie'yi kurtarmaya yeterli olmayan bir kaç tıbbi malzeme yüklü kamyonlarıyla önce askerler gittiler. Sonra içinde hastalanyla ambulanslar.

Joachim yola çıkmadan önce Sarah ile birlikte Lizzi-e'nin mezarına gitti. Eğildi ve mezarın üzerine bir demet san çiçek bıraktı. Ama adamları bu durumu zaten biliyorlardı. Sarah'ı ne kadar çok sevdiğini ama aralarında hiçbir şey geçmediğini de... Ve bu yüzden Sarah'a saygı duyuyorlardı. Sarah askerler için umut, sevgi ve dürüstlüğü temsil ediyordu. Savaş hakkında ne düşünürse düşünsün, onlara her zaman nazik ve iyi davranmıştı. Ve hepsi kendi kanlarının da onun kadar güçlü olabildiğini umuyorlardı.

Onu tanıyan askerlerin çoğu, onu koruyabilmek için hayatlarını bile feda edebilirlerdi.

Son jip onu beklerken, Joachim Sarah'a baktı ve onu kendine çekti.

"Seni hayatımda kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmemiş kadar çok sevdim," dedi, bunu bilmesini isteyerek. "Hatta çocuklarımdan da çok." Sonra onu hafifçe öptü ve Sarah da ona sarılarak ona karşı olan duygularını söylemek istedi ama artık çok geçti. Bunu yapamazdı.

Yalnızca onun gözlerine baktı ve Joachim her şeyi bu bakışlarda gördü ve anladı. "Kendine iyi bak," diye fısıldadı Sarah. "Seni seviyorum..." Joachim Phillip'e baktı ve ona bir şeyler söylemek istedi.

"Elveda, küçük adam. Annene iyi bak." Çocuğun başını öptü ve saçlarını okşadı. Sonra ayağa kalkıp, uzun bir süre Sarah'a baktı ve ardından jipe bindi. Ön kapıya gelene kadar ayakta durup el salladı ve sonra yok oldu. Geride yalnızca jipin bıraktığı toz bulutu kalmıştı. Sarah hıçkırmaya başladı.

"Neden gitmesine izin verdin?" Phillip ona kızgın bir ifadeyle baktı.

"Başka bir seçeneğimiz yoktu, Phillip." Durum bu 264

yaşta bir çocuğa anlatılamayacak kadar karmaşıktı. "O bir Alman ve şimdi artık evine gitmesi gerekiyor. Ama çok iyi bir insan."

"Onu seviyor musun?"

Sarah duraladı ama yalnızca bir an için. "Evet, seviyorum. Bizim iyi dostumuz oldu, Phillip."

"Onu babamdan daha çok mu seviyorsun?"

Sarah bu kez bir an için bile duralamadı. "Tabii ki hayır."

"Ben onu babamdan daha çok seviyorum."

"Hayır sevmiyorsun," dedi Sarah. "Babanı pek hatırlamıyorsun ama o harika bir insandır."

"Babam öldü mü?"

"Hayır, sanmıyorum," dedi Sarah dikkatle, onu yanlış

yönlendirmek istemeyerek. "Eğer şanslıysak, bir gün geri dönecektir."

"Peki Joachim de dönecek mi?" diye sordu Phillip üzüntüyle.

"Bilmiyorum," dedi Sarah el ele eve doğru yürürlerken.

265

î 6

o.

NYEDİ Ağustos'ta Amerikalılar geldiğinde, Sarah, Phillip ve Emanuelle onları bekliyorlardı. Geleceklerini haftalar önce radyodan duymuşlardı ve onları görmek için sabırsızlanıyorlardı.

Almanların dört yıl önce geldikleri gibi, şatonun yolunu sıra sıra j ipler kaplamıştı. Sarah aynı şeyi bir daha yaşıyormuş gibi oldu ama askerler silahlarını ona çevirmedi ve onun da bir Amerikalı olduğunu öğrenince çok neşelendiler. Sarah hâlâ Joachim'i düşünüyordu ama ondan hiçbir haber alamamıştı. Yalnızca Berlin'e güvence içinde vardığını umuyordu. Phillip de sürekli olarak ondan söz ediyordu. Yalnızca Emanuelle Almanlardan bahsetmiyordu.

Amerikan Birliklerinin başında Teksaslı Albay Fox-worth vardı ve askerlerini ahırlara yerleştirmek zorunda kaldığı için kibarca özür diledi. Geri kalan askerlerden bazıları çadır kurdular, bazıları Sarah'ın henüz boşalttığı kulübede kaldılar, bazıları da otele gittiler. Onun şatodan ayrılmasını istemediler.

"Aslında kulübede yaşamaya alışmıştık. Ayrıca ahırlarımızda askerlerin kalması da bize çok yabancı değil,"

266

dedi Sarah gülümseyerek. Albay da fazla ziyan vermeyeceklerini söyledi. Askerlerini çok iyi idare ediyordu. Onlar da dostça ama mesafeli davranıyorlardı. Emanuelle ile biraz flört etmeye çahştlarsa da, kızcağız onlara hiç ilgi göstermedi. Ayrıca Phillip'e sürekli olarak şeker getiriyorlardı.

Amerikalılar Ağustosta Paris'i kurtardıklarında, bütün kiliselerin canlan çaldı. Ağustos'un yirmibeşiydi ve Fransa nihayet kurtulmuştu. Almanlar, Fransa'dan püskürtülmüş, ülkenin utancı bitmişti.

"Savaş bitti mi?" diye sordu Sarah, Albay Foxworth'a.

"Hemen hemen. Berlin'e girdiğimizde bitecek. Ama hiç değilse burada bitti. Eğer isterseniz İngiltere'ye dönebilirsiniz." Sarah ne yapacağını bilmiyordu ama en azından Whitfield'e gidip, William'm annesini görmeliydi. Beş yıl önce savaş ilan edildiğinden beri Fransa dışına çıkmamıştı.

Phillip'in doğum gününden bir gün önce, Sarah ve Phillip İngiltere'ye gitmek üzere yola çıktılar ve Emanuel-le'i şatoda bıraktılar. Emanuelle sorumluluk sahibi bir kızdı ve savaşın kendi payına düşen bedelini o da ödemişti. Kardeşi Henri bir yıl önce Arden dağlarında ölmüştü ama Direnişte bir kahraman olmuştu.

Albay Foxworth ve Paris'teki albay, Sarah ve Phillip'in Londra'ya askeri bir uçakla gidebilmeleri için gerekli emirleri vermişler, uçacak kişilerin Whitfield Düşesi ve oğlu Lord Phillip olduğunu da bildirmişlerdi.

Amerikalılar Paris'e gitmeleri için bir jip tahsis etmişlerdi.

Havaalanına uçağın kalkmasına bir kaç dakika kala geldiler ve Sarah kucağında Phillip, elinde bavuluyla uçağa koştu. Tam o sırada bir asker belirdi ve içeri girmesine engel oldu.

"Özür dilerim, madam. Bu uçağa binemezsiniz. Bu askeri bir uçaktır."

"Geleceğimizi biliyorlardı. Bu uçak bizi bekliyor."

"Bu uçak yalnızca askeri personel içindir," diye bağırdı-267

di asker. 'Ve de bazı yaşlı...' Tam o sırada Sarah'ın kim olduğunu farkettiler ve saçlarının dibine kadar kızarak, Phillip'i onun kucağından aldı. "Şey, ben sandım ki... gerçekten çok üzgünüm, madam... Majesteleri..." Sarah'ın beklenen düşes olduğunu çok geç anlamıştı.

"Önemli değil." Sarah gülümsedi ve onun arkasından uçağa girdi.

Asker yaşlı bir kadın bekliyordu ve Whitfield Düşesi'nin, küçük bir oğlu olan genç bir kadın olabileceğini hiç düşünmemişti. Asker onlardan ayrılana kadar özür dileyip durdu.

Londra'ya uçuş çok uzun sürmedi. Kanalı geçmek bir saatten az sürdü. Uçakta bulunan askerler, işgal sırasında çok yürekli davrandığı için hayranlıklarını belirttiler. Bu hayranlık Sarah'a biraz garip gelmişti, çünkü dört yıl boyunca Joachim'in koruması altında son derece sakin ve huzurlu bir yaşamı olmuştu. Londra'ya vardıklarında, büyük bir Rolls-Royce onları bekliyordu.

Bombardıman kumandanı Sir Arthur Harris ve gizli servisi temsil etmek üzere Kral'ın emriyle orada bulunan Sir Alan Lascelles ile bir toplantı yapmak üzere Hava Bakanlığına gidecekti. Phillip'e küçük bayraklar ve madalyalar verdiler ve bütün sekreterler onu Lord Phillip diye çağırdılar. Bu onun alışmadığı bir tören ve saygı gösterisiydi ama Sarah onun bundan çok hoşlandığını farketmişti.

"Neden evdeki insanlar bana Lord demiyorlar?" diye fısıldadı annesine.

"Örneğin kim?" Bu soru Sarah'ın hoşuna gitmişti.

"Oh... Emanuelle... askerler..."

"Onlara hatırlatırım," diye alay etti Sarah ama Phillip onun sesindeki alayı duymadı ve annesinin bunu gerçekten yapacağına memnun oldu.

Sekreterler ve iki yaver Phillip! oyaladılar. Toplantıda Sir Arthur ve Sir Alan vardı ve ikisi de ona son derece nazik davranıp, ikibuçuk yıldan beri William'dan hiçbir haber alınamadığını bildirdiler.

268

Sarah duraladı ve soru sormak için cesaretini toplamaya çalıştı.

Sonra derin bir nefes aldı ve onların yüzüne baktı. "Sizce hâlâ sağ

olması mümkün mü?"

"Olabilir..." dedi Sir Arthur. "Ama pek sanmıyorum," diye ekledi üzüntüyle. "Şimdiye kadar mutlaka bir haber alırdık. Onu esir kamplarından birinde gören olurdu mutlaka. Ve eğer kim olduğunu biliyorlarsa, hemen haber vermeye çalışırlardı. Bence o, esir kamplarına gitmeden önce öldü."

"Anlıyorum," dedi Sarah. Onunla bir süre daha konuştular ve sonra ayağa kalkıp, Fransa'da oğluyla birlikte büyük bir cesaret örneği gösterdiği için onu kutladılar. "Küçük kızımızı kaybettik/" dedi Sarah, "Bu yılın Ma-yıs'ında... William onu hiç görmedi."

"Çok üzüldük, efendim. Bilmiyorduk..."

Nihayet onu dışarı çıkardılar ve Phillip'le birlikte Whitfield'e götürdüler. Düşes onları bekliyordu ve Sarah onun bu kadar iyi görünmesine çok şaşırıldı. Kadın daha zayıf ve halsizdi ama seksen dokuz yaşına gelmişti. Gerçekten hayranlık uyandırıyor ve savaş

sırasında Whit-field çevresinde elinden gelen yardımı yapmıştı.

"Sizleri gördüğüme çok sevindim," dedi Sarah'a sarılarak ve sonra bir adım geri gidip, Phillip'e baktı. Üzerinde gözlerinin rengi gibi mavi bir elbise vardı ve Sarah'ın aklına bir an için William geldi.

"Ne kadar hoş bir genç adam. Kocama çok benziyor." Kadın gülümsedi. Phillip doğduğu zaman William da aynı şeyi söyleyip, onu babasına benzetmişti.

Kadın ikisini de içeri aldı ve Phillip'e çay ve kurabiyeler verdi. Onu şaşkınlık içinde seyrederken, Phillip kendini son derece rahat hissediyordu. Daha sonra hizmetkarlardan biri onu, atları ve ahırları göstermeye götürdü. Düşes, Sarah'ın o gün Hava Bakanlığına gittiğini biliyor ve ne söylediklerini merak ediyordu ama haberlerin umut

269

verici olmaması onu hiç şaşırtmadı. Hatta bu konuda, Sarah'dan daha filozofça düşünüyordu.

"Sanırım ona ne olduğunu, Almanya tam anlamıyla düşene kadar öğrenemeyeceğiz. Bence bilen biri vardır ama kendine göre bazı nedenlerden konuşmuyordun" Ama öte yandan, paraşütle atladığı zaman bir ağaca çarpıp ya da kim olduğunu bilmeden onu vuran bir askerin kurşunuyla ölmüş olabilirdi. Ölmesi için bir sürü yol olabilirken, sağ kalması için az bir olasılık vardı. Sarah artık kocasının sağ olma olasılığının çok az olduğunu biliyordu ama yine umudunu kaybetmiyordu. Bu arada Jane'i aramış ve Peter'ın Kiska'da öldüğünü öğrenmişti.

Whitfield'de William'i daha çok düşünmeye başlamıştı. Burada her şey ona William hatırlatıyordu. Özellikle kayınvaldesi Phillip'e doğumgünü armağanı olarak bir midilli verdiğinde daha da duygulandı. Phillip çok heyecanlı ve mutluydu. Sarah onun, Lizzie'nin ölümünden ve Joachim'in gidişinden beri böylesine güldüğünü görmemişti. Phillip burada babasının dünyasının bir parçası olmuştu. Çocuk Whitfield'de bulunmaktan büyük bir heyecan duyuyordu. Sarah ona Ekim'de Fransa'ya döneceklerini söylediğinde buna kesinlikle itiraz etti.

"Peki, midillimi de götürebilir miyim, anne?" diye sordu ve Sarah hayır anlamında başını salladı. Fransa'ya yine askeri bir uçakla döneceklerdi ve atı da götürmeleri olanaksızdı. Zaten Amerikalılardan bazıları hâlâ şatoda kalıyorlardı ve şu anda bir midilliyle uğraşacak durumda değillerdi. Ayrıca Sarah, William'in yokluğu karşısında gerçek bir acı duymaya başlamıştı. Whitfield'e gelmek onun yokluğunu daha da gerçek bir hale sokmuştu ve şimdi onu eskisinden de çok özliyordu.

"Yakında tekrar geleceğiz hayatım ve büyükannen midilline bakacaktır." Phillip atını Fransa'ya götüremeye-ceği için üzülmüştü.

Tüm Whitfield'in bir gün ona ait olacağını düşünmek çok şaşırtıcıydı. Artık hizmetkarlar bile

270

ona Dük demeye başlamışlardı. Onlara göre William ölmüştü ve yeni dük Phillip'ti.

"Ondan haber alabileceğimize hâlâ inanıyorum," dedi Wiliam'in annesi, Sarah gitmeden bir gece önce. "Umudunu tümüyle yitirme.

Ben de yitirmeyeceğim." Sarah da ona söz verdi ama artık gerçeği kabullenmiş ve onun için yas tutmaya başlamıştı bile.

Ertesi gün Fransa'ya gittiler. Oraya vardıklarında. Savaş Bürosu yetkililerinin ayarladığı bir arabayla şatoya vardılar. Durum altı hafta öncesine göre daha bir düzene girmişti ve şatoda her şey yerli yerindeydi. Emanuelle şatoda kalıyordu ve albay adamlarım gerçekten kontrol altında tutmuştu. Daha önce yanlarında çalışan adamlardan bazıları geri dönüp bahçe işleriyle uğraşmaya başladılar. Ve Sarah, yıllardır bakımsız kalan şatodaki onanm işlerine başladı. Joachim'in sayesinde şatoda çok az hasar vardı.

Sarah arada bir onu düşünüyordu ama nerede olduğunu bilmesine olanak yoktu. Bazen onun için

endişe duyuyor, William ve onun için hep dua ediyordu.

O yıl Noel geldiğinde şatoda bir sessizlik hakimdi ve Sarah kendini yalnız hissediyordu. Her şey normal görünmekle birlikte, savaş

henüz sona ermemişti. Ama müttefik güçler kazanıyorlardı ve herkes savaşın bitmek üzere olduğuna inanıyordu.

ilkbaharda müttefikler Berlin'e girdiler ve nihayet Mayıs ayında savaş bitti. Hiçer intihar etmiş, subaylarından çoğu kaçmıştı.

Almanya'da büyük bir kaos hüküm sürüyordu. Toplama kamplarında yapılan vahşetlerle ilgili hikayeler anlatılıyordu ama Sarah henüz ne Willi-am'dan ne de Joachim'den haber alamamıştı, ikisine de ne olduğunu, sağ olup olmadıklarını bilmiyordu. Savaş

Bürosu onu arayana kadar şatoda yaşamaya devam etti.

"Size haberlerimiz var, Sayın Düşes," dedi telefondaki ses ve Sarah daha haberin ne olduğunu bile duymadan

271

^

ağlamaya başladı. Phillip mutfakta durmuş, annesinin neden ağladığını anlamaya çalışıyordu. "Kocanız bulduğumuzu sanıyoruz. Dün savaş kamplarından birini boşalttık ve aralarında kimliği olmayan, oldukça kötü durumda dört asker vardı... kocanız onlardan biri olabilir. Üzerinde kimlik olmadığı için emin olamıyoruz. Ama yetkili subay onunla birlikte Sandhurst'e gitmiş

ve o olduğuna yemin ediyor. Onu bu gece uçakla Londra'ya götüreceğiz. Eğer gelebilerseniz sizin de görmenizi istiyoruz."

Gelebilmek mi? Ondan üç yıl boyunca haber alamadıktan sonra mı? Onunla alay mı ediyorlardı?

"Orada olacağım. Beni götürecek uçak var mı? Hemen gelirim."

"Sizi yarından önce götüremeyiz, Sayın Düşes," dedi adam kibarca.

"Durum biraz karışık. Berlin'de büyük bir karmaşa yaşanıyor." Şu anda bütün Avrupa karmaşa içindeydi ama Sarah oraya gitmek için gerekirse yüzebi-lirdi bile.

Savaş Bürosu, Fransa'daki Amerikalılarla yine temasa geçti ve bu kez Müttefik Güçlere ait bir jip onu almak için şatoya geldi. Sarah ve Phillip sabırsızlık içinde onları bekliyorlardı. Sarah Londra'ya neden gittiklerini henüz ona söylememişti, çünkü bulunan adam William olmayabilirdi ve Phillip'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Ama Phillip büyükannesini ziyaret edip, atlan göreceği için çok memnundu. Sarah onu direkt olarak Whitfield'e gönderecek, kendisi ise Almanya'dan getirdikleri adamın kaldığı hastaneye gidecekti. Ona dört adamın da çok hasta olduklarını ve kötü şekilde

yaralandıklarını anlatmışlardı ama William'in nesi olduğunu söylememişlerdi. O sağ olduğu sürece hiçbir şey umurunda değildi, iyileştire-bilirdi. Ve eğer gerçekten sağsa, onu kurtarmak için elinden geleni yapacaktı.

Londra uçuşu rahat ve çabuk geçti. Havaalanına vardıklarında Phillip'i Whitfield'e götürecek olan araba onları 272

bekliyordu. Askerler Phillip'i gösterişli bir şekilde selamladılar ve tabii o da buna bayıldı. Sonra Sarah'ı, bir gece önce Almanya'dan getirdikleri adamı görmek üzere Chelsea Royal Hastanesine götürdüler. Sarah adamlardan birinin William olması için dua etti.

William olabilecek bir tek adam vardı. Aşağı yukarı William'in boyundaydı ve dediklerine göre, altmış beş kilo civarındaydı.

Saçları beyazdı ve Whitfield Dük'ünden çok daha yaşlı görünüyordu. Yol boyunca adamı anlatırlarken, Sarah hiçbir şey söylemedi ve hastanede ağır hastaların bulunduğu koğuşların önünden geçerken ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü.

Almanya'da olanlardan sonra doktorların ve hemşirelerin işleri yoğunlaşmıştı. Sürekli olarak yaralı getiriliyor ve İngiltere'deki tüm doktorlar göreve çağınıyorlardı.

William sandıklan adamı küçük bir odaya koymuşlardı. Yanında, nefes alıp verişini kontrol etmek için bir hastabakıcı vardı. Adam bir oksijen çadırının içindeydi ve burnunda tüpler vardı.

Hastabakıcısı, Sarah'ın daha iyi görebilmesi için cadın aralarken.

Savaş Bürosunun adanılan sessizce bakıyorlardı. Hastane kesin bir tanımlama yapabilmek için, bombardıman üssünden dış

çizelgelerini istetmişti. Ama bu adamı tanımlamak için dış

çizelgesine ihtiyacı yoktu Sarah'ın. öylesine zayıftı ki, onu tanımak çok zordu. Şimdi babasına daha çok benziyordu. Sarah yatağa yaklaşır, onun yanağına dokundu. William ölümler ülkesinden geri gelmişti ve şimdi hiç kılmıdamıyordu ama Sarah'ın aklında en ufak bir şüphe bile yoktu. Bu William'di. Sonra dönüp adamlara baktı.

Yanaklarından süzülen gözyaşları her şeyi anlatmak için yeterliydi.

"Tann'ya şükür..." diye fısıldadı Sir Alan, Sarah'ın duygularını söze dökerek. Sarah gözlerini ondan ayıramıyordu. Yüzüne ve ellerine dokundu, parmaklarının öptü. Rengi balmumu gibi sapsarıydı.

William bir ölüm kalımı

Mücevherler — F. 18

273

savaşı içindeydi ama onu kurtarmak için her şeyi yapacaklarını biliyordu. Hastabakıcı cadın kapadı ve bir an sonra iki doktor ve üç hemşire odaya girip çalışmaya başladılar. Doktorlar Sarah'a odadan çıkmasını söylediler. Sarah kocasına bir kez daha baktı ve çıktı. Bu bir mucizeydi. Lizzie'yi kaybetmişti ama şimdi William'i bulmuştu.

Belki de Tanrı, bir zamanlar düşündüğü kadar kötü değildi. Sarah, Savaş Bürosu'ndaki adamlara, Whitu-eld'de William'in annesine telefon etmek istediğini söyledi. Adamlar onun başhekimin odasından telefon etmesini sağladılar ve yaşlı düşes haberi öğrenir öğrenmez ağlamaya başladı.

"Tann'ya şükür... zavallı çocuk... nasıl?"

"Pek iyi değil, anne. Ama yakında iyileşecek." Ona yalan söylemediğini umuyordu, çünkü buna inanmak istiyordu. Ama William bunca acıyı, şimdi ölmek için yaşamış olamazdı. Onun ölmesine izin vermeyecekti.

Savaş Bürosu'nun adamları gittiler ve hastanenin başhekimini, William'in durumunu konuşmak üzere odaya geldi. Lafı fazla uzatmadan, ciddi bir ifadeyle konuya girdi.

"Kocanızın yaşayıp yaşamayacağını bilmiyoruz. Sayın Düşes, iki bacağında da kangren var ve organları önemli bir boyutta hasar görmüş. Ayrıca çok uzun bir süredir hasta. Belki yıllardan beri. İki bacağındaki kırıklar hiç kaynamamış. Sanırım düştüğünden beri enfeksiyon içinde. Bacaklarını kurtaramayız, hatta belki hayatını da kurtaramayız. Bunu bilmeniz gerek." Sarah bunu biliyor ama kabul etmek istemiyordu. Artık geri gelmişti ve onu yeniden kaybetmeyi kabul edemiyordu.

"Bacaklarını kurtarmalısınız. Buraya kadar onlan kesmeniz için gelmedi."

"Başka seçeneğimiz yok ya da çok az var. Bacaklarını zaten kullanamayacak. Kaslar ve sinirler fazla hasar görmüş. Tekerlekli sandalye kullanması gerekecek."

"Olsun ama yine de bacaklarını kesmeyin."

"Sayın Düşes, anladığınızdan emin değilim.. bu çok hassas bir denge... kangren..." Sarah çok iyi anladığını söyledi ve William'in bacaklarını kesmemeleri için yalvardı. Doktor da çaresizlik içinde ellerinden geleni yapacaklarını ama gerçekçi olması gerektiğini söyledi.

Sonraki iki hatfa süresince dört ameliyat yapıldı ve William, Londra'ya getirildiğinden beri hiç kendine gelmemesine rağmen, bu ameliyatlara dayandı. İlk iki ameliyat bacakları, üçüncüsü bel kemiği ve sonuncusu da iç organlarındaki onu öldürebilecek boyuttaki hasarlar için yapılmıştı. Ve uzmanlardan hiçbiri onun nasıl sağ kalabilmiş olduğunu anlayamadılar. Enfeksiyon ve mikroplara maruz kalmıştı, aşın boyutlarda açlık çekmiş, kınlan kemiklerin hiçbiri kaynamamıştı ve işkence görmüştü. Her türlü acıya katlanmış ama yine de ölmemişti.

Üçüncü hafta sonunda yapılabilecek her şeyi yapmışlardı ve artık bekliyorlardı. Ya kendine gelecek, ya komada kalmaya devam edecek ya da ölecekti. Bunu kimse bilmiyordu. Sarah her gün onun yanında oturup elini tuttu, onunla konuştu ve hayata döndürmeye çalıştı. Bu çabası sırasında kendi sağlığı da bozulmuş, iğne ipliğe dönmüştü. Ama yine de gözlerini ondan ayırmadan yanında duruyordu. Bir gün hemşirelerden biri yanına gelip, "Sizi duyamaz, Sayın Düşes. Kendinizi bu kadar yormayın." dedi. Ona bir fincan çay getirmişti. Sarah teşekkür ederek fincanı aldı ve William'in kendisini duyabileceğini söyledi.

Haziran sonunda dalağını ameliyat ettiler ve yine beklemeye geçtiler. Sarah yine onunla konuştu, parmaklarını öptü ve yanından hiç ayrılmadı. Odaya onun için bir yatak koymuşlardı ve Sarah hemşirelerin üniformala-nm ödünç alıp giyiyordu. Orada günlerce oturup, bir an için bile olsun umudunu yitirmedi.

Yalnızca, kayınvaldesi Phillip'i hastaneye getirdiği zaman dışarı çıktı. Doktorlar

275

Phillip'e babasını görmesine izin vermemişlerdi. Zaten çocuk da onu görmeye korkuyordu. Ona yalnızca çok hasta olduğu söylenmişti. Ama William, Phillip için zaten bir yabancıydı. Onu tanıyabileceği yıllarda hiç görmemişti. Sarah oğlunu gördüğüne çok sevindi, onu çok özlemişti. Phillip de annesini çok özlemişti ama Sarah, William'in yanından ayrılamazdı.

Ağustos başında baş operatör, artık gitmesi gerektiğini, Dük'ün komadan çıkamayacağından emin olduklarını söyledi. Artık uyanmayacaktı. Bu durumu aylar ya da yıllar sürebilirdi. Eğer uyanacak olsa şimdiye kadar bunun gerçekleşmesi gerekiyordu ve Sarah'ın bunu kabullenmesi şarttı.

"Birden, örneğin bu öğleden sonra kendine gelmeyeceğini nereden biliyorsunuz?" diye sordu Sarah. Bunca ameliyat yapıp, bacaklarını kesmemişlerdi ve şimdi ise herşeyden vazgeçip, onu bir çöp gibi kenara atmak istiyorlardı. Sarah beş haftadır doğru dürüst uyuyamamıştı bile ve doktorlar ne derlerse desinler, ondan vazgeçmeyecekti. Ama doktor ısrar etmeye devam etti.

'Yaklaşık kırk yıldır operatörlük yapıyorum ve bazen ne zaman savaşıp, ne zaman vazgeçmem gerektiğini bilmek zorundasın. Biz savaştık... ve kaybettik... artık onun da vazgeçmesine izin

vermelisin."

"O üçbuçuk yıldır bir savaş esiriydi. Buna mı vazgeçmek diyorsunuz?" diye bağırdı Sarah. Sesinin duyulması umurunda bile değildi. 'William bunca zamandır vazgeçmedi, ben de şimdi vazgeçmeyeceğim. Beni duydunuz mu?'"

'Tabu, Sayın Düşes. Anlıyorum." Doktor sessizce odadan çıktı ve ona hafif bir sakinleştirici verilmesi için başhemşireyle konuştu.

Kadın, bir yaran olmaz gibilerinden baktı. Sarah'ın tek düşüncesi kocasını kurtarmaktı.

"Zavallı adam neredeyse ölmek üzere. Onun huzur içinde ölmesine izin vermeli," dedi kadın, yanındaki he:

276

şireye dönerek. Hemşire başını salladı ama yaşamında daha garip şeyler de görmüştü. Koğuşlardan birinde, bir hava saldırısında başından yaralanıp altı ay komada kalan bir adam vardı ve kısa bir süre önce komadan çıkmıştı.

"Hiç belli olmaz," dedi hemşire ve Sarah Üe William'i kontrol etmeye gitü. Sarah sandalyede oturmuş, ona Phillip'ten, annesinden, Whitfield'den, şatodan ve hatta Lizzie'den söz ediyordu. İşe yarayacağını bilse her şeyden söz edebilirdi ama kimseye itiraf etmek istememekle birlikte, umudunu yitirmeye başlamıştı. Hemşire elini onun omzuna koydu ve onlara baktı.

Sonra William'in bir an için hareket ettiğini görür gibi oldu ama hiçbir şey söylemedi. Aynı şeyi Sarah da görmüştü ve konuşmaya devam etti. Ona, bir kerecik olsun gözlerini açmasını ve saçlarına bakmasını söyledi. Sarah bir aydır aynaya bakmamıştı ve neye benzediğini tahmin edebiliyordu ama konuşmaya devam etti.

Onun ellerini öptü. Sonra hemşirenin hayret dolu bakışları arasında, William yavaşça gözlerini açtı, Sarah'a baktı, gülümsedi ve sonra yine gözlerini kapadı. Sarah sessizce ağlamaya başladı, işte başarmışlardı... gözlerini açmıştı... Hemşire de ağlıyordu.

"Uyanmanıza çok sevindik. Sayın Dük, artık zamanı gelmişti," dedi hemşire. Ama William bir süre hareket etmedi ve sonra yavaşça başını döndürdü ve Sarah'a baktı.

"Harika. Çok güzel görünüyor," diye fısıldadı, hırıltılı bir sesle.

"Ne güzel görünüyor?" Sarah onun neden söz ettiğini anlamamıştı ama hayatında bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Onu öpmek için eğilirken, sevinçle haykırmak istedi.

"Saçın... bana sorduğun bu değil miydi?" Hemşire ve Sarah ona bakıp güldüler. Ertesi gün yatakta oturup çorba ve açık çay içti.

Hafta sonunda ise, eski halinin bir hayaleti gibi görünmesine rağmen, herkesle konuşmaya ve gücünü toplamaya başladı.

gelmişti. Yaşıyordu. Sarah için önemli olan buydu. Bunun için yaşamıştı.

Savaş Bürosu'ndan onu görmeye geldiler ve yeterince güçlendiği zaman başına gelenleri anlattı. Almanlar inanılmaz şeyler yapmışlardı ve William bunları anlatırken, Sarah'ın odada kalmasına izin vermedi. Defalarca bacaklarını kırmışlar, iltihaplanana kadar pislik içinde bırakmışlar, kızgın demirler ve elektrikli çubuklarla işkence yapmışlardı. Yapılabilecek her şeyi yapmışlar ancak öldürmemişlerdi. Yine de kim olduğunu asla öğrenememişlerdi, çünkü William konuşmamıştı. Onu bulduklarında üzerinde sahte pasaport ve sahte askeri belgeler olduğu için, sonuna kadar bir şey öğrenememişlerdi. Ve William onlara gerçek görevinin ne olduğunu asla söylememişti.

Bu kahramanlığı için madalya aldıysa da, bacaklarını asla kullanamayacağını biliyordu. Yürüyemeyecek olmasından dolayı ilk zamanlarda umutsuzluğa kapıldı ama Sarah haklıydı, kullanamayacak büe olsa, bacaklarına sahip olduğu için memnundu. Eğer bacaklarını kesmiş olsalar, bundan nefret edeceğini biliyordu.

Hastaneden çıkmadan önce Sarah ona Lizzie'den söz etti ve birlikte ağladılar.

"Oh, sevgilim... ve ben senin yanında değildim.."

"Tapabileceğin hiçbir şey yoktu ki. Ne doktor ne de ilaç vardı. O

sıralarda elimizde hiçbir şey yoktu. Amerikalılar yolda. Almanlar da gitmeye hazırlanıyorlardı ve ellerinde hiçbir tıbbi malzeme kalmamıştı. Lizzie yeterince güçlü değildi. Şatodaki kumandan bize çok iyi davrandı, elindeki her şeyi verdi ama zavallı Lizzie dayanamadı..." Sarah hıçkırdı ve sonra kocasına baktı, "öyle tatlıydı ki., çok tatlı bir kızdı..." William onun elini tuttu. "Onu tanımanı isterdim."

"Bir gün tanıyacağım," dedi William, kendi gözyaşları arasında.

"Bir başka yerde yeniden birlikte olduğumuzda." Şimdi Phillip ikisi için de son derece değerliydi. Ama

Sarah Lizzie'yi hâlâ çok özleyiyor, ona benzeyen küçük bir kız gördüğünde içi burkuluyordu. Savaş sırasında çocuklarını kaybeden başka anneler de olduğunu biliyordu ama bu neredeyse dayanılamayacak bir acıydı. Şimdi bu acıyı William'la paylaşacaktı.

Arada bir JoachJm'i de düşünüyordu ama artık o uzak geçmişte kalmıştı. Yalnızlığında, acısında, dehşetinde ve savaşın kaybında tek dostu o olmuştu ama onunla ilgili anılar da yavaşça soluklaşmaya başlamışlardı.

William henüz hastanedeiyken Sarah yirmi dokuz yaşına basü.

Japonya'daki savaş günler önce sona ermişti ve bütün dünya bunu kutluyordu. Japonlar resmi olarak teslim oldukları gün William hastaneden çıkıp, Whitfield'e gitti. O gün Phillip'in altıncı yaş

günüydü ve William oğlunu yıllardır görmemişti. Bu karşılaşma onun için duygusal, Phillip için de biraz garip oldu. Phillip uzun bir süre ona baktı ve sonra yanına gidip, annesinin ısrarıyla babasına sarıldı. William tekerlekli sandalyede bile öylesine iri bir erkekti ki, Phillip ona şaşkınlıkla baktı. Ve William oğlunu tanımadan geçirdiği yıllar için bir kez daha pişmanlık duydu.

Whitfield'de geçirdikleri zaman hepsi için faydalı oldu. William tekerlekli sandalyesine alışırken, Sarah da uzun bir süredir dinlenmediği kadar dinlendi. Phillip Whitfield'e bayılıyordu ve bu süre içinde babasını daha iyi tanıma fırsatı buldu.

Phillip bir keresinde babasına Lizzie'den söz etmek istediye de babasının bundan büyük bir acı duyduğunu farkedip vazgeçti.

"Çok güzeldi," dedi, uzaklara bakarak. "Ve hastalandığında, annem ona ilaç bulamadı ve bu yüzden öldü." William çocuğun sesinde bir öfke olduğunu hissetti ama nedenini anlayamadı. Yoksa kardeşinin ölümünden annesini mi sorumlu tutuyordu? Ama bu pek olası değildi ve William konuyu fazla üstelemeye cesaret edemedi. An-279

nesinin Lizzieyi kurtarmak için her şeyi yaptığını biliyor olmalıydı... yoksa bilmiyor muydu? William bunu merak etti.

Phillip bazen Joachim'den de söz etti. Pek fazla bir şey anlatmadı ama çocuğun onu sevdiği belli oluyordu. Ve milliyeti her ne olursa olsun, William bu adamın çocuklarına yardım etmesine müteşekkirdi. Sarah ondan hiç bahsetmiyordu ama William sorduğunda, nazik ve dürüst bir adam olduğunu söyledi. O yıl William'in annesinin doksanıncı doğumgünüünü kutladılar. Harika bir kadındı ve özellikle William'in dönüşünden sonra daha da iyileşmişti.

Hepsi eskisine göre çok daha iyidiler. Ama zaman, umut, sevdikleri insanlar gibi büyük kayıplara uğradıkları da inkar edilemezdi.

Lizzieyi kaybetmişlerdi. William çok uzun bir süre aralarında olmamıştı ve neredeyse onu da kaybediyorlardı. Joachim hayatlarına girmiş ve çıkmıştı... Kayıplar ve üzüntüler hükümlerini sürmüşler, şimdi yerlerini sakın bir nekahat devresi almıştı. Sarah bazen en büyük darbeyi Phillip'in yediğini düşünüyordu.

Hayatının ilk altı yılını babasız geçirmişti ve şimdi ise onu tanımaya ve ilişki kurmaya çalışıyordu. Bu tabii ki hiç kolay değildi. Ayrıca Joachim gibi bir dostunu ve hiçbir zaman, unutmayacağı ve hâlâ yasını tuttuğu kızkardeşini kaybetmişti.

"Onu özölüyorsun, değil mi?" diye sordu Sarah, ormanda yürürlerken. Phillip, kızkardeşinden söz ettiklerinde hep yaptığı gibi, acıyla baktı ve başını salladı. "Ben de özölüyorum, tatlım."

Sarah onun elini sıkıca tuttu ve Phillip başını çevirip, suskun kaldı ama gözlerinde William'in anladığı oysa Sarah'ın anlamadığı bir şey vardı. Kızkardeşinin ölümünden annesini sorumlu

tutuyordu.

Lizzie'nin ilaçsızlıktan ölmesi annesinin suçuydu... tıpkı Joachim'in gitmesinin de onun suçu olduğu gibi... Phillip başına bu felaketlerin gelmesi için annesinin ne yaptığını 280

bilmiyordu ama bir şey yapmış olmalı ya da hiç değilse bu felaketleri durdurmaya çalışmalıydı. Artık Whitfield'de mutluydu.

Ata biniyor, ormanda yürüyor, büyükannesiy-le olmaktan keyif duyuyor ve yavaş yavaş William'i tanıyordu.

281

/7

W^ RANS

RANSaya Ükbaharda gittiler. William o zamana kadar kendine gelmiş, hayatlarını yeniden düzene sokmuştu. Bacaklarını kullanamamaya alışmış, eski kilosuna dönmüştü. Onu farklı gösteren tek şey birden aklaşan saçlarıydı. Henüz kırk iki yaşındaydı ama esir kampında geçirdiği günler onu çok yaşlandırmıştı. Hatta Sarah bile çok daha ciddi bir görünümdeydi. Phillip dahil olmak üzere, hepsi büyük bir bedel ödemişlerdi.

Whitfield'den ayrıldıklarında çok mutsuz olmuştu. Orada, büyükannesi ve midillisiyle kalmak istediğini söyleyince de, bir yaran olmamıştı.

Şatoya geldiklerinde William'in gözleri yaşardı. Tanı hatırladığı gibiydi. O kadar duygulandı ki, Sarah'a sarılıp bir çocuk gibi ağladı. Her şey mükemmel bir düzen içindeydi. Emanuelle ve annesi herşeyi hazırlamışlardı. Ema-nuelle şatoyu bir yıldır olağanüstü bir şekilde yönetmişti. Artık hiçbir yerde askerlerin izi yoktu. Emanuelle temizlik için adamlar tutmuş, şatoyu Whitfeld'lere hazırlamıştı.

"Harika görünüyor," diye övdü Sarah ve Emanuelle de memnun oldu. Kendi yaşındaki bir kız için oldukça ol-282

gün görünüyordu. Henüz yirmi üç yaşındaydı ama işleri iyi yönetiyor, ayrıntıları iyi görüyordu.

O öğleden sonra Sarah, William'i Lizzie'nin mezarına götürdü ve William minicik mezan gördüğünde ağladı. Eve dönerlerken, Sarah'a Almanları sordu.

"Burada çok uzun bir zaman kalmalarına rağmen, büyük bir hasar bırakmamış olmaları çok şaşırtıcı."

"Kumandanları çok iyi bir insandı. Adamlarını kontrol altında tutmasını biliyordu. O da savaştan fazla hoşlanmıyordu."

William kaşlarını kaldırdı. "Bunu kendisi mi söyledi?"

"Hem de defalarca," dedi Sarah, William'in bu soruları neden sorduğunu anlamaya çalışarak. Ama

sesinde endişeli bir ton olduğunu farketmişti.

"Onunla iyi arkadaş mıydınız?" diye sordu William, Phillip'in ondan çok sık söz ettiğini hatırlayarak. Oğlunun babası yerine bir Alman subayını tercih etmesi bazen onu endişelendiriyordu. Bu durum ona ağır gelmişti ama oğlunu arılayabiliyordu. Ve Sarah şimdi ona bakarken, bu sorulan neden sorduğunu farkettiler.

"Yalnızca arkadaştık, William. Hepsi bu kadar. Uzun bir süre burada yaşadı ve başımıza bir sürü şey geldi... Elizabeth doğdu."

Ona karşı dürüst olacaktı. Olması gerekiyordu çünkü hep olmuştu.

"Elizabeth! o doğurttu, o kurtardı. O yardım etmemiş olsaydı, Elizabeth doğumda ölecekti." Ama çocuk zaten ölmüştü ve artık bunun önemi yoktu. "Dört yıl boyunca burada bir sürü şeye karşı koymaya çalıştık. Ve o bize çok yardımcı oldu. Bunu görmemezlikten gelemeyiz. Ama eğer sandığım şeyi soruyorsan..."

hayır, hiçbir şey olmadı."

William onu sonraki sözleriyle şaşırttı ve şoke etti.

"Phillip, buradan ayrılırken onu öptüğünü söyledi." Phillip'in bunu babasına söylemesi yanlıştı ama ne yaptığını bilmiyordu. Belki de biliyordu. Bazen onu yeterince anlayamadığını düşünüyordu.

Lizzie'nin ölümünden beri

283

kendisine büyük bir öfke duyuyordu. Bu durum Joac-him'in gitmesinden ve William'm geri dönmesinden sonra da devam etmişti. Şimdi ise içine kapanık bir çocuk olmuştu. Anlaması ve hazmetmesi gereken bir sürü şey vardı.

"Phillip haklı, onu öptüm," dedi Sarah, yavaşça. Willi-am'dan saklayacak hiçbir şeyi yoktu ve bunu bilmesini istiyordu. "O benim dostum oldu. Joachim de Hitler'den bizim kadar nefret ediyordu.

Ve bizim güvencede olmamızı sağladı. Gittiğinde, onu bir daha görmeyeceğimi biliyordum. Yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum ama umarım yaşı-yordur ve iyidir. Evet onu öptüm ama sana ihanet etmedim." Gözyaşları yanaklarından aşağıya iniyordu. Ve söyledikleri doğrudu, William'a sadık kalmıştı ama Phillip'in onu kışkırtmak istemesi yanlıştı. Çocuğun, hem onu öpmesine hem de gitmesine izin vermesine kızdığını biliyordu. Phillip bir sürü şeye kızgınlık duymuştu ama Sarah onun bu konuda bir şey yapacağını hiç beklememişti. William'a ona ihanet etmediğini söyleyebildiği için çok memnundu. O yalnız gecelerin karşılığını şimdi alıyordu.

"Sorduğum için başla," dedi William, suçlu bir ses tonuyla. Sarah ona yaklaştı ve yüzünü elleri arasına aldı. "Buna gerek yok. Bana her şeyi sorabilirsin. Seni seviyorum. Her zaman sevdim. Senden hiçbir zaman vazgeçmedim. Asla. Seni hep sevdim ve döneceğine hep inandım." Bu doğrudu ve William bunu onun bakışlarından arılayabiliyordu.

Derin bir nefes aldı. Şimdi içi rahat etmişti ve ona inanıyordu.

Phillip'in anlattıklarını duyduğunda dehşete düşmüştü. Ama evi terkettği için, Phillip'in kendisini cezalandırdığını da biliyordu.

"Geri döneceğimi hiç sanmıyordum. Bir saat, bir gece bir gün daha yaşayabilmek için kendimi kandırmaya çalışıyordum ama başarabileceğimi asla düşünmedim. Hiçbiri düşünmedi." Bir sürü insanın öldüğünü, işkence gördüğünü izlemişti.

284

"Almanlar canavar bir millet," dedi eve dönerlerken ama Sarah, Joachim'in farklı olduğunu söylemeye cesaret edemedi. Onun söylediği gibi, savaş çok kötü bir şeydi ve çok şükür, sona ermişti.

Şatoya döneli üç hafta olmuştu. Emanuelle ve Sarah mutfakta ekmek yapıyorlardı. Bir sürü şey hakkında konuştular ve sonra Emanuelle sorular sormaya başladı.

"Mösyö döndüğü için çok mutlu olmalısınız," diye başladı ki, bu zaten çok belli bir şeydi. Sarah bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Ayrıca cinsel yaşamları konusunda da yeni keşiflerde bulunmaya başlamışlardı. Bazı pozisyonlar uygulanamıyorsa da, değişen fazla bir şey yoktu ve William çok memnundu.

"Evet, çok mutluyum." Sarah gülümsedi ve hamuru yoğurmaya devam etti.

"Mösyö İngiltere'den çok para getirdi mi?" Bu çok tuhaf bir soruydu ve Emanuelle şaşkınlıkla kıza baktı.

"Tabu ki hayır. Neden getirsin ki?"

"Yalnızca merak etmiştim." Emanuelle utanmış görünüyordu ama kafasında mutlaka bir fikir olmalıydı. Şimdiye kadar böyle bir soru sormamıştı.

"Neden böyle bir şey sormak gereğini duydun, Emanuelle?" Kızın daha önceleri garip ilişkileri olduğunu biliyordu. Savaş sırasında kardeşi kanalıyla Direniş'le, savaştan sonra da karaborsayla ilgisi vardı. Ama şimdi ne işler çevirdiği meçhuldü.

"Bazı kişiler var... bazen... yani paraya ihtiyacı olan kişiler.

Mösyönün onlara borç verip veremeyeceğini merak etmiştim."

"Yani onlara para vermekten mi söz ediyorsun? Durup dururken?"

Sarah şaşkın, Emanulle de düşünceli bir ifadeyle bakıyordu.

"Pek sayılmaz. Yani, belki satacak bir şeyleri olabilir?"

"Gıda malzemelerinden mi söz ediyorsun?" Sarah 285

onun neyin peşinde olduğunu hâlâ anlayamamıştı. Ekmek hamurunu hazırladı ve ellerini silip, merakla kıza baktı. Şimdiye kadar ondan hiç şüphe duymamıştı ama şimdi duyuyordu. Ve bu duygu hiç hoşuna gitmedi. "Sen gıda malzemelerinden mi yoksa çiftlik aletlerinden mi söz ediyorsun, Emanuelle?"

Emanuelle başını salladı ve alçak bir ses tonuyla konuştu. "Hayır..."

ben mücevherlerden söz ediyorum... Buralarda, evlerini ve hayatlarını yeniden kurabilmek için paraya ihtiyacı olan kimseler var... Ve sakladıktan bazı şeyler var... altın... gümüş... ya da mücevher... ve şimdi bunları satmak istiyorlar." Savaşın sonra Emanuelle de ciddi bir şekilde para kazanmanın yollarını aramaya başlamıştı. Onları çok sevmesine rağmen, sonsuza dek ev temizlemek istemiyordu. Ve aklına bu fikir gelmişti. Önemli şeylerini satmak isteyen bir sürü insan tanıyordu. Bu kişiler mücevherler, Faberge sigara tabakaları ve pahalı objeler saklamışlardı. Özellikle Chambord'da bir kadın vardı ki, muhteşem bir inci kolyeyi her ne pahasına olursa olsun satmak istiyordu.

Almanlar evini yıkmışlardı ve büyük bir çaresizlik içindeydi.

Bu bir çeşit arabulucuktu ve Emanuelle ellerinde harika objeler olan çaresiz insanlar tanıyordu. Whitfield'lerin de onlara yardım edebilecek paraları vardı. Bu konuyu uzun bir süredir açmak istemiş ama becereme-mişti. Onun Whitfield'lere yakan olduğunu bilen bir sürü insan ona başvuruyor ve yardım etmesi için yalvanyordu. inci kolyesi olan kadın onu görmeye iki kere gelmişti ve onun gibi niceleri vardı.

Saklanmakta olan Yahudiler de yavaş yavaş ortaya çıkıyorlardı. Ve Nazilerden pahalı armağanlar kabul etmiş kadınlar bunları ellerinden çıkartmak istiyordu. Direnişte bilgi ya da hayat karşılığı takas edilmiş mücevherler vardı. Ve Emanuelle onların ellerinde bulunan şeyleri satmalanna yardımcı olmak istiyordu. Tabii o da kâr

286

edecekti ama bu çok cüzi olacaktı çünkü onlardan faydalanmak istemiyordu. Hem onlara hem de kendine yardım etmek istiyordu.

Ama Sarah ona hâlâ şaşkınlıkla bakıyordu.

"Peki ama ben mücevheri ne yapacağım?" Phillip'in yatak odasındaki döşemenin altında saklı duran mücevherleri daha o sabah çıkarmışlardı.

"Takabilirsiniz." Emanuelle gülümsedi. Kendisi de mücevher takmak isterdi ama henüz parası yoktu. Belki bir gün olurdu.

"Yeniden satabilirsiniz. Bir sürü olasılık var, Madam."

Sarah ona gülümsedi. "Bir gün çok müthiş bir kadın olacaksın."

Aralarında altı yaş vardı ama Emanuelle'de inanılmaz bir teşebbüs duygusu vardı. Onun kararlılığı ve dayanma gücü kendisinininkinden çok farklıydı. Emanuelle Bourgois kurnazdı.

"Mösyöye soracak mısınız?" diye yalvardı kız, Sarah tepsiyle mutfaktan çıkarken. Emanuelle'in heyecanı sesinden belli oluyordu.

"Soracağım ama çıldırdığımı düşüneneğinden eminim."

işin komiği, William onun çıldırdığını düşünmedi. Hatta hoşuna bile gitti. "Ne ilginç bir fikir. Bu kız gerçekten olağanüstü, öyle değil mi? Aslında insanlara yardım edip, onlara borç vermek için oldukça dürüst bir yol. Ben de burada yaşayan kişilere yardım edebilmek için ne yapabiliriz diye düşünüyordum ama böylesine egzotik bir fikir aklıma gelmemişti." William sınıtı. "Olmayacak bir şey değil. Bu konuyu düşüneneğimi söyle ona."

Üç gün sonra şatonun ön kapısı sabahın dokuzunda çaldı. Sarah aşağıya indiğinde, üzerinde parlak bir siyah elbise, ayağında eskimiş ayakkabılar ve elinde de Hermes bir çanta bulunan bir kadın onu bekliyordu.

"Evet...? Size yardımcı olabilir miyim?"

"Şey... özür dilerim..." Kadın korkmuş gibiydi ve san-287

ki takip ediliyormuş gibi sürekli olarak arkasına bakıyordu. Sarah ona biraz daha yakından bakınca, kadının Yahudi olabileceğini düşündü. "Özür dilerim... bir arkadaşım tavsiye etmişti... Büyük bir sorunum var, Sayın Düşes, ailem..." Kadın ağlayarak anlatmaya başladı ve Sarah onu mutfığa götürüp, bir fincan çay ikram etti.

Kadın savaş sırasında tüm ailesinin toplama kamplarına götürüldüğünü söyledi. Bildiği kadarıyla bir tek kendisi sağ

kalabilmişti. Dört yıl boyunca komşularının mahzeninde saklanmıştı. Kocasını Paris'te önemli bir hastanenin başhekimiydi ama annesi, babası, iki kızkardeşi ve oğluyla birlikte o da Naziler tarafından götürülmüştü... Kadın hıçkırmaya başladı ve Sarah kadının hikayesini dinlerken ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Kadın, onları bulabilmek için paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. Almanya ve Polonya'daki kamplara gidip, sağ kalanları araştırmak istediğini belirtti.

"Sanırım size Kızıl Haç yardım edebilir, Madam. Avrupa'da bu tür araştırmaları sürdüren organizasyonlar var." William'in, İngiltere'deki bu tür bir organizasyona oldukça büyük bir para bağışında bulunduğunu biliyordu.

"Ben kendim gitmek istiyorum. Ayrıca özel organizasyonlardan bazıları çok pahalıya mal oluyor. Ve onları bulduktan sonra ya da..." Kadın konuşmakta zorlanıyordu, 'israil'e gitmek istiyorum."

Kadın israil'den sanki gerçekten vaadedilmiş toprak gibi söz ediyordu. Çantasından iki büyük kutu çıkardı. "Satmak istediğim bir şey var... Emanuelle sizin... sizin çok iyi olduğunuzu söyledi."

Ve de kocasının çok zengin olduğunu ama Bayan Wertheim bunu söyleyemeyecek kadar nazikti. Çantasından çıkardığı iki Van Cleef kutusunun içinde, zümrüt ve elmas karışımı şahane bir gerdanlıkla, takımı olan bir bilezik vardı. Parçalar dantel gibiydi. Mükemmel bir şekilde işlenmiş, şaşırtıcı ve etkileyici.

"Ben... Tanrım...! Çok güzel. Gerçekten çok güzel! Ne 288

söyleyeceğimi bilemiyorum..." Böyle bir şeyi takmayı dü-

şünemiyordu. ikisi de çok önemli parçalardı ve değerleri çok yüksek olmalıydı, insan böyle bir şeye nasıl fiyat bi-cebilirdi ki?

Ama onlara bakarken, satın alma fikri ona da ilginç gelmeye başladı. Böyle mücevherleri yoktu onun. Ve zavallı kadın titriyor, satın almaları için yalvarı-yordu. "Kocama gösterebilir miyim? Bir dakika bile sürmez." Sarah iki kutuyla birlikte yukarı koştu ve yatak odalarına girdi. "Buna asla inanmayacaksın. Aşağıda bir kadın var..." Sarah kutuları açtı ve içindekileri William'in kucağına boşalttı. "Ve bunları bize satmak istiyor..." Sarah muhteşem zümrütleri eline alıp salladı ve William bir ıslık çaldı.

"Çok hoş, sevgilim. Sana çok yakışacaklar. Hele bahçeye çıktığın zaman, yeşilliklerin arasında muhteşem görüneceksin..."

"Lütfen ciddi ol." Sarah ona kadının hikayesini anlattı ve William da çok üzüldü.

"Ona bir çek versek olmaz mı? Yani yardım olarak. Bunları ondan almak istemiyorum. Sana çok yakışacaklarını bilmeme rağmen."

"Teşekkür ederim, sevgilim. Ama bu işi nasıl halledeceğiz? Kadına ne söyleyeceğiz?"

"Ben aşağıya inip, onunla konuşurum." William traş olmuş, pantolonunu ve gömleğini giymişti. Kimsenin yardımını kendi kendine giyinebiliyordu. Sarah'la birlikte odadan çıktı ve merdivenlere monte ettirdikleri rampadan aşağıya indi.

Bayan Wertheim mutfakta heyecanla bekliyordu. Öylesine korkmuştu ki, ona kötü bir şey yapacakları endişesiyle, mücevherlerini orada bırakıp kaçmayı bile düşünmüş ama Emanuelle onların iyi insanlar olduğunu söyleyince beklemişti.

Emanuelle, Bayan Wertheim'i mahzenlerinde saklayan kişileri tanıyordu, onlarla Direniş'te tanışmıştı.

1

Mücevherler — F. 19

289

"Günaydın." William kadına gülümsedi. Kadın da rahatlamış

görünmeye çalıştı. "Korkarım, şimdiye kadar böyle bir şey yapmadık ve bizim için oldukça yeni bir konu." William kadını çektiği sıkıntıdan kurtarıp, bir an önce konuya girmeye karar verdi.

Ona yardım etmeye zaten kararlıydı. "Ne kadar istiyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Oh? On beş?"

"Bu çok saçma."

Kadın öksürdü. "Özür dilerim. Sayın Dük... beş?" Kadın öylesine çaresizdi ki, belki daha da düşüğe satabilirdi.

"Ben otuz düşünüyordum. Sizce uygun mu? Yani otuz bin dolar?"

"Ben... oh, Tanm..." Kadın kendini kontrol edemeyip ağlamaya başladı. "Allah sizden razı olsun... Allah razı olsun. Sayın Dük."

Gözlerini eski bir dantel mendille sildi ve çeki çantasına koyarak şatodan çıkarken ikisini de öptü, Sarah'in bile gözleri yaşarmıştı.

"Zavallı kadın."

"Biliyorum." William bir an üzüntüyle baktı ve sonra mücevherleri Sarah'a taktı. "Bunların keyfini çıkart, hayatım." Ama ikisi de bir iyilik yaptıkları için kendilerini çok iyi hissediyorlardı.

Ve haftanın sonu gelmeden bir iyilik yapma şansı daha buldular.

Sarah, Emanuelle'in sofrayı toplamasına yardım ediyordu ve William da çalışma odasındaydı. O sırada mutfak kapısında bir kadın belirdi. Çok gençti ve Bayan Wertheim'dan daha ürkek gibi görünüyordu. Saçları kısa ama işgalden sonra olduğu kadar kısa değildi. Sarah onu, Joachim'le birlikte şatoda yaşayan Alman subaya-rından biriyle gördüğünü sanıyordu. Güzel bir kızdı ve savaştan önce, Paris'te Jean Patou için modellik yapıyordu.

Emanuelle onu görünce kızardı ama gelmesini o söy-290

lemisti. Çünkü bu kez daha yüksek bir komisyon alacaktı. Bayan Wertheim'den neredeyse hiçbir şey almamış ama kadının ısrarlarına dayanamayıp, kabul etmişti.

Kız asabi bir ifadeyle Emanuelle'e, sonra da Sarah'a baktı. Ve olay yeniden başladı. "Sizinle konuşabilir miyim, Sayın Düşes?" Kız elmas bileziğini satmak istiyordu. Bilezik Boucheron'dan alınmıştı ve çok güzeldi. Sarah'a söylediğine göre bir armağandı ama onu armağan eden Alman ona daha fazlasını da vermiş, onu hamile bırakıp gitmişti. "Oğlum sürekli olarak hasta... ona yiyecek ya da ilaç alamıyorum. Tüberküloz olmasından korkuyorum..." Sarah'ın aklına hemen Lizzie geldi. Emanuele'e bakıp, bunun doğru olup olmadığını sordu ve kız doğruladı.

"Onun bir Alınan piçi var... iki yaşında ve hep hasta."

"Eğer sana para verirsek, ona yiyecek, ilaç ve sıcak giysiler almaya söz veriyor musun?" diye sordu Sarah ve kız bunları yapacağına dair yemin etti.

Sarah William'a haber vermeye gitti. William az sonra gelip kıza ve bileziğe baktı, ikisi de onu etkilemişti ve onunla bir süre konuştuktan sonra kızın dürüst olduğuna inandı. Çalınmış

mücevher satın almak istemiyordu.

Bileziği kızdan makul bir fiyata, muhtemelen Al-inan'ın satın aldığı fiyata aldılar ve kız onlara teşekkür edip şatodan ayrıldı. Sonra Sarah Emanuelle'e bakıp güldü.

"Biz ne yapıyoruz?"

Emanuelle de sırıttı. "Belki ben zengin olacağım, sizin de bir sürü harika mücevheriniz olacak." Sarah bir daha güldü. Yaptıkları biraz çüğüncaydı ama yine de eğlenceli ve aynı zamanda da dokunaklıydı. Ertesi gün Chambord'da yaşayan kadının olağanüstü incilerini satın aldılar, inciler gerçekten muhteşemdi ve William onları takmasını istedi.

Yaz sonunda Sarah'ın on tane zümrüt bileziği, onlara uygun üç gerdanlığı, dört yakut takımı, safirleri, bir sürü 291

pırlanta yüzüğü ve turkuvaz bir tacı vardı. Hepsi de, servetlerini, evlerini ya da çocuklarını kaybetmiş ve akrabalarını bulmak, hayatlarını yeniden düzene koymak ya da yalnızca karınlarını doyurabilmek için paraya ihtiyaçları olan kişilerden gelmişti.

Yaptıkları bu hayırseverliği dostlarına anlatırken kendilerini garip hissediyorlardı ama yine de insanlara yardım ediyorlardı ve Emanuelle aldığı komisyonlardan zengin olmaya başlamıştı.

Oldukça değişmişti. Saçını yaptırıyor, giysilerini Paris'ten alıyordu.

Sarah kendini onun yanında bakımsız hissetmeye başlamıştı.

"William, bu kadar çok mücevheri ne yapacağız?" diye sordu bir gün. Dolabındaki bir sürü Van Cleef ve Car-tier kutusu başına düşmüş, bütün mücevherler yere dökülmüştü. William güldü.

"Hiçbir fikrim yok. Belki de müzayede yapmalıyız?"

"Ben ciddiğim."

"Neden bir dükkan açmıyoruz?" diye sordu William ama Sarah bu fikri saçma buldu. Ama bir yıl içinde, ellerinde Garrard'dan daha çok mücevher birikmişti.

"Belki gerçekten satmalıyız," diye önerdi Sarah bu kez ama şimdi de William bundan emin değildi. O sıralarda şatonun çevresine bağlar yaptırmakla meşguldü ve mücevherlerle uğraşacak zamanı yoktu. Ama mücevherler gelmeye devam ediyordu. Artık hayırseverlikleri ve bonkörlükleriyle ün yapmışlardı. 1947

sonbaharında William ve Sarah, Paris'e gidip, Phillip'i bir kaç günlüğüne Emanuelle ile bırakmaya karar verdiler. Bir buçuk yıldan beri şatodan hiç ayrılmamışlardı ve biraz tatil yapmaya ihtiyaçları vardı.

Paris, Sarah'ın sandığından da güzeldi. Ritz'de kaldılar ve zamanlarının büyük bir kısmını, halaylarında yaptıkları gibi, yatakta geçirdiler. Ama alışveriş için de zaman ayırdılar ve

li

or'dan yeni aldığı siyah elbisesini giydi, muhteşem incilerini ve aylar önce her şeyini Almanlara kaybetmiş olan bir kadından aldıkları pırlanta bileziğini taktı.

Ve yemekte herkes bileziğini nereden aldığını sordu. Ama Wallis incileri farkedecek kadar akıllıydı ve Sarah'a, şimdiye kadar böyle bir şey görmediğini söyledi. Bilezik de ilgisini çekti ve nereden aldıklarını sorduğundan, Whitfield'ler, daha ileri bir açıklama yapma gereğini duymadan, Cartier'den aldıklarını söylediler.

Sarah'ın mücevherleri yanında Wallis'inkiler bile sönük kalmıştı.

Ve Sarah Paris'te kaldıkları süre içinde sürekli olarak mücevherci dükkanlarıyla ilgilendi. Hepsinde çok güzel mücevherler vardı ama kendilerinde de çok güzel parçalar bulunuyordu. Hatta şatodaki mücevherlerin çoğu bunlardan daha güzeldi.

"Belki de artık bir şeyler yapmanın zamanı geldi," dedi Sarah, William için özel olarak imal edilen Bentley içinde eve dönerlerken.

Ama bu konuyu bir daha konuşmadılar. Altı ay sonra bir gün yine akıllarına geldi. Sarah, ertesi yıl Eton'a gidecek olan Phillip'le ilgileniyor, onu memnun etmeye çalışıyordu. Aslında Sarah'a kalsa, onu Eton'a göndermez, Fransa'da tutardı ama Phillip orada doğup, büyümüş olmasına rağmen, İngiltere ve İngiliz tarzını çok seviyordu ve Eton'a gitmek için adeta yalvanyordu.

William şarapları ve bağlarıyla o kadar çok meşguldü ki, mücevherleri düşünmek aklına bile gelmiyordu. 1948'in yazında Sarah, topladıkları yığınla mücevher konusunda bir şeyler yapmalıyız diye ısrar-etmeye başladı. Artık bu konu iyi yatırım olmaktan da çıkmıştı. Taktığı bir kaç parçanın dışında hepsi öylece duruyorlardı.

"Phillip gittikten sonra Paris'e, gidip, hepsini satarız. Söz veriyorum." dedi William, fazla ilgi göstermeden.

"Monte Carlo'da bir bankayı soyduğumuzu sanırlar herhalde."

293

"Evet biraz öyle görünebilir." William sırtıttı. "Öyle değil mi?" Ama sonbaharda Paris'e gittiklerinde, yanlarında götürmeyecekleri kadar çok mücevherleri olduğunu farkettiler. Bir kısmını alıp, geri kalanını şatoda bıraktılar. Phillip Eton'a gittiği için Sarah sıkılmak ve üzüntülüydü. Paris'te iki gün kaldıktan sonra William ona baktı ve bir çözüm bulduğunu söyledi.

"Neye çözüm buldun?" Sarah, Chanel'de tayyör bakıyordu.

"Mücevherler sorununa. Dükkan açıp kendimiz satacağız."

"Sen çıldırdın mı?" Sarah ona bakakaldı. Tekerlekli sandalyesinde bile hâlâ çok yakışıklıydı. "Dükkanı nasıl idare ederiz? Paris'le şatonun arası iki saat sürüyor."

"Dükkanı Emanuelle yönetir. Phillip de gittiğine göre şu anda yapacak başka işi yok. Zaten ev işleriyle uğraşamayacak kadar şık bir hanım oldu." Emanuelle tüm giysilerini Jean Patou ve Madame Gresten almaya başlamıştı ve çok şık görünüyordu.

"Sen ciddi misin?" Bunu hiç düşünmemişti ve bu fikirden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi. Bazı açılardan eğlenceli olabilirdi ve ikisi de mücevherden hoşlanıyordu, ama sonra endişe duymaya başladı. "Peki, annen bunu basitlik olarak görmez mi?"

"Dükkan sahibi olmak mı basitlik?" William güldü. "Evet belki basitlik olabilir ama çok da eğlenceli. Neden olmasın? Ayrıca annemin ruhu gençtir, eminim ki bu işe bayılacaktır." Annesi doksan yaşında olmasına rağmen, giderek daha açık fikirli olmaya başlamıştı. Ayrıca Phillip'in tatillerde ve haftasonlarında onun yanında kalacak olması da çok hoşuna gitmişti. "Kimbilir, belki de bir gün Kraliyet Mücevhercisi oluruz. Tabii bunun için Kraliçe'ye bir şey satmamız gerekecek. Ve eminim ki Wallis çıldırıp, kendine indirim yapılmasını isteyecektir." Gerçekten de çılgınca bir fikirdi ama şatoya varana kadar bunu konuş-

294

tular ve Sarah bu fikre bayıldığını itiraf etmek zorunda kaldı.

"Adı ne olacak?" diye sordu, o gece yatakta yatmış konuşurlarken.

"Tabu ki Whitfield." William ona gururla baktı. "Başka ne olabilirdi, hayatım?"

"Affedersin." Sarah yatağın içinde döndü ve onu öptü. "Bunu düşünmem gerekirdi."

"Evet, düşünmem gerekirdi." Bu iş yeni bir bebek sahibi olmaya benziyordu. Harika bir projeydi.

Bütün fikirlerini kâğıda geçirdiler ve ellerindeki mücevherlerin bir dökümünü yapıp, Van Cleef tarafından değer biçirttiler.

Avukatlarla görüştüler ve Noel'den önce Paris'e gidip, Faubourg-St. Monore'de küçük ama çok şık bir dükkan kiraladılar. Mimarları ve işçileri işe başlattılar ve Emanuelle için küçük bir daire buldular.

"Biz gerçekten çıldırdık mı acaba?" diye sordu Sarah, yılbaşı gecesi Ritz'deki yataklarında yatarken. Arada bir endişeleniyordu.

"Hayır, sevgilim, çılgın filan değiliz. Bu satın aldığımız mücevherlerle bir sürü insana yardım ettik ve şimdi de bunun keyfini çıkarıyoruz. Bunda bir yanlışlık yok ki. Ve kim bilir, belki de çok başarılı bir iş olur."

Noel'i geçirmek için Whitfield'e gittiklerinde, her şeyi Phillip'e ve William'in annesine anlatmışlardı. William'in annesi bu fikre bayılmış, eğer izin verirlerse ilk parçayı kendisinin satın almak istediğini

söylemişti. Ve Phillip de bir gün Londra'da bir şube açacağını açıklamıştı.

"Paris'teki dükkanı yönetmek istemce misin?" diye sordu Sarah, onun bu düşüncesine şaşırarak. Fransa'da doğup büyümüş, yan İngiliz bir çocuk olarak, inanılmaz derecede İngiltere hayranıydı.

"Artık Fransa'da yaşamak istemiyorum," dedi Phillip, 'Tabu tatillerin dışında. Ben Whitfiel'de yaşamak istiyorum."

295

'Vay, vay," dedi William, hoşuna giderek. "Birin iniltilere'de yaşamak istemesine sevindim doğrusu." Kendisi iniltilere'de yaşamayı düşünemiyordu bile. Ve kuzeni Windsor Dükü gibi, Fransa'da daha mutluydu. Tabu Sarah da öyle.

"Bana açılıştan söz etsene. Ne zaman olacak?" "Haziran'da," dedi Sarah, heyecanla kocasına bakarak. Sanki yeni bir bebek sahibi olacak gibi hissediyordu ve gerçek bir bebek sahibi daha olmadıkları için kendini bu projeye kaptırmıştı. Ve açılıştan bir gün önce her şey muhteşem görünüyordu.

296

ÜKKANIN açılışı büyük bir sükse yaptı. Dekorasyon, Paris'te yaşayan bir Amerikalı olan Elsie ve Wolfe tarafından yapılmıştı.

Bütün dükkan açık gri kadifeyle kaplıydı. Adeta bir mücevher kutusunun içini andırıyordu ve bütün koltuklar Louis XVTydi.

William, Whitfield'den bir kaç küçük Degas ve Renoir tablosu getirmişti. Sarah'ın bayıldığı bir Mary Cassatt vardı ama bu dükkanda göze çarpan şey sanat eserleri değildi. Mücevherler gerçekten gözalcıydı. Bazı parçalan elden çıkarmış olmalarına rağmen, mücevherlerin çokluğuna ve ihtişamına kendileri de şaşıyorlardı. Görkemli elmas gerdanlıklar, inanılmaz büyüklükteki inciler, pırlanta küpeler ve bir zamanlar çariçeye ait olan yakut gerdanlık. Sattıkları her şeyin üzerinde mücevhercinin damgası vardı. Bu mücevherciler, Boucheron, Mquboussin, Chaumet, Van Cleef, Cartier, Tiffany, Faberge ve Asprey gibi kişilerdi. Açılış muhteşem oldu. Resmi olarak ilan etmemelerine rağmen, Whitfield Düşesi'nin, Faubourg St. Monore Caddesinde bir mücevherci dükkanı açacağı ve

297

sıradışı hanımlara olağanüstü mücevherler sunacağı duyulmuştu.

Windsor Düşesi ve tüm arkadaşları açılıştaydı ve birden tüm Paris sosyetesini orada belirmişti. Hatta Londra'dan gelen bir kaç meraklı dost bile vardı.

Açılış gecesi dört parça sattılar. Faberge'den inci ve elmas karışımı harika bir bilezik, inci bir kolye, Bayan Wertheim'den aldıkları zümrüt takım ve bir mihrace için Van Cleef tarafından yapılmış

olan yakut bir yüzük. Hepsi de iyi fiyata gitmişti.

Sarah olanlara hâlâ inanamıyordu. Dükkanın içinde şaşkınlık içinde dolanırken, William çok keyifliydi. Yaptıkları işten memnundu ve Sarah ile gurur duyuyordu. Bütün bu parçalan iyi niyetle, birilerine yardım etmek amacıyla satın almışlardı. Ve birden kendilerini bu olağanüstü işin içinde bulmuşlardı.

"Harika bir iş becerdin, sevgilim," diye övdü karısını, garsonlar şampanya doldururlarken. Açılış için şişelerce şampanya ve kutu kutu havyar getirtilmişti.

"İnanamıyorum. Ya sen?" Sarah o kadar keyifliydi ki, adeta küçük bir kız çocuğu gibiydi. Emanuelle, siyah Schiaparelli giysisi içinde çok şık ve güzel görünüyordu.

"Tabii ki inamyoum. Büyük bir zevkin var ve bunlar da muhteşem şeyler," dedi William, şampanyasını yudumlayarak.

"Hit olduk, öyle değil mi?" Sarah güldü.

"Hayır, sevgilim, sen hit oldun. Sen hayatımın en sevgili şeyisin,"

diye fısıldadı. Esir olduğu yıllar boyunca sahip olduğu şeylerin kıymetini daha iyi anlamıştı. Onun için karısı, çocukları ve özgürlüğü çok değerliydi. Belki sağlığı eskisi kadar iyi değildi ama Sarah ona çok iyi bakıyordu ve giderek güçleniyordu. Zaman zaman eskisi gibi canlı, bazen de yorgun ve yaşlı görünüyordu, Sarah bacaklarının ona acı verdiğini biliyordu. Yaralar nihayet iyileşmişti ama sinir sistemindeki hasar asla iyileşmeye-

çekti. Ama hiç değilse sağdı, iyiydi ve birlikteydiler. Ve şimdi de bu harika işle uğraşacaklardı. Bu Sarah için gerçekten büyük bir keyif kaynağıydı.

"Bütün bunlara inanabiliyor musun?" diye fısıldadı Emanuelle'e birkaç dakika sonra. Emanuelle yakışıklı bir adama pahalı bir safir kolye gösterirken son derece kendinden emin görünüyordu.

Emanuelle patronuna esrarengiz bir şekilde gülümsedi. "Sanırım burada çok eğleneceğiz." Sarah onun eğlendiğini görebiliyordu.

Bazı önemli erkeklerle hafiften flört ediyordu ve onların evli olup olmamaları umurunda bile değildi.

David Wallis'e, üzerinde Cartier bir leopar olan hoş bir pırlanta yüzük aldı. Ve böylece gecenin beşinci satışını gerçekleştirmiş

oldular. Sonunda herkes evine gitti ve gece yansına doğru kapılan kapadılar.

"Oh, sevgilim, harikaydı!" Sarah ellerini çırttı ve William onu kucağına çekti. Bekçiler kapılan kilitlerken, Emanuelle garsonlara, kalan havyan nereye koyacakları-nı söyledi. Havyan eve götürüp, ertesi gün arkadaşları ile yiyeceklerdi. Sarah bunu yapabileceğini söylemişti. Whit-field'deki yeni işini kutlamak üzere, ertesi gün Faisande-rie Caddesindeki dairesinde bir kokteyl parti verecekti.

Şimdi La Marolle'dan, Direnişten, bilgi almak için Alman askerleriyle yatmaktan, karaborsada yumurta, süt ve sigara satmaktan çok uzaktaydı. Herkes için uzun bir yol, uzun bir savaş

olmuştı ama şimdi her şey düzelmişti, Paris güzel günler yaşıyordu.

William'la Sarah Ritz'deki dairelerine-döndüler. Paris'te oldukları zaman kalabilecekleri küçük bir daire bulmaktan söz ediyorlardı.

Aslında şatoyla Paris arası yalnızca iki saattir ama yine de araba kullanmak için uzun bir mesafeydi. Ayrıca Sarah dükkanda sürekli olarak kalmayacaktı. Bu iş için Emanuelle ve diğer kız vardı. Ama artık onlara mücevher satan kimse yoktu. Mümkün ol-299

düğü kadar yeni parça görmeliydi ve ayrıca kendisi de mücevher tasarımcılığı yapmak istiyordu. Artık Paris'e sık sık gidip geliyorlardı ama şu anda Ritz'de kalabiliyorlardı. Sarah esnedi ve bir kaç dakika sonra yatağa, Willi-am'ın yanına yattı.

Sarah yatağa girdikten sonra William döndü ve komodinin çekmecesinden bir kutu çıkardı. "Ne kadar aptalım." Sarah onun yine bir muzırlık yapmaya hazırlandığını anlamıştı. "Bunu unuttum.." Büyük bir kare kutuyu ona uzattı. "Whitfield'in açılışını kutlamak için minik bir armağan," dedi ve gülümsedi. Sarah da ona gülümsedi.

"William, ne kadar yaramazsın!" Onun yanında kendini hep çocuk gibi hissediyordu. William onu çok şımartıyor ve her zaman çok iyi davranıyordu. "Nedir bu?" Kâğıdı çıkardıktan sonra kutuyu hafifçe salladı. Bu bir mücevher kutusuydu ve üzerinde italyanca bir isim vardı. Buccellati.

Kutuyu heyecanla açtı ve içindekini gördüğünde hafif bir çılgılık atı. Eşsiz ve çok güzel bir elmas kolyeydi bu.

"Oh, Tanrım!" Sarah gözlerini kapadı ve aynı anda da kutunun kapağını aşağıya indirdi. William ona harika şeyler vermişti ama bu inanılmazdı, şimdiye kadar böyle bir şey görmemişti. Bir dantele benziyordu, ince işlenmiş platin üzerine büyük damlalar halinde yerleştirilmiş elmaslar. "Oh, William.." Gözlerini açtı ve kocasına sarıldı. "Bunu hak etmedim."

"Tabii ki hak ettin," diye azarladı onu. "Böyle şeyler söyleme."

Ayrıca, Whitfield'in sahibesi olarak, takılarına özen göstermek zorundasın, insanlar hep seni izleyecekler. Sana muhteşem ve ilginç mücevherler almalıyız," dedi William. Sarah'ı şımartmaya bayılıyor ve tıpkı babası gibi mücevher almaktan çok hoşlanıyordu.

Sarah kolyeyi boynuna taktı ve yatağa uzandı, ikisi birlikte kahkahalara boğuldular. Harika bir gece olmuştu.

300

"Sevgilim, yatakta her zaman elmas takmalısın," dedi William, onu dudaklarından öpüp, aşağılara kayarak.

"Sence başarılı olacak mıyız?" diye mırıldandı Sarah, ona sarılarak.

"Olduk bile," dedi William ve sonra ikisi de dükkanı unuttu.

Ertesi gün bütün gazeteler Whitfield'den sözediyor-lardı. Kimlerin geldiğinden, mücevherlerin güzelliğinden, Sarah ve William'in en kadar şık olduklarından ve Windsor Dük ve Düşesi'nin de açılışta hazır bulunduğundan söz etmişlerdi.

"Hit olduk!" Sarah ona gülümsedi. Kahvaltıda üzerinde elmas kolyeden başka hiçbir şey yoktu. Neredeyse otuz üç olmak üzereydi ama vücudu eskisinden de güzeldi. Saçlarını yukarı toplamış, bacak bacak üstüne atmıştı. Elmaslar güneş ışığında parıl parıl parlıyorlardı. William onu keyifle izledi.

"O boynundaki gösterişçi şeyden çok daha güzel olduğunu biliyor musun, sevgilim?"

"Teşekkür ederim, hayatım." Sarah ona doğru uzandı ve öpüştüler.

Sonra da kahvaltılarını bitirdiler.

O öğleden sonra dükkana geldiklerinde işlerin çok iyi gittiğini öğrendiler. Emanuelle'in söylediğine göre, altı parça daha satılmıştı ve hepsi de oldukça pahalıydı. Orada bulunan insanları, mücevherleri ve yaşanan heyecanı görmeye gelen meraklı tipler de vardı. Sonra iki önemli adam gelmiş, biri karısına, biri de metresine mücevher almıştı. Ve Emanuelle, karısına mücevher Adanla yemeğe çıkacaktı. Adam, ilişkileriyle ünlü bir devlet yetkilisiydi ve çok yakışıklıydı. Emanuelle onunla bir kez olsun çıkmanın eğlenceli olacağını düşünüyordu. Bunun kimseye bir zarar olmazdı. O yetişkin bir erkekti, kendisi ise kesinlikle bir bakire değildi.

William ve Sarah ne olup bittiğini görmek için bir süre daha dükkanda kaldılar ve o akşam şatoya döndüler.

301

Dükkanın açılışının heyecanı hâlâ üstlerindeydi. Ve o gece Sarah yatağın içinde oturup, yaptırmak istediği mücevherlerin çizimlerini yaptı. İlginç parçalan her zaman bulamayabilirlerdi. New York'ta ve Londra'daki Christi-e's'deki müzayedelere gitmek istiyordu.

Ayrıca İtalya'nın da mücevher yapımı konusunda çok ünlü olduğunu biliyordu. Birden yapması gereken binlerce işi olmuştu.

Ve her zaman William'in fikrini soruyordu. Çünkü onun zevkine ve mükemmel muhakemesine sonsuz güveni vardı.

Sonbaharda bütün çabalan meyva vermeye başladı. Dükkan çok iyi iş yapıyordu. Tasarımlarından bazılarını satışa çıkarmışlardı ve Emanuelle'e göre herkes bunlara bayılıyordu. Saralı mükemmel bir göze sahipti, William da taşları tanıyordu. Büyük bir titizlikle taş

seçip, en iyi işçiliği kullanıyorlardı. Dükkandaki parçalar büyük bir hızla eriyip gidiyordu. Ekim ayında yeni tasarımlara başladı ve bunları Noel'e kadar yetiştirebilmeyi umuyordu.

Emanuelle, hükümet yetkilisi arkadaşı Jean Charles de Martin ile olan ilişkisini iyice iletmişti ama henüz babasının gazabına uğramamışlardı. Çok dikkatli davranıyorlar, sürekli olarak Emanuelle'in

dairesinde buluşuyorlardı.

Sarah bu kadar meşgul olduğuna inanamıyordu. Sürekli olarak Paris'e gelip, Ritz'de kalıyorlardı. Bir daire arayacak zamanı bile olmamıştı. Ve Noel'de yorgunluktan ölüyordu. Dükkanda inanılmaz bir satış yapmışlar, William da ona, Mary Pickford'a ait olan, muhteşem bir yakut yüzük vermişti. Noel için Whitfield'e gitmişler ve Phillip'i Paris'e getirmek istemişlerdi ama çocuk Whitfield'de kalmak için yalvarmaya başlayınca hayal kınklığına uğradılar.

"Phillip'le ne yapacağız?" diye sordu Sarah üzüntüyle, Fransa'ya dönerlerken. "İnsan onun Fransa'da doğup büyüdüğüne inanamıyor. İstedığı tek şey İngiltere'de kalmak." Phillip onun tek çocuğuydu ve şimdi ondan uzakta

302

kalmaya dayanamıyordu. Dükkanda ne kadar meşgul olursa olsun, oğluna ayıracak zamanı her zaman vardı ama çocuk onlarla hiç ilgilenmiyor gibiydi. Fransa onun için Almanlar ve babasız geçirdiği yıllardan başka hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Whitfield onun kanında olmalı," diyerek teselli etmeye çalıştı William. "Bundan bıkacaktır. Henüz on yaşında ve arkadaşlarıyla birlikte olmak istiyor. Bir kaç yıl sonra burada da mutlu olacaktır.

Sorbonne'a gider ve Paris'te yaşar." Ama Phillip daha şimdiden, babası gibi Cambrid-ge'den söz etmeye başlamıştı ve Sarah bazı bakımlardan onu kaybettiğini hissediyordu. Şatoya döndüklerinde bu konu oldukça üzdü. Yılbaşında kötü bir gribe yakalandı. Bir ay önce bir grip daha geçirmişti ve Noel öncesi yaptık-ılan koşuşturmadan sonra kendini son derece yorgun ve bitkin hissediyordu.

"Çok kötü görünüyorsun," dedi William, Sarah yılbaşı sabahı aşağıya indiğinde. William mutfakta kahve hazırlıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Sarah dalgın bir bakışla ve sonra ona, Phillip'i mutlu etmek için bir kaç at daha alsak mı, diye sordu.

"Onun için endişelenmekten vazgeç, Sarah. Çocukla-ın da kendi özel yaşamları vardır."

"O daha bir çocuk," dedi Sarah, birden gözleri yaşla dolarak. "Ve de sahip olduğum tek çocuk." Bundan sonra hıçkırmaya başladı. Savaş

sırasında kaybettiği küçük kızını, çok sevdiği o tatlı bebeğini ve artık kendisine ihtiyacı olmayan oğlunu düşündü. Bazen kalbi kırılacak gibi oluyordu. Başka çocuğunun olmaması ve tek oğlunun da bu kadar uzakta olması onu çok üzüüyordu. William Almanya'dan döndükten beri hiç hamile kalmamıştı. Doktorlar bunun mümkün olduğunu söylemişlerdi ama olmamıştı.

"Zavallı sevgilim," diye teselli etti William, ona sarılarak. "Çok denemesine rağmen, o da oğluna pek yaklaşa-303

mamıştı. Ama savaştan dönüp, altı yaşında bir çocukla karşılaşmak ve onunla hemen sıcak bir ilişki kurabilmek kolay değildi. William bazı bakımlardan asla yakın olamayacaklarını biliyordu. Ayrıca

Phillip'in de onu asla affetmeyeceğini hissetmişti. Kızkardeşinin ölümünden Sa-rah'ı suçladığı gibi, savaşa gidip, gerektiği zaman yanında olmadığı için de William'i suçluyordu. Cenazedeki tepkisinin dışında, bu sözleri hiçbir zaman söylememişti ama William onun duygularının böyle olduğunu biliyor ve bundan Sarah'a söz etmiyordu.

William ona sıcak çorba ve çay içirtip, bütün gün yatakta kalmasını sağladı. Sarah yatakta ağladı, Phillip'i düşündü, mücevherler çizdi ve nihayet uykuya daldı. William onu kontrol etmek için yukan çıktı. Onun hastalığının ne olduğunu biliyordu. Kesinlikle çok yorulmuştu ve bünyesi buna karşı çıkmıştı. Ama öksürmeye başladığında, hemen doktoru çağırdı. Karısının üstüne titrerdi.

Sanki onu kaybetmekten korkuyormuş gibi, Sarah'ın hasta olmasına dayanamazdı.

"Bu çok saçma. Ben iyiyim." William ona doktor çağırdığını söyleyince, Sarah buna karşı çıktı ama feci şekilde öksürüyordu.

"Bu öksürük için ilaç vermesini istiyorum. Yoksa zatürreeye çevirebilir," dedi William ciddi bir ifadeyle.

"İlaçtan nefret ettiğimi biliyorsun," dedi Sarah. Ama doktor yine de geldi. Tatlı bir adamdı. Savaştan sonra emekli olmuş, civardaki köylerden birinde yaşıyordu. Ama Sarah hâlâ öfkeliydi ve doktora ihtiyacı olmadığını söyledi.

"Tabii, Madam... ama Sayın Dük... onun üzülmemesi gerek," dedi doktor, diplomatça davranarak. William ona çay getirmek için odadan çıkınca, Sarah yaptığına pişman oldu ve kocası döndüğünde daha sakinleşmişti.

"Evet, yaşayacak mı?" diye sordu William, neşeyle ve doktor gülümseyip, Sarah'ın dizini okşadı.

304

"Kesinlikle ve umanm, uzun yıllar boyunca." Sonra Sarah'a baktı ve ciddi bir ifadeyle konuştu. "Ama yataktan kalkmayacaksınız, tamam mı?"

"Evet, efendim," dedi Sarah itaatkar bir tavırla ve William, onu böylesine yumuşatmak için doktorun ne yaptığını merak etti.

Bütün hırçınlığı geçmiş, birden sakinleşmişti.

Doktor, William dışarıdayken anlattığı nedenlerden dolayı ona ilaç vermemiş ama sıcak çorba ve çay içmeye devam etmesini söylemişti. Adam gittikten sonra, William onun çok yaşlı olduğu için yeteneğini kaybetmiş olabileceğinden şüphelendi. Bugünlerde insanın zatürree ya da verem olmamak için alabileceği bir sürü ilaç vardı ve William sıcak çorbanın onu iyileştirebileceğinden pek emin değüdi. Belki de onu Paris'e götürmeliydi.

Odaya girdiğinde, Sarah düşünceli bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyordu. William tekerlekli sandalyesiyle onun yanına gitti ve yanağına dokundu. Ateşi düşmüştü. Yalnızca öksürüyordu ama yine de endişelenmekten kendini alamadı.

"Yanna kadar daha iyi olmazsan, seni Paris'e götürmek istiyorum,"

dedi. Sarah onun için çok önemliydi ve onu kaybetmeyi göze alamazdı.

"Ben iyiyim," dedi Sarah ve gülümsedi ama gözlerinde garip bir ifade vardı. "Ben çok iyiyim... yalnızca çok aptalım." Bunu kendi düşünememişti. Son bir aydır o kadar meşguldü ki, aklında yalnızca Noel, dükkan ve mücevherler vardı. Ve şimdi...

"Bu da ne demek oluyor?" William ciddi bir ifadeyle bakıyordu.

Sarah ona sırıttı.

Sonra yatağın içinde doğruldu ve hasta obuasına rağmen onu öptü.

Onu bu kadar çok sevdiği bir an olmamıştı. "Hamileyim."

William'in ifadesi bir an için değişmedi ve sonra ona şaşkınlıkla baktı. "Nesin? Şimdi mi?"

Mücevherler — F. 20

305

"Evet." Sarah başını yastığa koydu. "Sanırım iki aylık. Kendimi dükkana o kadar çok vermişim ki, her şeyi unuttum."

"Tanrım." William onun ellerini tuttu ve eğilip onu bir kez daha öptü. "İnanılmazsın!"

"Bunu tek başıma yapmadım herhalde. Senin de yardım etmiş

olman gerek."

"Oh, sevgilim..." William onun bir çocuk sahibi daha olmayı ne kadar çok istediğini biliyordu. Tabii kendisi de çok istiyordu. Ama ilk üç yıl boyunca hiçbir şey olmayınca umutlarını yitirmişlerdi,

"inşallah kızdır," dedi William, onun da bir kız istediğini bilerek.

William kızını hiç görmemiş, ölmeden önce onunla tanışmamıştı ve bir kızı olsun istiyordu. Sarah da yeni bir bebeğin Phillip'e yardımcı olacağını umuyordu. Phillip Lizzie"yi çok sevmişti ve onun ölümünden sonra birden değişmiş, öfkeli ve çekingen bir çocuk haline gelmişti.

William kendini sandalyesinden çekti ve Sarah'ın yanına yattı. "Oh, sevgilim, seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Sarah, ona sıkıca sarılarak.

Orada uzun sürece yatıp, ne kadar şanslı olduklarını düşündüler.

MİN değilim." Emanuelle ile birlikte yeni parçalara bakarken, Sarah yüzünü buruşturdu. Parçalar bir zamanlar Chaumet'in kullandığı atölyeden gönderilmişti ve Sarah bunları beğenip beğenmediğinden emin değildi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Emanuelle ağır bileziklerden birini ellerine aldı. Pembe altın üzerine elmas ve yakutlar işlenmişti. "Bence çok şık ve iyi bir işçiliği var," dedi sonunda. Son zamanlarda kendisi de çok şıklaşmıştı. Büroda otururlarken, Chanel tayyörü ve topuz yaptığı kızıl saçlarıyla gerçekten çok asil görünüyordu.

"Ama aynı zamanda da çok pahalı olmalılar," dedi Sarah.

Parçalarına çok yüksek fiyat koymak onu rahatsız ediyordu ama iyi işçilik inanılmaz derecede pahalıydı. Köşeleri kesmeyi ve kötü işçilik ya da kötü taş kullanmayı kesinlikle reddediyordu.

Whitfield'de her şeyin en iyisi satın alınırdı. Onun prensibi buydu.

"Fiyatlarını kimsenin umursayacağını sanmıyorum," dedi Emanuelle, gülümseyerek, "insanlar buradan aldıkları şeylerin karşılığını ödemeyi seviyorlar. Kaliteyi ve ta-307

306

sarımı seviyorlar. Eski taşları sevmekle birlikte, sizin tasarımlarınıza da bayılıyorlar, Madam." Emanuelle ona halâ

"Madam" diyordu. Emanuelle, Phillip'in doğumuna yardım etmeye geldiğinden bu yana tam on bir yıl geçmişti.

"Belki de haklısın," diye karar verdi Sarah. "Bunlar güzel parçalar.

Ona alacağımızı söyleyeceğim."

"iyi." Emanuelle memnun olmuştu. Bütün sabahı işleri konuşarak geçirmişlerdi. Bu, Sarah'ın Paris'e yaptığı son yolculuktu. Artık bebeği doğurmak için gelmişti. Ha-ziran'ın sonuydu ve doğuma iki hafta kalmıştı. Ama bu kez William riske girmeyi kesinlikle düşünmüyordu. Artık ebelik görevini yerine getiremeyeceğini, ikinci doğumunun ne kadar zor olduğunu öğrendikten sonra bunu asla kabul etmeyeceğini karısına aylar önce söylemişti.

"Bebegin burada doğmasını istiyorum," demişti Sa-rah ama William bunu kesinlikle kabul etmedi.

Paris'e gelip, ancak o ilkbahar satın alabildikleri daireye yerleşmişlerdi. Üç harika yatak odası, iki hizmetçi odası, muhteşem bir salon, sempatik bir çalışma odası, yemek odası ve mutfak vardı.

Sarah bütün işinin arasında burayı dekore edecek zamanı da bulabilmişti. Yatak odaları Sen nehrine bakıyordu ve harika bir manzarası vardı.

Ayrıca Whltfield'e ve Sarah'ın sevdiği bazı dükkanlara da yakındı.

Ve bu kez Phillip'ı de yanlarında getirmişlerdi. Şatoda ya da Whitfield'de olamadığı için kızıyor, Paris'in çok sıkıcı olduğunu söyleyip duruyordu. Sarah, kendisi meşgul olduğu zamanlarda, onu Louvre Müzesine, Eyfel Kulesine ve hayvanat bahçesine götürebilecek bir öğretmen tutmuştu. Zaten son iki haftadan beri de hareketleri zorlaşmıştı. Bebek bütün varlığını ele geçirmiş

gibiydi.

Bebek konusu da Phillip'in canını sıkıyordu. Bahar tatilinde ona bebekten söz etmişler ve çocuk onlara öfke ve

308

dehşetle bakmıştı. Ve daha sonra Sarah onun Emanuele'e, bunun iğrenç bir şey olduğunu söylediğini duymuştu.

Phillip ve Emanuelle birbirlerine çok yakındılar ve Phillip'in hoşlandığı tek şey, dükkana gidip, mücevherlere bakmaktı. O

öğleden sonra Sarah bazı işlerini halletmek üzere Phillip'i dükkana bıraktı. Phillip mücevherlerden bazılarını çok beğendiğini itiraf etti.

Emanuelle de ona bebekten de hoşlanacağını anlatmaya çalıştı ama Phillip bebeklerin aptal olduklarını düşündüğünü söyledi.

Elizabeth'ın aptal olmadığını ama bunun da artık önemli olmadığını ekledi.

"Sen de aptal değildin," dedi Emanuelle, büroda oturup sıcak çikolata içerlerken. "Sen harika bir bebektin," dedi Emanuelle, onu yumuşatmaya çalışarak. Zira çocuk büyüdükçe sertleşmeye ve hırçınlaşmaya başlamıştı. "Tabii kızkardeşin de öyleydi."

Kızkardeşinin adını duyan Phillip'in yüzü birden değişti ve Emanuelle konuyu değiştirmeye karar verdi. "Belki de kız olur."

"Kızlardan nefret ediyorum..." Phillip bunu biraz daha açmaya karar verdi. "Yani senin dışındakilerden." Ve sonra onu çok şaşırttı.

"Bir gün benimle evlenir misin acaba? Yani, o zamana kadar evlenmiş olmazsan." Phillip onun çok büyük olduğunu biliyordu.

Emanuelle yirmi sekiz yaşındaydı ve onunla evlenebileceği zamana kadar kırkına gelecekti. Ama şimdiye kadar gördüğü en güzel kadındı, hatta annesinden bile güzeldi. O aptal bebek yüzünden Şişmanlayıncaya kadar annesi de güzeldi. Emanuelle ona, artık kıskanacak yaşta olmadığını, ağabey olacağı için heyecan duyması gerektiğini söyledi. Ama Phillip hiç heyecan duymuyordu. Tam tersine çok kızgındı.

"Seninle evlenmeyi çok isterim, Phillip. Yani şimdi ni-Şanlı mı sayılıyoruz?" Emanuelle ona güldü ve bir çikolata verdi.

"Sanırım, öyle. Ama sana yüzük alamam. Babam ba-fta hiç para vermiyor."

309

"Önemli değil. Ben dükkandan bir yüzük ödünç alabilirim."

Phillip başını salladı ve Emanuelle'in masasının üzerinde duran bazı şeylere baktı ve sonra kızı yine şaşırttı. Hele annesini daha da şaşırttırdı.

"Bir gün burada seninle birlikte çalışmak istiyorum, Emanuelle..."

evlendiğimiz zaman."

"Öyle mi?" Emanuelle keyiflenmişti, biraz onun üstüne gitmeye karar verdi. "Ben senin İngiltere'de oturmak istediğini sanıyordum." Belki de Paris'in o kadar kötü olmadığına karar vermişti. Kim bilir.

"Orada da bir dükkan açabiliriz. Londra'da. Bu çok hoşuma gider."

"Bunu annenle babana söylemeliyiz," dedi Emanuelle, bardağını masaya bırakarak. O sırada Sarah içeri girdi. O yaz yaptırdığı Dior elbisesi içinde, şişman ama yine de çok güzel görünüyordu.

"Bana neyi söyleyecekmışsınız?" diye sordu Sarah, koltuğa oturarak. Emanuelle onun çok rahatsız olduğunu farketmişti.

Kendisi asla çocuk doğurmayacaktı ve bunun için de elinden geleni yapmaya hazırdı, Sarah'ın yaptığı doğumlar onu çocuk olayından soğutmak için yeterince dehşet vericiydiler. Ve Sarah'ın buna nasıl cesaret ettiğini hâlâ anlayamıyordu.

"Phillip Londra'da bir dükkan açmak istiyor. Bir Whitfield daha."

dedi Emanuelle ve o anda, Phillip'in, annesine nişanlanmalarından söz etmek istemediğini hisse-dip, sustu.

"Bu çok güzel bir fikre benziyor." Sarah ona bakıp gülümsedi.

"Babanın çok hoşuna gideceğinden eminim-Ama ben bir ikinci dükkanı kaldırabilir miyim, bunu bilemiyorum işte." Dükkan açıldığından bu yana, bir yıldır inanılmaz şekilde yorulmuştu.

"Phillip dükkanı yönetecek yaşa gelene kadar beklemeliyiz."

310

"Evet, ben yöneteceğim." dedi Phillip, Sarah'ın o çok iyi tanıdığı inatçı bakışıyla. Sarah onu Boulogne ormanına götürmeyi teklif edince, Phillip, Emanuelle'i iki yanağından öptü ve nişanlarını hatırlatmak istercesine, eline bir çimdik attı.

Ormanda yürüyüş yaparlarken, Phillip her zamankinden daha konuşkandı. Emanuelle, dükkan, Eton ve

Whitfield hakkında konuşup durdu. Ayrıca Saralı'nın yavaş adımlarına da ayak uydurmuştu. Annesi son zamanlarda öylesine rahatsız görünüyordu ki, onun için üzülüyordu.

Eve döndüklerinde William onları bekliyordu ve o akşam Brasserie Lippe'de yemek yediler. Phillip orayı hep severdi. Ve bundan sonraki iki hafta boyunca Sarah kendini hep ona adadı çünkü bebeğin doğumundan sonra pek vakti olmayacağını biliyordu.

Bebeğin doğumundan hemen sonra şatoya dönmeyi planlıyorlardı ve doktorlar yolculuk yapabileceğini söylemişlerdi. Hatta doğuma bir hafta kala kliniğe yatmasını istemişlerdi ama Sarah buna hemen karşı çıkmış ve William'a, Amerika'da kimsenin böyle yapmadığını söylemişti. Fransa'da ise kadınlar kliniğe doğumdan bir ya da iki hafta önce gidiyorlar, doğumdan sonra iki hafta daha kalıyorlardı.

Ama Saralı, her ne olursa olsun, hiçbir şey yapmadan bir klinikte oturup bekleyemezdi.

Dükkana her gün uğradılar. Yeni bir zümrüt bilezik geldiğinde ya da Emanuelle o sabah iki büyük yüzük sattıklarını söylediğinde, Phillip çok heyecanlanıyordu. İşin ilginç, yüzüklerden birini Emanuelle'in sevgilisi Jean Charles de Martin satın almıştı. Yüzüğü onun için almış ama kansı için aldığını söyleyip onu kızdırmıştı.

Emanuelle'in çok kızdığını görünce de yüzüğü kutusundan çıkarıp, kızın parmağına takıvermişti. Onun parmağındaki yüzüğü gören Sarah kaşını yukarı kaldırdı.

"Bu ciddi bir anlama mı geliyor?" diye sordu Sarah 311

ama adamın karısına, kız arkadaşlarına ne kadar çok mücevher aldığını biliyordu.

"Yalnızca yeni ve güzel bir yüzüğüm olduğu anlamına geliyor,"

dedi Emanuelle, gerçekçi olarak. Onun hayalleri yoktu, ama bir kaç ilginç müşterisi vardı. Onlardan alışveriş yapan erkeklerin çoğu hem karılarına hem de metreslerine alıyorlardı. Karmaşık bir yaşam sürüyorlardı ve hepsi de Emanuelle Bourgois'ın son derece ketum olduğunu biliyorlardı.

O Öğleden sonra geç vakitte eve döndüler ve Phillip o gece öğretmeniyle birlikte sinemaya gitti. Genç bir çocuk olan öğretmen Sorbonne'da öğrenciydi ve hem İngilizce hem de Fransızca'yı mükemmel bir şekilde konuşuyordu. Ve Phillip onu çok seviyordu.

Temmuz gelmişti. Paris sıcak ve nemliydi, iki haftadan beri Paris'teydiler ve Sarah şatoya dönmek için sabırsızlanıyordu. Bu mevsimde orası bir harika oluyordu ve yazı Paris'te harcamak istemiyordu.

"Ben buna harcama demem," diye alay etti William, ona bakarak.

Pembe saten geceliği içinde yatağın üzerinde yatarken, büyük bir balınaya benziyordu. "O gecelik sana sıcak gelmiyor mu?" diye sordu, onu böyle görmekten bile rahatsız olarak. "Neden çıkartmıyorsun?"

"Senin gözlerini rahatsız etmek istemiyorum."

"Seninle ilgili hiçbir şey beni rahatsız etmez." Bu kez doğumda olamayacağı için biraz üzülyordu. Şimdi Paris'te ünlü bir doktor ve ünlü bir klinik vardı ve kendisi bir kenara itilmiş gibiydi ama tüm bunları isteyen kendisiydi.

O gece William sıcaktan bunalırken, Sarah derin bir uykuya daldı ve sabahın dördünde kocasını uyandırdı. Sancılar başlamıştı.

William gfyindi ve karısına yardım etmesi için hizmetçiyi çağırdı.

Sonra onu Nevilly kliniğine götürdü. Sarah'ın sancısı fazlalaşmıştı, yolda hiç konuşmadı. Ve sonra onu götürdüler. William, ilk doğumdaki gibi bir komplikasyon çıkabilir endişesiyle, öğleye kadar

koru içinde bekledi. Bu kez ona anestezi vereceklerini ve her şeyin kolay ve modern bir şekilde uygulanacağını söylemişlerdi. Tabii dört buçuk kiloluk bir bebek doğurmak ne kadar kolay olabilirse.

Nihayet saat bir buçukta doktor görüldü. Yüzünde bir gülümseme vardı.

'Takışıldı bir oğlunuz oldu, Mösyö.'

'Ya karım?' diye sordu William, endişeyle.

"Biraz zorlandı," dedi doktor, bir an için ciddi bir ifadeyle bakarak,

"Ama durumu çok iyi. Ona uyuması için ilaç verdik. Bir kaç dakika sonra görebilirsiniz."

William odaya girdiğinde, Sarah beyaz çarşafı içinde yatıyordu.

Yüzü solgundu ve sersemlemiş bir hali vardı. Sanki nerede olduğunu bilmiyormuş gibiydi. Sürekli olarak dükkana gitmekten ve Eton'daki Phillip'e mektup yazmaktan söz ediyordu.

"Biliyorum, sevgilim.. her şey düzelecek." William onun yanında saatlerce oturdu ve saat dörtbuçukta Sarah uyandı ve önce ona, sonra da şaşkınlık içinde odaya baktı. William onu öptü ve bir oğullan olduğunu söyledi. William henüz bebeği görmemişti ama hemşireler onun harika bir oğlan olduğunu söylemişlerdi.

Dörtbuçuk kiloydu ve Sarah'ın yüzündeki ifadedin, pek kolay doğmadığı anlaşılıyordu.

"Nerede o?" diye sordu Sarah, çevresine bakınarak.

"Bebek odasında, az sonra getirirler. Senin biraz uyumanı istediler."

Sonra onu yine öptü. "Çok mu kötüydü?"

"Çok garipti..." Sarah onu elini tutup, kendine gelmeye çalıştı.

"Bana sürekli olarak anestezi verdiler ve bu beni çok kötü yaptı.

Sanki her yerim uyuşmuş gibiydi. Sancıyı hissediyor ama bunu onlara söyleyemiyordum."

"Belki de bu yüzden kullanıyorlardır." Ama önemli olan ikisinin de kurtulmuş olmasıydı.

"Doğumu senin yaptırman daha çok hoşuma gitmişti," dedi Sarah.

Bu yaşadıkları garip ve yabancıydı, üstelik bebeğini bile daha göstermemişlerdi.

"Teşekkür ederim. Ama korkarım pek iyi bir operatör değilim."

O sırada bebeği getirdiler ve bütün acılar bir anda unutuldu. Bebek güzel ve tombuldu. Siyah saçları ve büyük mavi gözleri vardı.

Tıpkı William'a benzeyordu. Ve Sarah onu kucağına aldığı anda ağladı. Mükemmel bir oğlandı. Bir kızı olsun istemişti ama şimdi bunu umursamı-yordu. Önemli olan bebeğin iyi olmasıydı. Ona, William'ın uzak bir kuzeninin adı olan Julian adını vermeye karar vermişlerdi. Ve Sarah göbek adının da William olmasında ısrar etti.

William bunu aptalca bulmakla birlikte kabul etti. Onu götürdüklerinde Sarah yine ağladı. Bunu neden yaptıklarını anlayamıyordu. Kendi hemşiresi ve kendi odası vardı. Hatta bir özel odası ve özel bir banyosu bile vardı. Ama bebeğin uzun süre orada kalmasının sağlıklı olmadığını söylüyorlardı. Ona bebek odasında, steril şartlarda bakılmalıydı. Sarah burnunu sürnkürdü ve William'a baktı. William onu buraya getirdiği için birden kendini suçlu hissetti ama bir an önce eve götüreceğine dair söz verdi.

Ertesi gün Phillip ve Emanuelle'i getirdi. Julian'ı ancak bir camın arkasından görebilen Emanuelle, onun harika bir bebek olduğunu söyledi. Ziyaretçi varken, çocuğu odaya getirmiyorlardı ve Sarah bundan nefret ediyordu. Phillip de kardeşine camın arkasından baktı ve omuzlarını silkip, hiç etkilenmemiş bir şekilde arkasını döndü. Sarah onu büyük bir hayal kırıklığı içinde izledi. Bu bebeğin doğumuna öfkelenmişti ve annesine de hiç iyi davranmıyordu.

"Çok tath değil mi?" diye sordu Sarah.

"Fena değil. Çok küçük," dedi Phillip, tenkit edermiş-cesine. Ve babası, Sarah'ın neler çektiğini hatırlayıp, güldü.

"Bize göre hiç de küçük değil, genç adam. Dörtbuçuk kilo bir dev demektir!" Ama bebeğin devlikle ilgisi yoktu.

314

Yalnızca kilosu biraz fazlaydı. Son derece uslu ve yumuşak bir bebektir. Sütünü içtikten sonra annesinin yanında yatıyordu. Ve anında bir hemşire belirip, çocuğu götürüyordu.

Sekizinci gün, Sarah William'ın gelmesini dört gözle bekliyordu.

William taze çiçeklerle içeri girdiğinde, Sarah'ın gözleri ateş saçıyordu.

"Beni bir saat içinde buradan çıkartmazsan, Julian'ı alıp kendim çıkacağım. Hem de geceliğimle. Kendimi çok iyi hissediyorum.

Hasta değilim. Ama beni bebeğimin yanına bile yaklaştırmıyorlar."

"Tamam, sevgilim," dedi William, bunurı olmasını bekleyerek.

"Sana söz veriyorum, yarın çıkartacağım." Ve ertesi gün ikisini de alıp dairelerine götürdü ve iki gün sonra hep birlikte şatoya döndüler.

Sarah Ağustos'ta yine eski haline dönmüştü, ince, sağlıklı güçlü ve mutlu. Emanuelle bir yatla. Güney Fransa gezisine gittiği ve Sarah da işleri düşünemeyecek durumda olduğu için dükkanı bir aylığına kapamışlardı. Ve Eylül'de, Phillip okula döndüğünde, bir kaç günlüğüne Paris'e gittiler ve Sarah bebeği de yanına aldı. Julian her yere onlarla birlikte gitti ve bazen Sarah'ın ofisindeki bir sepetin içinde mışıl mışıl uyudu.

Herkes onun ne kadar uslu ve güleç yüzlü bir çocuk olduğunu söylüyordu. Noel gecesi ilk kez olarak oturdu ve herkes ona aşık oldu. Tabii Phillip dışında herkes. Phillip onu her gördüğünde öfkeleniyordu ve her zaman tenkit ediyordu. Bu durum Sarah'ın moralini bozuyordu. Onun Julian'dan hoşlanacağını sanmıştı ama beklediği o ağabeylik sevgisini asla görmediği gibi, Phillip son derece uzak ve hırçın davranıyordu.

"Yalnızca kıskanıyor," dedi William, Sarah gibi fazla üstünde durmayıp durumu kabullenerek. "Hepsi bu."

"Ama bu haksızlık. O kadar tatlı bir bebek ki, bunu hak etmiyor.

Phillip ten başka herkes onu çok seviyor."

!':.: 315

"Eğer tüm yaşamı boyunca ondan yalnızca bir tek kişi nefret edecekse, çok şanslı bir çocuk demektir," dedi William.

"Ama eğer bir tek kişi ağabeyisi değilse."

"Bazen yaşam böyledir. Kardeşlerin mutlaka dost olmaları gerekir diye bir kural yok ki. Cain ve Abel'i düşünsene."

"Anlayamıyorum. Phillip, Lizzie'yi tapıyordu." Sarah içini çekti.

"Sonra Jane ve ben de, küçükken birbirimizi çok severdik." Ablasını hiç görmemesine rağmen ona hâlâ çok seviyordu. Jane savaştan sonra bir daha evlenmiş ve önce Chicago, sonra da Los Angeles'a yerleşmişti. Onlar Avrupa'ya, Sarah da Amerika'ya hiç gitmemişti.

Jane'in şimdi, Sarah'm hiç tanımadığı biriyle evli olması ona inanılmaz geliyordu. Ama hayat böyleydi. Birbirlerine o kadar yakın olmalarına rağmen ayrı düşmüşlerdi. Oysa onu hâlâ seviyordu ve birbirleriyle sık sık mektuplaşıyorlardı. Sarah her seferinde Avrupa'ya gelmesi için ısrar ediyordu.

Ama ailesi ne düşünürse düşünsün, Phillip kardeşe-ne asla ısınmadı. Ve Sarah onunla bu konuda konuşmaya çalıştığında, önce konuyu kapadı ve Sarah biraz daha ısrar ettiğinde, birden patladı.

"Bakın, hayatıma bir bebek daha girmesini istemiyorum.

Bir tane girmişti." Sanki bir daha denemek, bu riske bir daha girmek istemiyor, kaybetmekten korkuyordu. Lizzie'yi belki gereğinden fazla sevmiş ve onu kaybetmişti. Ve sonuç olarak da, Julian'ı asla sevmemeye karar vermişti. Bu, her iki çocuk için de üzücü bir durumdu.

William ve Sarah, Julian'ı doğumundan hemen sonra Whitfield'e, büyükannesine götürmüşlerdi ve şimdi Noel'de bir kez daha oradaydılar. Düşes Julian'a hayran oldu. Şimdiye kadar böylesine mutlu bir bebek görmediğini söyledi. Sanki çevresine ışık saçıyor, onu izleyen herkesi güldürüyordu.

316

O yıl Whitfield'de geçirdikleri Noel özellikle çok keyifliydi çünkü hepsi beraberdi. William'in annesi doksan altı yaşındaydı ve tekerlekli sandalyede oturuyordu ama o keyifli ruhundan hiçbir şey kaybetmemişti. Sarah'm tanıdığı en iyi arkadaş ve en kibar kadındı ve William'a hâlâ tapıyordu. William ona pırlanta bir bilezik hediye ettiğinde, böylesine güzel bir şey için fazla yaşlı olduğunu söyledi ama çok hoşuna gitmiş olmalıydı ki, orada oldukları sürece bileğinden çıkarmadı. Ve yılbaşından sonra dönerlerken, William'a sıkıca sarılıp, onun ne kadar iyi bir evlat olduğunu ve kendisini hep mutlu ettiğini söyledi.

"Sence neden bunları söyledi?" diye sordu William, gözlerinde yaşlarla. "Bana her zaman çok iyi davranmıştır," dedi, göz yaşlarını saklamaya çalışarak ama annesi onu gerçekten çok duygulandırmıştı. Julian'ı ve Sarah'ı öpmüş, Paris'ten getirdikleri güzel armağanlar için teşekkür etmişti. Ve iki hafta sonra, uykusunda sessizce öldü ve Whitfield'de ömür boyu bir mutluluk yaşadktan sonra, kocasına ve yaratıcısına kavuştu.

Onun ölümü William'i çok sarstı ama kabul etmek zorundaydı ki, annesi iyi ve uzun yaşamıştı. O yıl doksan yedi olacaktı ve tüm hayatı boyunca sağlıklı kalmıştı. Whitfield'deki mezarlıkta dururlarken, teşekkür edilecek çok şey vardı. Kral George, Kraliçe Elizabeth, yaşayan tüm akrabaları ve dostları oradaydılar.

Phillip onun yokluğunu çok hissediyordu. "Yani artık buraya gelemeyecek miyim?" diye sordu, ağlayarak.

"Bir süre için gelemeyeceksin," dedi William üzüntüyle. "Ama Whitfield hep burada kalacak. Ve bir gün senin olacak. Her yaz gelmeye çalışacağız. Ama büyükannenin sağlığında yaptığın gibi, tatillerde ve hafta sonlarında gelemeyeceksin. Burada hizmetkarlarla yalnız kalman uygun olmaz. La Marolle'a, Paris'e gelebilir ya da kuzenlerle kalabilirsiniz."

317

"Ben bunları yapmak istemiyorum," dedi Phillip. "Ben burada kalmak istiyorum." Ama William onun bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu. Bir süre sonra, Cambrid-ge'e gittiğinde, buraya tek başına gelebilirdi. Ama Camb-ridge'e gitmesine daha yedi yıl vardı ve bu arada yazları yapacakları kısa ziyaretlerle yetinmek zorundaydı.

Ama o ilkbahar, William da Whitfield'den fazla uzak kalamayacağını farkettil. Orada aileden hiç kimsenin olmaması, yönetim ve alınacak kararlarla kimsenin ilgilenmemesi demekti.

Birden annesinin ne kadar çok şeyi başardığını farkettil ve şaşırıldı.

Whitfield'i onsuz yönetmek ne kadar zordu.

"Bundan nefret ediyorum," dedi bir gece, yöneticilerinden gelen sayfa sayfa şikayetleri okurken, "ama gerçekten de Whitfield'e daha çok zaman ayırmam gerekiyor. Sence bir mahzuru var mı?"

"Neden olsun ki?" Sarah gülümsedi. "Şimdi Julian'ı her yere götürebiliyorum." Julian sekiz aylıktı ve heryere taşınabilir durumdaydı. "Ayrıca Emanulle de dükkanı mükemmel bir şekilde idare ediyor" Sarah iki kız daha almıştı ve şimdi dükkanda dört kişi olmuşlardı, işler mükemmeldi. "Biraz Londra'da kalabilirim."

Whitfield'i hep sevmişti. Ayrıca Phillip de hafta sonlarında yanlarına gelebilir ve bundan çok hoşlanırdı.

Nisan ayını, Paskalya'da yaptıkları kısa bir tatilin dışında, tümüyle Whitfield'de geçirdiler. Bir yemek davetinde Windsor'lan gördüler ve Wallis, Sarah'm Paris'teki dükkanından çok güzel parçalar aldığını belirtti. Dükkandaki mücevherlerden, özellikle yeni tasarımlardan çok etkilenmişti. Londra'da herkes dükkandan söz ediyordu.

"Neden burada da bir dükkan açmıyorsun?" diye sordu William, bir gece bir partiden dönerlerken. Partide tanıdıkları üç kadın Sarah'ı soru yağmuruna tutmuşlardı.

"Londra'da mı? Bu kadar çabuk mu?" Daha Pa-318

ris'teki dükkanı açmak iki yıl olmuştu ve çok yoruluyordu. Ayrıca Londra'da da uzun bir süre geçirmek zorunda kalmak istemiyordu.

Şimdi Whitfield'de William'm yanında olmak başka, tüm zamanını Paris'ten Londra'ya koşturarak geçirmek başka şeydi. Zaten şimdi zamanının büyük bir çoğunluğunu, Phillip gibi büyüüp hayatından çıkmadan önce, bebeğiyle geçirmek istiyordu. Artık zamanın ne kadar çabuk geçtiğinin farkındaydı.

"Dükkanı yönetecek iyi birini bulabilirsin. Aslında..." William bir şeyler hatırlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. "Garrard'da harika bir adam vardı. Ketum ve çok bilgili. Genç ama biraz tutucu. İşte İngilizlerin tam bayıldığı şey. Kibarlık ve eski gelenekler."

"Peki ama adamın oradan ayrılmak isteyeceğini nereden biliyorsun? Garrard buranın en prestijli mücevhercisi. Whitfield gibi yeni bir proje onu ilgilendirmeyebilir."

"Orada değerinin tam anlaşılmadığı kanısındayım. İyi ama unutulmuş bir eleman. Önümüzdeki hafta uğrayıp, görüşürüm."

Eğer istersen onu öğle yemeğine götürebiliriz." Sarah ona sınıttı. Bu yaptıklarına inanamıyordu. "Sürekli olarak başıma dert açmaya çalışıyorsun, öyle değil mi?" Ama bunu yapmasına bayılıyordu.

Onu heveslendirmesi ve gerçekten istediği şeyleri yapmasına yardım etmesi çok hoşuna gidiyordu. Bunlan onsuz asla yapamayacağını biliyordu.

Ve William sözünü tutup, ertesi gün Garrad'a uğradı ve Sarah'a antika bir pırlanta yüzük aldı. Çok eski ve güzel bir parçaydı. Ve bu işi yaparken, aradığı adamı buldu. Nigel Holbrook. Ertesi Salı, Savoy Grill'de öğle yemeği yemek üzere randevulaştılar.

Ve Sarah lokantaya girdikleri an, William'm anlattıklarına dayanarak, adamı hemen tanıdı. Uzun boylu, 'ince ve soluk yüzlüydü. Sarımsı gri saçları ve ince bir bıyığı vardı. İyi dikilmiş çizgili takım elbisesi içinde, bir banker ya da avukata benziyordu.

Dikkati çeken bir şıklığı ve

319

saygınlığı vardı. William ve Sarah ona isteklerini anlatırlarken, son derece mesafeliydi. Yirmi iki yaşından beri, yani on yedi yıldır Garrard'da çalıştığını ve onlardan ayrılmanın zor olacağını ama kendilerinininki gibi yeni projenin de kendisine çok ilginç geldiğini belirtti. "Özellikle, Paris'teki dükkanınızın ününü duyduktan sonra.

Orada yaptığınız bazı şeyleri gördüm, Sayın Düşes," dedi Sa-rah'a, Ve gerçekten çok güzel şeyler. Şaşırdığımı itiraf etmeliyim.

Fransızlar bazen..." adam duraladı ama sonra devam etti "çok pespaye olabilirler... tabii eğer izin verirseniz." Sarah onun bu denli milliyetçi olmasına güldü ama ne demek istediğini anlıyordu. Eğer atölyeleri kontrol etmezse, köşeleri kesebilirlerdi ama Sarah bunu yapmalarına asla izin vermiyordu. Adamın söyledikleri ve kazanmış oldukları ün onu memnun etti.

"Biz bu işi uzun yıllar yapmak istiyoruz ve prensibimiz, her şeyin gerektiği gibi olmasıdır. Bay Holbrook." Adam bir İngiliz generalinin ikinci oğluydu ve Hindistan ve Çin'de büyümüştü.

Singapur'da doğmuş, henüz bir çocukken Hindistan'da mücevherlerle tanışmıştı. Ve sonra genç bir erkek olduğunda, Kuzey Afrika'da bir süre elmas işiyle uğraşmıştı. İşini iyi biliyordu.

Ve Sarah, Willi-am'a katılıyordu. Londra'da açacakları dükkana onun gibi birisi gerekiyordu. Londra tümüyle başka bir havadaydı ve burada daha ağır ve asil bir atmosfer yaratmak zorundaydılar.

Nigel'e, düşündükten sonra kendilerini aramasını söylediler ve bir hafta sonra adam hâlâ aramamıştı. Sarah umutsuzluğa kapıldı.

"Ona biraz zaman tanı. Belki bir ay bile aramayabilir. Ama konuyu düşündüğünden emin olabilirsin." Ona güzel bir teklifte bulunmuşlardı ve Garrard'a ne kadar sadık olursa olsun, baştan çıkmamasına imkan yoktu. Eğer öyleyse, William onun ne kadar sadık bir eleman olduğunu düşünmeye hazırды. Çünkü teklif ettiği ücreti şu anda alamadığından emindi.

320

Ve Nigel onları Fransa'ya dönmeden bir gece önce aradı. William telefonla konuşurken, Sarah heyecanla bekledi. William telefonu kapadığında gülümsüyordu. "Kabul etti," dedi. "Garrard'a iki aylık bir süre tanımak istiyor, ondan sonra sana aittir. Dükkanı ne zaman açmak istiyorsun?"

"Tanrım... bunu düşünmedim bile... bilmiyorum... yü sonunda..."

Noelde. Sence bunu gerçekten yapmalı mıyız?"

"Tabii ki yapmalısın." William, bu işte sanki kendisi yokmuş gibi konuşmaya bayılıyordu. "Zaten bir kaç hafta sonra Londra'ya gelmem gerekiyor. O zaman bir dükkan bulup, bir mimarla konuşurum. Tanıdığım iyi bir mimar var."

"öytesyen de yeni parçalar almaya başlamalıyım." Paris'teki dükkandan kazandığı parayı, yeni parçalara ve tasarımlara harcıyordu. Ama şimdi bir sermayeye ihtiyacı vardı ve bunun için ailesinin Long Islan'daki evlerinin satışından gelen parayı kullanmayı düşünüyordu. Ve eğer Londra da Paris gibi olursa, hemen para kazanmaya başlayacaklarından emindi.

Sonra William hiç aklına gelmeyen bir şey söyledi. "Sanırım, Phillip istediği dükkanına kavuşacak," dedi, gülümseyerek.

"öyle görünüyor. Sence bunu gerçekten isteyecek midir?"

"isteyebilir."

"Yine de onun bizimle birlikte iş yapmak isteyeceğini düşünemiyorum, öylesine bağımsız ki..." Ve de soğuk, mesafeli ve Julian'a karşı öfkeli.

"Bir gün seni şaşırtabilir. Çocukların neler yapabileceği hiç belli olmaz. Benim bir mücevherci olacağım kimin aklına gelirdi?"

William güldü ve Sarah onu öptü. Ertesi gün Paris'e döndüler.

Ertesi bir kaç ay süresince Nigel, onlarla ve Emanu-elle'le görüşüp, Paris'teki dükkanın nasıl çalıştığını gör-Mücevherler — F. 21

321

mek için bir kaç kez Paris'e gidip geldi. Paris'te işler o kadar iyiydi ki, yeni bir dükkana geçmeyi düşünüyorlardı ama Sarah, Londra'daki dükkan söz konusu olduğu için şansını fazla zorlamak istemiyordu.

Nigel, Paris'te yaptıkları şeylerden çok etkilendi. Hatta Emanuelle'den bile hoşlandı ki, Emanuelle onun hanımlardan pek hoşlanmadığını sanıyordu. Ama Nigel'in kusursuz zevkine, mükemmel iş anlayışına ve asaletine hayran olmuştu. Emanuelle son yıllarda kendini oldukça cilalamıştı ve Nigel'in sessiz şıklığı ve olağanüstü kibarlığı onu çok etkilemişti. Paris'e her gelişinde birlikte yemeğe çıktılar ve Emanuelle onu bazı dostları ve daha sonraları Nigel'in hayatında çok önemli bir yer alacak olan önemli bir tasarımcıyla tanıştırdı.

New Bond Caddesi'nde güzel bir dükkan buldular ve William'in mimarı harika flkerler üretti. Her yeri lacivert j kadife ve mermer kaplayacaklardı.

Dükkan bir Aralıkta açılacaktı ve çılgın bir tempoya J girmişlerdi.

Emanuelle, en iyi kızlarını Paris'teki dükkanın başında bırakarak, yardıma geldi. Ama Faubourg-St. Honore Caddesi'ndeki dükkan artık kendi kendini idare eder durumdaydı. Yeni bebek Londra'daki dükkanı.

Açılıştan bir hafta önce her gece çalıştılar. Mermerler döşendi, ışıklar ayarlandı, aynalar takıldı, kadifeler kaplandı, inanılmaz bir çalışmaydı ve Sarah hayatında bu kadar yorulduğunu ama aynı zamanda da bu kadar keyiflendiğini hatırlamıyordu.

Julian'ı da Londra'ya getirmişti. Dadıyla birlikte Cla-ridge'de kalıyorlardı. Her gece Whitfield'e gidemeyecek kadar yoruluyorlardı.

Herkes onların şerefine parti vermek istiyordu ama onların hiç vakti olmuyordu. Dükkanın kapılan açılana kadar hiç durmadılar.

Akrabalar, dostlar ve Nigel'in Gar-rard'dan müşterilerinden oluşan dört yüz davetli vardı. Asil ve elit kişilerin geldiği bir açılıştı ve iki buçuk yıl ön- J

322

ce Paris dükkanlarının açılışı, bunun yanında sönük kalmıştı.

Sözlerle anlatılamayacak bir ihtişam yaşanıyordu ve Sarah'ın açılış

için satın almış olduğu mücevherler herkesin gözünü kamaştırmıştı. Aslında Sarah fazla ileri gittiğinden, aldığı parçaların fazla önemli ve pahalı olmasından korkuyordu.

Paris'teki dükkanında, silahlı bir muhafıza gerek kalmadan sahip olunabilecek çok şık parçalar vardı, oysa Londra'da işin ucu kaçmıştı. Long Is-land'ın satışından gelen tüm parayı kullanmış, alabileceği her şeyi almıştı. Ama şimdi ilk konuklar gelmeye başladığında, buna değdiğini anlıyordu.

Ertesi gün Nigel solgun ve şaşkın bir suratla geldiğinde, kötü bir şey olduğunu sanıp telaşlandı. "Ne oldu?"

"Kraliçenin sekreteri buradaydı." Sarah büyük bir pot mu kırdık acaba, diye düşünürken, endişeyle Willi-am'a baktı. Nigel anlatmaya devam etti. "Ekselansları, dün akşam nedimesinin burada gördüğü bir parçayı satın almak istiyormuş. Parçayı bu sabah saraya gönderdik ve çok beğenmiş." Sarah şaşkınlık içinde dinliyordu. Başarmışlardı. "Üzerinde pırlantadan tüyler olan büyük iğneyi satın almak istiyor." İğne.^Galler Prensi'nin nişanına benziyordu ve Sarah bunu Paris'te bir mücevherciden neredeyse bir servet karşılığında satın almıştı. Etiketine fiyatı yazarken, bundan kendisi bile utanç duymuştu.

"Tanmm!" dedi Sarah, bu satıştan etkilenererek ama Nigel'ı etkilendiren şey çok daha önemliydi.

"Sayın Düşes, işe başladığımız ilk gün Kraliyet Mücevhercisi olduk." Yani Kraliçeye bir şey satmışlardı. Kraliyet Mücevhercisi Garrard'dı. Onlar Kraliçenin resmi mücevhercisiydiler ve Londra Kulesi'nde bulunan Kraliyet Mücevherlerinin yıllık bakımını yaparlardı. Ama kendi durumları da azımsanacak gibi değildi.

"Eğer Kraliçe arzu ederse, üç yıl sonra bize kraliyet ruhsatı verebilir." Büyük bir iş başarmışlardı.

Kraliçenin alışverişi bir başlangıç oldu ve o ay sattık-323

lan parçalar inanılmaz boyutlara ulaştı. Bir aylık gelirle| bir yıl boyunca idare edebilecek durumdaydılar. SarahC her şeyi Nigel'a bırakıp, Paris'e dönebileceği için memnundu. Yılbaşından sonra Paris'e döndüklerinde, şaşırırmaktan kendini alamadı. Emanuelle Londra açılışından hemen sonra Paris'e dönmüştü ve Noel satışları inanılmaz derecede yüksekti.

Sarah iki dükkan arasında dostça bir rekabet olduğunu, her birinin diğerinden daha çok satış yapmaya çalıştığını farketmişti. Ama bunda bir zarar yoktu. Nigel ve Emanuelle birbirlerini gerçekten çok seviyorlardı. Ayrıca, Sarah iki dükkanın hem benzer hem de farklı olmalarını arzu ediyordu. Londra'da antika mücevherler satıyorlardı ki, bunların büyük bir çoğunluğu Avrupa'daki asil ailelerden kalan parçalardı. Ayrıca bazı modern parçalar da vardı.

Paris'te de antika mücevherler satmakla birlikte, ağırlık şık ve çarpıcı tasarımlardaydı.

"Evet, şimdi hangi cepheye gidiyoruz?" diye alay etti William, şatoya dönerlerken. "Buenos Aires? New York? Çap d'Antibes?"

Olasılıklar sonsuzdu ama Sarah'a elinde-kiler yetiyordu. Hem çalışıyor hem de keyif alıyordu. Çocuklarına zaman ayırabiliyordu.

Julian onsekiz aylık olmuştu ve masaların üzerine tırmanıp, merdivenlerden düşerek ya da bahçeye kaçarak herkesi yeterince meşgul ediyordu. Onu Paris'e götürüyorlar/Londra'da ise geçici bir dadı tutuyorlardı. Ama Sarah çocukla bizzat ilgilenmekten hoşlanıyordu. Julian babasının kucağına oturup, tekerlekli sandalyeyle hız yapmaya bayılıyordu.

"Çabuk, çabuk," diye bağırdı Julian, daha hızlı gitmesi için babasını uyararak. Hepsi çok mutluydu. Bütün rüyaları gerçekleşmişti.

Hayatları dolu ve keyifliydi.

324

20

S,

ONRAKİ dört yıl boyunca Julian ve iki dükkan onları yeterince meşgul etti. Her iki dükkanın da işleri arttı ve Sarah sonunda Paris'teki dükkanı büyütmeyi kabul etti. Ama mükemmel iş

yapmasına rağmen, Londra'daki dükkanı değiştirmediler. Dükkan çok şıktı, önemliydi ve İngilizlere uygundu. Ayrıca hem Emanuelle hem de Nigel çok başanmışlardı. Sarah otuz dokuzuncu yaş gününde pastasının üzerindeki mumları üflerken çok mutluydu.

Phillip de onlarlaydı. Onaltı yaşını bitirmek üzereydi. Boyu babasının boyuna ulaşmıştı ve Whitfield'e dönmek için sabırsızlanıyordu. Bazı arkadaşlarını ziyaret etmek istiyordu ve Sarah'ın doğumgünü için kalmasının tek nedeni babasının ısrarlarıydı. Sarah biraz daha kalıp, kendi doğumgünü de onlarla geçirmesini istedi ama Phillip bunu kabul etmedi. Ayrıca Julian'ın Temmuz'daki beşinci doğumgünü de unutmayı başardı. Phillip için ailesi fazla önemli değil gibi görünüyordu. Hatta onlardan uzak kalmak için elinden geleni yapıyordu. Sanki önüne bir engel çekmiş, kimsenin bunu geçmesine izin vermiyordu. Şatodan ayrıldı-

325

ğında, Sarah bu kez fiziksel davranmayı başardı. Yıllar geçtikçe William'dan bir şeyler öğrenmişti.

"Sanırım buraya geldiği için şanslı sayılırız," dedi William'a, Phillip gittiği gün. "O yalnızca polo oynamak, arkadaşlarıyla olmak ve Whitfield'de yaşamak istiyor." Onun hafta sonlarında ve bazı tatillerde Whitfield'e gitmesine izin vermişlerdi. Ve yanlarında bir öğretmen olduğu sürece, arkadaşlarını da davet edebilecekti. Bu durum J herkes ve özellikle Phillip için çok uygundu. "Phillip'in gerçek bir İngiliz, Julian'ın ise tam bir Fransız gibi olması ne komik değil mi?" Julian onlarla Fransızca konuşmayı tercih ediyor, şatoda yaşamaktan hoşlanıyor ve Paris'e bayılıyordu.

"Leş Anglais me font peur," diyordu hep. "İngilizler beni korkutuyor." Sarah bunun çok saçma olduğunu söyledi. Babası bir İngilizdi. İkinci oğul olarak onun unvanına sahip olamayacaktı ama o da bir İngilizdi. Büyüdüğü zaman yalnızca Lord Whitfield olacaktı. Bazen İngiliz gelenekleri inanılmaz derecede saçma oluyordu. Ama Sarah, Julian'ın bunu önemseyeceğini hiç sanmıyordu. O öylesine mutlu ve iyimser bir çocuktaki ki, onu hiçbir şey, hatta ağabeyinin ilgisizliği bile rahatsız edemezdi. Daha küçükken ona sataşmamayı ve kendi işleriyle uğraşmayı öğrenmişti ve bu durum ikisinin de işine ge-Ifyordu.

Phillip ailesini, arkadaşlarını, hayvanlarını, şatoda çalışanları seviyor, Emanuelle'i ziyaret etmekten hoşlanıyordu. Julian ise herkesi ve her şeyi seviyor ve herkes tarafından çok seviliyordu.

Sarah bir Eylül öğleden sonrasında Lizzie'nin mezarındaki çiçekleri düzeltirken bunu düşünüyordu. Mezara sürekli gidip, bakımını yapıyor ve her seferinde ağlıyordu. On bir yıl sonra onu hâlâ özlemesi inanılmazdı. Yaşasaydı şimdi on beş yaşında olacaktı. Biraz Julian'a benziyordu ama onun kadar güçlü değildi.

Çiçekleri kesip, toprağı düzeltirken, gözleri yaşla doldu ve William'ın

326

tekerlekli sandalyesinin yaklaşmakta olduğunu duymadı. Son zamanlarda William'ın sağlığı pek iyi değildi. Sırtı çok ağrıyordu ve hiç şikayet etmiyordu ama Sarah onun bacaklarındaki romatizmanın

geçen kış daha kötüleştiğini biliyordu.

William elini omuzlarında hissetti ve gözleşi yaşlı bir şekilde dönüp ona baktı. William onun yanaklarındaki yaşlan eliyle sildi ve onu öptü. "Zavallı sevgilim.." Sonra mezara baktı. "... zavallı Lizzie..." Julian her ikisi için de büyük bir neşe kaynağıydı ve Phillip! olduğu gibi kabul etmişlerdi ama yine de Sarah'ın bir kızı olmadığı için üzüntü duyuyordu. Küçük kızını hiç tanımamıştı, yüzünü bile görmemişti ve onu özlüyordu.

Sarah dönüp işini bitirdi ve sonra onun yanına gelip, yere oturdu, uzattığı ütülü mendili aldı.

"Üzgünüm... bunca zaman sonra ağlamamalıydım.." Ama o küçük bedeninin sıcaklığını, boynuna dolanan küçük elleri sürekli olarak hissediyordu.

"Ben de üzgünüm." William ona gülümsedi. "Belki bir çocuk daha yapmalıyız."

Sarah onun yalnızca şaka yaptığını biliyordu ve ona gülümsedi.

"Phillip buna bayılır herhalde."

"Ona yaran olabilir. Çok egoist bir genç adam oldu." Annesine kaba davrandığı ve sabırsız olduğu için Phillip bu kez onu çok sinirlendirmişti.

"Kime çektiğini bilemiyorum, sen öyle değilsin, uma-nm ben öyle değilim.. Julian'a ise herkes bayılıyor... ve annen çok tatlı bir insandı. Benim ailem de öyleydi. Kız-kardesim de tatildir."

"Atalarım arasında Vizigot bir kral, ya da vahşi bir Norman olmalı.

Bilmiyorum. Ama Phillip öyle." Şu anda tek düşüncesi Whitfield, Cambridge ve Londra'daki dükkandı. Dükkana bayılıyordu ve oraya her gittiğinde Ni-gel'a binlerce soru soruyor, bu da Nigel'i eğlendiriyordu. Soruların hepsini cevaplıyor, ona taşlar hakkında bildik-327

lerini öğretiyor, boyut, kalite ve montür hakkında öne__

noktalan gösteriyordu. Ama Phillip'in dükkanda çahşma-j ya başlamadan önce yapması gereken bir sürü şey vardı.'

"Belki bu yıl bir yerlere gitmeliyiz." Sarah William'a bakıyor ve onun yorgun göründüğünü düşünüyordu. Elli iki yaşındaydı ve yaşamı boyunca türlü zorluklara göğüs germişti ve bazen de yaşını gösteriyordu. Yorulmak bilmeden Paris ve Londra arasında mekik dokuyordu. Ama ertesi yıl, Julian La Marolle'da okula başladığı zaman şatoda daha çok kalabileceklerdi. Ve bu yıl Julian'ın okulu olmadığı için yolculuğa çıkabilirlerdi. 'Burma ve Tayland'a gidip, biraz taş bakmak istiyorum,' dedi Sarah.

"Öyle mi?" William şaşırılmıştı. Sarah işe başladıktan altı yıl içinde taşlar konusunda çok şey öğrenmişti ve kimden neyi aldığı konusunda son derece seçiciydi. Ama bu yüzden de dükkanın kusursuz bir şöhreti vardı. İşler hem Londra hem de Paris'te giderek artmıştı. Kraliçe onlardan defalarca alışveriş yapmıştı ve kısa bir süre sonra Kraliçenin vereceği ruhsatı asmayı umuyorlardı.

"Yolculuğa çıkmayı çok istiyorum. Julian'ı da götürebiliriz."

"Ne kadar romantik," diye alay etü William. Ama Sa-rah'ın sürekli olarak onun yanında olmak istediğini iyi biliyordu, "öyleyse neden üçümüz için bir yolculuk planlamıyorum? Ve Julian için de bir yardımcı almalıyız tabii. Doğuya gidip, Boel'den önce dönebileceğimizi sanıyorum." Bu uzun bir yolculuk olacaktı ve Sarah, William'in yorulacağını biliyordu ama yine de ikisine de iyi geleceğinden emindi.

Yolculuğa Kasım'da çıktılar ve Noel gecesini İngiltere'ye gelip, Whitfield'de Phillip'le buluştular. Altı haftadan beri yoktular ve Phillip'e, Hindistan'daki aslan avları, Tayland'daki plajlar, Hong Kong, tapınaklar, yakutlar ve zümrütler hakkında anlatacakları bir sürü hikaye vardı. Sarah yanında neredeyse bir servet değerinde muhteşem

328

taşlar getirmişti. Ve Phillip taşlarla ve hikayelerle çok ilgilendi.

Öylesine etkilenmişti ki, kardeşine ilk kez olarak iyi davrandı.

Ertesi hafta Sarah tüm hazinelerini Nigel'a gösterdi. Nigel taşlara hayran oldu ve iyi bir alışveriş yapmış olduğunu söyledi.

Emanuelle de Paris'e götürdüğü Hint mühracesinin mücevherlerine hayran olmuştu. Tabii bunları satın alan hanımlar da öyle.

Harika bir yolculuk ve üretken bir sonbahar geçirmişlerdi ama yine de şatoya döndükleri için mutluydular. Yanlarında götürdükleri kızın ailesine anlatacak bir sürü hikayesi vardı. Julian eve ve arkadaşlarına döndüğü için seviniyordu. William'in sağlığı daha düzelmişti ama Sarah, Hindistan'da bir mikrop kapmış ve bundan hâlâ kurtulamamıştı. Karnı sürekli olarak ağnyor ama şikayet etmemek için elinden geleni yapıyordu. William'i endişelendirmemek için pek bir şey söylemiyordu ama yemek bile yiyemez olmuştu. Ve nihayet Ocak sonunda Paris'e gittiklerinde, bir doktora gitti. Adam bir kaç test yaptı, önemli bir şey bulamadı.

Sarah'a bir süre sonra yine gelmesini söyledi. Ama Sarah kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

"Sizce bu nedir?" diye sordu, öfkelenerek. Kasım ayından beri yemek yiyemez olmuştu.

"Sanırım çok basit bir şey Madam," dedi doktor, sakın bir sesle.

"İşte bu çok iyi." Ama mikrobu kaptığı için kendine kızıyordu.

Tanrıya şükür, Julian kapmamıştı ama onun yedikleri ve içtiklerine çok dikkat etmişti. Çocuğun oralarda hastalanmasını istemiyordu.

Oysa aynı özeni kendisi için gösterememişti.

"Önümüzdeki yaz için planlarınız var mı. Madam?" diye sordu doktor, hafifçe gülümseyerek ve Sarah

paniğe kapılmaya başladı.

Yoksa ameliyattan mı söz ediyordu?

329

Yaza daha yedi ay vardı ve birden aklına geldi. Ama olamazdı.

Yine değil. Şimdi değil.

"Bilmiyorum... neden...?" dedi Sarah.

"Sanırım Ağustos'ta bir bebeğiniz olacak."

"Öyle mi?" Onun yaşında. Buna inanamıyordu. Ağustos'ta kırk yaşında olacaktı. Daha ileri yaşlarda doğum yapan kadınlar olduğunu duymuştu ve hâlâ genç görünüyordu ama takvimler yalan söylemiyordu. Ve kırk yaş kırk yaş demektir. "Emin misiniz?"

"Evet ama bir test daha yapmak istiyorum." Doktor bir test daha yaptı ve test pozitif çıktı. Doktordan haber alır almaz, William'a söyledi.

"Ama benim yaşımda... bu çok aptalca değil mi?" Her nasılsa bu kez biraz utanmıştı.

"Hiç de aptalca değil." William çok sevinmiş görünüyordu. "Annem beni doğurduğunda senden daha yaşlıydı. Ben sağlam doğdum, ona da bir şey olmadı." William ona mutlu bir ifadeyle baktı.

"Ayrıca, sana bir çocuğumuz daha olması gerektiğini söylemişim."

Ve bu kez o da bir kız istiyordu.

"Beni yine o iğrenç kliniğe göndereceksin, değil mi?" Sarah ona yüzünü buruşturarak baktı ve William güldü. Sarah bazen hâlâ küçük bir kızı gibi görünüyordu, oysa çok güzel bir kadın olmuştu.

"Şey, seni ben doğurtmayacağım herhalde, senin gibi yaşlı bir kadını doğurtamam!" dedi William, onu kızdırmak için.

"Gördün mü? Sen de beni yaşlı buluyorsun. Başkaları ne düşünür?"

"Bizim çok şanslı olduğumuzu... ve de çok yaramazlık yaptığımızı."

Sarah bir kahkaha attı. Kırk yaşında çocuk doğurmak aptalca görünmekle birlikte kendisi de çok sevinmişti. Julian harika bir bebek olmuştu ama artık beş yaşındaydı ve Eylülde okula başlayacaktı.

Emanuelle durumu Mart't öğrendiğinde biraz şaşırıldı.

330

Nigel ise hafifçe utanarak her ikisini de kutladı. Her iki dükkanın işleri de o kadar iyi gidiyordu ki,

Sarah'm sürekli ilgisine gerek yoktu. Sarah o yılın büyük bir kısmını şatoda geçirdi ve yazın Phillip de onlara katıldı. Annesinin hamileliği konusunda pek bir şey söylemedi. Bundan söz etmek bile midesini bulandıyordu.

Bu kez Sarah kliniğe gitmemekte diretti. Onu Orle-ans'da yeni bir hastaneye götürdüler. Klinik kadar şık değildi ama modern bir yerdi ve yerel doktordan memnun kalmıştı.

Doğum gününü keyifli bir şekilde geçirdiler ve bu kez Phillip bile uyumluydu. Ertesi gün, Cambridge'e gitmeden önce kalan son günlerini geçirmek üzere Whitfield'e gitti. Ve gittiği gece, Sarah birden rahatsızlandı ve Juli-ariı yatırdıktan sonra William'a garip bir ifadeyle baktı. "Ne olduğunu bilmiyorum ama kendimi garip hissediyorum." Sarah kocasını uarması gerektiğini düşünmüştü.

"Belki bir doktor çağırmalıyız."

"Bunu yapmak istemiyorum. Sancım filan yok ki. Yalnızca kendimi.." Sarah ne hissettiğini, anlatmaya çalışırken, William endişeyle onu izliyordu. "Bilmiyorum... ağırlaştım gibi..."

ağırlaşmaktan da öte... sanki sürekli olarak hareket etmek istiyorum." Garip bir basınç hissediyordu.

"Belki de bebek bir yerine basınç yapıyordur." Bu bebek diğerleri kadar büyük değildi ama yine de Sarah'ı rahatsız edecek büyüklükteydi ve haftalardır rahatsız ediyordu. Ayrıca sürekli olarak hareket ediyordu. "Neden ılık bir banyo yapıp, biraz yatmıyorsun?" Sonra Sarah'ın yüzüne baktı ve ona güvenmedi.

"Bana ne olduğunu söylemeni istiyorum. Son dakikaya kadar bekleyip, hastaneye son anda gitmeni istemiyorum. Beni duyuyor musun, Sarah?"

"Evet, Dük Hazretleri," dedi Sarah. William ona gülümsedi ve banyo yapması için onu tek başına bıraktı. Bir saat sonra Sarah yatakta yatıyor ve aynı basıncı yine

331

hissediyordu. Ve bu arada bunun doğumla ilgisi olmadığına, yalnızca bir hazımsızlık olduğuna karar vermişti.

"Emin misin?" drye sordu William, onu kontrol etmek için odaya geldiğinde. Sarah'ın bakışında onu endişelendiren bir şey vardı.

"Söz veriyorum." Sarah sırtıttı.

"Pekala. Bacaklarını üst üste tutmaya çalış." Ve dükkanlardan gelen hesaplan incelemek üzere çalışma odasına gitti. Emanuelle Monte Carlo'dan arayıp, Sarah'ın nasıl olduğunu sordu ve onunla konuştular. Jean Charles de Martinle olan ilişkisi iki yıl önce bitmiş, şırndi ise çok daha tehlikeli bir ilişkiye girmişti. Bu kez Maliye Ba-kanryla birlikteydi.

"Hayatım, dikkatli ol," dedi Sarah ve eski arkadaşı güldü.

"Bak şu konuşana!" Emanuelle hamile olduğu için onunla alay ediyordu.

"Çok komik."

"Nasılsın?"

"İyiyim. Şişmanım ve sıkılıyorum. Ve sanırım, William da biraz asabüeşmeye başladı. Sen tatilden döner dönmez dükkana gelmeye çalışacağım." Her yıl yaptıkları gibi, dükkamı Ağustosta kapıyorlardı. Ama Eylül'de yeniden açacaklardı.

Bir süre konuştular. Sarah telefonu kapadı ve odanın içinde yürümeye başladı. Sürekli olarak banyoya gidiyordu.

Ama banyodan her çıkışında yine odanın içinde yürüyordu. Sonra aşağıya indi ve yine yukan çıktı. William geldiğinde hâlâ yürüyordu.

"Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?"

"Taunca çok rahatsız oluyorum ve huzursuzluğum var." Tam o sırada beline keskin bir sana girdi. Yine banyoya gitü ve çıktığında müthiş bir sancı daha geldi. Ama bu dayanılmaz bir sancıydı ve olduğu yerde durup, çocu-332

ğu dışan atmak istiyordu. Sancı hiç durmadı ve aşağıya doğru bastırmaya devam etti. Zorlukla ayakta duruyordu. Yüzündeki ifadeyi gören William hemen onun yanına gitti. Onu sandalyesine çekti ve sonra yatağa yatırdı.

"Sarah, bunu bana yine yapamazsın! Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Zorlukla konuşuyordu. "Gaz sancısı olduğunu sandım... ama çok kötü bir basınç var... Oh, Tanrım... William..."

bebek geliyor!"

"Hayır, gelmiyor!" Aynı şeyi bir daha yaşamayı reddediyordu.

Sarah'ı bir an için yalnız bıraktı ve hastaneyi arayıp, bir ambulans çağırmak için telefona gitti. Sarah şimdi kırk yaşındaydı, yirmi üç değü. Ayrıca beş kiloluk bir bebekle oyunlar oynamaya hiç niyeti yoktu. Telefonu kapadığında Sarah çığlıklar aüyordu. Hastane yirmi dakikalık bir mesafedeydi ve doktor da onlarla geleceğini söylemişti.

William onun yanına gittiğinde, Sarah onun gömleğine yapıştı ve elini yakaladı. Ağlamıyordu ama çok büyük bir acı içindeydi.

Yüzünde şaşkın ve korkmuş bir ifade vardı. "Geldiğini biliyorum, William... bunu hissedebiliyorum!" Herşey o kadar çabuk oluyordu ki, en ufak bir uyanya bile fırsat kalmamıştı. "Bebeğin başını hissedebiliyorum... geliyor!" Sarah hem ıkınıyor hem de çığlıklar aüyordu. William onun geceliğini yukan sıyırdı ve daha önce de gördüğü gibi, bebeğin başını gördü. Ama geçen seferki doğum

saatlerce sürmüştü. Oysa bu kez, hemen olacak gibi görünüyordu.

"William... William... hayır! Bunu yapamam. Lütfen dursun!" Ama bebeğe hiçbir şey engel olamazdı. Başını ısrarla dışarı itiyordu ve bir an sonra küçük bir yüz, iki parlak göz ve ağlayan pembe bir ağız gördü. William ona yardım etmek için eğildi. Sarah biraz dinlenip, yine ikindi ve bir an sonra omuzlar, kollar ve tüm beden dışarı çıktı. Güzel bir kız çocuğuydu ve Sarah şaşkınlık içinde bakarken, ikisine de öfkeli gözlerle bakıyordu. Her şey ne kadar çabuk olmuştu. Az önce Emanu-333

elle'le telefonda görüşüyordu. Şimdi ise bebek doğmuştu. Her şey on dakikadan az bir süre içinde gerçekleşmişti.

"Bir daha sana asla güvenmeyeceğim," dedi William, onu öperek.

Kordonu doktorun kesmesini bekledi ve sonra her ikisini de temiz çarşaflara sardı. Kızları harekete geçmişti bile. Annesinin memesini ağzına almaya çalışırken, o sıcak ortamından böylesine kaba bir şekilde çıkartıldığı için öfkeyle bakıyordu.

Doktor ikisini de kutladı, bebeğin normal olduğunu söyledi ve William'in bir parça ipe bağlamış olduğu kordonu kesü. Bu işi çok iyi becerdiklerini söyleyip, Sarah'ı hastaneye götürmeyi teklif etti.

"Evde kalmayı tercih ederim," dedi Sarah ve William ona kızgınmış

gibi baktı.

"Evet, bunu biliyorum. Bir dahaki sefere seni iki ay öncesinden hastaneye götüreceğim!"

"Bir dahaki sefere!" diye bağırdı Sarah. "Bir dahaki sefer! Şaka mı yapıyorsun. Bir dahaki sefere büyükanne olacağım." Kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Son derece şaşırtıcı ve inanılmaz derecede acı verici olmasına rağmen, çok da kolay olmuştu.

"Sana bu konuda bile güvenebileceğimden emin değilim," dedi William ve doktoru geçirmeye gitti. Sonra Sa-rah'a bir bardak şampanya getirdi ve kızını izledi. "Ne kadar güzel, değil mi?"

Bebek annesinin memesini emiyordu.

"Evet, öyle." Sarah gülümsedi ve kocasına baktı. "Seni çok seviyorum, William. Herşey için teşekkür ederim..."

"Her zaman emrinizdeyim."

William eğilip onu öptü. Bebeğe Isabelle adını verdiler. Ve ertesi sabah Julian bebeğin yalnızca kendisine ait olduğunu bildirdi. Onu tutmak istiyorlarsa, kendisinden izin almak zorundaydılar. Bir baba şefkatiyle onu sürekli olarak tutuyordu. Phillip'de olmayan tüm duygular onda

oluşturdu, Isabelle de Julian'a tapıyordu. Julian onun sevgili ağabeyi ve ko-ruyucusuydu.

Aralarına kimse giremiyordu. Hatta anne babalan bile. Isabelle Julian'a aitti. Julian da Isabelle'e.

335

HILLIP 1962 yazında Camb-ridge'den mezun olup, Londra'daki dükkanda çalışmak istediğini bildirdiğinde, buna kimse şaşırmadı.

Ama işin şaşırtıcı yanı, dükkanın başına kendisinin geçeceğini açıklamasıydı.

"Pek sanmıyorum, hayatım." dedi Sarah, "önce işi öğrenmen gerek."

Phillip yaz süresince ekonomi ve taş bilimi kurslarına gitmişti ve bu konuda her şeyi bildiğine inanıyordu.

"Önce Nigel'in yanında deneyim kazanmalısın," diye ekledi William ve Phillip'in yüzü mosmor oldu.

"O kurumuş adamın bir ömür boyunca öğrendiğinden daha çok şey biliyorum ben," dedi Phillip. Sarah çok sinirlendi.

"Ben öyle düşünmüyorum. Ve eğer ona saygılı davranmazsan, Whitflel'de çalışmana kesinlikle izin vermem, anlaşıldı mı? Bu tutumunla işlere yardımcı olamazsın, Phillip." Phillip'in kızgınlığı günlerce sürdü ama yine de Nigel'in yanında çalışmayı kabullendi.

Hiç değilse şimdilik. Daha sonra durumu gözden geçirecekti.

336

"Bu çok saçma," dedi Sarah, daha sonra. "O daha yirmi üç bile olmadı. Nigel'dan daha çok şey bildiğini söylemeye nasıl cesaret edebiliyor? Üzerinde yürüdüğü toprağı öpüp, teşekkür etmesi gerek."

"Phillip hiçbir şeyi öpmez," dedi William, gerçekçi olarak, "ancak istediğini elde etmek için öper. Nigel'ı yararsız olarak görüyor."

Korkarım, Nigel onunla uğraşmak zorunda kalacak." Phillips Temmuz'da çalışmaya başlamadan önce, Nigel'ı uyarılmışlar, tüm yetkinin kendisinde olduğunu ve eğer oğulları fazla ileri giderse onu kovabileceğini söylemişlerdi. Tabii Nigel da, kendisine güven duydukları için onlara minnettar olduğunu söylemişti.

Ertesi yıl boyunca Phillip'le gerçekten uğraşmak zorunda kaldı, hatta zaman zaman onu öldürecek duruma bile geldi. Onu fazla insancıl bulmamakla birlikte, çocuğun iş anlayışının mükemmel, bazı fikirlerinin iyi olduğunu, uzun vadede yararlı olabileceğini itiraf etmek zorunda kaldı. Annesinin hayal gücü ve tasarım yeteneği onda yoktu ama babasının iş anlayışını almıştı ve zaten bunu da, Whitfield şatosunun yönetiminde babasına yardım ederek kanıtlamıştı.

William'in sağlığı son altı yedi yıldır hiç iyi değildi. Eski yaralarının olduğu yerlerde artirit başlamış ve Sarah onu bütün uzmanlara göstermişti. Ama onun için yapabilecekleri çok az şey vardı. Çok uzun bir süre işkence görmüş, çok çekmişti ve şimdi hiçbir şey yapılamıyordu. William bu konuda cesurca davranıyordu ama 1963'de, altmışıncı doğum gününde olduğundan on yaş daha yaşlı görünüyordu. Isabelle yedi yaşında olmuştu ve çok güzel bir kızdı.

Sarah'ınki gibi siyah saçları ve yeşil gözleri vardı ama karakteri kimseye benzemiyordu. Onun kendine göre kuralları vardı ve kimse onu kararından döndüre-mezdi. Bir tek ağabeyi Julian onu etkileyebiliyordu. Julian ona tapıyor. Isabelle de onu çok seviyordu ama yine de dediğini yapıyordu.

Mücevherler — F. 22

337

Julian on üç yaşındaydı ve bebekliğindeki gibi rahat ve uyumlu bir çocuktur. Isabelle ya da başkaları ona ne yaparlarsa yapsınlar, kızmıyordu. Isabelle onun saçını çektiğinde, ona bağırdığında, onun için değerli olan şeyleri alıp kırdığında, Julian onu öpüyor ve onu ne kadar çok sevdiğini söyleyerek sakinleştiriyordu. Sarah onun bu sabrına şaşıyordu. Kendisi zaman zaman Isabelle'i öldürecek gibi oluyordu. Güzel ve etkileyici bir çocukta ama çok zor bir insandı.

"Bunları hak etmek için ne yaptım acaba?" diye soruyordu William'a. "Böyle zor çocuklara sahip olmak için ne yaptım?"

Phillip yıllardan beri ona uzak olmuştu, Isabelle ise zaman zaman sinirlendiriyordu. Ama Julian bütün yaralara merhem gibiydi.

Sever, öper, ilgi duyar ve hep doğru şeyleri yapardı. Tıpkı William gibi.

İşleri hâlâ ilerliyordu. Sarah hem işlerle hem de çocuklarıyla ilgilenmeyi başanyordu. Mücevher tasarımlarıyla uğraşıyor, iyi taşlar için piyasayı araştırıyor ve arada bir antika parçalar almaya devam ediyordu. Artık Kra-liçe'nin ve her iki kentte yaşayan önemli kişilerin mücevhercisi olmuşlardı. Julian onun çizimlerini inceliyor, arada bir değişiklikler öneriyordu. Ve zaman zaman da, Sa-rah'm stilinden çok farklı ama yine de çok güzel ve orijinal parçalar tasarlıyordu. Tabii Julian buna çok sevinmişti. Phillip işin mali ve idari tarafına ilgi duyarken, Julian mücevherlere bayılıyordu. Bir gün ilginç bir bileşim oluşturabilirler, diyordu William. Tabu önce birbirlerini öldürmezlerse, diye ekliyordu Sarah. Isabelle'in bu plana nasıl dahil olabileceğini bilemiyordu.

Ona sabırlı ve zengin bir koca gerekiyordu. Sarah ona, her istediğini yapamayacağını anlatmaya çalışıyordu ama onu ikna edip sakinleştiren hep Julian oluyordu.

"Neden yalnızca bir tek mantıklı çocuğum var?" diye yakardı Sarah, bir Kasım öğleden sonrasında.

"Belki de hamileliğin sırasında almayı unuttuğun bir 338

vitamin yüzündendir," diye alay etti William. Sarah şatonun mutfağındaki radyoyu karıştırıyordu. William'i Paris'te bir doktora göstermişlerdi ve eve yeni dönmüşlerdi. Doktor sıcak bir iklim ve mümkün olduğunca sevgi ve şefkat önermişti. Sarah, Karaip adalarına ya da Californi-aya, ablasına

gitmeyi önermeye hazırlanıyordu ki, radyoda duydukları haberle irkildiler.

Başkan Kennedy vurulmuştu. Ve bir kaç gün boyunca haberleri dinledikçe, bütün dünyadaki herkes gibi çok üzüldüler. Bu inanılmaz bir şeydi. Zavallı kadın iki çocuğuyla dul kalmıştı. Sarah onlar için ağladı. Ama hayatları boyunca daha kötü şeyler görmüşlerdi. Savaş, toplama kamplarındaki işkenceler... yine de bu adamın ölümüne çok üzüldüler. Kennedy'nin ölümü onları ve dünyayı Noel'e kadar çok etkiledi.

Tatilde Londra'ya gidip, Phillip'in dükkanda neler yaptığını görmek istediler. Ve onun Nigel'la anlaşmış olduğunu öğrenince çok sevindiler. Phillip, Nigel'ın kendileri için ne kadar değerli, olduğunu anlayacak kadar akıllıydı ve artık onunla tartışmaya girmeyip, dükkanda kendine göre bir yer edinmişti. Henüz dükkana yönetmiyordu ama yoldaydı. Ve Noel satışları, Paris'te olduğu gibi mükemmelin de üzerindediydi.

Nihayet Şubat ayında, planladıkları yolculuğa çıktılar. Bir aylığına Güney Fransa'ya gittiler. Önceleri hava serindi ama daha sonra Fas'a ve İspanya'ya gittiler. Ve gittikleri her yerde bir şube açıp açmamayı konuştular ama bu yalnızca bir şakaydı. Sarah kocası için çok endişeleniyordu. William son derece yorgun ve solgun görünüyordu. Çoğu zaman ağrılar içindeydi. Ve döndükten iki hafta sonra, harika bir tatil geçirmiş olmalarına rağmen, William hâlâ yorgun ve zayıftı.

William hafif bir kalp krizi geçirdiğinde şatodaydılar. Yemekten sonra kendini pek iyi hissetmediğini, biraz gazı olduğunu söylemişti. Az sonra göğsünde ağrılar başladı-339

Sarah doktoru çağırdı. Doktor hemen geldi ama o zamana kadar William biraz iyileşmişti. Ve ertesi gün onu kontrol ettiklerinde, hafif bir kalp krizi geçirdiğini söylediler. Doktora göre bu bir çeşit uyarıydı. Sarah'a, onun savaşta çok eziyet çektiğini, dolayısıyla da tüm sisteminin zayıfladığını anlattı.

Doktor William'm çok dikkatli olması gerektiğini, sakın bir hayat yaşamasını ve kendine çok iyi bakmasını önerdi. Sarah bunu hemen benimsediyse de William benimsemedi.

"Çok saçma! Hayatımın geri kalan kısmını bir köşede oturarak geçirmek için mi onca eziyete katlandım sanıyorsunuz? Sarah, Tanrı aşkına, bu hiç önemli bir şey değil, insanlar böyle hafif krizleri sürekli olarak geçiriyorlar."

"Ama sen geçilmeyeceksin. Kendini yormana izin vermeyeceğim."

Bundan sonraki kırk yıl boyunca yanımda olmanı istiyorum. Bu yüzden doktorun dediklerini uygulamak zorundasın."

"Saçma!" dedi William öfkeyle ve Sarah ona bakarak güldü. Onun kendini daha iyi hissetmesine sevinmişti ama fazla ileri gitmesine izin vermeyecekti. Bütün Nisan ayı boyunca onu evden çıkartmadı ve onun için sürekli olarak endişe duymaktan kendisi de rahatsız oldu. Phillip'in babasına karşı davranışları da onu rahatsız ediyordu. Diğer iki çocuk babalarına adeta tapıyorlardı. Isabelle her gün okuldan sonra onun yanında oturuyor ve ona kitap okuyordu.

Julian da onu eğlendirmek için elinden geleni yapıyordu. Phillip onu görmek için İngiltere'den yalnızca bir kez gelmiş, sonra da yalnızca bir kez telefon etmişti. Gazetelerin yazdığına göre, kızların peşinde koştuktan babasına ayıracak vakti kalmıyordu.

'Tanıdığım en bencil insan,' diye şikayet etti Sarah, Emanuelle'e.

Ama Emanuelle onu hep müdafaa ederdi. Çocukluğundan beri ona o kadar büyük bir sevgisi vardı

340

ki, kusurlarını herkes kadar net göremiyordu. Nigel onun kusurlarının farkındaydı ama aralarında bir çeşit ilişki kurulmuştu ve çalışıp gidiyorlardı. Sarah bu durumdan memnundu ama onun babasına ilgi göstermemesini kabul edemiyordu. Ve Phillip şatoya geldiğinde, annesine üzgün bir ifadeyle bakmış ve onun, babasından da kötü görüldüğünü söylemişti.

"Çok kötü görünüyorsun, sevgili anneciğim," dedi Phillip soğuk bir tonla.

'Teşekkür ederim.' Sarah gerçekten kırılmıştı.

Paris'e gittiğinde, Emanuelle de aynı şeyi söyledi. Yüzü son derece solgundu. Onu böyle görmek Emanuelle'i gerçekten endişelendirdi.

Ama William'm geçirdiği kalp krizi onu fena halde korkutmuştu.

Hayatta bildiği tek şey, onsuz yaşayamayacağıydı.

Haziran'da her şey normale dönmüş gibiydi. Willi-am'ın ağnıan devam ediyordu ama buna alışmıştı, artık şikayet etmiyordu. Ve

"küçük sorunum" dediği kalp krizinden sonra daha sağlıklı görünüyordu.

Ama bugünlerde Sarah'ın sorunları daha büyüktü. Hiçbir şey iyi gitmiyor, kendini sürekli olarak kötü hissediyordu. Sırtı, midesi ve hayatında ilk kez olarak başı ağrıyordu. Sanki geçmiş ayların stresi ondan intikam alıyordu.

"Senin bir tatile ihtiyacın var," dedi Emanuelle. Aslında Sarah da Brezilya ve Kolombiya'ya gidip, zümrütlere bakmak istiyordu ama William'in yeterince iyileşmediğini düşünüyor ve onu yalnız bırakmak istemiyordu.

Ertesi gün ona bundan söz ettiğinde, William tarafsız gibi göründü.

Sarah'ın görünüşünü beğenmiyor, bu yolculuğun onu yoracağını düşünüyordu. "Neden İtalya'ya gitmiyoruz? Biraz da başka mücevhercilerin mücevherlerini alalım." Sarah güldü ama bu fikir hoşuna gitmişti. Biraz yeniliğe ihtiyacı vardı, son zamanlarda iyice bunalmıştı. Kendini yaşlı ve çirkin hissediyordu, İtalya yolculuğu-341

ğ u onu yeniden gençleştirdi ve William'm ona Venedik'te evlenme teklif ettiğini hatırlayıp,

neşelendiler. Herşey ne kadar çabuk geçmişti. Ama hayat onlara güzellikler getirmişti. Annesiyle babası ölmüştü, ablası yeni bir hayata başlamıştı ve Freddie'nin, Pasifik'ten döndükten sonra Palm Beach'de bir araba kazasında öldüğünü duymuştu. Oysa tüm bunlar başka bir hayatın kapanmış

sayfalarıydı. Onun hayatı uzun yıllardan beri William'di. William...

çocuklar... ve de dükkanlar. Yolculuktan döndüklerinde kendini yenilenmiş hissetti ama ille hafta boyunca makarna yiyip kilo aldığı için de kendine kazıyordu.

Ertesi ay boyunca da kilo almaya devam etti ve bu konuda bir doktora başvurmak istedi ama hiç vakti olmuyordu. Ayrıca kendini çok da iyi hissediyordu. İki ay önce olduğundan çok daha sağlıklıydı, yüzüne renk gelmişti. Ama bir gece William'la yatarlarken, garip ama tanıdık bir duyguya kapıldı.

"Ne oldu?" diye sordu William, sanki o da bunu hissetmiş olmalı gibi.

"Ne, ne oldu?"

"Bir şey hareket etti."

"O bendim."

Sonra William ona dönüp gülümsedi. "Bu akşam neden bu kadar asabisin? O konuyu bu sabah hallettiğimizi sanıyordum." Hiç değilse o değişmemişti. Şimdi kendini eskisi kadar gergin ve sinirli hissetmiyordu. William'm sayesinde, italya yolculuğu inanılmaz derecede romantik geçmişti.

William'a başka bir şey söylemedi ama ertesi sabah erkenden La Marolle'daki doktora gitti. Adama bütün belirtileri anlattı ve dört ay önce menopoza girdiğini söyledi. Sonra da bir gece önce William'in yanında yatarken hissettiklerini anlatmaya çalıştı.

"Bunun çok çılgınca olduğunu biliyorum., ama sanM içimde bir bebek oynuyormuş gibi geldi bana..."
Kendini, 342

bacakları kesik olduğu halde dizlerinin kaşındığını sanan insanlara benzetiyordu.

"Bu olanaksız değil ki. Geçen hafta elli altı yaşında bir kadına doğum yaptırdım. On sekizinci çocuğuydu," dedi doktor ve Sarah hayretler içinde kaldı. Çocuklarını seviyordu ve bir zamanlar daha fazla çocuğu olsun istemişti ama artık o zamanlar geride kalmıştı.

Kırk sekiz yaşında olmak üzereydi ve William'm ona ihtiyacı vardı.

Bir bebek daha doğurmak için fazla yaşlıydı. Isabell o yaz sekiz yaşında olacaktı ve onun bebeği Isabelle'di.

"Sayın Düşes," dedi doktor, resmi tonla ve ayağa kalktı "Bir bebeğiniz olacağını müjdelemek isterim." Doktor yapüğü muayene sırasında ikiz olabileceğini bile düşünmüştü ama şimdi ikiz olmadığından emindi. Yalnızca bir bebek vardı ama oldukça büyüktü. "Sanırım, Noel'de."

"Ciddi olamazsınız." Sarah şoke olmuştu. Yüzü soldu ve bayılacak gibi oldu.

"Çok ciddi ve eminim." Doktor ona gülümsedi. "Eminim ki, Sayın Dük çok memnun olacaktır." Ama Sarah bundan pek emin değildi.

Belki kalp krizi geçirdikten sonra daha farklı düşünmeye başlamıştı. Çocuk doğurmayı düşünemiyordu. Bu çocuk doğduğunda kırk sekiz yaşında olacaktı. William ise altmış bir. Ne komik. Ve birden bu çocuğu doğuramayacağından kesinlikle emin oldu.

Doktora teşekkür etti ve ne yapacağını ve William'a ne söyleyeceğini düşünerek şatoya gitti. Bu durum canını çok sıkıyordu, hatta menopoza girmenin getirdiği sıkıntıdan da fazlaydı. Bu çok komikti. Onların yaşında çocuk sahibi olmak doğru bir şey değildi.

Bunu tekrar yapamazdı. Ve William'm kendisi gibi düşüneceğinden şüpheleniyordu. Hatta bu normal büe doğmayabilirdi. O kadar yaşlıydı ki. Hayatında ilk kez olarak kürtaşı düşündü.

O akşam yemekten sonra William'a söyledi ve Willi-343

am karısını sessizce dinledi. Kendisi doğduğu zaman annesi ve babasının da aynı yaşlarda olduklarını ve kendisinin normal olduğunu hatırlattı ama Sarah'ın neler hissettiğini anlayabiliyordu.

En azından büyük bir şaşkınlık içindeydi. Hayatında dört doğum yapmış, biri ölmüş, biri de bir sürpriz olarak geç bir zamanda gelmişti. Ve şimdi bu... hiç beklenmedik ve daha da geç gelen bir hamilelikti. Ama onun gözünde bu büyük bir armağandı ve redde-dilmemesi gerekiyordu. Yine de Sarah'a bir şey söylemedi ve bütün gece boyunca ona sarılarak yattı. Sarah'ın bu duygulan onu şaşırtıyordu. Acaba yalnızca korkuyor muydu? Daha önceki doğumları hep zor olmuştu ve belki şimdi daha da zor olacaktı.

"Bu çocuğu gerçekten istemiyor musun?" diye sordu, onu kollarının arasında tutarak. Çocuğu istememesine üzülyüyor ama ona fazla baskı yapmak istemiyordu.

"Peki ya sen?" Sarah onun sorusuna bir soruyla karşılık verdi çünkü kendisi de tam olarak emin değildi.

"Ben senin için doğru olanı istiyorum, sevgilim. Kararını desteklerim."

Bunu duymak Sarah'ın gözlerini yaşarttı. William ona o kadar iyi davranıyordu ki, her zaman, her şeyde yanındaydı ve bu onu Sarah'ın gözünde daha da değerli kılıyordu. "Ne yapacağımı bilemiyorum... neyin doğru olduğunu bilmiyorum... hem istiyor hem de istemiyorum."

"Geçen sefer de böyle hissediyordun," diye hatırlattı William.

"Evet ama o zaman kırk yaşandığımdım.. şimdi ise iki-yüz." William güldü ve Sarah da gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Hep senin suçun. Sen tehlikelisin," dedi Sarah ve William bir kahkaha atı.

"Senin sokaklarda dolaşman bile sakıncalı." Ama Sarah onun bu laflan duymaktan hoşlandığını biliyordu. Ertesi gün yürüyüşe çıktılar ve farkında olmadan Lizzie'nin mezanna geldiler. Sarah

durduğunu farketti. Başını kaldırıp ona baktı. William üzüntülü bir ifadeyle bakıyordu.

"Bundan sonra... bir hayatı alabilir miyiz, Sarah? Buna hakkımız var mı?" Birden Lizzie'nin kucağında durduğunu hayal etti. Yirmi yıl sonra... Tam bir çocuğu almıştı, şimdi bir başkasını veriyordu.

Bu bir armağandı ve bunu sorgulamaya hakkı yoktu. Ve William'i neredeyse kaybettikten sonra, kimin yaşayıp kimin öleceğine o mu karar verecekti? Birden ne istediğini anladı ve William'in kollanna yaslanıp ağlamaya başladı. Lizzie için, William için, kendisi için ve neredeyse öldürmeyi düşündüğü bebek için... ama bunu asla yapamayacağını biliyordu. Onu asla öldüremezdi. "Üzgünüm.. çok üzgünüm, sevgilim."

"Suss... tamam... artık her şey düzeldi." Uzun bir süre orada oturup, Lizzie ve onun ne kadar tatlı olduğundan, yeni gelecek bebekten ve çocuklanın ne kadar şanslı olduğundan söz ettiler. Ve sonra yavaşça şatoya döndüler. William tekerlekli sandalyesinde, Sarah da onun yanında. Kendilerini garip bir şekilde huzurlu ve gelecek için umut dolu hissediyorlardı.

"Ne zaman doğacak demiştin?" diye sordu William, birden büyük bir keyif ve gurur duyarak.

"Doktor Noel'de olacağını söyledi."

"Çok iyi," dedi William neşeyle. "Phillip'e söylemek için sabırsızlanıyorum." İkisi birden güldü ve yirmi beş yıldır yaptıkları gibi, gülüp, konuşup, şakalaşarak şatoya girdiler.

345

^3^3

22

U kez Sarah bütün hamileliği boyunca şatoda kaldı. İşlerini olduğu yerden de idare edebilirdi, ayrıca Londra ve Paris'te rezü olmak istemiyordu. William kendi anne ve babasını örnek verse de bu yaşta hamile olmak onu rahatsız ediyor ama gizlice hoşlanmıyor da değildi.

Ve düşündükleri gibi, kardeşi olacağını öğrenen Phillip küplere bindi. Bunun şimdiye kadar duyduğu en bayağı şey olduğunu söyledi ve babası da onu susturdu. Ama diğer çocukların ikisi de çok sevindi. Julian bunun harika bir haber olduğunu söylerken, Isabelle bebekle oynamak için sabırsızlandığını söyledi. Tabii Sarah da öyle.

Noel'den önce bir kaç parça mücevher çizdi ve bunların yapılmış

halini çok beğendi. Nigel ve Phillip'in almış oldukları yeni taşları da çok etkileyici buldu.

Ve bu kez bebeği evde doğurmak konusunda, Willi-am'la tartışmaya girmedi. Paris'e gittiler ve doğumuna iki gün kala Neuüly KUnlği'ne yattı. Isabelle'i on dakikada doğurduğunu hatırlayan William, onu daha önceden has-,,«; tahaneye yatırmadığı için teşekkür etmesi gerektiğini

söyledi. Sarah orada çok sıkıldı ve diğer annelerin yanında çok yaşlı kaldığını söyledi. Ama bu durum ikisine de komik geliyordu.

William saatlerce onun yanında kaldı, kâğıt oynadılar ve konuştular. Julian ve Isabelle, hizmetkarlarla birlikte şatoda kalmışlardı. Ve Noel geceli bir hafta olmuştu.

Yılbaşında şampanya içtiler. Kliniğe yatalı beş gün olmuştu ve bundan sıkılmaya başlamıştı. Eğer bebek ertesi gün doğmazsa, dükkana gideceğini söylüyordu Sarah. William dükkana gitmenin ona bir zararı olmayacağını düşünüyordu ama o öğleden sonra Sarah'ın su kesesi patladı ve akşam olduğunda sancılan artmıştı.

Onu sedyeye almaya geldiklerinde, Sarah onun elini tuttu ve

"Teşekkür ederim... bu bebeği doğurmama izin verdiğin için." dedi.

William onun yanında olmak istiyordu ama doktorlar buna karşı çıkmışlardı. Hastanenin kurallarına aykırıydı ve madamın yaşı ve taşıdığı yüksek risk düşünüldüğünde, başka bir yerde beklemesi daha uygun olacaktı.

Gece yansına kadar hiçbir şey duyulmadı ve sabahın dördünde artık paniğe kapılmaya başladı. Sarah gldeli altı saat olmuştu ve Isabelle'in doğumunu düşününce bu biraz garip geliyordu ama her bebeğin doğumu farklı olabiliyordu.

Hemşireye bir şey duyup duymadığını sordu. Gidip Sarah'ı bulmak, onu gözleriyle görmek istiyordu. Ama ona henüz bir haber olmadığını, bebek doğar doğmaz kendisine bildireceklerini söylediler.

Ve sabah yedide doktor nihayet geldiğinde, William çıldırmak üzereydi. Vakit geçirmek için elinden gelen her şeyi yapmış, hatta dua büe etmişti. Ve birden, onun bu çocuğu doğurmasına izin verdiği için çılgın olduğunu düşündü. Belki Sarah bunu kaldıramayacaktı. Ya bu doğum onun ölümüne neden olursaydı?

Doktor odaya girerken son derece ciddi görünüyordu ve William onu görünce telaşa kapıldı.

"Bir terslik mi var?"

"Hayır." Doktor başını salladı. "Sayın Düşes, olabileceği kadar iyi.

Güzel bir oğlunuz oldu. Mösyö. Çok büyük bir oğlan, beş kilodan fazla. Karınız onu doğurmak için çok uğraştı ama başaramadı."

Birden Phillip'in doğumunu hatırladı, o da böyle zor doğmuştu.

Doktor ona sezaryen olması gerektiğini söylemişti ama her nasılsa bundan kaçınmış ve beş çocuk

sahibi olmuştu. Ve şimdi kırkse-kiz yaşında, Sarah çocuk doğurma günleri sona ermişti. Oldukça saygın bir meslekten emekli olmuştu. William rahat bir nefes aldı ve doktora baktı.

"Kanm iyi mi?"

"Çok yorgun... Ameliyattan dolayı biraz sancısı olacak... tabii onu rahat ettirmek için elimizden geleni yapacağız. Bir ya da iki hafta içinde eve gidebilir." Doktor odadan çıktı ve William oturup düşünmeye başladı. Sarah'ın onun için ne kadar değerli olduğunu, doğurduğu çocukları ve şimdi de bu bebeği.

Onu yeniden gördüğünde öğleden sonra olmuştu ve uykuluydu ama kocasına gülümsedi ve çocuktan haberi vardı.

"Bir oğlan," diye fısıldadı ve William gülümseyip, onu öptü. "İyi mi?"

"Bu harika bir olay," dedi William ve Sarah yine uykuya daldı ve sonra birden gözlerini açıp, "Adını Xavier koyabilir miyiz?" diye sordu.

"Tabu," dedi William ama Sarah daha sonra bu söylediklerini hatırlamadı. Ona, William'in çok sevdiği kuzeni, eski kral ve Kraliçe Elizabeth'in babasının adı olan Xavier Albert adını verdiler.

Sarah hastanede tam üç hafta kaldı ve eve- dönerlerken, William bir daha bebek sahibi olamayacağı için onu kızdırdı. Ellinci doğum gününde altıncı çocuğunu doğu-348

racağını düşündüğünü ama bunu artık yapamayacağı için çok üzülüğünü söyledi. "Sanırım evlat edinebiliriz," dedi ve bir kahkaha attı. Sarah da onu boşanmakla tehdit etti.

Çocuklar Xavier'ye bayıldılar. İri ve sevimli bir çocuktü. Hiçbir şeyden rahatsız olmuyor, herkesi seviyordu ama yine de ağabeyi Julian'ın büyüüne sahip değildi. O mutlu ve rahat bir çocuktü.

Kendine göre düşünceleri vardı ama ablası kadar aşın değildi.

Ertesi yaz herkes Xavier'yi bir yerlere götürüyordu. Julian, Isabelle ya da Sarah ile William onu sürekli olarak yanlarında taşıyorlardı.

Oysa Sarah bebeğe istediği ilgiyi gösteremiyordu. William iyi değildi ama yaz sonunda tüm ilgisini ona çevirmek zorunda kaldı.

Kalbi yine teklemeye başlamıştı ve La Marolle'daki doktor onu pek iyi görmediğini söylemişti. Ayrıca artiriti de yoğunlaşmıştı.

"Sana böyle yük olmak ne kötü," diye şikayet etti. Bazen Xavier'yi yatağına alıyordu ama bunu çok sık yapamıyordu çünkü yoruluyordu.

O yıl Noel üzücü ve yorucu geçü. Sarah iki aydır Paris'e, yazdan beri de Londra'ya gitmemişti. Ama o sıralarda işlerle uğraşacak durumda değildi ve bu konuda Nigel, Phillip ve Emanuelle'e güvenmek zorundaydı. Tüm dikkatini William'a çevirmek istiyordu.

Julian tatilin her dakikasını babasıyla geçirdi. Hatta Noel gecesi Phillip bile Londra'dan geldi ve yemek salonunda harika bir Noel yemeği yediler. William onlara katılmamasına rağmen kiliseye bile gittiler. Phillip babasının küçüldüğünü, zayıf ve halsiz göründüğünü düşünüyordu ama yine de asaleti ve espri gücü yerindeydi. William büyük bir adamdı ve Phillip bunu, bir an için de olsa, o gün farketti.

Emanuelle de Noel için Paris'ten geldi ve William'i 349

çok kötü gördüğünü Sarah'a söylemedi ama dönüşte hep ağladı.

Phillip ertesi sabah gitti. Ve Julian, Courchevel'de kayak yapmaya gidecekti ama pek gitmek istemiyordu. Annesine, eğer ona ihtiyacı olursa hemen dönebileceğini söyledi. Isabelle tatilinin geri kalan kısmını geçirmek üzere, bir yaz önce tanıştığı bir arkadaşına, Lyon'a gitti. Bu onun için büyük bir maceraydı ve evden ilk kez olarak bu kadar uzun bir süre ayrılıyordu. Ama artık dokuz yaşındaydı ve Sarah onun bir arkadaşının evinde kalabilecek yaşta olduğunu düşünüyordu. Bir hafta sonra dönecekti ve belki o zamana kadar babası biraz iyileşirdi.

Ama William giderek kötüleşti. Ve yılbaşında, Xavi-er'nin ilk doğumgünü kutlayamayacak kadar bitkindi. Çocuğa küçük bir pasta yaptılar ve Sarah ona doğumgünü şarkısını söyledi. Sonra hemen yukan, William'm yanına çıktı.

Son günlerde sürekli olarak uyuyordu ama Sarah'ın odaya girdiğini duyunca gözlerini açtı. Onun yanında olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. Sarah onu hastaneye yatırmayı düşündü ama doktor bunun bir yaran olmayacağını söyledi. Yirmi beş yıl önce fena halde hırpalanan beden artık eskimişti. Tamir edilemeyecek kadar hasar gören parçalan ancak bir süre için onanlabilmmişti ve artık bu zaman, bitmek üzereydi. Ama Sarah bunu düşünmek bile istemiyordu. Onun çok güçlü olduğunu ve mutlaka iyileşeceğini biliyordu.

O gece William'in yanında yattı ve ona sarıldı. Onun bir çocuk gibi kendisine sokulduğunu hissetti, işte o zaman anladı. Üzerine battaniyeler örttü ve elinden gelen tüm sevgi ve gücü vermeye çalıştı. William gün ağarmadan biraz önce kansına baktı, onu dudaklarından öptü ve- derin bir iç geçirdi. Sarah da onu yüzünden öperken, son nefesini aldı ve onu çok seven kansının kollarında sessizce öldü.

350

Sarah gözlerinden yaşlar dökerek uzun süre orada oturdu. Onu bırakmak, onsuz yaşamak istemiyordu. Uzun bir an onunla birlikte gitmeyi düşündü ve sonra Xavier'in ağlama sesini duydu ve bunu yapamayacağını anladı. Çocuk sanki babasının öldüğünü anlamış

gibi ağlıyordu. Ve hem onun hem de hepsi için ne büyük bir ka-yıptı.

Sarah onu yavaşça yaürdü ve bir daha öptü. Güneşin ilk ışıklan odaya girerken odadan ağlayarak çıktı. Whitfi-eld Dük'ü gitmişti.

Ve o artık bir duldu.

351

L

A Marolla Kilisesindeki koro "Ave Maria'yı söylerken, Sarah büyük bir hüznle çocuklarının yanında oturuyordu. Paris'ten yakın dostları gelmişlerdi ama esas cenaze töreni beş gün sonra Londra'da yapılacaktı.

Sarah onu Meuze Şatosu'nda, Lizzie'nin yanına gömdü. Bir gece önce Phillip'le bunu tartışmışlardı, çünkü Phillip, bütün Whitfield düklerinin asırlardan beri Whitfl-eld'e gömüldüklerini söylüyordu.

Ama Sarah bunu kabul etmedi. Onun, yanında olmasını istiyordu.

Sevdiği, yaşadığı ve Sarah'la birlikte çalıştığı yerde.

Kiliseden sessizce çıkarlarken, Isabelle'in elini tutmuş, Julian'ın koluna girmişti. Emanuelle Paris'ten gelmişti ve o da Phillip'in koluna girmişti. Küçük bir gruptu ve Sarah daha sonra şatoda herkes için öğle yemeği hazırladı. Yerel halk da başsağlığı dilemeye gelmişti. Sarah, William'a hizmet etmiş, onu tanımış ve sevmiş bu kişileri de yemeğe davet etti. Onsuz bir hayata başlamayı düşü-

nemiyordu bile.

Odanın içinde dolanıp, insanların elini sıkarken ya 352

da onların Dük hakkında anlattıkları hikayeleri dinlerken uyuşmuş

gibiydi. Ama bu onun hayatıydı. Kurdukları ve yirmi altı yıldır paylaştıkları hayattı ve bu hayatın bitmiş olduğunu anlamak olanaksızdı.

Nigel da Londra'dan gelmişti ve William gömülürken o da ağladı.

Sarah hıçkırırken, Julian onu kollan arasına aldı. Onu Lizzie'nin yanında görmeye dayanamıyordu. Buraya gelip Lizzie'den ve Xavier'yi doğurmaktan söz etmişlerdi. Her şey ne çabuk geçmişti, oysa ona daha dün gibi geliyordu. Ve işin acısı, Xavier babasını asla tanımayacaktı. Ona bakacak iki ağabeyi, ona tapan bir annesi ve ablası vardı ama William'm nasıl bir insan olduğunu asla bilemeyecekti ve bu Sarah'ı çok üzüyordu.

iki gün sonra tören için hep birlikte Londra'ya gittiler. William'in bütün akrabaları oradaydılar. Kraliçe ve çocukları da gelmişlerdi.

Daha sonra Whitfield'e gittiler ve dört yüz kişiye çay servisi yapıldı.

Sarah herkesin elini sıkarken kendini otomatikçe takılmış gibi hissediyordu. Birden arkasında bir ses duyup döndü ve bir an için bu sesin William'a ait olabileceğini düşündü ama konuşan Phillip'ti. Ve ilk kez olarak oğlunun artık bir dük olduğunu farkettti.

Hepsi için çok zor bir zamandı ve Sarah bunu asla unutmuyacaktı.

Çektiği acıdan kurtulmak için ne yapacağını ya da nereye gideceğini bilemiyordu. Whitfield'e gitse, her yer William'in anlarıyla kaplıydı. Şatoda kalsa, daha da yoğun anılar çevresini saracaktı. Londra'daki otelde kalsa, sürekli olarak onu düşünecek, Paris'teki evde mutlu günleri hatırlayacaktı. Ve" halaylarında da Ritz'de kalmışlardı... Gidebileceği hiçbir yer yoktu. O her yerdeydi, kalbinde, ruhunda, aklında ve çocuklarının her birinde.

"Ne yapacaksın?" diye sordu-Phillip, bir gün Whitfi-eld'de oturmuş, pencereden bakarken. Hiçbir fikri yoktu ve birden dükkanları da umursamadığını farkettiler. Onla-Mücevherler — F. 23

353

rın yönetimini memnuniyetle Phillip'e verebilirdi. Ama o henüz yirmi altı yaşındaydı ve daha öğrenecek çok şeyi vardı. Julian da Paris'teki dükkanı yönetmek istiyordu ama o da henüz on besindeydi.

"Bilmiyorum," dedi Sarah. William öleli bir ay olmuştu ve henüz doğru dürüst düşünemiyordu. "Bir çare bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmiyorum. O

benim ne yapmamı isterdi, diye düşünüyorum."

"Bence devam etmeni isterdi," dedi Phillip. "Her şeye ... iş hayatına ve onunla birlikte yaptığın her şeye. Yaşamaktan vazgeçemezsin."

Ama Sarah zaman zaman bunu bile düşünüyordu.

"Bazen ölmek istiyorum."

"Biliyorum ama bunu yapamazsın," dedi Phillip. "Hepimizin bir sorumluluğu var." Ve şimdi onun sorumluluğu daha da ağırlaşmıştı. WhitQeld tümüyle ona kalmıştı. Julian'ın bir hissesi yoktu. Ama Meuze Şatosu'nda hissesi vardı. Orayı Isabelle ve Xavier ile paylaşacaktı, ingiliz sisteminin adaletsizliği böyleydi işte.

Phillip dük olmanın getirdiği sorumlulukları da yüklenmek zorundaydı çünkü artık bir unvan sahibiydi. Babası bu unvanı mükemmel bir şekilde taşımıştı ama Sarah, Phillip'ten o kadar emin değildi.

"Peki ya sen?" diye sordu Sarah. "Sen şimdi ne yapacaksın?"

"Yapmakta olduğum şeyleri," dedi Phillip ve sonra ona söylememiş

olduğu bir şeyi açıklamaya karar verdi. "Bugünlerde seni birisiyle tanıştırmak istiyorum." Bunu söylemek için garip bir zamandı ve zaten de bu yüzden söylememişti. Onlara Cecily'den Noel'de söz etmek istemişti ama o sıralarda babası o kadar hastaydı ki, lafını bile açmamıştı.

"Özel birisi mi?"

"Öyle sayılır." Phillip kızardı.

"Belki de bir akşam yemeği yiyebiliriz, İngiltere'ye gitmeden önce."

"Buna çok memnun olurum," dedi Phillip, çekingen bir ifadeyle.

Phillip ailenin diğer fertlerinden çok farklıydı ama Sarah yine de onun annesiydi.

Sarah'ın aklına iki hafta öncesi geldi. Paris'e gitmeyi düşünüyordu.

Emanuelle'in dükkanla ilgili bazı sorunları vardı ve Isabelle'in de okula dönmesi gerekiyordu. Julian okula döneli haftalar olmasına rağmen, Sarah Isabelle'i yanında tutmuştu.

"Evet, şu bana tanıştırmak istediğin arkadaşın hakkında neler söyleyeceksin bakalım. Ne zaman yemeğe çağıralım?"

"Oh... gitmeden önce zamanın olmaz herhalde."

"Zamanım var," dedi Sarah. "Senin için her zaman zamanım var."

Ne zaman olmasını istersin?" Phillip bu konuyu açtığına pişman olmuştu ama Sarah onun işini mümkün olduğunca kolaylaştırdı ve Connaught'a yemeğe gitmek üzere randevulastılar. Ve ertesi akşam orada tanıştığı kız onu hiç şaşırtmadı, oysa şaşırtmasını diliyordu.

Kız tipik bir İngiliz'di. Uzun boylu, yapılı solgun ve çok az konuşuyordu. Son derece iyi yetiştirilmiş, saygılı biri olmasına rağmen, Sarah onun hayatında tanıdığı en sıkıcı kişi olduğunu düşünüyordu. Adı Lady Cecily Hawt-home'du. Babası önemli bir bakandı. Kız inanılmaz derecede kültürlü ve saygılıydı ama Sarah, Phillip'ın ona nasıl dayanabileceğini merak ediyordu. Hoş bir kız olmakla birlikte, hiçbir seksapeli, hiçbir sıcak ve yumuşak yanı yoktu, insan bu kızla doğru dürüst gülemezdi bile. Ve Sarah ertesi sabah gitmeden önce, bunu Phillip'e anlatmaya çalıştı.

"Çok hoş bir kız," dedi kahvaltıda.

; "Onu sevdiğine memnun oldum." Phillip çok mutlu görünüyordu ve Sarah bu işin ne kadar ciddi olduğunu ve endişelenmesine gerek olup olmadığını merak etti. Bir

«L.

yandan bebeğinin altına bez koyarken, öte yandan gelinlerle uğraşmak zorundaydı ve William onu bırakıp gitmişti. Phillip'e normal görünmeye çalışırken, dünyada hiç adalet yok, diye düşündü.

"Bu iş ciddi mi?" diye sordu. Phillip başını salladı. "Çok mu ciddi?"

"Olabilir. Bence tam evlenilebilecek bir kız."

"Neden böyle düşündüğünü anlıyorum, hayatım" dedi Sarah, ona sakın görünmeye çalışarak. "Evet, çok hoş bir kız... ama seni yeterince neşelendirebilecek mi? Bu önemli bir konu. Baban ve ben çok iyi vakit geçirir, hep eğlenirdik. Bu bir evlilik için çok önemlidir."

"Eğlence mi?" dedi Phillip, şaşkınlıkla bakarak. "Eğlence? Bu ne farkeder ki? Anne, seni anlayamıyorum."

"Phillip." Sarah ona karşı dürüst olmaya karar verirken, bundan pişman olmayacağını umuyordu, "iyi yetiştirilme yeterli değildir."

Başka şeyler de gerekir... biraz karakter, yata girip çıkmaktan hoşlanacağın biri." Phillip gerçekleri duyabilecek kadar büyüktü ve artık 1923 yılında değil, 1966 yılında yaşıyorlardı. Gençler San Francis-co'ya gidip, saclarına çiçekler takıyorlardı. Phillip'in bu devirde bu kadar kapalı olması mümkün değildi ama galiba öyleydi. Annesine şaşkınlıkla bakıyordu.

"Şey, sözünü ettiğin şeyi babanla çok yaptığımızı görebiliyorum ama bu, karımı o standartlara göre seçeceğim anlamına gelmez."

Sarah onun bu kızla evlenirse büyük bir hata yapacağını biliyordu ama bunu ona söylemenin de bir anlamı olmayacak, çünkü kendisine inanmayacaktı.

"Sen çifte standarda hâlâ inanıyor musun, Phillip? Yani bir tür kızla gönül eğlendirip, bir diğeriyle evlenmek? Yoksa gerçekten ciddi ve iyi yetiştirilmiş kızlardan mı hoşlanıyorsun? Çünkü eğer seksi ve eğlenceli kızlarla oynamaktan hoşlanıp, iyi yetiştirilmiş bir kızla evlenmeyi düşünüyorsan, başın oldukça deritte demektir." Sarah 356

bundan fazlasını söyleyemezdi ama onun mesajı aldığını görebiliyordu.

"Düşünmem gereken bir unvanım var," dedi Phillip, öfkelenmiş bir tonla.

"Babanın da vardı, Phillip. Ve benimle evlendi. Ama buna pişman olduğunu da sanmıyorum. En azından, pişman olmadığını umuyorum." Sarah büyük oğluna acı acı gülümsedi. Bu karşısında duran sanki oğlu değildi, bir yabancıydı.

"Belki boşanmış bir kızdın ama çok iyi bir aileden ge-liyordun?"

Sarah çocuklarına bütün geçmişini anlatmıştı. "Bu, Cecil'den hoşlanmadığın anlamına mı geliyor?" diye sordu Phillip, ayağa kalkıp, gitmeye hazırlanarak.

"Ondan çok hoşlandım. Ama eğer onunla evlenmeyi düşünüyorsan, bir eşte neler aradığını ciddi olarak bilmen gerektiğini düşünüyorum. O çok hoş bir kız ama çok ciddi ve içine kapanık." Sarah Londra ve Paris'te duyduğu dedikodulardan, oğlunun daha hareketli kızlara da meraklı olduğunu biliyordu.

Düzgün kızlarla görünüp, fotoğraf çektirirken, diğer kızlarla eğleniyordu ve Cecily'nin düzgün bir kız olduğu şüphe götürmezdi. Ama aynı zamanda da çok sıkıcıydı.

"Bence Whitfield Düşesi unvanım mükemmel bir şekilde taşıyacaktır," dedi Phillip, kibirli bir tonla.

"Sanırım bu çok önemli bir konu. Ama yeterli mi?" Bunu ona sormak zorundaydı.

"Sanırım buna en iyi ben karar verebilirim," dedi Phillip ve Sarah başını salladı. Onun w haklı olduğunu umuyordu ama olmadığından emindi.

"Ben senin her zaman iyi olmanı isterim," diyen Sarah oğlunu öptü.

Ve o öğleden sonra iki çocuğuyla birlikte Paris'e gitti. Onları şatoya götürüp, Julian'a bıraktı ve sonra işlerle ilgilenmek üzere yine Paris'e döndü. Ama son derece isteksizdi. Şatoya dönüp, William'in mezarını

357

ziyaret etmekten başka bir şey düşünmüyordu ama Ema-nuelle bunun ona hiç de iyi gelmeyeceğini söyledi.

Kendine gelmesi çok uzun bir zaman aldı ve ancak yaz aylarında normale döner gibi oldu. O sırada Phillip, Cecily Hawthorne ile evleneceğini açıkladı. Sarah onun için çok üzüldü ama bunu ona asla söyleyemezdi. Phillip'in Londra'daki dairesinde oturacak ve zamanlarının büyük bir kısmını Whitfield'de geçireceklerdi. Cecily atlarını orada tutacaktı ve Sarah istediği zaman av köşkünü kullanabilirdi. Kendileri tabii ki şatoda kalacaklardı. Phillip diğer çocukların ne yapabileceklerinden hiç söz etmedi.

Sarah'in düğün planları yapmasına hiç gerek kalmadı. Herşeyi Hawthorne'lar organize etti ve düğün, onların Staffordshire'daki aile evlerinde yapıldı. Whitfield'ler hep birlikte geldiler ve Sarah, Julian'ın koluna girdi. Düğün Noel'de yapıldı ve Sarah kahvaltıda bej yünlüden Chanel bir tayyör giydi.

Isabelle beyaz bir kadife elbise ile kenan kürk kaplı bir palto giydi.

Xavier'in üzerinde, Paris'te La Chatelei-ne'den alınan siyah kadife bir takım vardı. Julian ve Phillip son derece yakışıklıydılar. Ve gelin, büyükannesinin dantel elbisesi içinde çok güzeldi. Ama elbise kıza göre biraz kısaydı ve duvak da başında biraz garip duruyordu. Eğer Emanuelle düğüne gelmiş olsaydı, kızın hiçbir cazibesi ve seksapeli olmadığını ve kuru bir kütüğe benzediğini söylerdi herhalde. Kız makyaj bile yapmamıştı. Ama Phillip onun bu halinden çok memnundu. Düğün, Noel'den bir hafta önce yapıldı ve balaylarını Bahamalarda geçireceklerdi.

Saray, yaşasaydı William'in ne düşüneceğini merak ediyordu. O

akşam Claridge'e gittiğinde, ilk gelininden hoşlanmamış olmasına üzüldü ve diğerlerinde daha şanslı olup olamayacağını merak etti.

Hayat garipti. Garip şeyler yapan çocuklar. Yalnızca 358

kendilerine hitap eden kişilerle, kendi tarzlarında, kendi hayatlarını yasaya çocuklar. Paris'e dönüp, şatoya giderken, William'i daha da çok özlediğini hissediyordu. Bu, onsuz geçirdikleri ilk Noel'di...

öleli bir yıl olmuştu... ve Xavier yılbaşında iki yaşında olacaktı. Eve dönerken aklı anılarla doluydu. Akşam karanlığında şatoya vardığında, ona tanıdık gelen bir adamın kapıda durduğunu gördü. Tanıdık ama çok farklıydı. Ona bakarken, rüya görüp görmediğini düşündü. Ama görmüyordu. Bu oydu... ve bir an için sanki hiç değişmemiş gibi göründü. Yüzünde bir gülümsemeyle yavaşça ona yürüdü ve Sarah ona ba-kakaldı... Bu Joachim'di.

359

S,

ARAH şatonun önünde Rolls Royce'dan inerken sanki bir hayalet görmüş gibiydi. Onu görmeyeli neredeyse yirmi üç yıl olmuştu.

Joachim onu öpüp, birliklerini Almanya'ya götürdüğünden bu yana yirmi üç yıl geçmişti. Ondan daha hiç haber alamamıştı, hatta sağ olup olmadığını bile bilmiyordu ama onu sık sık düşünmüştü, özellikle Lizzie aklına geldiği zamanlar.

Arabadan yavaşça indi ve Joachim ona uzun uzun baktı. Çok az değişmişti. Hâlâ güzeldi. Saçları biraz beyazlamış, daha asü bir havaya bürünmüştü. Sarah o yıl ellisini bitirmişti ama ona bakınca buna inanmak imkansızdı.

"Bu kim?" diye fısıldadı Julian. Adam bir yabancıya benziyordu.

Zayıf ve yaşlıydı ve annelerine bakıyordu.

"Tamam, hayatım. O eski bir dost. Çocukları içeri götür." Julian, Xavier'yi kucağına aldı ve Isabelle'le birlikte içeri girerlerken, arkalarına baktılar. Sarah yavaşça Jo-achlm'e yaklaştı. "Joachim?"

diye fısıldadı ve Joachim, Sarah'ın o çok iyi tanıdığı gülümsemesiyle ona baktı.

360

"Burada ne işin var?" Tekrar gelmek için çok beklemişti. Peki ama neden şimdi gelmişti? Ona anlatacak, soracak çok şey vardı.

"Merhaba, Sarah," dedi yavaşça ve onun ellerini elleri arasına aldı.

"Çok uzun zaman oldu... ama çok iyi görünüyorsun." Sarah iyiden de öte görünüyordu. Yalnızca onu görmek bile kalp atışlarını hızlandırmıştı.

"Teşekkür ederim." Sarah onun altmış yaşında olduğunu bütyordu ama yıllar ona pek iyi davranmamıştı. Gene de William'a davrandığı kadar kötü davranmış sayılmazdı. O yaşıyordu, oysa William gitmişti, "içeri gelmek istemez misin? İngiltere'den henüz geldik," diye açıkladı Sarah, bir misafirini ağırlayan evsahibesi gibi.

"Phillip'in düğünü için gitmiştik." Sarah gülümsedi. Gözleri konuştuklarının ötesinde bir şeyler arıyor

gibiydi.

"Phillip mi? Evlendi mi?"

"Tabii, artık yirmi yedi yaşında," dedi Sarah. Joachim kapıyı açtı ve onun arkasından içeri girdi, ikisi de aynı anda, bir zamanlar burada yaşamış olduklarını düşündü.

"Başka çocukların var mı?"

"Üç tane daha var." Sarah gülümsedi. "Bir tanesi yeni doğdu saydır.

Xavier önümüzdeki hafta iki yaşında olacak."

"Küçük bir bebeğin mi var?" Joachim çok şaşkın bakıyordu. Sarah güldü.

"Yine de benim şaşırdığım kadar şaşılmadın. Ben hamile olduğumu anladığımda tam anlamıyla şoke olmuşum. Oysa William bunu son derece normal karşıladı." Ona William'in öldüğünü söylemek istemiyordu, en azından şimdilik. Ve sonra birden onun, William'in geri dönüp dönmediğini bile bilmediğini hatırladı. Ona anlatacak çok şeyi vardı.

Onu salona buyur etti ve Joachim anılarla dolu odaya baktı. Oysa Sarah'a bakmak daha da güzeldi. Ona

361

bakmaktan kendini alamıyordu. Bir gün önce gelmiş olsa, onu bulamayacaktı.

"Seni buraya getiren nedir Joachim?"

Ona "sensin" demek istedi ama diyemedi. "Paris'te yaşayan bir kardeşim var. Onu görmeye geldim, îkimiz de yalnız yaşıyoruz ve beni Noel için davet etti." Joachim devam etti. "Seni çok uzun bir zamandır görmek istiyordum, Sarah."

"Bana hiç yazmadın," dedi Sarah ama kendisi de ona yazmamıştı.

Ama şimdi geriye baktığında, nerede olduğunu bilse bile ona yazacağından emin değildi. Belki bir kez yazabilirdi ama bu bile William'a haksızlık sayılırdı.

"Savaştan sonra çok zor günler yaşadık," dedi Joachim. "Berlin uzun bir süre karmaşa içindeydi ve tam buralara gelmek üzereydim ki, gazetelerde Whitfield Dük'ünün inanılmaz kurtuluşunu okudum. Tabii senin için çok sevindim, onun dönmesini ne kadar çok istediğini biliyordum. Bundan sonra da sana yazmamın ya da seni görmeye gelmemin uygun olmayacağını düşündüm. Sen hep akhmdaydm. Fransa'ya defalarca gelip gittim ama buraya gelmeye cesaret edemedim." Sarah başını salladı. Onu çok iyi anlıyordu. Hatta onu görmek ona garip bile gelebilirdi. O

zamanlar birbirleri için hissettiklerini inkar edemezlerdi.

Duygularını kontrol altında tutmayı başarmışlardı ama insan duygularının hiç olmadığını varsayamazdı.

"William geçen yıl öldü," dedi Sarah, üzüntüyle. "Daha doğrusu, bu yıl, Ocak'ın ikisinde." Sarah'ın ne kadar yalnızlık çektiği gözlerinden belli oluyordu. Ve yine, bunu görmemezlikten gelemezdi. Buraya gelmesinin nedeni de buydu. Kocasını ne kadar çok sevdiğini bildiği için, onunla olan yaşamına karışmak istememişti ama artık onun öldüğünü biliyordu. Bir ömür boyu süren rüyasını tatmin etmek için gelmek zorundaydı.

"Biliyorum. Bunu da gazetede okudum."

362

Sarah başını salladı. Onun neden geldiğini hâlâ anlayamamıştı ama yine de onu gördüğüne memnun olmuştu. "Sen bir daha evlendin mi?"

Joachim başını salladı. "Asla." Sarah yirmi yıldır aklından çıkmamıştı ve onun gibi bir kadınla tanışmamıştı.

"Ben artık mücevher işindeyim." Joachim kaşını yukarı kaldırdı.

"öyle mi?" Bu kez gerçekten çok şaşırılmıştı. "Bu yeni bir şey, öyle değil mi?"

"Artık değil. Savaştan sonra başladık." Sarah ona, mücevher satmaya gelen insanları ve işlerin nasıl geliştiğini anlattı. Paris'teki dükkandan, Emanuelle'den ve Londra'dakinden söz etti.

"Çok ilginç. Paris'e gittiğimde, Emanuelle'i görmeye gitmeliyim."

Ama birden aklına Emanuelle'in ondan hiç hoşlanmadığı geldi.

"Sanırım fiyatlarınız bana göre çok yüksektir. Her şeyimizi kaybettik," dedi Joachim. "Turn topraklarımız artık Doğu'da."

Sarah onun için üzüldü. Bu adamın hüznünlü bir tarafı vardı.

Umarsız ve yalnız gibiydi. Sarah ona bir bardak şarap ikram etti ve sonra çocuklarını kontrol etmeye gitti. Isabelle ve Xavier mutfakta akşam yemeklerini yiyorlardı. Julian da kız arkadaşını aramak için yukan çıkmıştı. Sarah onları Joachim'le tanıştırmak istiyordu ama önce onunla biraz sohbet edecekti. Onun buraya gelmesi için mutlaka bir neden olmalıydı.

Oturma odasına döndüğünde, Joachim kitaplara bakıyordu. Sarah onun elinde, yirmi yıl önce Noel armağanı olarak kendisine vermiş

olduğu kitabı tuttuğunu gördü. "Kitap hâlâ sende." Joachim memnun görünüyordu ve Sarah da ona gülümsedi. "Fotoğrafın Almanya'da masamın üzerinde duruyor." Ama bu Sarah'ı pek sevindirmede. O kadar uzun bir zaman geçmişti ki artık onun masasının üzerinde Sarah'ın değil bir başkasının fotoğrafı olmalıydı.

"Bende de senin fotoğrafın vardı ama kaldırdım." Jo-achim kendi fotoğrafının, onun Williamla olan yaşantısı içinde yer alamayacağını biliyordu. "Şimdi ne yapıyorsun?" Saygın bir hail vardı ve fakir görünmüyordu ama çok zenginmiş gibi de değildi.

"Heidelberg Üniversitesinde İngiliz edebiyatı profesörüyüm."

Joachim gülümsedi. Keats ve Shely hakkında yaptıkları uzun sohbetleri her ikisi de hatırlıyordu.

"Bu konuda çok basardı olduğundan eminün."

Joachim şarap bardağını masaya bıraktı ve ona yaklaştı.

"Belki de buraya gelmekle hata ettim, Sarah ama seni hep düşündüm. Sanki buradan gidell çok olmadı gibi geliyor bana."

Aslında bir ömür geçmişti. "Seni yeniden görmem, senin de hatırlayıp hatırlamadığını bilmem gerekiyordu." Kendi yaşamı dopdoluyken, Joachim'inki pek öyle geçmemişe benziyordu.

"Uzun zaman oldu, Joachim... çok uzun zaman... seni her zaman hatırladım." Ona karşı dürüst olmak zorundaydı. "O zaman seni sevmiştim. Ve eğer durum farklı olsaydı, William'la evli olmamış

olsaydım... ama evliydim... ve o eve döndü. Onu çok sevdim.

Ondan başka bir erkeği sevmeyi asla düşünmem."

"Daha önce sevmiş olduğun birini bile mi?" Joac-him'ln gözleri umut ve kayıp rüyalarla doluydu ama Sarah ona istediği cevabı veremezdi.

Üzülerek başını salladı. "Seni bile sevemem, Joachim. O zaman da sevemezdim, şimdi de sevemem... ben sonsuza dek William'la evliyim."

"Ama artık o yok," dedi Joachim, acaba çok mu erken geldim diye düşünerek.

"Benim kalbimde yaşıyor. Tıpkı savaş sırasında da hep kalbimde olduğu gibi. O zaman minnet duyuyordum, şimdi de duyuyorum...

farklı olamam, Joachim."

"Üzgünüm," dedi Joachim, kırılmış bir kalple.

"Ben de öyle," dedi Sarah.

O sırada çocuklar içeri girdiler. Isabelle ona reverans yaptı, Xavier önüne çıkan her şeyi yıkıp

dökerek, odanın içinde koşuşturdu. Ve sonunda Julian da aşağıya inip, arkadaşlarıyla birlikte çıkıp çıkamayacağını sordu. Sarah ona Joachim'e tanıştırdı.

"Çok güzel bir ailen var," dedi Joachim, çocuklar gittiklerinde.

"Küçüğü biraz Phillip'e benziyor." Phillip, işgal sırasında Xavier'nin yaşındaydı ve Sarah Joachim'in gözlerinde, oğluna ve Lizzie'e karşı duyduğu sevginin pırıltılarını görebiliyordu. Onun da Lizzie'yi düşündüğünü anlayarak başını salladı. "Onu çok sık düşünüyorum, bir bakıma bizim bebeğimiz gibiydi," dedi Joachim.

"Biliyorum." Ve William da öyle düşünmüştü. Ona, 'Elizabeth'!

tanıdığı için Joachim'i çok kıskandığını söyle-;misti. "Ne tatlı bir bebektir... Julian da biraz ona benziyor. ;Ve arada bir küçük Xavier de... Isabelle ise ayn bir tip."

"Öyle olduğu belli oluyor." Joachim gülümsedi. "Sen de öylesin, Sarah. Seni hâlâ seviyorum. Her zaman seveceğim. Tam düşündüğüm gibisin... hatta daha da güzel... ve yine eskisi kadar iyi. Keşke o kadar iyi olmasaydın." V Sarah güldü. "Affedersin."

f "William çok şanslı bir erkekti. Umarım bunun far-; kındaydı."

;" "Sanırım ikimiz de farkındaydık. Kısa bir süre bera-'foer olabildik.. keşke daha uzun yaşayabilseydi." ! "Savaşta sonra nasıldı? Gazeteler yaşamının bir mucize olduğunu yazıyorlardı."

"öyleydi. Çok kötü yaralanmıştı ve işkence görmüş->tü."

İ "Çok kötü şeyler yaptılar," dedi Joachim, hiç duralamadan. "Uzun bir süre Alman olduğunu söylemeye utan-jdm."

' "Ama senin yaptığın, yalnızca adamlarına yardım etmektir.

Gerisini diğerleri yaptılar. Utanılacak hiçbir şey

: 365

yapmadın sen." Düşman olmalarına rağmen onu sevmiş, ona saygı duymuştu.

'Tüm bunlara engel olmamız gerekirdi. Bunu yapmadığımız için dünya bizi asla affetmeyecektir ve çok haklılar, işlenen suçlar insanlık dışıydı." Sarah da aynı fikirdeydi ama hiç değilse, vicdanının rahat olduğunu ikisi de biliyorlardı. Joachim iyi bir adamdı ve şerefli bir asker olmuştu.

Joachim nihayet kalktı ve gittiğinde her ayrıntıyı hatırlamak istermişçesine, odaya bir daha baktı. "Artık Paris'e dönmem gerek.

Kardeşim beni bekliyordur."

'Yine gel," dedi Sarah, onu geçirirken ama gelmeyeceğini ikisi de biliyordu. Onunla birlikte

arabasına yürüdü ve arabanın yanına geldiklerinde Joachim durdu ve ona bir daha baktı. Kalbindeki açlık gözlerine yansımıştı ve ona dokunmak istiyordu.

"Seni gördüğüme çok sevindim... bunu uzun zamandır yapmak istiyordum." Joachim gülümsedi ve daha önce de yapmış olduğu gibi, onun yanağına hafifçe dokundu. Sarah uzanıp onu yanağından öptü, yüzüne dokundu ve sonra bir adım geri gitti.

Sanki geçmişten şimdiki zamana atılan bir adıma benziyordu bu.

"Kendine iyi bak, Joachim..."

Joachim uzun bir süre duraladı ve sonra başını salladı. Sarah'ı hafifçe selamlayarak arabasına bindi ve Sarah onun gözlerindeki yaşlan görmedi. Görebildiği tek şey, arabası ve bir zamanlar tanıdığı bir adamdı. Düşüncelerinde yalnızca William'in anılan vardı. Joachim onun hayatından yıllar önce çıkmıştı. Gitmişti. Ve artık ona yer yoktu. Yıllardır da olmamıştı. Araba gözden kaybolunca döndü ve eve girdi.

366

^

25

ULIAN, Sorbonne Universite-si'nin felsefe bölümünden 1972

yılında mezun olduğunda, Sarah onunla büyük bir gurur duyuyordu. Mezuniyet törenine, Londra'da ünlü bir mücevher koleksiyonu almaya uğraşan Phillip'in dışında hepsi gitti.

Emanuelle lacivert Givenchy tayyörü ve Whitfield'den aldığı safir takımı ile son derece asil görünüyordu. Artık önemli bir kadın olmuştu. Maliye Bakanıyla olan ilişkisi herkes tarafından biliniyordu. Yıllardır birlikteydiler ve bakan ona saygı ve şefkatle davranıyordu. Karısı yıllardır hasta, ço-cuklan ise büyümüşlerdi.

Bu ilişkinin kimseye zaran yoktu. Bakan ona iyi davranıyor, Emanuelle de onu çok seviyordu. Yıllar önce Foch Caddesi'nde aldığı evde birlikte yaşıyorlar, davetler veriyorlardı. Herkes onların davetlerine davet edilmek için yalvanyordu. Paris'teki tüm ilginç kişiler onlara gidiyorlardı. Ve Emanuelle'in, Whitfi-eld'deki yöneticilik pozisyonu herkes tarafından ilgi ve hayranlıkla karşılanıyordu. Kusursuz giyiniyordu ve mükemmel bir zevke sahipti. Yıllar boyunca dikkatle edindiği mücevherler de bu zevkin göstergesiydi.

367

Artık Julian da işe başlamaya hazırlanıyordu ve Sarah, Emanuelle'in hâlâ onunla birlikte çalışıyor olmasına minnet duyuyordu. Julian tasarım konusunda çok yetenekliydi ve iyi bir göze sahipti ama işin yönetimi hakkında bilmediği bir çok şey vardı. Emanuelle yıllardır satış katında çalışmıyordu. Üst katta bir ofisi vardı. O genel müdürdü ve ofisi, Sarah'ınınin tam karşısındaydı. Bazen kapılarını açık bırakıp, yatakhane ev ödevlerini yapan kızlar gibi, karşıdan karşıya birbirlerine seslenirlerdi.

Her zaman iyi arkadaş olmuşlardı ve Sarah, onun dostluğu, çocukları ve giderek artan işleri sayesinde, Wil-liam'ın ölümüne katlanabilmişti. William öleli altı yıldan fazla olmuştu ve bu yıllar onun için son derece yalnız geçmişti.

Onsuz yaşam hiçbir açıdan aynı değildi. Paylaştıkları o kahkahalar, düşünceli küçük jestler, gülümsemeler, çiçekler, derin bir anlayış, paylaşılan ya da paylaşılmayan görüş açılan, onun eşsiz kararları ve sonsuz bilgeliği artık yoktu. Sanki fiziksel bir acı gibi, yoğun bir acı içindeydi.

Yıllardır çocuklar onu oyalamışlardı. Isabelle onaltı, Xavier yedi yaşına gelmişti. Ve Xavier öylesine yaramazdı ki, Sarah onunla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Bugün şatonun çatısına çıkıyordu, bir başka gün ahırların yanındaki mağaraya girip saklanıyordu. Elektrik telleri ile oynuyor, son derece tehlikeli şeyler yapıyordu. Ama her nasılsa başına bir kaza gelmiyordu. Bu çocuğun enerjisi onu şaşırtıyordu. Taşlara da ilgisi vardı ve sürekli olarak kayaları kazıp, altın, gümüş ya da elmas bulduğunu iddia ediyordu. Toprağın içinde parıldayan bir şey gördüğü anda, Whitfield için bir mücevher bulduğunu söylüyordu.

Phillip'in kendi çocukları olmuştu. Beş yaşındaki Alexander ve üç yaşındaki Christine. Ama Sarah onların her bakımdan Cecily'e benzediklerini düşünüyor ve fazla ilgi-

lenmiyordu. Tatlı çocuklardı ama hareketsiz ve solgundular.

Heyecan ve cesareten yoksundular. Sarah'a karşı bile son derece mesafeli ve çekingen davranıyorlardı. Sarah onlarla oynaması için bazen Xavier'yi Whitfield'e götürüyordu ama Xavier sürekli olarak bir muzırlık peşinde olduğu için, Phillip bu ziyaretlerden fazla hoşlanmıyordu.

Aslında Phillip hiçbir kardeşini ne seviyor ne de ilgi duyuyordu.

Tabii Julian'ın dışında. Ona duyduğu ilgi ise yalnızca kıskançlıktı.

Julian işe başladıktan sonra, Phillip'in ona bir şey yapmasından korkuyordu Sarah. Ve Emanuelle'in de aynı şeyden korktuğunu sanıyordu. Ve hatta Phillip'i izlemesi için Emanuelle'i uyarılmıştı bile. Phillip bir zamanlar onun dostuydu ve onu Sarah'tan çok daha iyi tanıyordu. Phillip'in ne tür kötülükler yapabileceğini, nelerden korktuğunu ve ona bir terslik yapıldığını sandığı zaman nasıl intikam alacağını çok iyi biliyordu. Hatta bunca yıl sonra Nigel'la anlaşmasına bile şaşıyor-du. Aralarında garip bir ilişki vardı ama her nasılsa iyi gidiyordu.

Ama Phillip, Julian'ın ailesi, arkadaşları ve hatta kız arkadaşları tarafından sevilmesini çok kıskanıyordu. Her zaman en güzel ve eğlenceli kızlarla çıkıyor ve kızlar da ona tapıyorlardı. Phillip'in evlenmeden önce çıkardığı kızlar bile biraz ruhsuzdular. Ve Emanuelle onun, karısı olmadığı zamanlarda daha hareketli kadınlara düşkün olduğunu biliyordu. Bir keresinde onu Paris'te bir kadınla görmüş ve Phillip kadının sekreteri olduğunu ve iş için Paris'e geldiklerini söylemişti. Plaza Athenee Oteli'nde kalıyorlardı ve Phillip kadının takması için en çarpıcı mücevherlerinden bazılarını bir kaç günlüğüne ödünç almış ve Emanuelle'den, bunu annesine söylememesini rica etmişti. Ama mücevherler kadına hiç yakışmamıştı. Kadının yorgun ve kullanılmış bir hali vardı ve giydiği kısacık giysiler hiç de modern değildi. Son derece basit bir görünüşü vardı ama Phillip bunun farkında değil gibiydi. Sa-Mücevherler — F. 24

rah onun için çok üzüldü. Evliliğinde hiç mutlu olmadığı belliydi.

Ama Julian'ın mezuniyet töreninde, Phillip'in yokluğu kimse tarafından hissedilmedi.

"Çalışmaya ne zaman başlıyorsun, dostum?" diye sordu Emanuelle, Julian'a. "Yann mı?" Julian onun şaka yaptığını biliyordu çünkü o akşam annesinin şatoda vereceği partiye o da gelecekti.

Erkek arkadaşları ahırlarda kalırken, kızlar şatoda ve kulübede, diğer konuklar ise yerel otellerde kalacaklardı. Üç yüz civarında konuğun gelmesi bekleniyordu. Julian partiden sonra bir kaç günlüğüne RMeraya gidecekti ama Pazartesi günü işe başlayacağına dair annesine söz vermişti.

"Pazartesi, söz veriyorum." Emanuelle'e, bir çok kalp eriten o iri gözleriyle baktı. Babasına o kadar benziyordu ki. 'Yemin ederim.."

Elini havaya kaldırdı ve Emanuelle güldü. Whitfield'de onunla çalışmak eğlenceli olacaktı. Öylesine yakışıklıydı ki, kadınlar ondan ne olursa alacaklardı. Ama inşallah kadınlara bir şey almaz diye düşündü. William gibi bonkör ve iyi kalpliydi.

Sarah, kendine göre bir yer bulana kadar, Paris'teki dairesinde kalabileceğini söylemişti ve Julian da orada kalacağı için heyecanlanıyordu. Annesi ona mezuniyet armağanı olarak bir Alfa Romeo vermişti ve bu arabayla kızları müthiş etkileyecekti. O gün Plaza'daki Relais'de yemek yedikten sonra, Emanuelle'i arabasıyla şatoya götürmeyi teklif etti ama Emanuelle, Sarah'la gidecekti.

Onun yerine Isabelle geldi ve Julian, uzun bacakları ve kısa etekliğiyle on altıdan çok yirmi beşinde gösterdiği için onunla alay etti.

Ve Julian'ın sık sık söylediği gibi, Isabelle tam bir dertti. Bütün arkadaşları flört etmiş, bir çoğuyla da çıkmıştı. Annesinin ona karşı daha sert bir tutum içinde olmaması onu hep şaşırtmıştı. Ama babalarının ölümün-370

den beri, biraz daha yumuşamıştı. Sanki hiçbiriyle savaştık gücü ya da isteği yok gibiydi. Julian annesinin, Xavier'yi de çok şımarttığını düşünüyordu ama çocuğun yaptığı şeyler, ahırlara maytap koyup atlan korkutmak ya da çiftlik hayvanlarını kovalamak gibi muzırlıklardan ibaretti. Isabelle yaptıkları daha gizli ve eğer arkadaşı Jean François'nın dedikleri doğruysa, daha tehlikeliydi. Geçenlerde St. Moritz'de onu çıldırtmış ve sonra da kapıyı yüzüne çarpmıştı. Ama Julian bir bakıma buna sevinmişti, çünkü kısa bir süre sonra onun kapılan çarpmak yerine açık bırakacağını biliyordu.

"Neler yapıyorsun bakalım?" diye sordu Julian, arabada. 'Yeni erkek arkadaşların var mı?"

"özel biri yok." Isabelle alışılmadık bir şekilde soğuk konuşuyordu.

Normal olarak erkek arkadaşlarını gururla anlatırdı. Ama bu günlerde daha duygusallaşmış ve daha güzelleşmişti. Annesine benziyordu ama onun daha değişikiydi. Isabelle insana ihtiras duygusu veriyordu. Aynı zamanda da son derece masum bir havası vardı ama bu onu daha davetkar gösteriyordu.

"Okul nasıl gidiyor?" Isabelle hâlâ La Marolle'daki okula gidiyordu ki, Julian bunun bir hata olduğunu düşünüyordu. Onun uzak bir yerdeki okula, hatta bir manastıra gitmesi gerekirdi. Kendisi onun yaşındayken yaptıklarını hiç değilse gizliyordu. Okuldan sonra tenis oynama numarasıyla, öğretmenlerinden biriyle macera yaşıyordu. Bunu kimse anlamamıştı ama kadın bir süre sonra işi ciddiye bindirmiş, hatta onu terkettiğinde, intihar etmekle korkutmuştu. Daha sonra arkadaşlarından birinin annesiyle ilişki kurmuş ama işler karışınca ondan da vazgeçmiş ve yaşlı kadınlarla uğraşmaktansa, bakirelerin peşine düşmenin daha kolay olduğunu anlamıştı. Ama kendisinden yaşlı kadınlar ona hâlâ ilginç geliyordu. Zaten konu kadın olunca, birden iştahı kabanyordu.

Yaşlı ya da genç, güzel, basit, zeki, hatta çirkin kadınlara bile 371

tapıyordu. Isabelle onu zevksizlikle suçluyor, arkadaştan şehvet düşkününü olduğunu söylüyorlardı. Bu doğrudu ama bir suç da sayılmazdı. O her an emre amadeydi.

"Okul aptal ve sıkıcı," dedi Isabelle, "Allahtan yaz tatiline girdik."

Ama Ağustos'a kadar bir yere gidemeyeceklerini öğrenince öfkeden çıldırdı. Annesi onu Capri'ye götürmeyi vaatmişti ama o zamana kadar şatoda kalması gerekiyordu. Çiftlikte ve bağlarda bazı değişiklik ve onarımlar yaptıracaktı. Ayrıca Paris'teki dükkanda yapması gereken işler vardı.

"Burada olmak o kadar sıkıcı ki," diye şikayet etti, bir sigara yakarak ve bir kaç nefes alıp pencereden attı. Julian onun gerçekten sigara içtiğine inanmıyordu, yalnızca onu etkilemek derdindeydi.

"Ben senin yaşındayken buraya bayılırdım. Yapılacak o kadar çok şey var ki. Ayrıca annem arkadaşlarımızın burada kalmalarına izin veriyor."

"Erkeklerin değil." Isabelle ağabeyine tapıyordu ama bazen hiçbir şeyi arılamıyordu.

"Çok komik," diye alay etti Julian, "Benim erkek arkadaşlanmın gelmesine hep izin verirdi."

"Çok komik."

"Teşekkür ederim. Ama hiç değilse bu aksam sıkıcı olmayacak, hayatım. Alna davranışlarına dikkat et yoksa seni döverim."

"Teşekkürler." Isabelle gözlerini kapadı ve arabanın koltuğunda aşağıya kayd. "Bu arada, arabayı beğendim." Ona gülümsedi.

Bazen onu çok seviyordu.

"Ben de öyle. Annemin bunu yapması çok büyük incelik."

"Evet, bana araba almak için herhalde doksan yaşımı bekler."

Isabelle annesinin mantıksız davrandığını düşünüyordu. Ama -ona göre, isteklerini yerine getirmeyen herkes bir canavardı.

"Belki o zamana kadar ehliyetini almış olursun."

372

"Oh, kapa çeneni." Ailede herkes onun kötü bir sürücü olduğunu biliyordu. Şatodaki eski arabalardan ikisini mahvetmişti zaten.

Sonra da bunun kendi sürücülüğüyle ilgisi olmadığını, o arabalan kullanmanın çok zor olduğunu söylemişti. Ama Julian akıllıydı.

Ona, değerli Alfa Ro-meo'sunun direksiyonunu bile tutturmayacaktı.

Konuklardan çok önce şatoya geldiler ve Julian annesinin yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmaya gitti. Sarah, yerel bir ziyafet servisiyle anlaşmıştı. Her yerde uzun büfeler, barlar vardı. Büyük bir dans pistinin üzerine kubbe yapılmıştı. Bir yerel, bir de Paris'ten gelen orkestra vardı. Annesinin böylesine muhteşem bir parti vermesi Julian'ı çok duygulandırdı.

"Teşekkür ederim, anne," dedi ve ona sanldı. Daha önce yüzmeye gittiği için üzerinde mayosu vardı ve son derece yakışıklı görünüyordu. Onu böyle gören Emanuel-le, utanmış gibi davrandı.

"Üzerine bir şeyler giy, hayatım. Dükkanda seninle nasıl başa çıkacağını bilemiyorum doğrusu." Aslında kimsenin başa çıkabileceğini sanmıyordu. Kızlarına dikkat etmeliydi. Julian'ın onlan yemekten sonra dairesine götürmeyeceğinden pek emin değildi. Julian'ın biraz yaramaz bir şöhreti olduğunu biliyordu.

"Seni dükkanda çirkin göstermek için çok yaratıcı bir şeyler yapmalıyız." Ama işin doğrusu, bunu yapmak mümkün değildi.

Julian çevresine sempati ve seksapel yayıyordu. Ağabeyi ne kadar kontrollü ve mesafeliyse, Julian da tam tersiydi.

"Konuklann gelmeden giyinmelisin." Annesi ona bakarak gülümsedi.

"Belki de giyinmemelisin," diye fısıldadı Emanuelle. Güzel vücutlar hoşuna gidiyordu ve Julian'ı kızdırmaya bayılıyordu. Ne de olsa bunun bir zaran olmazdı. Kendisi eski bir aile dostu, Julian ise henüz bir çocuktü. Emanuelle elli yaşını yeni bitirmişti.

Julian konuklar gelmeden önce aşağıya indi. Giyindir-373

ken, Xavler'de Vahşi Batı'daki kovboylan anlatmıştı. Her nedense, Xavier'nin, Davy Crockett'e karşı büyük bir tutkusu vardı. Aslında Amerika ile ilgili her şeye hayranlık duyuyordu. Okulda birine, New York'lu olduğunu ve ailesinin işi nedeniyle bir yıllığına Fransa'ya geldiklerini söylemişti.

Daha sonra da "Ama annem Amerikalı" diye kendini savunmuştu.

Amerikalı olmayı her şeyden çok istiyordu. Babasını hiç tanımadığı ve son günlerde Phillip'i pek az gördüğü için, kendini ingilizlere yakın hissetmiyordu. Julian kesinlikle bir Fransız gibi davranırken,

Xavier kendini New York, Chicago hatta California'lı olarak tanıtmaktan çok hoşlanıyordu. Ve sürekli olarak Jane teyzesinden ve hiç tanımadığı kuzenlerinden söz ediyordu. Sarah onunla hep İngilizce konuşuyordu. Xavier de İngilizce'yi iyi konuşuyordu ama hafif bir Fransız aksanı vardı. JuÜ-an'ın İngilizcesi ondan çok daha iyi olmasına rağmen, Fransız olduğu hemen anlaşılıyordu. Oysa Phillip tam bir İngiliz aksanı ile konuşuyordu. Ve Isabelle, akrabalarından uzak olduğu sürece, nereli olduğunu hiç umursamı-yordu. O yalnızca, kimse karışmadan istediklerini yapabilmek istiyordu.

"Bu akşam uslu çocuk olmanı istiyorum," dedi Julian, Xavler'ye.

"öyle çılgın numaralar yapıp, kimsenin canını acıtmak yok.

Partimde eğlenmek istiyorum. Neden sen gidip televizyon izlemiyorsun?"

"İzleyemem," dedi Xavier, bilmiş bir ifadeyle. "Televizyonum yok."

"Benim odamdakini izleyebilirsin." Julian ona gülümsedi çok yaramaz olmasına rağmen onu çok seviyordu. Xavler'ye bir baba gibi davranmış, onunla birlikte olmaktan keyif almıştı. "Sanırım televizyonda bir futbol maçı var."

"Harika!" Xavier bir çığlık attı ve ağabeyinin odasına koştu.

374

Julian, merdivenlerde Isabelle'e rastladığında, kendi kendine gülümsüyordu. Isabelle son derece kısa ve transparan bir elbise giymişti.

"Cardin mi?" diye sordu, umursamazmış gibi görünerek.

"Courreges," diye düzeltti Isabelle, son derece tehlikeli bir ifadeyle bakarak. Bu kız tam bir ayaklı belaydı.

"öğreniyorum."

Ama Sarah da öğreniyordu. Kızını o kıyafette görünce, onu üzerini değiştirmesi için yukan gönderdi ve Isabelle önüne çıkan her kapıyı çarparak yukan çıktı. Emanuelle ona bakarken, Sarah da içini çekip, bardağına şampanya doldurdu.

"Bu çocuk beni öldürecek. Ve eğer o öldürmezse, Xavier öldürecek."

"Bunu diğerleri için de söylüyordun" diye hatırlattı Emanuelle.

"Hayır, söylemiyordum" diye düzeltti Sarah. "Phillip, son derece mesafeli ve soğuk olduğu için beni hayal kırıklığına uğrattı. Julian ise, bilmediğimi sanarak bütün arkadaşlarının anneleriyle yattı ve beni çok endişelendirdi. Ama Isabelle tümüyle değişik bir yaratık.

Kontrol edilmeyi, düzgün davranmayı ya da mantıklı olmayı reddediyor." Emanuelle de ona katılıyordu. Bu kızın annesi olmayı asla istemezdi. Isabelle'yi her görüşünde, çocuğu olmadığı için

dua ediyordu. Xavier ise bambaşka bir hikâyeydi. Çok yaramazdı ama öylesine sıcak ve sevgi doluydu ki, insan ona karşı koyamıyordu.

Biraz Julian'a benziyordu fakat ondan daha özgür ve maceracıydı.

Whitfield ekibi son derece ilginç bir topluluktu. Ve Isabelle zebra desenli çorapları ve ilk giydiğinden daha da kısa beyaz deri etekliğiyle dışarı çıktığında onu kimse görmedi. Sarah onu böyle görmediği için bu kez şanslıydı.

"Eğleniyor musun?" diye sordu Sarah, Julian'a, saatler sonra onu gördüğünde. Biraz sarhoş gibi görünüyor-375

du ama bunun ona bir zarar olmazdı. Nasıl olsa araba kullanmayacaktı, ve Sorbonne'dan mezun olmak için gerçekten çok çalışmıştı. Bunu hak ediyordu.

"Anne, harikasın! Bu, hayatımda gittiğim en güzel parti". Mutlu ama perişan görünüyordu. Saatlerdir iki kızla dansediyor ve bir türlü karar veremiyordu. Hoş sorunlarla dolu bir geceydi.

Isabelle için de öyleydi. O akşam tanıştığı çocukla, ahırların yakınındaki çalılıkların arasında yatıyorlardı. Onun Julian'ın arkadaşı olduğunu biliyordu ama adını hatırlayamamıştı. Ayrıca şimdiye kadar tanıdıkları arasında en iyi öpüşen çocuktü ve ona kendisini sevdiğini söylemişti.

Sonunda hizmetkârlardan biri onu orda gördü ve düşesin kulağına bir şeyler fısıldadı. Ve Sarah ile Emanuel-le, sanki hafif bir yürüyüşe çıkmışlar gibi, birden ahırla-ın olduğu yerde beliriverdiler. Isabelle annesinin sesini duyunca hemen oradan uzaklaştı ve iki kadın birbirlerine bakıp güldüler. Kendilerini hem yaşlı hem de genç hissediyorlardı. Sarah Ağustos ayında elli altı yaşında olacaktı ama yaşını göstermiyordu.

"Sen böyle şeyler yapmış mıydın?" diye sordu Ema-nuelle. "Ben yapmıştım."

"Ama bu işi savaş sırasında Almanlar'la yaptın" diye kızdırdı Sarah onu.

"Ben bunu onlardan bilgi alabilmek için yaptım" diye düzeltti Emanuelle, bundan gurur duyarak.

"Bu yüzden hepimizin hayatını tehlikeye attın" diye azarladı Sarah, otuz yıl sonra.

"Onların hepsini öldürmek isterdim" dedi Emanuelle.

Sarah ona, Phillip'in düğününden önce Joachim'in onu görmeye geldiğini anlattı. Bunu ona daha önce söylememişti ve Emanuelle çok sinirlendi.

"Hâlâ yaşıyor olmasına şaşırdım. Bir çoğu Berlin'e 376

döndüklerinde öldüler. Bir Nazi olarak, oldukça dürüsttü ama yine de Nazi Nazi'dir..."

"Çok mutsuz ve yaşlı görünüyordu... ve sanırım onu hayal kırıklığına uğrattım. Herhalde William öldüğü için herşeyin farklı olacağını düşünüyordu. Ama asla farklı olamazdı." Emanuelle başım

salladı. Sarah'ın William'i ne kadar çok sevdiğini biliyordu.

Onun ölümünden beri başka bir erkeğe bakmamıştı ve bakacağını da sanmıyordu. Emanuelle onu, William'in ölümünden bir kaç yıl sonra bazı arkadaşlarıyla tanıştırmaya çalışmıştı ama Sarah'ın ilgilenmediği çok belliydi. O şimdi yalnızca işi ve çocuklarıyla ilgileniyordu.

Parti saat dörtte, son kalan gençlerin yüzme havuzuna düşmeleriyle sonra erdi ve kısa bir süre sonra hepsi mutfağa gelip, Sarah'ın hazırladığı omletleri yediler ve kahve içtiler. Onların orada bulunmaları hoşuna gidiyordu ve son zamanlarda, bazı çocuklarını geç doğurmuş olmasından memnunluk duymaya başlamıştı.

Arkadaşlarının çoğu yalnızken, kendisi sonsuza dek onların arasında yaşayacaktı. Ve muhtemelen onu çılgına çevireceklerdi ama bundan da hoşlanıyordu.

Saat sekizde kendi odasına gitti ve yatağın üzerinde uyumakta olan Xavier'i görünce gülümsedi. Televizyon f açıldı ama hiçbir görüntü yoktu ve sürekli olarak Fransız İmilli marşı çalıyordu, içeri girip, televizyonu kapadı ve Julian'ın başındaki Davy Crockett şapkasını çıkarıp, onun saçlarını okşadı. Sonra yine odasına dönüp, öğleye kadar uyudu.

Emanuelle Paris'e gitmeden önce," Sarah ile birlikte öğle yemeği yedi. Konuşmaları gereken bir sürü şey vardı. Paris'teki dükkanı yine genişletiyorlardı ve son zamanlarda Nigel, Londra'yı genişletmeleri gerektiğini söylüyordu. Resmi olarak Kraliyet Mücevhercisiydiler. Hatta son yıllarda bir sürü devlet başkanına, krallara, kraliçelere ve Arap şeyhlerine satış yapmışlardı. Her iki dükkan

377

da çok iyi çalışıyordu ve Sarah, Julian'ın işe başlayacak olmasından dolayı büyük bir heyecan duyuyordu.

Julian, söz verdiği gibi ertesi hafta işe başladı ve Ağustosta dükkan kapanana kadar herşey çok iyi gitti. Julian arkadaşlarıyla Yunanistan'a gitti ve Sarah, Xavier ve Isabelle'i Capri'ye götürdü.

Oraya bayıldılar. Marina Grandeye, Marina Piccolaya, meydana ve Cenzone de Lamre gibi deniz kulüplerine gittiler. Isabelle okulda italyanca öğreniyordu ve çatpat bildiği İspanyolcayla, kendini büyük bir dil uzmanı sanıyordu.

Quisisana'da kalıp, meydanda dondurma yemek çok hoşlarına gitti ve bu arada Sarah, mücevherci dükkanlarını dolaşmaktan kendini alamadı. Fiyatlar çok yüksekti ama bazı parçalar muhteşemdi.

Orada yemek yiyip, kitap okumaktan, dinlenmekten ve çocuklarla vakit geçirmekten başka yapılacak hiçbir işi yoktu. Ve Isabelle'in, herkesin bindiği plaj taksilerine binip, kendi başına plaj kulübüne gitmesinde bir sakınca görmedi. O ve Xavier de daha geç saatlerde ona katılıyorlardı.

Bir sabah Isabelle yine önden gitti ve Sarah lie Xavier biraz alış-

veriş yapmak için oyalandılar. Canzona del Ma-re kulübüne gittiklerinde öğle olmuştu. Sarah her yerde Isabelle'i aradı ama onu bulamadı. Artık paniğe kapılmaya başlıyordu ki, Xavier onun

sandaletlerini bir sandalyenin altında buldu. Onun izini sürüp bir kabinin önüne geldiler. Isabelle içeride, mayosunun üzerini çıkartmış bir şekilde, yaşının iki misli bir erkekle beraberdi. Adam onun göğüslerini tutarken, o da adamın mayosunun içindeki büyük kabartıyı kavramıştı.

Sarah bir an bakakaldıktan sonra Isabelle'in kolundan tuttu ve onu kabinden dışarı çıkardı.

"Sen burada ne yaptığını sanıyorsun?" Sarah ona bağırırken, Isabelle ağlamaya başladı ve adam, beline beceriksizce sardığı havluyla dışarı çıktı. "Kızımın yalnızca onaltı yaşında olduğunu biliyor musunuz?" dedi Sarah,

378

kendine hakim olmaya çalışarak. "Polise haber verebilirim." Ama aslında polise vermesi gereken kişinin kızı olduğunu çok iyi biliyordu. Yalnızca bir daha yapmaması için adamı korkutmaya çalışıyordu ve adamın yüzündeki ifadeden bunu başardığını anladı. Çok yakışıklı bir Ro-ma'hydı ve bir playboya benziyordu.

"Sinyora, çok özür dilerim. Bana yirmi bir yaşında olduğunu söyledi," diyerek özür diledi ve annesinin yanında hıçkırmakta olan Isabelle'e dik dik baktı. Otele döndüler ve Sarah son derece soğuk bir ses tonuyla, öğleden-sonrayı odasında geçireceğini ve bu konuyu daha sonra konuşacaklarını söyledi. Ama daha sonra Xavier ile plaja dönerken, artık başka önlemler alması gerektiğini biliyordu. Phillip ve Julian haklıydılar. Isabelle'in uzaklarda bir okula gitmesi gerekiyordu. Ama nereye? İşte sorun buydu.

"Burada ne yapıyorlardı?" diye sordu Xavier merakla, aynı kabinin önünden geçerlerken ve Sarah gördüklerini hatırlayıp, sinirlendi.

"Hiçbir şey, hayatım, aptalca oyunlar oynuyorlardı."

Bundan sonra Isabelle'i gözünün önünden ayırmadı ve tatilin geri kalan kısmı o kadar keyifli geçmedi. Ama Sarah, daha ertesi gün olmadan bir sürü telefon görüşmesi yapmıştı. Onun için, Avusturya hududunda, Corti-na'ya yakın bir yerde bir okul bulmuştu. Isabelle orada bütün kış boyunca kayak yapabilecek, hem italyanca hem de Fransızca konuşacak ve kendini daha iyi kontrol edebilmeyi öğrenecekti. Bu bir kız okuluydu ve çevrede hiçbir erkek okulu yoktu. Sarah bunu özel olarak sormuştu.

Tatilin son günü buna Isabelle'e söyledi ve Isabelle tabii ki beklenen tepkiyi gösterdi ama Sarah hiç yumuşamadı. Bu onun iyiliği içindi.

Eğer bu önlemi şimdi almazsa, Isabelle'in kısa bir süre içinde çok aptalca bir şey yapacağını, hatta hamile bile kalabileceğini biliyordu.

379

"Oraya gitmeyeceğim!" diye karşı çıktı Isabella. Hatta Paris'teki dükkandan Julian'ı bile aradı. Ama bu kez Julian da annesini destekledi. Ve Capri'den sonra, okul için gerekenleri almak üzere Roma'ya gittiler. Okul dönemi bir kaç gün sonra başlıyordu ve onu, başını daha çok belaya sokması için,

Fransa'ya götürmenin hiçbir anlamı yoktu. Sarah ve Xavier onu okula götürdüler ve Isabelle adeta yas tutmaya başladı. Okul çok güzeldi. Isabelle'in kendine ait büyük ve güneşli bir odası vardı. Diğer kızlar da düzgün kızlara benziyorlardı. Fransız, İngiliz, Alman ve İtalyan kızlarının arasında, iki Arjantinli, bir Brezilyalı ve bir de İranlı bir kız vardı.

İlginç bir gruptu ve okulda yalnızca elli öğrenci vardı. Isabelle'in La Marolle'daki okulu burayı özellikle tavsiye etmiş ve okul müdürü, bu seçiminden dolayı Sarah'ı kutlamıştı.

"Beni burada bırakacağına inanamıyorum," diye ağladı Isabelle ama Sarah bunu umursamadı. Onu orada bıraktılar ve Sarah havaalanına gidene kadar ağladı. Sonra Xavier ile birlikte, Phillip'i ziyaret etmek üzere Londra'ya uçtular. Xavier'yi yeğenlerinin yanına bıraktıktan sonra, direkt olarak Londra'daki dükkana gitti.

Her şey iyi görünüyordu. Phillip'le öğle yemeği yediler ve Phillip'in kardeşi hakkında kötü şeyler söylemesi, Sarah'ı çok şaşırttı.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Sarah. "Seni bu kadar kızdıracak ne yaptı?"

"Tasarımla ilgili aptal fikirleri. Neden bu tür işlere burnunu soktuğunu anlayamıyorum," dedi Phillip ve Sarah ona hemen cevap verdi.

"Çünkü bunu yapmasını ben istedim. Tasarım konusunda son derece yetenekli. Senden ya da benden daha yetenekli. Ayrıca önemli taşları ve onlarla ne yapılabileceğini çok iyi anlıyor." Julian çok kısa bir süre önce yüz karatlık bir zümrütün montürünü yapmıştı.

380

Başkası olsa bu taşı çatlatırdı ama o ne yapacağını çok iyi biliyordu.

"Bunu yapmasının bir zararı yok ki. Sen de başka konularda iyisin,"

diye hatırlattı Sarah. Phillip kraliyet ailesiyle ilgilenip, onları sürekli olarak dükkana çekmekte çok başarılıydı. Phillip bir kasıntıydı ama ona bayılıyorlardı.

"Onu sürekli olarak neden savunduğunu anlayamıyorum," dedi Phillip, öfkeli bir ses tonuyla.

Onun kardeşini hâlâ kıskanmasına üzülüyordu. Phillip eskisinden de kıskanç biri olmuştu. "Bir teselli olur mu bilmiyorum ama seni de hep savunuyorum, Phillip. İkinizi de çok seviyorum." Phillip ona cevap vermedi ama Isabelle'i sorup, okulu hakkında iyi şeyler duyduğunu söylerken biraz yumuşamış gibiydi.

"İnşallah bir mucize yaratırlar," dedi Sarah.

Ve Phillip'in ofisine yürürlerken, Sarah binadan çıkmakta olan güzel bir kız gördü. Kızın uzun ve muntazam bacakları vardı ve Isabelle'in giydikleri gibi, çok kısa bir etek giymişti. Sarah bir şey söylemedi ama kız oğluna dik dik baktı. Phillip kızını tanımayan gibi davranırken çok öfkeliydi. Kız yeniydi ve Sarah'ın onun annesi olduğunu bilmiyordu. Aptal kan, diye düşündü kendi kendine ama

Sarah onların bakışüklerini farketmişti. Phillip ona bir açıklama yapmak gereğini duyunca, durum daha da belli oldu.

"Önemli değil, Phillip. Sen otuz üç yaşındasın ve ne yaptığın yalnızca seni ilgilendirir." Ama yine de konunun üzerine gitmekten kendini alamadı. "Bu günlerde Ce-city'nin durumu nedir?" Phillip şoke olmuştu ve hafifçe yüzü kızardı.

"Anlayamadım. O benim çocuklarımla annesidir."

"Hepsi bu kadar mı?" Sarah ona soğuk bir ifadeyle paktı.

'Tabu ki değil, ben... Cecily şu anda burada değil.

Tanrı aşkına, anne... o kızan benimle flört etmesi yalnızca bir şakaydı."

"Hayatım, hiç önemli değil." dedi Sarah ama onun eski alışkanlıklarından vazgeçmediğini, evli olduğu halde başka kadınlarla beraber olduğunu anlamıştı. Herşeyi tek bir kadında bulamamış olmasına üzülyordu ama Phillip bu konuda hiç şikayet etmiyordu. Sarah konuyu kapatmaya karar verdi.

Ertesi gün Xavier ile birlikte Paris'e uçtular ve onları Julian karşıladı. Havaalanından eve dönerlerken, Sarah ona, babasıyla ilk tanıştıklarında Londra Kulesi'nde gördükleri Kraliyet Mücevherlerini anlattı.

"Babam güçlü müydü?" diye sordu Xavier, babasıyla ilgili yeni bir şeyler öğrenmenin heyecanıyla.

"Hem de çok," dedi Sarah. "Baban çok iyi, çok akıllı ve şefkatli bir insandı. O harika bir adamdı hayatım ve bir gün sen de onun gibi olacaksın. Aslında daha şimdiden öylesin." Julian da öyleydi.

Eve dönmeden önce Julian'la Paris'te yemek yemişlerdi ve Sarah ona Isabelle'in okulunu ve Londra'daki dükkanın çok iyi gittiğini anlatmış, Phillip ve onun Julian hakkındaki düşüncelerinden hiç söz etmemişti. Zaten bozuk olan aralarını daha da bozmak istemiyordu. Nihayet, Paris'te bırakmış olduğu arabasına bindi ve şatoya döndü. Xavier arabada uyudu ve Sarah arada bir ona bakarak, onun gibi bir çocuğa sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Onun yaşındaki diğer kadınlar, torunlarıyla arada bir görüşürken, Sarah hayatını paylaştığı bu harika çocuğa sahipti. Hamile olduğunu öğrendiğinde ne kadar üzölmüş

olduğunu hatırladı. Sonra aklına, onu sonuna kadar destekleyen William ve onu büyük bir lütuf olarak gören kayınvaldesi geldi. Ve William hayatı boyunca, onu tanıyan herkes için bir lütuf olmuştu.

Tıpkı bu çocuğun kendisi için özel bir lütuf olması gibi.

I

SABELLE onlara, ancak ısrar üzerine, mümkün olduğunca seyrek yazdı ve yazdığı ender zamanlarda da hep okulunu şikayet etti.

Ama aslında, ilk bir kaç hafta sonra okulu çok sevmeye başlamıştı.

Orada tanıştığı kızların yüksek düzeylerine ve gittikleri yerlere bayılıyor, Cortina'da kayak yapmaktan büyük bir zevk alıyordu.

Orada, Fransa'da tanıdığından çok daha ilginç insanlarla tanışmıştı ve okulun son derece sıkı olmasına rağmen, Roma sosyetesinden kişilerle arkadaş olmayı başarmıştı. Artık erkeklerden mektuplar ve telefonlar geliyordu ve okul tüm engelleme çabalarına rağmen, bunları durduramıyordu.

Ama ilk yılın sonunda hem Sarah hem de Emanuelle onda büyük bir değişiklik gördü. Belki davranışları değişmemişti ama artık daha mantıklıydı ve ayaklan yere basıyordu. Ne yapıp ne yapamayacağını biliyor, erkeklere davetiye çıkarmadan nasıl ilişki kurulabileceğini öğreniyordu. Sarah bazı açılardan rahat bir nefes alırken, bazı açılardan endişeleniyordu.

"O tehlikeli bir kız," dedi bir gün Julian'a ve Julian 383

da ona katıldı. "Patlamaya hazır bir bomba gibi. Ama şimdi daha da tehlikeli bir bomba oldu. Belki bir Rus bombası ya da hassas bir füze..."

Julian kızkardeşinin böyle tanımlanmasına güldü. "Bunu değiştirebileceğinden pek emin değilim."

"Ben de değilim. İşte beni korkutan da bu," diye itiraf etti annesi.

"Peki ya sen neler yapıyorsun?" Onu görmek için haftalardır bekliyordu. "Duyduğuma göre, en iyi müşterilerimizden biriyle ilişki kurmuşsun." Julian onun kimden söz ettiğini anlamıştı ve bunu ona söyleyenin Emanu-elle olup olmadığını merak etti. "Brise Kontesi çok ilginç bir kadındır, Julian ve kızkardeşinden de tehlikelidir."

"Biliyorum," diye itiraf etti Julian, sırtarak. "Beni çok korkutuyor ama ona tapıyorum." Ölen kont onun üçüncü kocasıydı ve onbeş

yıl cinde üç kere evlenmişti. Kadın otuz dört yaşındaydı ve erkeklere bayılıyordu. Şimdi ise kancayı Julian'a takmıştı. Son bir ay içinde yarım milyon dolarlık mücevher satın almıştı ama onun istediği en büyük mücevher Julian'dı.

"Bu kadınla baş edebilecek misin?" diye sordu Sarah. Onun üzülmelerinden korkuyordu. Ama Julian da aynı şeyden korktuğu için dikkatliydi.

"Bir süre için evet. Çok dikkatli davranıyorum, anne, seni temin ederim."

"İyi." Sarah ona gülümsedi. Yaramazlıkları, eşleri ve ilişkileriyle, hepsi meşgul bir takımdı.

Isabelle'in okulda bir ikinci yü daha dayanabilmesi için dua ediyordu. Isa-belle dayandı ve Sarah'ın, Whitfield'in yirmi beşinci kuruluş yıldönümü nedeniyle şatoda verdiği yedi yüz kişilik davetin olduğu gün eve döndü. Avrupa'nın çeşitli yerlerinden konukların katılacağı davette akla gelebilecek her türlü basın mensubu bulunacaktı. Havai fişekler atılacak, müthiş bir gece yaşamlacaktı. Emanuelle ve Nigel partinin organizasyonuna yardım etmişlerdi. Ayrıca Phillip, Nigel ve Cecily de uçakla geliyorlardı.

384

Parti gerçekten muhteşemdi. Davet edilen herkes geldi. Yemeler harika, havai fişekler olağanüstü ve çoğu kendilerine ait olan mücevherler çok güzeldi. Gerçekten mükemmel bir geceydi ve Whitfield için önemli bir zafer ifade ediyordu. Basın mensupları, partiden ayrılmadan önce bu başarısından dolayı Sarah'ı kutladılar ve o da bu partiyi vermesine yardımcı olan herkese teşekkür etti.

"Isabelle'i gören var mı?" diye sordu Sarah, gecenin geç saatlerinde.

Onu havaalanından kendisi alamamış ama birini göndermişti. Eve geldiğinde onu görmüş ve öpüşmüşlerdi ama o zamandan beri onu görmemişti. Büyük bir kalabalık vardı ve onu arayamayacak kadar meşguldü. Gece boyunca Phillip ve Julian'ı bile çok az görebilmişti.

Phillip gecenin başında karısını yalnız bırakıp, onlar için reklamlara çıkan bir modelle birlikte olmuş ve sürekli olarak onunla dansetmişti. Julian ise, biri evli, diğer ikisi de biraz yaşlıca olan son keşiflerinin ve diğer çarpıcı kızların peşinde dolanıp, özellikle ağabeyi ve diğer erkeklerin kıskanç bakışlarını üzerine çekmişti.

Xavier'yi, biraz durulmuş olmakla birlikte, yaramazlık yapıp herkesi rahatsız etmesin diye bir arkadaşlarına göndermişlerdi.

Artık Davy Crockett'ten vazgeçmişti. Şimdi adam James Bond'du.

Julian onu, daha şimdiden iki James Bond filmine götürmüştü bile.

Sarah, Isabelle'in giymesi için bir elbise bırakmıştı. Pembe organzadan yapılmış elbiseyi Londra'daki Emanu-el'den almıştı ve Isabelle'in bu elbise içinde bir prenses gibi görüneceğinden emindi.

Kızının bu elbiseyle bir çalılığın altında yatmadığını umuyordu.

Onu nihayet bulduğunda, çevrede çalılık falan yoktu" ama Isabelle yaşlıca bir erkekle ağır başlı bir şekilde dansediyor ve konuşuyordu. Sarah onaylayarak kızma baktı ve ona hafifçe el sallayıp, yoluna devam etü. O gece bütün ailesi, hatta Hardy Amies'den bir elbise giyip, saçını Alexandre'a yaptırmış olan gelini büe çok güzel görünüyordu. Meuze Şa-Mücevherter — F. 25

385

tosu adeta bir rüya ülkesi gibi olmuştu. Keşke William da görebilseydi, diye düşündü. Onlarla, hatta belki kendisiyle bile gurur duyardı. Şato için öylesine çok emek vermişlerdi ki, ilk bulduklarında tam bir harabe olduğuna inanmak mümkün değildi.

Ama aradan çok uzun bir zaman geçmişti. Whltfield'e başlayalı yirmibeş yıl... balaylannda şatoyu keşfedeli otuz beş yıl... Zaman nereye gitmişti?

Ertesi gün parti hakkında çıkan yazılar olağanüstüydü. Herkes bunun asmn daveti olduğunu söylüyor ve bundan sonraki yıldönümü partisinin davet edilmek şartıyla, Whitfield'lere nice yıllar diliyorlardı. Bundan sonraki bir kaç gün boyunca Sarah davetin ihtişamını yaşamaya devam etti. Eski arkadaşlarıyla birlikte olan Isabelle'i çok az görebildi. Artık on sekizinde olan Isabelle, araba kullanabiliyor ve eskisine göre daha özgürce davranabili-yordu. Ama Sarah yine de kontrolü bırakmak istemiyordu ve bir öğleden sonra onu bulamadığından endişelendi.

"Rolls Royce Üe gitti," dedi Xavier, Sarah onu gördüğünde.

"öyle mi?" Sarah şaşırmişti. Onun ve şatodaki diğer insanlar için aldıkları Peugeot'yu kullanması gerekiyordu. "Nereye gittiğini biliyor musun, hayatım?" diye sordu Sarah, onun kasabaya gitmiş olacağını düşünerek.

"Galiba Paris'e gidiyordu," dedi Xavier ve sonra koşup gitti.

Ahırlarda yeni bir at vardı ve onu görmek istiyordu. Bazen kovboyluğu tutuyor, bazen de araştırmacı oluyordu.

Sarah dükkandan Julian'ı arayıp, oraya gelirse ona göz kulak olmasını istedi. Ve bir saat sonra, Isabelle, çok hoş bir yeşil elbise ve koyu renk gözlüklerle, bir müşteri gibi dükkandan içeri girdi.

Julian onu üst kattaki ofisinde bulunan kameradan gördü ve hemen aşağıya indi.

"Size yardımcı olabilir miyim. Matmazel?" diye sordu 386

Julian, etkileyici bir ses tonuyla ve Isabelle bir kahkaha attı. "Belki elmas bir bilezik. Bir nişan yüzüğü. Ya da küçük bir taç."

"Bir taç çok iyi olur." dedi Isabelle. "Tabu ki." Julian oyun oynamayı sürdürdü. "Elbisenize uyacak bir zümrüt mü, yoksa elmas mı?"

"Aslında ikisini de alacağım." Isabelle ona gülümsedi. Julian ona kentte ne işi olduğunu sordu. "Bir arkadaşla içki içeceğiz."

"İkibuçuk saatlik yolu bir içki için mi geldin?" diye sordu Julian.

"Çok susamış olmalısın."

"Çok komik. Evde yapılacak hiçbir şey yoktu, ben de buraya gelmeye karar verdim. İtalya'da bunu hep yapıyoruz, örneğin, alışveriş ya da öğle yemeği için Cortinaya gidiyoruz." Isabelle son derece asil ve güzel görünüyordu. : Gerçek bir baştan çıkarıcıydı.

"Ne kadar hoş." diye alay etti Julian. "Buradaki insanların böyle eğlenememeleri ne yazık." Onun bir

kaç hafta sonra Güney Fransa'ya gideceğini ve Çap Ferrat'da, okul arkadaşlarından birinin yanında kalacağını biliyordu. Hâlâ çok şımarıktı ama artık büyümüş olduğu inkar edilemezdi. "Arkadaşınla nerede buluşacaksın?" "Ritz'de."

"Haydi," dedi Julian, tezgahın arkasından çıkarak. "Seni ben bırakayım. Bir kontese götürmem gereken bir elmas kolye var."

"Benim arabam var," dedi Isabelle soğuk bir tonla. "Daha doğrusu, annemin arabası." Ve Julian başka soru

sormadı.

"Öyleyse sen beni bırakabilirsin. Benim arabam yok. Bozuldu. Bir taksiye binecektim," diye yalan söyledi Julian ama onun kiminle buluşacağını görmek istiyordu. Tezgaha gitti, çok etkileyici bir kutu çıkarıp, bir zarfa koydu ve Isabellele dışarı çıkıp, itiraz etmesine fırsat vermeden arabaya bindi. Bir arkadaşını görmek için kente gelmesinin

387

son derece normal olduğunu söyledi ve onu otelin resepsiyonunda bırakıp, kapıcıyla konuşmaya başladı.

"Bu kutuyu benden alıyor gibi yapabilir misin, Rena-ud? Ben gittikten sonra kutuyu atabilirsin ama kimse görmesin."

"Aslında bunu kanma vermeliyim," diye fısıldadı Re-naud, "Ama belki bir kutudan daha fazlasını bekleyecektir. Bugün ne yapıyorsun?"

"Kızkardeşimi izliyorum," dedi Julian. "Kızkardeşim barda birisiyle buluşacak. Ben de o kişinin uygun biri olup olmadığını merak ediyorum. Isabelle çok güzel bir kızdır."

"Evet, gördüm. Kaç yaşında?"

"Yalnızca onsekiz."

"Vay, vay..." Renaud bir ıslık çaldı. "Benim kızımı olmadığına seviniyorum... affedersin..." diye özür diledi hemen.

"Bara gidip, yanında biri olup olmadığına bakabilir misin? Sonra ben de oraya gidip, onlara tesadüfen rastlamış gibi yapacağım.

Ama adam gelmeden gitmek istemiyorum." Julian onun bir erkekle buluşacağını düşünüyordu çünkü iki saatlik yolu bir kız arkadaşıyla buluşmak için gelmiş olamazdı.

"Tabu," dedi Renaud, eline sıkıştırılan parayı memnuniyetle kabul ederek. Lord Whitfield iyi bir insandı ve müthiş bahşişler veriyordu.

Julian resepsiyonda bir not yazıyormuş gibi yaparken, Renaud bir dakika sonra geri döndü. "Kız orada ve korkarım başın dertte."

"Lanet olsun. Yanında kim var? Onu tanıyor musun?" Julian onun mafiadan biri olabileceğinden korkuyordu.

"Tabu tanıyorum. Buraya hep gelir, en azından yılda bir kaç kez gelir, işi gücü kadınlardır. Bazen yaşlı bazen de genç kadınlar."

388

"Peki ben onu tanıyor muyum?"

"Belki. Hep karşılıksız çekler verir ve onu gören birileri olmadığı zaman asla bahşiş vermez."

"İlginç biri olmalı," dedi Julian.

"Parasız biri olmalı. Bence o para peşinde."

"Harika, işte bize de tam böyle biris gerekliydi. Adı nedir?"

"Buna bayılacaksın. Principe di Venezia e San Tebal-di. Venedik prenslerinden biri olduğunu söylüyor. Sanırım öyledir. Çünkü orada en azından on bin tane Venedik prensi var." İngilizlerin ya da Fransızların tersine, İtalyanların dışından çok prensleri vardı.

"Görgüsüz biri ama çok yakışıklı ve kız da genç. Sanırım adı Lorenzo."

"Ne kadar ilginç ve saygın biri!" Julian duyduklarına hiç sevinmemişti.

Julian ona teşekkür etti ve kafası meşgul bir işadamı havalarında bara girdi. Son derece asil bir görünümü vardı ve bunun farkındaydı. Renaud'un dediği gibi, o gerçek bir asildi, bir Makarna Prensi değil.

"Oh, işte buradasın... affedersin..." dedi Julian, ona tesadüfen rastlamış gibi yaparak. Yanındaki adama baktı ve onunla tanıştığı için çok memnun olmuş gibi gülümsedi. "Merhaba... rahatsız ettiğim için çok üzgünüm... ben Isabelle'in ağabeyi, Julian Whitfield," dedi ve elini uzatı. Isabelle rahatsız olmuş gibi görünüyordu ama prens umursamadı bile. O yakışıklı ve kaypak biriydi.

"Lorenzo di San Tebal-di... seninle tanıştığıma çok sevindim. Harika bir kızkardeşin var."

"Teşekkür ederim. Ben de öyle olduğunu düşünüyorum." Julian kızkardeşini hafifçe öptü ve bir toplantı için dükkana dönmesi gerektiğini söyleyerek özür diledi. Sonra arkasına hiç bakmadan yürüyüp gitti. Julian'm müthiş gösterisine rağmen, Isabelle başının büyük bir dertte olduğunu hemen anladı.

389

Julian dışarıya çıkarken kapıcıya göz kırptı ve sonra ofisine gitti, içeri girer girmez annesini aradı.

"Anne, sanırım bir sorunumuz var."

"Ne oldu? Ya da belki kim diye sormam gerek."

"Isabelle, Ritz'deki kapıcının çok iyi tanıdığı bir servet avcısı olan, elli yaşlarında bir adamla beraberdi. Çok hoş bir adam ama bundan başka bir özelliği yok."

"Lanet olsun," dedi Sarah, telefonun diğer ucundan. "Şimdi ben ne yapacağım? Onu yeniden kilit altında mı tutacağım?"

"Bunun için fazla büyük sayılır. Bu kez pek kolay olmaz."

"Biliyorum." Sarah içini çekti. Isabelle eve döneli henüz iki gün olmuştu ve başı şimdiden dertteydi. "Onunla ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

"Ben de öyle. Ama adamın görünüşünü hiç beğenmedim."

"Adı nedir?" diye sordu sanki bir şey farkedermiş gibi.

"Pirincipe Lorenzo di San Tebaldi. Sanırım Venedikli."

"Tanrım. Bir bu eksikti. Bir italyan prensi. Bu kız ne kadar aptal."

"Haklı olmadığını söyleyemem. Ama çok güzel olduğu kesin."

"İşte bu daha da kötü," dedi annesi.

"Ne yapmamı istiyorsun? Oraya geri dönüp, saçlarından sürükleyerek dışarı mı çıkarayım?"

"Aslında belki de bunu yapmam istemeliyim. Ama bence onu kendi haline bırakmajsın. Nasıl olsa eve dönecektir ve ben de onunla konuşurum."

"Ne kadar iyisin."

"Hayır," diye itiraf etü Sarah. "Yalnızca yorgunum."

"Bence muhteşemsin."

Bu sözler onu duygulandırmıştı. Isabelle eve döndüğü zaman çıkacak savaşa hazırlıklı olması için böyle söz-390

'il

ft lere ihtiyacı vardı. Isabelle eve gece yansı döndü. Yani , Paris'ten yola saat onda çıkmıştı ve bu da son derece ; normaldi. Ama annesi onun geldiğini duyup aşağıya indi-î ginde, annesi hiç de memnun görünmüyordu.

"İyi akşamlar, Isabelle. iyi vakit geçirdin mi?"

"Çok iyi vakit geçirdim, teşekkür ederim." Isabelle annesiyle konuşurken sinirli ama son derece soğukkanlıydı.

"Arabam nasıl?"

"Çok güzel... ben... şey... özür dilerim, sana sormadan aldım.

İnşallah gerekmemiştir."

"Doğrusunu istersen, gerekmedi," dedi Sarah, sakın bir ses tonuyla.

"Gel mutfakta bir fincan çay iç. O kadar yoldan sonra yorgun olmalısın." Isabelle daha da korkmaya başladı. Annesi belki bağırıyordu ama sesinin tonu ürkütücüydü.

Mutfak masasına oturdular ve Sarah ona nane çayı yaptı ama Isabelle'in çayı filan gördüğü yoktu. "Öğleden sonra ağabeyin Julian aradı," dedi Sarah ve kızının gözlerinin içine baktı.

"Ben de arayacağını düşünmüştüm," dedi Isabelle, sinirli bir şekilde fincanıyla oynayarak, "italya'dan eski bir arkadaşla buluşmaya gitmişim, öğretmenlerden biri."

"Öyle mi?" dedi annesi. "Ne kadar ilginç bir hikaye. Konuk listesini inceledim ve onun geçen akşam, bir başkasının konuğu olarak burada olduğunu öğrendim. Principe di San Tebaldi. Onunla dansettiğini gördüm, öyle değil mi? Çok yakışıldı bir erkek."

Isabeile ne söyleyeceğini bilmeden başını salladı. Onunla tartışmayı bu kez göze alamazdı, bu yüzden susup cezasını bekledi. Ama annesinin ona söyleyeceği başka şeyler de vardı. Sıkıntısı biraz uzun süreceğe benziyordu.

"Ne yazık ki," diye devam etü Sarah, "Oldukça kötü bir üne sahip..."

Zaman zaman Paris'e gelip, serveti olan hanımlar arıyormuş. Bazen bunu başarıyor bazen de ba-391

şaramıyormuş. Her durumda, senin çıkmak isteyeceğin tipte biri değil, hayatım." Sarah adamın yaşı ya da Isabel-le'in izin almadan Paris'e gitmiş olması konusunda hiçbir şey söylemedi. Yalnızca mantıklı bir şekilde, arkadaşının bir servet avcısı olduğunu anlatmaya çalıştı. Kızını etkileyeceğini sanıyordu ama Isabelle hiç etkilenmedi.

"İnsanlar prensleri kıskandıkları için haklarında hep kötü şeyler söylerler," dedi Isabelle ama annesiyle silahlı bir çatışmaya girmeye de korkuyordu. Ayrıca, bu kez kaybedeceğini içgüdüsel olarak biliyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bana kendisi söyledi."

"O mu söyledi?" Sarah dehşetle bakıyordu. "Bunu kendini korumak için yaptığımı anlamıyor musun? Bu bir duman perdesi, Isabelle."

Tann aşkına, sen aptal bir kız değilsin." Ama Isabelle erkekler konusunda hep aptalca davranmıştı, özellikle bu sonuncusunda.

Julian o öğleden sonra bir kaç telefon görüşmesi daha yapmıştı ve Isabelle'in yeni arkadaşı hakkında herkes aynı şeyi söylemişti. O bir belaydı.

"Bu iyi bir adam değil, Isabelle. Bu kez bana güvenmelisin. Seni kullanıyor."

"Beni kıskanıyorsun."

"Bu çok saçma!"

"Evet, kıskanıyorsun!" diye bağırdı Isabelle. "Babamın ölümünden beri hayatında kimse yok ve bu yüzden kendini yaşlı ve çirkin hissediyorsun... ve onu kendin için istiyorsun..." Sarah ona büyük bir şaşkınlıkla baktı ama yine de sakin bir tonla konuştu.

"Buna inanmadığımı umud ediyorum. Çünkü bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz. Babamın günün her saatinde, her dakikasında çok özlüyorum," Sarah'ın gözleri yaşardı. "Ama onu Venedikli bir servet avcısıyla mukayese bile etmem."

"Şu anda Roma'da yaşıyor." diye düzeltti Isabelle, 392

sanki bu çok önemliymiş gibi. Annesi gençlerin yaptıkları aptallıklardan söz etmeye devam ediyordu. Bugünün gençliğinin hayatlarını böylesine mahvetmesine inanamı-yordu ama aynı yaşlarda kendisinin de aynı aptallığı yaşadığını hatırlayıp, kızına daha anlayışlı davranmaya çalışıyordu.

"Nerede yaşadığı umurumda bile değil." Sarah öfkelenmeye başlıyordu. "Onu bir daha görmeyeceksin. Beni anlıyor musun?"

Isabelle cevap vermedi. "Ve eğer bir daha arabamı alırsan, seni geri getirtmek için polise haber vereceğim. Isabelle, kendine gel artık."

Beni duyuyor musun?"

"Artık bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin. On sekiz yaşımdayım."

"Ve de bir aptalsın. O adam senin paranın peşinde, Isabelle. Üstelik kendisinininkinden çok daha önemli olan unvanının. Kendini koru."

Ondan uzak dur."

"Ya durmazsam?" dedi Isabelle. Ama Sarah cevap vermedi. Belki de bir süre için onu Whitfield'e, Phillip ve inanılmaz derecede sıkıcı olan ailesinin yanına göndermeliydi. Ama Phillip, sekreterleri, fahişeleri ve küçük oyunlarıyla, kızkardeşine hiç de iyi örnek olamazdı. Bunların nesi vardı? Phillip,

saygınlığının dışında hiçbir ilgi duymadığı bir kadınla evliydi. Julian turn kadınlarla, hatta onların anneleriyle bile yatıyordu. Ve şimdi de Isabelle, Venedikli bir dolandırıcıya kör kütük aşık olmuştu. Böylesine mantıksız çocuklar yetiştirmek için William'la birlikte ne yapmışlardı acaba?

"Bunu bir daha sakın yapma," diye, uyardı Isabelle'i. Sonra yukan, odasına çıktı ve az sonra Isabelle'in kapısının çarpılarak kapandığını duydu.

Isabelle bir hafta uslu durdu ve sonra yine ortadan kayboldu ama bu kez Peugeot ile. Daha sonra Garches'da bir arkadaşını görmeye gittiğini söyledi. Sarah ona inanmadı ama aksini de ispatlayamazdı.

Isabelle Çap Ferrat'a gidene kadar evin içinde gergin bir hava vardı ve o gittik-393

ten sonra rahat bir nefes aldı. Aslında rahat bir nefes alması için bir neden yoktu, çünkü Cote d'Azur başka bir gezegende değildi ama hiç değilse arkadaşlarının yanında kalacak, Venedikli o salak herifle birlikte olmayacaktı.

Sonra Julian ona haftasonu için gittiği Nice, Cannes ve Monte Carlo'dan gazeteler gönderdi. Gazetelerin hepsi, San Tebaldi Prensi ve Lady Isabelle Whitfield hakkında hikayelerle doluydu.

"Bu kızı ne yapacağız?" diye sordu Sarah ona, çaresizlik içinde.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Julian. "Ama sanırım hemen oraya gitsek iyi olacak." Ve ertesi hafta vakit bulduklarında hemen oraya gidip, Isabelle'i ikna etmeye çalıştılar. Ama Isabelle onları dinlemeyi reddedip, prene aşık olduğunu, onun da kendisine taptığını söyledi.

"Tabii ki tapacak, küçük aptal," dedi ağabeyi ona. "Senin değerini ancak tahmin edebilir. Sana sahip olduğu zaman, sonsuza dek yan gelip yatacaktır."

"Beni iğrendiriyorsun!" diye bağırdı Isabelle. "İkiniz de!"

"Saçmalama!" diye bağırdı Julian. Onu kaldıktan Mi-ramar oteline götürdüler ama Isabelle oradan kaçtı. Ve bir hafta süreyle ortadan yok oldu. Geri döndüğünde Lorenzo yanındaydı. Adam bu kadar düşüncesizce davranıp, onlara haber vermediği için ikisinden de özür diledi. Bu arada Sarah'ın gözlerinde şimşekler çakıyordu.

Meraktan öldüğü halde, bir skandal korkusuyla polise haber verememişti. Isabelle'in Lorenzo ile olduğunu biliyordu...

"Isabelle o kadar kızmıştı ki..." diye devam etti Lorenzo ve şimdi de ezilip büzülerek özür diliyordu... Ama Isabelle onu susturdu ve annesine bakıp konuştu.

"Biz evlenmek istiyoruz."

"Asla," dedi annesi.

"Öyleyse bir daha kaçarım. Ve bir daha. Bana izin verene kadar kaçarım."

"Boşuna vakit harcıyorsun, sana asla izin vermeyeceğim." Sonra Lorenzo'ya döndü. "Aynca, aldığı parayı keseceğim." Ama Isabelle bunu yapamayacağını biliyordu.

"Bunu yapamazsın. Hepsini kesemezsin. Her ne olursa olsun, babamdan bana kalan parayı yirmi bir yasini bitirdiğim zaman alacağımı biliyorsun." Sarah bunu ona söylemiş olduğuna pişman oldu ama Lorenzo bu haberi duyduğuna sevinmişti. Julian ise öfkeliydi. Lorenzo'nun ne olduğu herkes tarafında biliniyordu ama Isabelle bunu anlayamıyordu. O, hayat hakkında hiçbir deneyimi olmayan, on sekiz yaşında bir genç kızdı.

"Onunla evleneceğim," dedi Isabelle yine. Sarah, Lorenzo'nun hiçbir tepki göstermemesine şaşırmişti. Bu savaşta müstakbel karısını tek başına bırakıyordu. Sarah bunu kızına hatırlatmak istedi.

"Onunla evlenmene asla izin vermeyeceğim."

"Bana engel olamazsın."

"Bunun için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi Sarah ve Isabelle annesine öfke ve nefretle baktı.

"Benim mutlu olmamı istemiyorsun. Hiçbir zaman istemedin. Sen benden nefret ediyorsun." Ama bu kez araya Julian girdi.

"Bunu bir başkasına söyle sen. Şimdiye kadar duyduğum en saçma laf." Sonra, mantığına ya da dürüstlük duygusuna hitap edebilmek için müstakbel kayınbiraderine döndü ama onda böyle özellikler yoktu.

"Isabelle ile bu şekilde evlenmeyi gerçekten istiyor musun, Tebaldi? Bunun anlamı nedir?"

"Tabu ki istemiyorum. Hepinizi böyle görmek beni çok üzüyor."

Yaptığı rol, Isabelle'in dışında herkese komik geldi. "Ama ne söyleyebilirim ki... ona tapıyorum. Isabelle ikimiz için konuşuyor..."

"biz evleneceğiz." Julian ağlaması mı yoksa gülmesi mi gerektiğini bilemiyordu.

"Kendini aptal gibi hissetmiyor musun? Isabelle he-395

nüz onsekiz yaşında. Sen ise neredeyse büyükbabası olacak yaştasın."

"O benim hayatımın kadını," dedi Tebaldi. Onun en ilginç yanı şimdiye kadar hiç evlenmemiş olmasıydı. Çünkü şimdiye kadar buna gerek kalmadan idare edebilmişti. Ama şimdi, ailesi Avrupa'nın en büyük mücevher işine sahip olan Lady Whitfield'i, onların topraklarını, unvanlarını ve holdinglerini ele geçirebilirse, daha büyük kârlar söz konusuydu. Bu onun için gerçek bir hazineydi ve Lorenzo bir amatör değildi.

"Madem bu kadar eminsiniz, neden biraz beklemiyorsunuz?" Julian bir daha denedi ama ikisi de başını salladı.

"Bekleyemeyiz... rezil oluruz." Lorenzo neredeyse ağ-layacakmış

gibi bakıyordu. "Onunla bir hafta boyunca beraber oldum. Adı kötüye çıkabilir. Onun şerefine leke sürülmesini istemem. Ayrıca hamile de olabilir."

"Aman Tannm." Sarah bir sandalyeye oturdu. Bunu düşünmek bile midelerini bulandırmıyordu. Bu adamdan olacak çocuk, zavallı Cecily'nin iki renksiz çocuğundan bile kötüydü. "Şimdi hamile misin?" diye sordu Sarah.

"Bilmiyorum. Hiçbir önlem almadık."

"Ne harika. Birkaç hafta sonra sonucu öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Tabii kürtaj yapılabilirdi ama şimdi söz konusu bu değildi. Konu evlilikti.

"Bu yaz evlenmek istiyoruz... ya da engeç Noel'de. Şatoda," dedi Isabelle, bütün bunları ona Lorenzo öğretmiş gibi ki, öyleydi.

Ondan kolay kolay kurtulamamaları için gösterişli bir düğün istiyordu. Ama zaten ondan kurtulamazlardı. Bir kere evlendikten sonra asla ayrılamazlardı. Lorenzo bir Katolikti. Ve Isabelle ile şatodaki düğünden sonra Roma'daki Katolik Kilisesinde evlenecekti. Tek şartının bu olduğunu ona başından söylemişti.

Onun için önemli olan tek şey, Tann'nın gözleri önünde evlenmekti ve bunu söylerken ağlamıştı. Allahtan Sarah onun bu laflarını duymak zorunda kalmadı.

396

Gecenin geç saatlerine kadar savaştılar, tartıştılar ve bağırıştılar.

Sonunda Julian'ın sesi kısıldı, Sarah'ın başı ağrımaya başladı ve Isabelle bayılır gibi oldu. Lorenzo hemen buz ve nemli havlu istedi.

Sonunda Sarah teslim oldu. Başka bir seçenek yoktu. Kendisi izin vermese de evleneceklerdi. Bundan emindi. Isabelle evleneceklerine dair yemin etmişti. Onlardan, hiç değilse bir yıl beklemelerini istedi ama bunu da kabul etmediler. Lorenzo, Isabelle'in hamile olma olasılığını öne sürerek, şimdi evlenmelerinin daha iyi olacağını söyleyip durdu.

"Neden biraz bekleyip, hamile olup olmadığını öğrenmiyoruz?"

diye bir teklifte bulundu Sarah ama gecenin sonuna gelindiğinde, Noel'e kadar bile beklemeyeceklerini söylediler. Lorenzo onların nefretini tam anlamıyla kazanmıştı ve konunun üzerine gitmezse, ondan kurtulmanın bir yolunu bulacaklarını ve her şeyin suya düşeceğini biliyordu.

Ve gecenin sonunda, düğünün Ağustos sonunda şatoda, yakın arkadaştan arasında yapılmasına karar

verdiler. Basın mensuplarının gelmesi kesinlikle söz konusu değildi. Lorenzo, onlara yakışan büyük bir düğün yapa-mayacakları için hayal kırıklığına uğramıştı ama Isabel-le'ye, İtalya'da büyük bir parti vereceğine dair söz verdi. Sarah da kızma, Lorenzo'nun bu partinin giderlerini bile karşılamayacağını hatırlattı.

Kendisi ve Julian için çok acı bir gece olmuştu. Ama Isabelle evde bile kalmadı ve Lorenzo ile birlikte, onun kaldığı otele gitti. Ona artık hiçbir şekilde engel olunamazdı. Kendini mahvetmeye kararlıydı:

Meuze Şatosu'nda yalnızca yakın arkadaşlarının katıldığı küçük ama zevkli bir düğün yapıldı. Isabelle, Di-or'dan aldığı kısa beyaz elbisesi ve geniş şapkasıyla çok güzeldi. Ve Sarah onun hamile olmamasına çok sevmiş-ti.

397

Phillip ve Cecily düğün için İngiltere'den geldiler. Gelini kocasına Julian verdi, yüzüğü de Xavier taşıdı. Sarah onun yüzüğü kaybetmesini diledi ama bu dileği gerçekleşmedi.

"Çok heyecanlı görünüyorsun," dedi Emanuelle alaylı bir tonla, bahçede şampanya içerlerken.

"Neredeyse kusacağım," dedi Sarah, hüzünlü bir sesle. Onların kendi bahçesinde, Katolik bir rahip ve bir piskopos tarafından evlendirilmelerine tanık olmuştu. Evlilikleri çifte resmiyet kazanırken, Isabelle de çifte bir felakete sürüklenmişti. Ve Lorenzo gün boyunca, konuşup, sırıtmış, herkese sempatik görünüp, kadeh kaldırmış ve Isabelle'in babası olan ünlü Dükle tanışabilmek istediğini, bunu yapamadığı için çok şanssız olduğunu söylemişti.

"Biraz aşın, öyle değil mi?" dedi Phillip, annesini üç kez olarak güldürerek. "Acıklı."

Cecily onun yanında Greta Garbo gibiydi. Şimdi hoşlanmadığı iki kişi vardı. Ama Cecily onu yalnızca sıkıyordu. Lorenzo'dan ise nefret ediyordu. Bu da onu çok üzüyordu, çünkü onunla evli olduğu sürece Isabelle'e yakın olamayacaktı. Kocasını hakkında ne hissettikleri bir sır değildi.

"Onu sevdiğini nasıl sanabilir?" diye sordu Emanuelle, üzüntüyle.

"Ne olduğu o kadar belli ki..."

"Isabelle çok genç. Bu tür erkekleri henüz tanımıyor," dedi Sarah.

"Ama ne yazık ki, çok kısa bir zaman içinde bunu öğrenecek." Yine aklına Freddie Van Deering'le olan evliliği geldi. Bu kötü deneyimini Isabelle'e anlatmaya çalışmıştı ama bir yaran olmamıştı.

Isabelle seçimini yapmıştı ve onun dışında herkes bunun çok kötü bir seçim olduğunu biliyordu.

Konuklar akşam üstüne kadar kaldılar ve sonra Isabelle ve Lorenzo gitti. Balayı için. Sardunya adasındaki yeni bir tatil merkezine gidecekler ve Lorenzo'nun de "~ijl

398

ne göre, arkadaşı Ağa Han'la birlikte olacaklardı. Ama Sarah onun tanıdığını söylediği insanların bir kaç yıl içinde yok olacağını biliyordu. Tabii Lorenzo o kadar da-yanabilirse. Sarah onun dayanmaması için dua etti.

Onlar şoförlü bir kiralık Rolls Royce ile havaalanına gittikten sonra, aile hüznü içinde bahçede oturdu ve onu sonsuza dek kaybettiklerini düşündü. Yalnızca Phillip, her zamanki gibi fazla umursamıyordu. Emanuelle ve Sarah'in arkadaşı olan bir kadınla sessizce sohbet ediyordu. Ama diğerleri için, bu bir düğün değil, adeta bir cenazeydi. Sarah yalnızca kızına karşı değil, kocasına karşı da başanlı olamadığını düşündü. William, Lorenzo'yu görmüş olsa, herhalde mahvolurdu.

Roma'ya vardıklarında Sarah'ı aradılar ve sonra Noel'e kadar hiç ses çıkmadı. Sarah bir kaç kez arayıp, bir sürü mektup yazdı ama Isabelle hiçbirine cevap vermedi. Hepsine kızgın olduğu belliydi.

Ama Julian onunla birkaç kez konuşabilmişti ve Sarah onun, hiç değilse iyi olduğunu öğrenebilmişti ama mutlu olup olmadığını hiçbiri bilmiyordu. Isabelle ertesi yıl eve gelmek istemedi ve Sarah'in da oraya gitmesini istemedi. Sarah da gitmedi. Julian ona görmek için bir kez Roma'ya gitti. Dediğine göre, Isabelle çok ciddi, çok güzel ve italyan havalı görünüyordu ve müşterek banka hesaplarına göre inanılmaz paralar harcıyordu. Roma'da küçük bir köşk, Umbria'da da bir villa almıştı. Lorenzo ise bir yat, yeni Rolls Royce ve bir Ferrari almıştı. Ve Julian'm görebildiği kadıyla, ufukta bebek filan yoktu.

Ertesi yıl Noel'de şatoya geldiler. Isabelle hiçbirine bir şey söylemedi ama annesine, altın ve pırlanta kaşımı Buccellati bir bilezik verdi. Ertesi gün Lorenzo Üe birlikte Cortina'ya kayak yapmaya gittiler. Evliliklerinin nasıl gittiğini anlamak zordu.

Isabelle, Julian'a bile açılmamıştı. Ama sonunda gerçeği öğrenen Emanuelle oldu. Nigel ve Phillip'ı görmek için Londra'ya yaptığı bir seyahatten son-399

ra Roma'ya uçtu ve daha sonra Sarah'a, Isabelle'in çok kötü görüldüğünü söyledi. Gözlerinin altında morluklar vardı ve çok zayıftı. Ayrıca hiç gülmüyordu. Lorenzo'yu ise hiç görememişti.

"Bence büyük bir çöküntü içinde ama sana itiraf etmeye hazır olduğundan pek emin değilim. Sen yalnızca kapıyı açık tut, sonunda eve gelecektir. Söz veriyorum."

"Umanm haklısmdır," dedi Sarah üzüntüyle. Isabel-le'in kaybı onu çok üzüyordu. Bütün çabalarına rağmen, son iki yıldır, tek kalan kızını kaybetmiş bulunuyordu.

Götüm 27

400

SABELLE Paris'ten dönene kadar acı dolu üç yıl geçti. Sarah onları Louvre'da vereceği otuzuncu yıldönümü partisine davet etmişti.

Şimdiye kadar böyle bir şey yapılmamıştı ve gerekli izini alabilmek için, Emanuelle hükümetle ilgili bütün ilişkilerini kullanmıştı.

Çevresindeki bütün bölge kapatılacaktı ve bunu sağlamak için yüzlerce müze bekçisi ve jandarma görev alacaktı. Ama Sarah bunun gerçekleşeceğini biliyordu. Ve Lorenzo da bunun kaçırılmaması gereken bir olay olduğunu anlıyordu. Sarah onların bu daveti kabul etmelerine çok şaşırıldı. Isabelle ile Lorenzo evleneli beş yıl olmuştu ve Sarah artık kendini bu ayrılığa alıştırmıştı. Zaten bütün enerjisini ve şefkatini Xavier ile Julian'a, zaman zamanda Phillip'e yoğunlaştırmıştı. Phillip, Cecily ile on beş yıldır evliydi ve ilişkileri basında yer almakla birlikte tam olarak teyid edilmiyordu.

Sarah bunun, basının °nun unvanına olan saygısından kaynaklandığını biliyordu.

Sarah'm verdiği parti, Paris'in şimdiye kadar gördüğü en ihtişamlı davetü. Nefes kesici güzellikte kadınlar, orta

^cevherler — F. 26

401

masada beş hükümet yönetebilecek kadar önemli erkekler vardı.

Fransa Başkanı, Onasis'ler, Rainer'ler, Araplar, Yunanlılar, ünlü Amerikalılar ve Avrupa'nın tüm kraliyet aileleri oradaydı.

Mücevher takan ve takmayı isteyen herkes oradaydı. Kraliçeler, çok zenginler ve çok ünlüler oradaydı. Beş yıl önceki yıldönümü partisi, bunun yanında sönük kalırdı. Hiçbir masraftan kaçınılmamıştı ve sonucu görünce Sarah bile çok heyecanlandı. Bin kişi yemek yiyip, içki içti, dansetti, birbirlerine ve basına iltifat etti.

Ve şüphesiz bir çoğu da değişik şekillerde uygunsuz davranışlarda bulundu. Sarah oturduğu yerden, büyük bir zafer duygusu içinde onları izledi.

Julian beraberinde çok güzel bir kız getirmişti. Sarah onun, son zamanlarda bir skandala kansen bir artist olduğunu biliyordu.

Julian'ın bundan önceki sevgilisi, çok çarpıcı Brezilyalı bir modeldi.

Kızlar hiç eksik olmuyordu ve onlara çok iyi davranıyordu.

Geldiklerinde de gittiklerinde de onu çok seviyorlardı. Bundan fazlası da istenile-mezdi. Sarah onun kendine bir eş seçtiğini görmeyi arzu ediyordu ama yirmi dokuz yaşında olmasına rağmen, ; böyle bir niyeti yok gibiydi ve Sarah da ona baskı yapmı-

• yordu.

Phillip tabii ki karısını getirmişti ama gecenin büyük bir bölümünü.

Saint Laurent için çalışan bir modelle geçirdi. Onu bir yıl önce Londra'da tanımıştı ve ortak özellikleri çok gibiydi. Gözü hep Julian'ın kızlarında kalırdı. Yeni modeli görmüştü ama kendini tanıştırma fırsatı bulamadan kalabalıkta kaybolmuşlardı. Daha sonra Cecily bulmak için de çok uğraştı. Karısı, Yunan Kralı'na atlarından söz ediyordu.

Isabelle partideki en güzel kadınlardan biriydi. Vücudunu sımsıkı saran siyah bir Valentino elbise giymiş, uzun siyah saçlarını açık bırakmıştı. Ayrıca Julian'ın ödünç verdiği pırlanta bir kolye, bilezik ve küpe takınmıştı. Ama onun mücevhere bile ihtiyacı yoktu, 402

sine güzeldi ki, insanlar gözlerini ondan alamıyorlardı ve Sarah onun parti için gelmiş olmasına çok seviniyordu. Ama o akşam oraya neden geldiklerini de biliyordu. Lorenzo o gece, asillerin peşinden koşup, gazetecilere sürekli olarak pozlar vererek, oldukça yoğun çahştı. Sarah bunun farkındaydı ve Isabelle'in de farkında olduğunu biliyordu ama hiçbir şey söylemedi. Bir terslik olduğunu hissediyor ve Isabelle'in açılmasını bekliyordu oysa Isabelle hiçbir şey söylemedi. Bir terslik olduğunu hissediyor ve Isabelle'in açılmasını bekliyordu ama Isabelle hiçbir şey söylemedi. Geç saatlere kadar orada kalıp, eski arkadaşlarıyla ve özellikle onu hep sevmiş olan, ünlü bir Fransız prensiyle dans etti. Isabelle yirmi üç yaşındaydı ve çok güzeldi. Peşinden koşacak sürüyle genç adam vardı ama o gidip Lorenzo ile evlenmişti.

Sarah ertesi gün hepsini La Fouquet'ye öğle yemeğine götürdü.

Partiye yardım ettikleri için onlara teşekkür etmek istiyordu.

Emanuelle, Julian, Phillip ve Cecily, Nigel ve tasarımcı arkadaşı, Isabelle ve Lorenzo, hepsi gelmişlerdi. Xavier yoktu. Aylardır Kenya'daki dostlarını ziyarete gitmek için yalvarıp durmuştu, Sarah önceleri ona karşı çıkmıştı ama çocuk çok ısrar ettiği, kendisi de yıldönümü partisinin hazırlıklarla meşgul olduğu için, sonunda dayanamayıp izin vermişti. Xavier ondört yaşındaydı ve tüm istediği, dünyayı görmektir. Hem de uzak yerleri. Annesiyle birlikte olmaktan çok hoşlanıyor, Fransa'ya bayılıyordu ama egzotik ve bilinmeyen şeylere karşı büyük bir açlığı vardı. Thor Heyerdahl'ın kitabını dört kez okumuştur ve Afrika, Amazon ve"

ailesinden hiç kimsenin gitmek istemediği yerler hakkında büyük bir bilgisi vardı. Bazı açılardan William'a, bazılarından ise Sarah'a benziyordu. Julian'ın sıcaklığını, William'in neşesini almıştı ama yine de onlardan farklıydı. Onda, ailesinde hiç kimsede olmayan bir macera tutkusu vardı. Diğerleri Paris,

403

Londra, Antblar ve Whltfeld'l tercih ederken, o hiç duyulmamış

yerleri görmek istiyordu.

"Onun yanında oldukça monoton kalıyoruz." Sarah gülümsedi.

Xavler gördüğü hayvanları anlatan yatım düzine mektup yazmıştı.

Ve eğer Sarah izin verirse, bir daha gitmek için yalvarıyordu.

"Benden kesinlikle izin alamaz." dedi Julian sırtarak. O bir koltuğa uzanıp yatmayı, Safari'ye çıkmaya tercih ediyordu.

"Benden de." Phillip de nasıl olduysa güldü ve Lorenzo, arkadaşı Jaipur Mihracesi hakkında bitmez tükenmez hikayeler anlatmaya başlayarak herkesi sıktı.

Buna rağmen yemekte iyi vakit geçirdiler ve daha sonra herkes kendi yoluna gitti. Hepsi anneleriyle veda-laştılar. Julian bir kaç gün dinlenmek için, arkadaşlarıyla birlikte Saint-Tropez'e gidiyordu. Phillip ve Cecily Londra'ya dönüyorlardı. Nigel arkaşıyla birlikte Paris'te bir kaç gün daha kalacaktı. Emanuelle işinin başına dönüyordu. Tabii Sarah da dönecekti. Yemekten sonra yalnızca Isabelle kaldı. Lorenzo, Hermes'ten bir şey alması gerektiğini ve bazı arkadaşlarını göreceğini söyledi. Ve Isabele, yıllardır ilk kez olarak annesiyle konuşmak ister gibiydi. Yalnız kaldıklarında Isabelle bir ara duraladı ve Sarah ona birer fincan daha kahve içmeyi teklif etti.

ikisi de eksprese ısmarladılar ve Isabelle annesinin yanına oturdu.

Kızın gözlerinde derin bir üzüntü vardı. Göz yaşlarına hakim olmak için kendini zor tutuyordu.

"Sanırım artık bir şey söylemeye hakkım yok, değil mi?" diye sordu ve Sarah onun elini şefkatle tuttu. Keşke kızının acısını dindirebilse, hatta buna ilk başından engel olmayı başarabilmiş olsaydı. Ama bunu yapamayacağını çoktan öğrenmişti. "Şikayet edemem, çünkü hepimiz beni uyarmıştınız."

'Tabu ki edersin." Sarah gülümsedi, "İnsan her za-404

man şikayet edebilir." Sonra ona karşı açık olmaya karar verdi.

"Mutsuzsun, değil mi?"

"Hem de çok," diye itiraf etti Isabelle, gözyaşlarını silerek. "Böyle olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu... o kadar genç ve aptaldım ki... hepimiz biliyorsunuz. Ve ne kadar körmüşüm..." Bunların hepsi doğrudu ama Sarah yine de çok üzüldü. Bu kez haklı olmak onun için bir teselli değildi. Çünkü söz konusu olan çocuğuydu. Onu böylesine mutsuz görmek kalbini acıtıyordu. Yıllardır onu görmemeye kendini alıştırmıştı ama yine de hep üzüntü duymuştu.

Ve şimdi onu bu kadar mutsuz görünce, ayrı kaldıkları o uzun sürenin boşa gitmiş olduğunu düşünüyordu.

"Çok gençtin." dedi Sarah, ona bir mazeret bulmaya çalışarak. 'Ve de çok inatçı. Lorenzo da çok kurnazdı." Isabelle başını salladı, bunu çok iyi biliyordu, "istediğini elde etmek için seninle oynadı, seni kullandı." Aslında hepsiyle oynamış, Isabelle'le evlenebilmek için aileyi kullanmıştı. Isabelle'i affetmek kolaydı ama Lorenzo'yu affetmek o kadar kolay değildi. "O ne yaptığını biliyordu."

"Hem de nasıl. Roma'ya gider gitmez, istediklerini elde etti ve her şey değişti. Köşkü seçmişti bile. Orada yaşayan ve önemli olan herkesin bir şatosu olduğunu ve çocuklarımız için bunun gerekeceğini söyledi. Umbrfc-a'daki villayı da aynı şekilde aldı.

Sonra Rolls Royce... yat... Ferrari... ve birdenbire onu hiç görmemeye başladım. Hep arkadaşlarıyla çıkıyordu ve gazetelerde onunla başka kadınlar hakkında yazılar, görmeye başladım. Ve bunu ona her soruşumda, yalnızca güldü, onların eski arkadaşları ve kuzenleri olduğunu söyledi. Herhalde Avrupa'nın yansıya akrabalık ilişkisi var," dedi Isabelle, annesine bakarak. "Beni yıllarca aldattı. Artık bunu saklamıyor bile. istediğini yapıyor ve yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söylüyor, italya'da boşanmak yok ve üç kardinalle akraba olduğu için, beni asla boşamayacağım 405

söylüyor." Isabelle umutsuz bakışlarla yerinde oturuyordu. Sarah durumun bu kadar kötü olacağını, Lorenzo'nun bu kadar ahlaksızca davranmaya cesaret edebileceğini düşünmemişti. Ve şimdi de buraya gelip, hepsiyle birlikte oturmaya, partisine gelmeye, onun arkadaşlarını kovalamaya nasıl cesaret edebiliyordu? Sarah çok öfkelenmişti.

"Ona boşanmak istediğini söyledin mi?" Sarah kızının elini okşarken, çok endişeli görünüyordu. Isabelle başını salladı.

"Evet. İki yıl önce Roma'da çok tanınmış bir kadınla ilişkisi olduğunda ondan boşanmak istedim. Artık buna

dayanamıyordum. Sürekli olarak gazetelere çıkıyorlardı. Bu oyunu oynamanın bir anlamı olmadığını düşünüyordum." Isabelle hıçkırılmaya başladı. "O kadar yalnızdım ki." Sarah ona sarıldı ve Isabelle burnunu silip, üzücü hikayesini anlatmaya devam etti.

"Geçtiğimiz yıl yine boşanmak istediğimi söyledim. Ama her zaman hayır diyor. Sonsuza dek evli kalacağımızı kabul etmek zorunda olduğumu söylüyor."

"O seninle değil, banka hesabınla evli kalmak istiyor." Ve her zaman da öyleydi. Julian'a göre bu konuda çok şanslıydı. Isabelle'in ona verdiği büyük miktarda paralan yemiş ve tüm ödemeleri Isabelle'e yaptırmaya devam etmişti. Ama Isabelle onu seviyor olsa, bunların hiçbirini önemsemeyecekti. Oysa onu yıllardır sevmiyordu, ilk günlerin ateşi söndüğünde, ki çok çabuk sönmüştü, geriye hiçbir şey kalmamıştı. "Hiç değilse ondan çocuğun olmadı. Eğer çocukların olsaydı, ondan ayrılman daha da zorlaşırdı. Tabii eğer aynlabilirsen. Daha çok gençsin, ileride çocuk sahibi olabilirsin."

"Ondan olmaz," dedi Isabelle, fısıldayarak. Söyleyeceklerini garsonların duymasını istemiyordu. "Çocuğumuz bile olmuyor."

Bu kez Sarah şaşırıldı. O ana kadar duyduklarına hiç şaşırılmamıştı ama bunu beklemiyordu. "Neden?" Lorenzo 406

onunla evlenmek istediğinde, Isabelle'in hamile olabileceğini, bu yüzden Noel'e kadar beklemeyeceklerini söylemişti. Ve yaşı da o kadar ileri değildi. O sırada elli dört yaşındaydı. Oysa Xavier doğduğunda William çok daha yaşlıydı ve sağlığı da iyi değildi.

"Bir rahatsızlığı mı var?"

"Çocukluğunda kötü bir kabakulak geçirmiş ve kısır kalmış. Bana amcası söyledi. Lorenzo bu konuda hiçbir şey söylememişti. Ve ona sorduğumda, bana güldü. Şanslı olduğumu, bunun doğal bir doğum kontrol yöntemi olduğunu söyledi. Yani yalan söyledi, anne... düzinelerce çocuğumuz olsaydı, ondan bu kadar nefret etmeme rağmen, yine de onunla evli kalmaya katlanabilirdim."

Kalbindeki boşluğu hiçbir şey dolduramazdı. Beş yıl boyunca ne sevebileceği bir kimsesi olmuş, ne de onu seven biri. Hatta Lorenzo'nun yüzünden savaş açtığı ailesiyle bile görüşmemiş, onların şefkatinden yoksun kalmıştı.

"Bu şekilde çocuk sahibi olmanın hiçbir anlamı yok, hayatım," dedi Sarah. "Onların böyle bir ortamda büyümelerini istemezsin herhalde." Ama kızının da bu ortamda yaşamasını istemiyordu.

"Zaten artık hiç sevişmiyoruz. Üç yıldan beri hiç birlikte olmadık.

Eve ancak gömleklerini ya da para almak için uğruyor." Ama Isabelle'in söylediği bir şey Sarah'ın dikkatini çekmişti. Bunu daha sonra düşünmek üzere beyninin bir köşesine yerleştirdi. Principe di San Tebaîdi sandığı kadar kurnaz değildi ama buna yakındı. "Artık umurumda değil," diye devam etti Isabelle. "Hiçbir şey umurumda değil. Kendimi hapiste gibi hissediyorum." Gerçekten de öyle görünüyordu. Gün ışığında kızına baktığında, Emanuelle'in çok haklı olduğunu görebiliyordu. Roma'ya gittiğinde, onun çok kötü görüldüğünü söylemişti. Isabelle gerçekten solgun, hastalıklı ve son derece mutsuz görünüyordu. Ve böyle olmak için de bir sürü nedeni vardı.

407

"Eve dönmek ister misin? Burada boşanabilirsin belki. Ne de olsa şatoda evlenmiştin."

"italya'da bir daha evlendik," dedi Isabelle umutsuzca. "Kilisede.

Eğer burada boşanırsak, bu italya'da geçerli sayılmaz ve bir daha asla evlenemem. Çünkü yasal olmaz. Lorenzo, kaderimi kabul etmem gerektiğini söylüyor. Benden asla ayrılmayacak." Daha önce de yaptığı gibi, onlan çaresizlik içinde bakıyordu ve Sarah bundan hiç hoşlanmadı. Bu durum, Freddie ile yaptığı ilk evliliğe benziyordu, hatta ondan daha da kötüydü. Ve babası onu kurtarmıştı. Şimdi o da kızına yardım etmeli, onu bu acıdan kurtarmalıydı.

"Sana nasıl yardım edebilirim? Ne istiyorsun, hayatım?" diye sordu Sarah üzüntüyle. "Avukatlarımla hemen konuşabilirim ama sanırım uygun zamanı beklemek zorunda kalabilirsin. Sonunda isteyeceği bir şeyler-çıkacak-tır ve belki o zaman onunla pazarlık yapabiliriz." Ama bunun kolay olmayacağını itiraf etmek zorundaydı. Lorenzo çetin cevizdi.

Isabelle ona garip bir ifadeyle baktı. Çok istediği bir şey vardı.

Boşanmak ya da çocuk değil ama hiç değilse hayatına anlam kazandıracak bir şey. Bunu uzun zamandır düşünüyordu ama annesiyle aralan soğuk olduğu için bunu ondan isteyememisti.

"Bir dükkan istiyorum," diye fısıldadı Isabelle ve Sarah şaşırıldı.

"Nasıl bir dükkan?" Sarah onun bir tür butikten söz ettiğini sanıyordu. Ama onun istediği butik değildi.

"Whitfield's." Bundan kesinlikle emindi.

"Roma'da mı?" Sarah bunu hiç düşünmemişti, italya'da, Buccellati ve Bulgari vardı. Roma'da bir dükkan açmak aklına bile gelmemişti ama Isabelle'in dükkan yönetmek için biraz genç olmasına rağmen, ilginç bir fikir olabilirdi. "Çok ilginç bir fikir. Ama bundan kesinlikle emin misin?"

408

"Kesinlikle."

"Peki, ya ondan boşanmayı başarırsan? Ya boşanmadan onu terketmeye karar verirsen? O zaman ne yaparız?"

"Hayır, bunu yapmam, italya'yı seviyorum. Lorenzo ve onunla yaşadığım hayattan nefret ediyorum ama burası harika bir yer."

Isabelle'in yüzü ilk kez olarak aydınlandı. "Çok iyi arkadaşlarım var. Sonra buradaki kadınlar çok şık, tonlarca mücevher takıyorlar, anne. Sana söz veriyorum ki, çok sükse yapacağız." Sarah onun italyan kadınları hakkında söylediklerine katılıyordu ama yine de yeni bir fikirdi ve bunu biraz hazmetmesi gerekiyordu.

"Biraz düşünmem gerek. Ve sen de düşün. Bu işe çabuk girmemek gerek. Hem çok büyük bir emek gerektiriyor hem de büyük bir sorumluluk. Saatlerce çalışmak zorundasın. Bu iş giyim kuşama benzemiyor. Emanuelle ile konuş... Julian ile konuş... Bu işe başlamadan önce çok emin olmak zorundasın."

"Son bir yıldır hep bunu düşünüyordum ama sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum."

"işte söyledin." Sarah ona gülümsedi. "Şimdi bırak da biraz düşüneyim. Sen de ağabeylerinle konuş." Sonra yine ciddileşti. "Ve şu Lorenzo sorununu nasıl halledebiliriz, ona bakalım."

"Halledemezsin," dedi Isabelle üzüntüyle.

"Hiç belli olmaz." Sarah bunun yalnızca para ile halledilebileceğine inanıyordu. Doğru şekilde, doğru zamanda. O zamanın çabuk gelmesini diledi. Kızının bu adamla daha fazla evli kalmasını istemiyordu.

Orada oturup bir saat daha konuştular ve sonra kol-kola girip, dükkana yürüdüler. Kızına sarılmak Sarah'ın içini ısıtmıyordu. Ona yulardan beri yakın olmamıştı ve onu kaybetmekten büyük bir acı duymuştu. Bir bakıma, Liz-zie'nin kaybı kadar acı olmuştu çünkü Isabelle onun için bir ölü gibiydi. Ama şimdi geri dönmüşü ve Sarah'ın kalbi hafiflemişti.

409

Isabelle ondan dükkanın önünde ayrıldı ve birlikte okula gittikleri ve evlenmek üzere olan eski bir arkadaşıyla çay içmeye gitti.

Isabelle kızın masumiyetini kıskanıyordu. Herşeye yeniden başlamak ne güzel olurdu. Ama kendisi için böyle bir şans olmadığını biliyordu. Bomboş olan yaşamı Lorenzo ile birlikte sona erecekti. Annesi dükkanın açılmasına izin verirse, hiç değilse yapacak bir işi olur, bütün gün evde oturup ondan nefret etmekten ve her bebek görüşünde asla bebeği olamayacağını düşünüp ağlamaktan kurtulurdu. Eğer onu sevseydi çocuksuz yaşayabilirdi.

Ya da bir çocuğu olsa, onun sevgisine ihtiyacı kalmadan bu yaşamı sürdürebilirdi. Ama ikisine de sahip olamamak çifte cezaydı ve bazen bu cezayı hak etmek için ne yaptığını düşünüyordu.

"O daha çok genç," dedi Phillip, Sarah onu aradığında. Sarah konuyu Julian'la konuşmuş ve o da bunu ilginç bulduğunu söylemişti. Bazı eski Buccellati'ler ve genç İtalyan tasarımcılarının yaptığı şeyler hoşuna gidiyordu. Roma'da, Paris ve Londra'dan farklı ve daha heyecan verici bir şeyler yapabileceklerine inanıyordu. Çünkü her iki dükkanın da müşterileri farklıydı.

Londra'da Kraliçe ve gelenekler varken, Paris'te şıklık, cesaret, albeni, çok zenginler ve yeni zenginler vardı. Roma'da ise, mücevherlere tapan şık ve hırslı italyanlar.

"Ona yardım edecek birini bulabiliriz, bu önemli değil." Sarah onun itirazlarına karşı çıktı. "Önemli olan, Ro-ma'nın doğru pazar olup olmadığı."

"Bence doğru pazar," dedi Julian, konuşmayı paratel-den takip ederek.

"Bence sen, her zamanki gibi ne dediğinin farkında değilsin," dedi Phillip ve Sarah yine üzüldü. Phillip bunu hep yapıyordu. Çünkü Julian'ı kıskanıyor ama -onun gibi olamıyordu. Julian yakışıklı, sempatik, genç bir erkekti ve herkes, özellikle kadınlar tarafından çok seviliyordu.

410

L

Phillip son yıllarda daha da soğuk ve kibirli olmuştu. Yaşlandıkça daha yumuşaması beklenirken, kuru ve sinsi bir adam olup çıkmıştı. Kırk yaşındaydı ama Sarah onun ellisinde gösterdiğini düşünüyordu. Cecily ile evli olmak hiçbir işe yaramamıştı ama bu onun seçimiydi ve Cecily hâlâ onun istediği türde bir kadındı.

Saygın, sıkıcı, iyi yetiştirilmiş ve genellikle ortalarda olmayan.

Şimdi zamanının çoğunu atlarla geçiriyordu. Ve kısa bir süre önce İrlanda'da bir at çiftliği satın almıştı.

"Bence bu konuyu bir araya gelip konuşmalıyız," dedi Sarah. "Sen ve Nigel buraya gelebilir misiniz? Yoksa bizim Londra'ya gelmemizi mi istiyorsun?"

Ama sonunda, Nigel ve Phillip'in Paris'e gelmelerinin daha kolay olacağına karar verdiler. Isabelle ve Lorenzo Roma'ya dönmüşlerdi.

Ve beşi üç gün boyunca tartıştılar ama sonunda Emanuelle kazandı. Ve eğer, William ve Saralı yeni ve farklı bir şey yapmaya cesaret edememiş olsalardı, şu anda Whitfield's gibi ünlü bir mücevherci olmayacağına işaret etü. Eğer büyümeye ve genişlemeye devam etmezlerse, günün birinde Whitfield's'in ününü yitireceğini söyledi. Artık seksenli yıllara, yani genişleme çağına giriyorlardı. Roma'yı, hatta belki Almanya... ve New York'u bile düşünmeleri gerekiyordu. Dünya yalnızca Londra ve Paris demek değildi.

"Evet, konu anlaşılmıştır," dedi Nigel. Bugünlerde çok iyi görünüyordu. Her zamanki gibi asil ve saygındı. Sarah onun bir gün emekliye ayrılacağını düşünüp, üzüldü. Nigel o sıralarda altmış yaşlanındaydı. Ama yine de ileri görüşlüydü. Phillip'in aksine, dünyaya açıktı, yeni fikirleri uygulamakta cesurdu.

"Bence Emanuelle haklı," dedi Julian. "Halimizden memnun bir şekilde yerimizde saymak yanlış olur. Bu, işi öldürmenin en kesin yoludur. Aslında bunu çok daha önceden düşünmeliydik. Bence geç bile kaldık."

Akşam olduğunda, Phillip'in minnkınlanna rağmen

\411

karar verilmişti. Phillip, İngiltere'nin bir başka yerinde bir şube açmanın, Roma'dan daha mantıklı olacağını söyledi ama bunu hiçbiri kabul etmedi. Phillip, her nedense, İngiltere'den başka hiçbir yerin değerli olabileceğine inanmıyordu.

Sarah o gece Isabelle'i aradı ve haberleri verdi. Ve sanki ona dünyayı vermiş gibi oldu. Zavallı çocuk hayat, sevgi, yol ve şefkate susamıştı. Sarah planlarını görüşmek üzere ertesi hafta oraya geleceğini söyledi. Ve Roma'ya gittiğinde çok şaşırıldı. Orada kaldığı beş gün boyunca Lorenzo'yu hiç görmedi.

"Nerede?" diye sormaya cesaret etti sonunda.

"Sardunya'da arkadaşlarının yanında. Yeni bir metresi olduğunu duydum."

"Ne kadar iyi," dedi Sarah alaylı bir tonda ve birden Freddie'nin yıldönümü partisinde fahişeleriyle birlikte bahçeye gelişini hatırladı. Bunu Isabelle'e anlattığında, kız ona şaşkınlıkla baktı.

"Ben senin yalnızca boşandığını biliyordum. Ve bunun nedenini de hiç öğrenmedim. Aslında o sıralarda bunu pek düşündüğümü de sanmıyorum. Senin bir hata yapabileceğini ya da mutsuz olabileceğini hiç düşünmedim.." Ya da ailesinin evine fahişeler getiren bir erkekle evlenebileceğini. Kırk yd sonra bile can sıkıcı bir hikayeydi.

"Herkes hata yapabilir. Ben çok büyük bir hata yaptım. Sen de öyle.

Ama sonunda, babamın yardımıyla bu durumdan kurtuldum. Ve sonra babanla tanıştım. Sen de günün birinde harika biriyle tanışacaksın. Biraz bekle." Sonra kızını yanağından öptü ve kalmakta olduğu Excelsior oteline gitti.

Ertesi yıl, Via Condotti'de kiraladıkları yer üzerinde çalıştılar.

Dükkan, diğer iki dükkandan çok daha büyük ve gösterişliydi.

Gerçek bir teşhir salonuydu ve Isabelle inanılmaz derecede heyecanlaydı. Tek düşündüğü dükkandı ve Lorenzo'yu görmemesini artık hiç umursamıyor-412

du. Lorenzo onunla alay ediyor, bu işi beceremeyeceğini söylüyordu ama Sarah ile hiç karşılaşmamışlardı.

İtalyan basını ile iyi ilişkiler kurmak amacıyla iki halkla ilişkiler şirketiyle anlaşmıştı. Isabelle'e partiler verdiriyor. Roma sosyetesine girmesi için türlü yollar deniyordu. Bağışlar yapıyor, öğle yemekleri veriyor ve Roma, Floransa ve Milano'daki tüm sosyal etkinliklere katılıyordu. Lady Isabelle Whitfield ve San Tebaldi Prensesi, birdenbire Roma'nın en çok aranan kişisi oluvermişti. Ve dükkanın açılmasına hazır olduklarında, kocası bile ilgi göstermeye başlamıştı. Dostlarına dükkandan söz ediyor, seçtiği muhteşem mücevherleri anlatıyor. Isabelle bu hikayeleri duyuyor ama önemsemiyordu. Gece gündüz çalışıp, planları kontrol ediyor, mimarlarla konuşuyor ve eleman alıyordu. Son iki ay, Emanuelle ona yardıma geldi. Ayrıca, eski bir dostlarının oğlu olan ve son dört yıldır Bulgarı'de önemli bir pozisyonda çalışmış

olan genç ve yetenekli biriyle tanıştılar. Onu Bulgarı'den çalmak kolay olmuştu ve Isabelle'in dükkanı yönetmesine yardımcı olacaktı. Genç adam çok şanslı olduğunu düşünüyor ve Isabelle'e karşı büyük bir hayranlık duyuyordu. Ama kısa bir süre içinde iyi dost oldular ve Isabelle onu sevdi. Akıllı ve iyi bir insandı, ayrıca müthiş bir mizah duygusu vardı. Aynı zamanda bir karısı ve dört çocuğu vardı. Adı Marcello Scuri'ydi.

Açılış partisi Roma'da büyük bir sükse yaptı. İtalya'da yasayan herkes, Londra ve Paris'teki sadık müşterilerinin çoğu oradaydılar.

Venedik, Floransa, Milano, Napoli, Turin, Bologna ve Perugia'dan gelen insanlar vardı. Ülkenin her yanından önemli kişiler gelmişti.

Isabelle'in bir yıl süren yoğun ve titiz çalışmaları meyvasını vermişti ve Sarah'm deneyimlerinden çok yararlanmışlardı. Phillip büe dükkanın muhteşem olduğunu itiraf etmek zorunda Dalmıştı.

Nigel dükkanı gördüğü an, ölürse mutlu ölece-

belirtmişti. Roma için mükemmel bir dükkandı. Mü-

413

cevherler güzel ve gözalcıydı. Eski ve yeninin mükemmel bir bileşimi, gösterişli ve pahalı parçalardan oluşan koleksiyon gerçekten şaşırtıcıydı. Isabelle ve annesi yaptıkları süksenin heyecanı içindeydiler.

Genç yönetici Marcello ve Isabelle son derece başarılıydılar.

Emanuelle ikisiyle de gurur duydu. Ve Isabelle'in iki ağabeyi de bu mükemmel sonuçtan dolayı onu kutladı. Harika bir iş becermişti: Ve üç gün sonra kendi dükkanlarına dönmek üzere onu bıraktıklarında, dükkan işlemeye başlamıştı.

Emanuelle, Paris'teki dükkanda basit bir sorun çıktığı için bir gün önceden gitmişti. Dükkan soyulmak istenmişti ama kurşun geçirmez camların ve anında kilitlenen kapıların harika güvenlik sistemi sayesinde hiçbir şey çalınmamıştı. Ama yine de, dükkanda çalışanların morali açısından orada olması gerektiğini düşünmüştü.

Elemanlar oldukça sarsılmışlardı. Dükkanlarını hırsızlığa karşı korumak giderek zorlaşmaya başlamıştı. Ama iki dükkan da mükemmel bir güvenlik sistemi vardı ve şimdiye kadar şansları yerinde gitmişti.

Julian'la birlikte Paris uçağına binerlerken, Sarah hâlâ Roma şubesinin ne kadar sükse yaptığını düşünüyordu. Julian'a, iyi vakit geçirip geçirmediğini sordu, o da geçirdiğini söyledi. Onun, genç ve güzel bir prensesle ve daha sonra da ünlü bir Valentino modeli ile konuştuğunu görmüştü. Romalı kadınlar gerçekten çok güzeldiler ama Julian biraz durulmuş gibiydi. Otuz yaşını bitirmek üzereydi ve Sarah onun artık gerektiği gibi davrandığına

düşünüyordu. Uzun bir süre çılgın gibi yaşamıştı ama; gazetelerden takip ettiği kadarıyla, son zamanlarda çd', gınca yaşamıyordu. Orfy Havaalanı'na inerlerken, Julia11; bunun nedenini anlattı. j

'Yvonne Charles'ı hatırlıyor musun?' diye sordu ve j Sarah başını salladı. Bir an öncesine kadar işten söz et-j

414

L

tikleri için, onun sözünü ettiği kadının bir müşteri olup olmadığını hatırlamaya çalışıyordu.

"Yalnızca adını hatırlıyorum. Neden? Onunla tanışmış mıydım?"

"O bir artist. Geçen yılki yıldönümü partisinde tanışmıştınız."

"Bin kişiyle birlikte." Ama birden onu hatırladı. Partiden değil ama gazetelerde onun hakkında okuduğu bir şeyden. "Bir kaç yıl önce büyük bir skandala neden olmamış mıydı. Olaylı boşanma davası ve daha sonra yeniden evlenmesi? Sanırım onun hakkında bir şeyler okumuştum. Neden sordun?"

Uçak piste indiğinde, Julian çok huzursuz görünüyordu. Annesinin hâlâ böylesine bir hafızaya sahip olması büyük bir şanssızlıktı.

Ama altmış dört yaşında olmasına rağmen, her zamanki gibi zeki, güçlü ve de biraz değişik anlamda da olsa, çok güzeldi. Onu çok seviyordu ama bazen de her şeye bu kadar çok ilgi göstermemiş olmasını diliyordu.

"Onun gibi bir şey... aslında şu anda yine boşanıyor. Ona iki evliliği arasında rastlamıştım. Bir kaç ay önce bir daha karşılaştık."

"Ne kadar iyi bir zamanlama." Sarah ona gülümsedi. Bazen onu bir çocuk gibi görüyordu. Aslında hepsini öyle görüyordu. "Ne kadar şanslısın."

"Evet, öyle." Ama gözerinde onu korkutan bir şey vardı. "O çok özel bir kızdı."

"Öyle olmalı. Baksana daha şimdiden iki evliliği sona erdirmiş. Kaç yaşında?"

"Yirmi dört. Ama yaşına göre çok olgun."

"Öyle olmalı." Ona ne söyleyeceğini ya da oğlunun lafı nereye getireceğini bilemiyordu ama bu işten hoşlanmayacağını hissediyordu.

"Onunla evleneceğim," dedi Julian, yavaşça ve Sarah birden kendini boşluğa düşmüş gibi hissetti.

415

"Öyle mi?" Şaşırmamış gibi görünmeye çalıştı ama kalbi hızla atıyordu. "Buna ne zaman karar verdin?"

"Geçen hafta. Ama hepimiz dükkanın açılışıyla meşgulüydük. Bu yüzden şimdiye kadar bekledim."

Ne kadar düşünceli. İki kez boşanan bir kızla evlenmesi ve bunu kendisine söylemesi ne büyük incelik.

"Onu çok seveceksin," dedi Julian. Sarah onun haklı çıkmasını umdu ama şimdiye kadar çocuklarının seçtikleri eşleri beğenmemişti. Bu yüzden, sevmek bir yana, tahammül edebileceği gelin ve damatlara sahip olma ümitlerini kaybetmeye başlamıştı.

Şimdiye kadar bu konuda şanslı olamamıştı.

"Onunla ne zaman tanışacağım?" "Yafanda."

"Cuma gecesine ne diyorsun? Paris'ten ayrılmadan önce Maxim'de yemek yeriz."

"Bu çok iyi olur." Julian gülümsedi. Ve sonra Sarah ona, sormaması gereken bir şeyi sorma cesaretini gösterdi. "Kararımı verdin mi?"

"Kesinlikle." tşte Sarah da bundan korkuyordu. Julian onun yüzünü gördü ve güldü. "Anne... bana güven..." Güvenebilmek istiyordu ama içinde bir ses onu yanlış yaptığını söylüyordu. Ve Cuma gecesi, Maxim'de karşılaştıklarında, bundan tam anlamıyla emindi.

Kızın çok güzel olduğu yadsınamazdı, isveçlilere özgü soğuk ve donuk bir güzelliği vardı. Uzun boylu, ince. Pürüzsüz bir cilt, iri mavi gözler ve omuzlarına kadar inen açık sarı saçları vardı. On dört yaşında modelliğe başladığını, daha sonra sinemaya geçtiğini ve on yedi yaşından beri bu işi yaptığını söyledi. Yedi yılda beş

film çevirmişti ve Sarah onun, bir yönetmenle yatıp büyük bir skandala neden olduğunu hatırladı. Genç ve çapkın bir aktörle yaptığı evlilik yürümemiş, boşanmaları yine bir skandal yaratmıştı.

İkinci kocası daha ilginç bir seçimdi. Alman bir playboyla evlenmişti ve adamdan boşanmak için bü-

416

yük paralar istiyordu. Ama Julian'm söylediğine göre anlaşma sağlanmıştı ve Noel'de evlenebileceklerdi.

Sarah onları kutlama istediği duymadı. Eve gidip ağlamak istiyordu. Yine aynı şey oluyordu. Çocuklarından biri tuzağa düşmek üzereydi ve bunu görmeyi reddediyordu. Neden onunla yaşamıyordu? Neden onunla evlenmek gereğini duyuyordu? Onun evlenilecek bir kız olmadığını Helen Keller bile anlardı. Çok güzeldi, inanılmaz derecede cazibeliydi ama gözleri soğuk bakıyordu ve son derece hesaplı ve planlı bir kızdı. Samimi, dürüst ve şefkatli bir yanı yoktu. Ve kızın Julian'a bakışından, onun oğlundan hoşlandığını, onu istediğini arılayabiliyordu ama bu kız oğlunu sevmiyordu. Egoist bir insandı ve insanları kullanmaktan hoşlanıyordu. Ve Julian onun tapılacak bir insan olduğunu düşünüp kendini kandırıyor, ona aşık olduğunu sanıyordu.

"Ne diyorsun?" diye sordu Julian, Yvonne yemeğin sonunda tuvalete gittiğinde. "Muhteşem değil mi? Onu sevmedin mi?" Ne kadar kördü. Bu artık onu yoruyordu. Hepsinin gözü kördü. Sarah oğlunun elini okşadı ve onun çok güzel bir kız olduğunu söyledi ki bu doğrudu. Ve ertesi gün oğluyla konuşmaya çalıştı.

"Bence evlilik çok önemli bir şeydir," diye başladı, kendini dört yüz yaşında ve inanılmaz derecede

aptal hissederek.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Julian. Annesinin böylesine ukalaca davranması ona komik gelmişti. Aslında hiç böyle davranmazdı. Oldukça açık ve dürüst konuşurdu ama şimdi bunu yapmaya korkuyordu. Bunu bir kere denemiş ve dersini almıştı.

Şimdi ise ne kadar haklı olursa olsun, oğlunu kaybetmeyi göze alamazdı. Ama Julian'm farklı olduğunu biliyordu. Isabel'e dik başlı ve çok gençti. Julian ise annesine tapıyordu ve ona kolay kolay karşı çıkmazdı. "Çok mutlu olacağımızı sanıyorum," dedi Julian, büyük bir iyimserlikle.

Mücevherler — F. 27

417

"Ben o kadar emin değilim. Yvonne değişik bir kız, Julian. Çok hareketli bir meslek hayatı var ve on yıldan beri tek başına yaşıyor." Evden kaçtığını ve model olmak için okulu bıraktığını anlatmıştı. "O bir yaşam savaşı içinde. Ve kendinden sorumlu.

Senin yaptıklarından hoşlanmayabilir." dedi Sarah. "Bağımlı yaşamaktan hoşlanmayabilir."

"Bu ne demek oluyor? Yani sence paramın peşinde mi?"

"Olabilir."

"Yanıyorsun." Julian annesine öfkeyle baktı. Bunu yapmaya hakkı yoktu. Ama annesi olduğu için bu hakkı kendinde görüyordu.

"Berlin'de yaşayan kocasından yarım milyon dolar aldı."

"Onun için sevindim," dedi Sarah, soğuk bir tonla. "Peki ne kadar evli kalmışlar?"

"Sekiz ay. Ve kendisini kürtaj olmaya zorladığı için kocasını terketmiş."

"Bundan emin misin? Gazeteler onu Yunanlı bir armatör için terkettiğini yazıyordu. Kocasını da onu Fransız bir kızla aldatmış.

Çok ilginç insanlarla birlikte oluyorsun, Julian."

"O dürüst bir kız ve yaşamı zorluklar içinde geçmiş. Ona bakacak hiç kimsesi olmamış. Annesi bir fahişeymiş ve babasını hiç tanımamış. Adam o doğmadan evi terketmiş ve annesi onu on üç yaşındayken bırakıp gitmiş. Onun, kızkardeşim gibi, ünlü bir okula gitmiş olmasını nasıl bekleyebilirsiniz?" Ve kızkardeşi her türlü ilgi ve ihtimama rağmen bir sürü hata yapmıştı. Ama bu kızın hata filan yaptığı yoktu. O yalnızca zeki ve hesaplı kararlar almak zorundaydı işte Julian da bu kararlardan biriydi. Bunu anlamak çok çok kolaydı.

"Umarım, haklısındır. Yalnızca mutsuz olmanı istemiyorum."

"Kendi hayatlarımızı yaşamamıza izin vermelisin." de-418

di Julian öfkeyle. "Ne yapmamız gerektiğini söyleyemezsin."

"Bunu yapmamaya çalışıyorum."

"Biliyorum." Julian sakinleşmeye çalıştı. Annesiyle kavga etmeyi gerçekten istemiyordu. Ama annesinin Yvo-ne'dan etkilenmemesine çok üzülmüştü. "Sen hep kendi düşüncelerinin doğru olduğunu sanıyorsun ama bazen de yanılıyorsun." Ama annesinin pek fazla yanılmadığını da itiraf etmek zorundaydı. Oysa yine de istediğini yapmaya hakkı vardı.

"Umarım bu kez yanılıyorumdur," dedi Sarah üzüntüyle.

"Bu evliliği onaylayacak mısın?" Bu Julian için çok önemliydi.

Annesine tapardı o.

"Eğer istiyorsan." Sarah eğildi ve gözlerinde yaşlarla oğlunu öptü.

"Seni o kadar çok seviyorum ki... asla acı çekmeni istemiyorum."

"Çekmeyeceğim." Julian'ın gözleri parladı. Sonra gitti. Sarah evde uzun süre oturup, William'i, çocuklarını ve onların neden böyle aptal olduklarını düşündü.

419

2%

ULIAN ve Yvonne, Noel'de, La Marolle'daki evlendirme dairesinde, resmi bir nikahla evlendiler. Sonra hepsi birden şatoya gidip, zengin bir öğle yemeği yediler. Aşağı yukarı kırk konuk vardı ve Julian çok mutlu görünüyordu. Yvonne, Sarah'a, William'la evlendiği zaman giydiği elbiseyi hatırlatan, bej dantelden Givenchy bir elbise giymişti. Ama tüm benzerlikler orada bitiyordu. Bu kızda bir sertlik ve onu gerçekten ürküten bir soğukluk vardı.

Bunu Emanuelle de farketmişti ve iki kadın sessiz bir köşeye geçip konuşmaya başladılar. "Neden başımıza hep aynı şeyler geliyor?"

dedi Sarah başını sallayarak. Emanuelle elini onun omuzuna koydu.

"Sana söyledim... seni her görüşümde çocuğum olmadığı için Tann'ya şükrediyorum." Ama bu tam anlamıyla doğru değildi. Onu kıskandığı zamanlar olmuştu. Hele şimdi yaşlanmaya başladıkça daha da kıskanıyordu.

"Bazen bunun nedenini gerçekten merak ediyorum.

Anlayamıyorum. Kız buz gibi ve Julian kızın ona taptığını sanıyor."

"Umanm greçeği hiçbir zamar görmez," dedi Emanuelle ama Julian'ın kıza düğün armağanı olarak otuz ka-ratlık bir pırlanta yüzük aldığını ve buna uyan iki bilezik yapılması için sipariş

verdiğini ona söylemedi. Daha işin başındayken midelerini bulandırmak istemiyordu.

Isabelle de düğüne geldi ama bu kez Lorenzo yoktu. Isabelle dükkanla ilgili hikayeler anlatıp durdu. İşler çok iyi gidiyordu ama tek sıkıntısı, bekçilere bu kadar çok para harcamak zorunda olmalarıydı. Teröristler ve Kızıl Tugaylardan dolayı, İtalya'da durum biraz zorlaşmıştı. Yine de işler giderek artıyordu. Phillip bile yanıldığını kabul etmek inceliğini göstermişti ama kardeşinin düğününe gelmemişti. Julian bunu önemsemedi. Onun gördüğü, bildiği ve istediği tek şey Yvonne'du. Ve şimdi ona sahip olmuştu.

Balayı için Tahiti'ye gideceklerdi. Yvonne oraya hiç gitmediğini ve çok görmek istediğini söylemişti. Ama bu arada Beverly Hills'e uğrayıp, Sarah'ın ablası Jane'i göreceklerdi. Sarah onu yıllardır görmemişti yalnızca sürekli olarak mektuplaşıyorlardı ve Julian ailesine düşkün bir çocuktur. Tabii Yvonne de Beverly Hills'e uğramak istiyordu.

Sarah onları ve diğer konukları uğurladı. Ve Isabelle yılbaşına kadar şatoda kalarak, Sarah'ı çok mutlu etti. Xavier'in onaltıncı yaşđunünü birlikte kutladılar ve Isabelle, onun bu kadar büyümüş

olduğuna inanmadığını, onu hâlâ bir bebek gibi gördüğünü söyledi. Sarah buna güldü.

"Ben sana, Julian'a ve Phillip'e bakınca neler hissediyorum biliyor musun? Sanki dün gibi. Hepiniz miniciktiniz..." William'i ve o yılları düşündü. Ne kadar mutluydular.

"Onu hâlâ özleyorsun, değil mi?" diye sordu Isabelle ve Sarah başını salladı.

"Bu acı ve özlem hiç geçmiyor, yalnızca onlarla birlikte yaşamayı öğreniyorsun." Lizzie'yi kaybetmek de öyley-421

di. Onu hâlâ seviyor, acısını hâlâ duyuyordu artık bu acıyla yaşamaya alışmıştı. Ama Isabelle de bu konuda bir şey biliyordu.

Hayatında hiç çocuk olmaması onu hep üzüyor ve bunu her düşündüğünde Lorenzo'ya olan nefreti daha da artıyordu. Son zamanlarda bu nefreti bile unutmaya başlamıştı. Dükkanla ilgilenmekten hiçbir şey düşünmeye fırsatı olmuyordu. Ve Sarah, Roma'da Isabel-le'in yönettiği bir dükkan açtıkları için çok mutluydu.

Kızının gitmesine alışık ve bundan sonra hayatı oldukça sakin sürdü. O yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Ve sonra birden yaz geldi ve hepsi annelerinin doğum gününü kutlamak için geliyorlardı. Altmış beş yaşını bitiriyordu ve böyle bir kutlamaya artık gerek olmadığını düşünüyordu ama hepsi gelmekte ısrar etmişti.

"Bu kadar yaşlı olduğumu düşünmeye tahammül edemiyorum,"

diye itiraf etti Isabelle'e. Lorenzo da gelmişti ve bu çok kötüydü.

Isabelle onun yanında kendini hep gergin hissediyordu ama yine de konuşacak bir çok şeyleri vardı ve Isabelle'in kafası dağıldı.

Tabu Phillip ve Cecily de geldüler. Cecily'nin keyfi yerindeydi ve sürekli olarak yeni atını anlattı, İngiliz Binicilik Olimpiyat takımıyla ilgisi vardı ve kısa bir süre önce, Iskoçya'da, Prenses Ann'la birlikte ava çıkmışlardı. Prensesle okuldan arkadaşları. Cecily durmadan anlatıyor ama Phillip'in onu hiç dinlemediğini ya da onunla hiç konuşmadığını farketmiyordu. Çocukları da gelmişti. Alexander ve Christina. On dört ile on iki yaşlarındaydılar ve Xavire daha büyük olmasına rağmen, onları eğlendirmeyi başardı. Onları yüzme havuzuna götürdü, birlikte tenis oynadı ve kendisini "Xavier Amca" diye çağırılmalarını isteyerek, biraz kızdırdı.

Ve nihayet yeni Jaguar'larıyla Julian ve Yvonne geldiler. Yvonne her zamankinden de güzeldi ve oldukça isteksizdi. Sarah bunun sıcaktan mı yoksa sıkıntıdan mı kaynaklandığına karar veremedi.

Onlar için pek de keyifli bir

422

1

hafta sonu olmayacağım biliyor ve onları buraya getirttiği için suçluluk duyuyordu. Hiç değilse onlara, Xavier ile birlikte Botswana'ya yaptıkları yolculuktan söz edebilirdi. Yolculuk harika geçmişti ve William'in Cape Town'daki akrabalarını bile ziyaret etmişti. Herkes için armağanlar getirmişti ama Xavier yalnızca olağanüstü fosiller, kayalar, kaba kesimli taşlar ve siyah elmaslardan oluşan bir koleksiyon getirmişti. Xavier'in taşlara karşı büyük bir tutkusu vardı. Onları hemen farkediyor, değerlerini anlıyor ve nasıl kesilmeleri gerektiğini biliyordu. Johannesburg'da ziyaret ettikleri elmas madenlerine özellikle bayılmıştı ve greyfurt büyüklüğünde bir tanzanit taşını eve götürmek için annesini ikna etmeye çalışmıştı.

"Bu taşla ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu," dedi Sarah, hikayeyi onlara anlattıktan sonra.

"O taşlar şu anda Londra'da çok popüler," dedi Phillip ama keyfi yerinde değildi. Nigel son zamanlarda hastaydı ve yıl sonunda emekli olmaktan söz ediyordu. Tabii bu Phillip için kötü haberdirdi.

Annesine, bunca yıl sonra onun yerine bir başkasını bulmanın çok zor olacağını söyledi ama Sarah, önceleri Nigel'dan nasıl nefret etmiş olduğunu ona hatırlatmadı. Giderse onu hepsi çok özleyecekti ve Sarah hâlâ gitmeyeceğini umuyordu.

Bir süre Afrika yolculuğundan söz ettiler ve Sarah daha ilk günden onları bu kadar sıktığı için özür diledi. Lorenzo gökyüzüne bakıyor, Yvonne ise huzursuzlanıyordu.

Cecily yemekten sonra ahırları görmek istediğini söylediğinde, Sarah orada bir yenilik olmadığını, yalnızca yaşlı ve yorgun atları olduğunu hatırlattı ama Cecily yine de gitti. Lorenzo uyumaya gitti, Isabelle annesine yeni çizimlerini göstermek istediğini söyledi.

Julian ise, Xavier ve Phillip'in çocuklarını yeni arabasıyla gezdireceğini söylemişti. Yalnızca Phillip ve Yvonne kaldılar ve kendilerini biraz garip hissettiler. Phillip onunla evlendikten sonra yalnızca bir kere beraber olmuştu ama çok güzel bir kız 423

olduğunu kabul etmek zorundaydı. Açık saçları o kadar soluktu ki, güneş ışığında neredeyse beyaz görünüyordu. Bahçede yürürlerken, Yvonne ona unvanıyla hitap etti ve Phillip'e son derece doğal ve uygun geldi. Ama Yvonne da Lady Whitfield olmaya bayılıyordu. Phillip'e, kısa süren Hollywood deneyiminden söz etti. Konuşarak yürürken, Yvonne ona biraz daha yakınlaşmıştı. Phillip onun saçlarındaki şampuan kokusunu duyabiliyor, elbisesinden görünen dekoltesini görebiliyordu.

Öylesine güzel bir genç kadındı ki, kendini kontrol etmekte zorluk çekiyordu.

"Çok güzelsin," dedi birden ve Yvonne çekingen bir ifadeyle ona baktı. Gül bahçesinin sonuna gelmişlerdi. Hava sıcak ve durgundu.

Yvonne üzerindeki giysileri çıkartmak gibi bir duyguya kapıldı.

"Teşekkür ederim." Sonra gözlerini aşağıya indirdi ve uzun kirpikleri yanaklarına değdi. Phillip kendine engel olamadı ve birden uzanıp ona dokundu, öylesine güçlü bir arzu duyuyordu ki, sanki bunu yapan kendisi değil bir başkasıydı. Elini onun elbisesinin içine soktu ve Yvonne inleyerek ona yaklaştı. "Oh, Phillip..." dedi, bir daha yapmasını istercesine ve Phillip de yapü.

Onun iki göğsünü de avuçları içine aldı ve uçlarıyla oynadı.

"Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldadı ve sonra onu çimenlerin üzerine yatırdı. Arzulan giderek yoğunlaşıyordu.

"Hayır... bunu yapamayız..." dedi Yvonne, Phillip onun ipek külotunu dizlerinden aşağıya indirirken. "Burada yapmamalıyız..."

Yvonne eyleme ya da kişiye değil, mekana karşı çıkıyordu. Ama Phillip artık duramazdı. Ona sahip olmalıydı. Onu çok arzuluyordu. Ve orada, parlak güneşin altında yatarlarken, ona hiçbir şey engel olamazdı. Onun içine önce yavaşça, daha sonra büyük bir güçle girerken, Yvonne bedenini ona bastırdı ve arzuyla inletti. Ardından Phillip'ın çığlığıyla her şey bitti.

424

Daha sonra yanyana yatarlarken, Phillip ona baktı. Yaptıklarına ve bu kadar olağanüstü oluşuna inanamı-yordu. Şimdiye kadar onun gibi birini tanımamıştı. Ve onu bir daha isteyeceğini biliyordu... bir daha ve bir daha... Şu an bile istiyordu. Organının sertleştiğini hissetti ve hiç konuşmadan yine ona sahip oldu. Duyduğu tek ses, Yvonne'un arzu dolu iniltisiydi.

"Tanrım, inanılmazsın," diye fısıldadı Phillip, kendilerini duyan olup olmadığını merak ederek ama artık umurunda bile değildi.

Kendisini neredeyse çıldırtan bu kadının yanında başka bir şey düşünemiyordu.

"Sen de öyle," dedi Yvonne, nefes nefese. "Şimdiye kadar hiç böyle hissetmemiştim," dedi ve Phillip de ona inandı. Sonra birden aklına bir şey geldi ve kendini yavaşça çekip, doğruldu.

"Julian'la da mı hissetmedin?" Yvonne başını salladı ama Phillip onun bakışlarında, söylemediği bir şeyler olduğunu anlamıştı.

"Julian'ın bir sorunu mu var?" Yvonne omuzlarını silkti ve Julian'ın ağabeyine sıkıca sarıldı. Bir lordla dükün aynı şey olmadığını çoktan biliyordu ve bir düşes olma fikri ona çok cazip geliyordu.

"Şey... aynı şey değil..." dedi üzülerek. "Bilmiyorum." Çaresiz görünüyordu. "Belki bir sorunu var... ama seks hayatımız yok..."

diye fısıldadı. Phillip ona şaşkınlıkla bakarken, mutlu bir ifadeyle gülümsedi.

"Öyle mi?" Buna çok memnun olmuştu. Demek Julian beceriksizdi.

Bu kadar ün yapmış olması yalnızca bir oyundu. Bunca yıldır ondan boşuna nefret etmişti. "Ne şaşırtıcı."

"Onun homoseksüel olduğunu düşünüyordum." Yvonne utanmış

gibi görünüyordu. "Ama öyle olduğunu sanmıyorum. Bence o hiçbir şey değil." Onun bu sözlerine binlerce kadın kahkahayla gülerdi ama Yvonne, herkesin, özellikle Phillip'in sandığından da iyi bir artistti.

"Buna üzüldüm." Aslında hiç de üzgün değildi. Tam 425

tersine, çok hoşuna gitmişti. Ve şimdi ondan ayrılmak, giyinmek istemiyordu. Kendi fermuarını çekti ama Yvonne'un külotunu çalılar içinde aramak zorunda kaldılar. Ve birden birbirlerine bakıp, annesinin onları bu halde görse ne düşüneceğini merak edip güldüler. Yvonne öylesine bir gülme krizine tutuldu ki, yine çimenlerin üzerine düştü ve Phillip'i kendine çekti. "Artık dönmeliyiz," dedi Phillip, sonunda. Ama son iki saat içinde bütün hayatı değişmişti. "Bu gece Julian'ın yanından bir süre için ayrılabilir misin?" diye sordu, nereye gidebileceklerini düşünerek. Belki bir otele. Ama sonra aklına daha iyi bir fikir geldi.

Ahırlardaki eski barakalara. Orada düzinelerce şilte ve atlar için kullanılan battaniyeler vardı. Ama geceyi onsuz geçirmeyi düşünemiyordu ve bu işin gizliliği onu daha da

heyecanlandırmaya başlamıştı.

"Denerim," dedi Yvonne. Evlendiğinden beri ilk kez olarak bu kadar eğleniyordu. Ve bu onun uzmanlık konusuydu. İkili oyunlar.

Buna bayılıyordu, ilk kocasının ikizi vardı. Ve kocası onu terketmeden önce hem ağabeyi hem de babasıyla yatmıştı. Klaus daha karmaşık ama çok eğlenceli olmuştu. Ve Julian çok tatlı ama saftı. Mayıstan beri sıkılıp duruyordu. Phillip, bütün yıl boyunca başına gelen en iyi şeydi. Normal bir sohbet yapıyormuş gibi yanyana yürüdüler ama Yvonne fısıltıyla onu ne kadar çok sevdiğini...

sevişmelerinin ne kadar güzel olduğunu... akşama kadar zor bekleyeceğini söyleyip duruyordu. Eve dönene kadar, Phillip'in yine arzusu kabarmıştı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. O

sırada Jaguan'yla Julian geldi.

"Merhaba!" Onlara el salladı. "Ne yapıyordunuz?"

"Gül bahçesine bakıyorduk," dedi Yvonne, tatlı buses tonuyla.

"Bu sıcakta mı? Çok cesursunuz doğrusu." Çocuklar arabadan indiler ve Julian ağabeyinin ne kadar yorgun olduğunu farkettiler.

Neredeyse gülecekti ama bunu yapmadı.

426

"Zavallı bebeğim, seni çok mu sıktı?" diye sordu, Phillip gittikten sonra. "Günün en sıcak saatinde sana araziye gezdirmek tam ona göre bir iş."

"Yalnızca iyilik yapmak istedi," diye fısıldadı Yvonne ve yemekten önce sevişmek üzere yukarı çıktılar.

Akşam yemeği çok neşeli geçti. Herkes güzel bir gün geçirmişti ve keyifler yerindeydi. Cecily ahırlarda, Alman-lar'dan kalma eski askeri eğerler bulmuştu. Sarah'a bir tanesini İngiltere'ye götürüp götüremeyeceğini sordu ve Sarah da, istediği herşeyi alabileceğini söyledi. Xavier, Julian'ın yeni arabasını kullanmıştı ve diğer çocuklar da çok eğlenmişlerdi. Lorenzo'nun orada olmasına rağmen, Isabelle dinlenmiş ve mutlu görünüyordu. Yeni evlilerin de keyfi yerindeydi. Yalnızca Phillip biraz sessizdi ama bu da onun yapısında bir insan için son derece normaldi. Yaşlandığı için biraz sıkılan Sarah bile bunu unutmuştu. Hepsini yanında görmekten öylesine mutluydu ki, yaşını filan unuttu. Ve ertesi gün gideceklerini düşünüp, biraz hüznüldü. Ziyaretleri hep kısa oluyordu ama artık Isabelle de aralarına dönmüştü ve hep birlikte çok iyi vakit geçiriyorlardı.

O akşam bir süre çalışma odasında oturup konuştular. Julian, annesine İşgal'le ilgili sorular sordu ve Sarah'ın anlattığı hikayeleri çok ilginç buldu. Cecily kaç at baktıklarını ve bunların cinslerini sordu. Yvonne Julian'ın arkasına geçip, onun omuzlarını ovdu.

Lorenzo rahat bir koltukta uyukladı. Isabelle, Xavier ile kâğıt oynadı. Ve Phillip konyakla birlikte sigara içerek, pencereden dışarı baktı.

Sonunda Julian karısının ne düşündüğünü anladı ve sessizce yukarı çıktılar. Onlardan sonra Cecily kalktı, ts-koçya yolculuğundan beri hâlâ yorgun olduğunu söyledi. Bir süre sonra Phillip de gitti. Lorenzo uyumaya devam etti. Xavier yatmaya gitti ve Isabelle Üe Sarah uzun bir süre konuştular. Çok güzel bir gece olmuştu. Pasta yiyip,

427

şampanya içmişlerdi ve Sarah çocuklarının yanında olmalarından dolayı çok mutluydu.

Bu sırada, Yvonne kocasına işkence etmek için tüm egzotik numaralarını kullanmaktaydı. Almanya'da öğrenmiş olduğu bir takım numaralar vardı ki, bunlar Julian'ı çılgına çeviriyordu. Bir saat sonra Julian o kadar yorulmuştu ki, birden uykuya daldı ve Yvonne sessizce odadan çıktı. Ahırlara doğru koşarken üzerinde blucin ve ince bir tişört vardı.

Cecily de çoktan uyumuştur, iyi uyuyabilmek için her zaman aldığı uyku haplarından içmişti. Sabahlan biraz sarhoş gibi olmakla birlikte, iyi bir uykunun buna degeceğini düşünüyordu. Phillip, üzerinde yemekte giydiği giysiler olduğu halde odadan çıkarken, Cecily horluyor-du. Phillip arka yollan iyi biliyordu ve ayağının altında yalnızca bir kaç dal parçası kırıldı ama onu duyabilecek kimse yoktu. Arka kapıdan ahırlara girdi ve bir an dura-layıp gözlerini karanlığa alıştırmaya çalıştı. Sonra onu gördü. Alman eyerlerinden birinin üzerinde çırılçıplak oturuyor, bembeyaz teni, üzerine vuran ay ışığı altında pınl pınl parlıyordu. Phillip onun arkasına geçti ve onu kendine çekti. Bir süre öyle durup, kızın ipeksi tenini okşadı ve arzusunun kabardığını hissetti. Sonra onu kucakladı ve şiltelerden birine taşıdı. Şimdi onunla Alman askerlerinin yaşadıkları yerde sevişiyor, içine girip çıkarken, kendisini asla terketmemesi için yalvanyordu. Saatlerce öyle yattılar ve Phillip artık hayatının asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu. Olamazdı. Onu bırakamazdı... olağanüstü biriydi o... çok nadir... çok güçlü... onsuz yaşayamazdı.

Isabelle saat birde kalktı ve Lorenzo'yu uyandırdı. Adam özür diledi ve karısıyla birlikte yukarı çıktı. Sarah yalnız kaldı.

Isabelle'in ne olacağını düşünmeye başladı.

Sonsuza dek böyle yaşayamazlardı. Eninde sonunda 428

Isabele'i bırakmak zorunda kalacaktı. Lorenzo onu adeta bir rehine gibi tutuyordu ve Sarah bunu sonsuza dek yapmasına izin vermek niyetinde değildi. Bunu düşünmek bile onu sinirlendiriyordu.

Isabelle çok güzel bir kızdı ve Lorenzo'nun ona verdiği hayattan çok daha fazlasını yaşamaya hakkı vardı. Lorenzo, korktukları kadar kötü bir insandı. Sarah bunları düşünerek dışarı çıktı. Savaş

sırasındaki yaz akşamlarını hatırladı. Joachim oraya geliyor ve savaşı, yaralıları ve William'm sağ olup olmadığını düşünmeden, Rilke, Schiller ve Thomas Mann hakkında sohbetler yapıyorlardı.

Bunu düşününce içgüdüsel olarak kulübeye doğru yürüdü. Artık orada kimse yaşamıyordu. Yeni kahyanın kulübesi kapıya daha yakındı ve çok daha moderndi. Ama Sarah, duygusal nedenlerle, eskisini yıktırmamıştı. Şatonun onarımı sırasında William ile orada yaşamışlardı ve Lizzie orada doğup, orada ölmüştü.

Yatmadan önce kısa bir yürüyüş yaparken bunları düşünüyordu.

Ahırların önünden geçerken bir ses duydu. Bu bir iniltiydi ve bir hayvanın yaralanmış olabileceğini düşündü. At binmek isteyen kişiler için orada beş-altı adet at bulunduruyorlardı ama hayvanların çoğu yaşlı ve yorgundu. Sessizce kapıyı açtı ama orada göze batan bir şey yoktu. Hayvanlar sessizce duruyorlardı. Sonra yine bazı sesler duydu. Bu kez sesler eski barakalardan geliyordu ve ne olduğu anlaşılmayan garip seslerdi. Yavaşça oraya doğru yürüdü. Korkmak ya da bir saldırgan veya vahşi

hayvana karşı korunmak için tırmık almak bile aklına gelmedi. Sesin geldiği ahıra girdi ve ışığı yaktı. Birden karşısında, Phillip ve Yvonne'ın birbirlerine sanılmış çıplak bedenlerini gördü. Ne yaptıklarını anlamamak için aptal olmak gerekti. Bir an şaşkınlıkla onlara bakı ve Phillip'in yüzündeki dehşet ifadesini gördü. Onların giyinmesi için başını çevirdi ve bir süre sonra öfkeli gözlerle yine baktı.

429

Önce Yvonne'a konuştu. "Bunu Julian'a nasıl yaparsın? Buna nasıl cesaret edersin? Fahişe! Benim çatımın altında, onun ağabeyi ile!

"Bu ne cüret, ahlaksız." Ama Yvonne uzun saçlarını geriye attı ve öylece durdu. Giyinmeye bile tenezzül etmemişti ve çıplak güzelliğiyle hiç utanmadan duruyordu.

"Ve sen!" Sonra Phillip'e döndü. "Hep gizli ve sinsî işler peşindesin.

Karımı sürekli olarak aldatıyorsun ve kardeşine karşı büyük bir kıskançlık besliyorsun. Beni hasta ediyorsun. Senin için utanç duyuyorum, Phillip." Sarah tir tir titriyordu. Julian'a, kendisine ve birbirlerine yaptıkları bu iğrençlik ve çevrelerinde bulunan hiç kimseye saygı duymamaları inanılır gibi değildi. "Buna devam ettiğinizi öğrenirsem, Cecily ve Julian'a hemen söyleyeceğim. Ve bu arada her ikinizi de izlettireceğim." Böyle bir şey yapmaya niyeti yoktu ama kendi çatısı altında böyle ihanete de göz yummayacaktı.

Julian bunu hak etmiyordu.

"Anne, ben... ben çok üzgünüm." Phillip o sırada kendini bir battaniyeyle örtmeyi becermişti ve dehşet içinde bakıyordu. "Garip bir şeyler oldu bana... nasıl olduğunu bilmiyorum..." dedi, ağlamaklı bir sesle.

"O biliyor," dedi Sarah. Yvonne'un gözlerinin içine bakarak. "Bir daha sakın olmasın! Seni uyarıyorum!" Sonra topuğunun üzerinde döndü ve gitti. Dışarı çıktığında bir ağaca yaslandı ve ağladı. Hem kendisi hem de onlar için büyük bir acı ve utanç duyuyordu. Ama yavaş adımlarla şatoya dönerken, Julian'ı ve onun başına gelen bu felaketi düşünüyordu. Çocukları ne kadar aptaldılar. Ve neden onlara asla yardım edemiyordu?

430

ATODAN dönerlerken, Yvonne, Julian'ın yanında sessizce oturuyordu. Öfkeli görünmüyordu ama pek fazla konuşmuyordu.

Xavier'in, onlar gittikten sonra annesine masumca söylediği gibi, o gün havada bir gariplik vardı, sanki fırtına çıkacak gibiydi. Oysa hava sıcak ve güneşliydi. Sarah gördüklerini kimseye söylememişti ama Phillip ve Yvonne biliyorlardı. Bu yeterliydi. Ve diğerleri, bir gece önce ahırlarda olanlardan habersiz bir şekilde yola çıktılar.

Bunu duymuş olsalar, böyle bir şeye kahkahayla gülebilecek Lorenzo ve büyük bir üzüntüye kapılacak Julian'ın dışında hepsi şoke olurlardı.

Paris'e vardıklarında Julian ona biç derdi olup olmadığını sordu.

"Hayır." Yvonne omuzlarını silkti. "Yalnızca sıkılıyorum." Ama o gece onunla sevişmeye çalıştığında, Yvonne buna karşı çıktı.

"Ne oldu?" Julian ısrar etti. Bir gece önce son derece Ateşliyken, birdenbire buz kesilmişti. Yvonne'un ne yapacağı, ne istediği hiçbir zaman belli olmuyordu ve Julian

: 431

bundan hoşlanıyordu. Hatta ona karşı koymas da hoşuna gidiyordu, sevişmeleri daha heyecanlı oluyordu. Yvon-ne'un yine numara yaptığını sanıp, ısrara devam etti ama Yvonne'un numara filan yaptığı yoktu.

"Dur lütfen... çok yorgunum... başım ağrıyor." Şimdiye kadar böyle bir mazeret kullanmamıştı ama bir gece önce olanlar sinirini bozmuştu. Sarah, sanki dünyanın yöneticisi gibi, tehditler savururken, Phillip bir çocuk gibi özür dilemişti. Öylesine kızmıştı ki, Phillip'e bir tokat atmıştı. Phillip de yine heyecanlanıp onunla sevişmişti. Sabahın altısına kadar orada kalmışlardı. Ve şimdi hem yorgundu hem de hepsinin annelerine bu kadar bağlı olmalarına kızılıyordu. "Beni yalnız bırak," diye tekrarladı. Bunların hepsi ana kuzularıydı. Lanet olası kızkardeşleri ise tam bir snobdu.

Hiçbirinin kendisini beğenmediğini biliyordu ama bu umurunda bile değildi. O istediğini elde ediyordu. Ve şimdi, eğer Phillip dediğini yapıp, Londra'dan onu görmeye gelirse, daha da fazlasını elde edebilecekti. Saint Louis adasındaki eski stüdyosunu kullanabilir ya da Phillip'in kaldığı otele gidebilirdi. Hatta o yaşlı cadının dediklerine aldırmadan, onunla Julian'ın yatağında bile sevişebilirdi. Tabii eğer canı isterse. Ama şimdi havasında değildi.

Ne kocasına ne de kimseye tahammül edemezdi.

"Seni şimdi istiyorum..." Karşı koymasından heyecanlanan Julian ısrar ediyordu. Birden bir gariplik hissetti. Sanki onun üzerinde bir başkasının kokusu var gibiydi. "Neyin var?" diye sordu ısrarla ve becerikli parmaklarıyla onu heyecanlandırmaya çalıştı ama bu kez Yvonne istemiyordu ki, bu onun için hiç de normal değildi.

"Bugün hapımı almayı unuttum," dedi Yvonne.

"Sonra alırsın," diye mırıldandı Julian. Ama aslında hapını bir gün önce almayı unutmuştu ve şimdi bir kaç gün dikkatli davranmak istiyordu. Zaten yeterince kürtaj

432

olmuştu. Bir bebeği olmasını asla istemiyordu. Ne Juli-an'dan ne de başkasından. Ve Julian ileride çocuk sahibi olmakta direttiğinde ise, ona haber vermeden tüplerini bağlattıracaktı. Böylece her şey kolaylaşacaktı ama şu anda durum pek kolay değildi. "Hapı filan boşver," dedi Julian, onunla oynamaya devam ederek. Sonra onu çevirdi ve arzuyla ona baktı. Tıpkı bir gece önce ağabeyinin baktığı gibi. Erkekler ona on iki yaşından beri böyle bakıyorlardı ve onların ne istediklerini artık çok iyi biliyordu. Julian'ın da ne istediğini biliyordu ama şimdi bunu ona vermek istemiyordu. Ona

işkence yapmayı tercih etti. Bacaklarını açıp öylece yattı. Eğer yanına yaklaşırsa ona vuracaktı. Ama artık Julian kendine hakim olamayacak durumdaydı. Orada çırılçıplak, bacakları açık bir şekilde yatıp, onu davet etmişti.

Julian ona hırpalarcasına sahip oldu ve Yvonne da arzuyla inledi ve ne kadar aptal olduğunu düşündü. Ama hep aynı aptallığı yapıyordu ve bu kez gerçekten öfkelenmişti.

"Lanet olsun!" dedi Yvonne.

"Ne oldu?" Julian kırılmıştı. Kansı çok garip davranıyordu.

"Bunu yapmak istemediğimi söyledim sana. Ya hamile kalırsam?"

"Ne olmuş yani?" Julian keyiflenmişti. "Bir bebeğimiz olur."

"Hayır, olmaz," diye bağırdı Yvonne. "Ben henüz çok gencim., şimdi çocuk istemiyorum. Daha yeni evlendik." Ona daha fazlasını söyleyemezdi çünkü ne kadar çok çocuk istediğini biliyordu.

"Peki, peki. Git sıcak bir banyo ya da soğuk bir duş yap. Ya da hapını al. özür dilerim." Ama bundan pişmanlık duyduğu söylenemezdi çünkü şu anda en çok istediği şey, onu hamile bırakmaktı.

Ama üç hafta sonra bir gün eve beklenmedik bir za-Mücevherter — F. 28

433

manda geldiğinde, Yvonne'u tuvaletin başında öğürür-ken buldu.

"Oh, zavallı bebeğim," dedi onu yatağa götürerek. "Yediğin bir şey mi dokundu ya da üşüttün mü?" Yvonne ona nefretle bakarken, Julian onu hiç bu kadar hasta görmediğini düşünüyordu. Ama Yvonne ne olduğunu çok iyi biliyordu. Bu yedinci hamile kalışıydı.

Son on tisi yıl içinde altı kez kürtaj olmuştu ve bu kez bir daha olacaktı. Hamile kaldığı ilk andan itibaren kendini çok kötü hissetmeye başlıyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Önemli bir şey değil," dedi Yvonne. "Ben iyiyim." Ama Julian onu yalnız bırakıp, ofise dönmek istemiyordu. Yine de döndü. O akşam ona çorba yaptı ve Yvonne onu da çıkardı. Ertesi sabah yine iyi değildi ve Julian onunla ilgilenmek için eve erken döndü. Ama Yvonne evde yoktu. O sırada telefon çaldı ve Julian cevap verdi.

Telefondaki ses doktordan aradığını, kürtajın ertesi sabah yapılacağını bildirdi.

"Ne?" diye bağırdı telefona. "Kürtajı iptal edin. Kendisi gelmeyecek." Sonra ofisi aradı ve öğleden sonraki randevularının hepsini iptal edip, onun eve dönmesini bekledi. Yvonne dörtte geldi ve Julian'ın yoğunlaşmış öfkesine hazırlıksız olarak içeri girdi.

"Doktorun aradı," Yvonne, onun bilip bilmediğini merak ederek ona baktı. Ama bir an sonra bildiği ve bu konuda ne düşündüğü hakkında hiçbir şüphesi yoktu. Çıldırılmıştı. "Hamile olduğunu neden bana

söylemedin?"

"Çünkü bu çok erken bir hamilelik... henüz buna hazır değiliz..."

ve..." Yvonne ona baktı ve kendisine inanıp inanmadığını merak etti. "Klaus bana zorla bir kürtaj yaptırmıştı. Doktor, kürtajın hemen sonrasında hamile kalmanın iyi olmayacağını söyledi."

Julian bir an inanır gibi oldu ama sonra hatırladı. "O kürtaj geçen seneydi."

I

"Henüz toparlanmadım." Yvonne ağlamaya başladı. "Ben de bir bebeğimiz olsun istiyorum, Julian arna şimdi değil."

"Bazen seçim hakkı bizde değildir. Kürtaj olmanı istemiyorum."

"Ama ben istiyorum." Yvonne ona inatla baktı. Bundan vazgeçmeyecekti. Ayrıca, şimdi hamile kalmasının zamanı değildi.

Phillip onu görmeye gelecekti ve şişman bir kadın ya da bir bebek görmek istemezdi. Bu çocuğun içinden çıkmasını istiyordu.

Hemen. Ya da en geç ertesi sabah.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim." Bütün gece tartıştılar ve Julian onun doktora gitmesinden korkarak, ertesi sabah işe gitmedi.

Yvonne onun ne kadar ciddi olduğunu anlayınca, birden terbiyesizleşti. O burada hayatı için savaşıyordu, Julian'ın umurunda bile değildi.

"Dinle, lanet olsun. Sen ne istersen yap, ben bu bebekten kurtulacağım. Hatta senin bebeğin bile olmayabilir." Julian'ın kalbine bir bıçak saplanır gibi oldu ve bir adım geri gitti.

Duyduklarına inanamıyordu.

"Yani bunun başkasına ait olduğunu mu söylemek istiyorsun?" Ona dehşet ve şaşkınlık içinde bakıyordu.

"Olabilir," dedi Yvonne, duygusuz bir ifadeyle.

"Kimin olduğunu sorabilir miyim acaba? O Yunanlı herif geri mi döndü yoksa?" Evlendikten sonra onu iki kere görmüştü ve Yvonne'un onu çok seksi bulduğunu biliyordu. Yvonne birden bunun büyük bir şaka olduğunu düşündü. Bu bebek muhtemelen Whitfield Dü-kü'nündü. Kahkahalarla gülmeye başladı ve Julian ona bir tokat attı. "Sana ne oluyor? Neler yapıyordun?" Ama Yvonne artık vazgeçmişti. Julian'ın çocuğunu doğurmayı reddettiği anda onunla olan ilişkisi bitmişti zaten. Artık ondan alabileceği hiçbir şey yoktu. Oyun bitmişti. Şimdi ilgisini Phillip'e çevirmeliydi.

"Aslında ağabeyinle yatıyordum," dedi ona şeytanca 435

sırıtarak. Bebek de herhalde ondan. Bu açıdan kaygılanmana gerek yok, senin çocuğun değil." Ama Julian ona dehşet ve acıyla bakarken, birden yatağa oturdu ve hem gülmeye hem de ağlamaya başladı.

"Bu gerçekten çok komik." Julian gözlerini sildi ama artık gülmüyordu.

"Evet, öyle. Annen de öyle olduğunu düşündü." Artık ona her şeyi söylemeye karar verdi. Umurunda

değildi. Onu hiçbir zaman sevmemişti. Bir süre için güzeldi am'a şimdi her şeyin sona erdiğini ikisi de biliyorlardı. "Bizi şatonun ahırında sevişirken yakaladı."

"Annem bunu biliyor mu?" Dehşetle bakıyordu. "Başka kim biliyor?"

Phillip'in karısı büiyor mu?"

"Bilmiyorum." Yvonne omuzlarını silkti. "Eğer bu bebeği doğuracaksam sanırım ona söylememiz gerekecek." Yvonne onu kızdırmaya devam etti. Kimseden çocuk sahibi olmak istemiyordu ama Phillip, Cecily'den ayrılıp, onunla evlenmeyi kabul ederse, onun bebeğini doğurmayı kabul edebilirdi.

Ama Julian ona kısık gözlerle bakıyordu. "Ağabeyim yıllar önce vasetomi yaptırdı çünkü kansı başka çocuk-lan olmasını istemiyordu." dedi, soğuk bir tonla. "Bunu sana söyledi mi? Yoksa buna bile gerek duymadı mı?" Julian bu bebeğin kendisinden olduğunu, hatta zamanını bile çok iyi biliyordu. Hapı almayı unuttuğu akşam olmuştu. Ama sonra aklına başka bir şey geldi ve ona öfke ve nefretle baktı. "Bunu bana nasıl ve neden yaptığını anlayamıyorum. Ben sana böyle bir şeyi asla yapmazdım.1"

Yapmazdı çünkü o dürüst bir insandı. "Ama sana bir şey söyleyeceğim ve bana inansan iyi edersin. Eğer benimle param için evlendiysen, bu bebeği doğurmadığın sürece benden bir kuruş bile alamazsın. Eğer kürtaj olursan, ne benden ne de ailemden para alamaman için elimden geleni yaparım. Ve kendini boş yere kandırma, ağabeyim sana asla yardım etmez, içindeki çocuk bir insan, bir ya-436

L

sam... ve o benim. Üstelik onu istiyorum. Bebeği doğurduktan sonra beni terkedebilirsin. Eğer istersen Phillip'e gidebilirsin.

Seninla asla evlenmez. Katısını terkecek kadar cesaret yoktur onda. İstedığın her şeyi yapabilirsin ve ben de sana uygun bir para veririm. Belki de yüksek bir meblağ. Ama çocuğumu öldürürsen, her şey biter Yvonne. Benden asla para alamazsın. Son derece ciddiyim."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Ona öylesine nefretle bakıyordu ki, onu sevmiş olduğuna inanmak bile çok güçtü.

"Evet, tehdit ediyorum. Eğer bu bebeği doğurmaz ya da kazara kaybedersen, bir kuruş bile alamazsın. Onun için dikkatli ol ve çocuğu doğurup bana ver. O zaman benden boşanabilirsin. Güzel bir anlaşma ile ve şerefli bir şekilde... Anlaştık mı?"

"Bunu düşünmem gerek." Julian hayatında ilk kez olarak çıldırdı ve onu saçlarından yakalayıp, çaktı. "Çabuk düşünsen iyi olur. Eğer bebeğimi öldürürsen, yemin ediyorum, ben de seni öldürürüm."

Sonra onu bıraktı ve evden çıktı. Saatlerce dolandı, içki içti ve ağladı. Eve geldiğinde öylesine sarhoştı ki, neye kızgın olduğunu bile neredeyse unutmuştu. Sabah olduğunda, Yvonne anlaşmayı kabul ettiğini, bebeği doğuracağını söyledi. Ama önce kontrat imzalayacaklardı. Julian ofise gider gitmez avukatlarını arayacağını söyledi. Yalnız bir şartı vardı. Kendisiyle birlikte yaşayacaktı.

Misafir odasında yatabilirdi ama onun kendine iyi baktığından emin olmak, bebek doğduğunda"yanında olmak istiyordu.

Yvonne ona yılan gibi baktı ve sert bir tonla bağırdı.

"Senden nefret ediyorum."

Hamile kalmaktan da nefret ediyordu, ilk aylarda Phillip ziyaretine geliyordu ama sonra durum değişti. Artık ona keyif vermiyordu ve işler karışmıştı. Julian'ın ne yaptığını bilmesi umurunda bile değildi, hatta bundan

437

özel bir zevk alıyordu. Ama annesi de biliyordu ve onunla karşılaşmayı göze alamazdı. Yvonne'a, Haziran'da çocuğu doğurduktan sonra bir tatile gidebileceklerini söyledi. Ve Yvonne bundan sonra Jullan'dan daha da çok nefret etti. Görebildiği kadarıyla, Julian her şeyi mahvetmişti ve ona pahalıya mal oluyordu. Phillip'!, hayatında istediği her şeyden çok istiyordu.

Onun kansı ve düşesi olmalıydı. Phillip karısını bırakabileceğini ama şimdi bunun sırası olmadığını söylemişti. Annesi çok hastaydı.

Ayrıca bir bebek doğacaktı... Ona sakın olmasını ve beklemesini söyledi. Bunları duymak, Julian'a

olan nefretinin daha da artmasına neden oluyordu. Sonra Phillip'i her gün arayıp rahatsız etmeye başladı. Onu en olmayacak saatlerde ofisinden ya da evden arıyor, birlikte yaptıkları güzel şeyleri hatırlatıyordu. Ve Phillip'in arzusu yine kabarmaya başladı. Haziran'a kadar zor bekleyecekti. Yvonne için ise, onu çıldırtmış olmak önemliydi. Şimdi Haziran'a kadar beklemek o kadar zor gelmiyordu. Her gün telefonda konuştular.

Bazen günde bir kaç kez konuştukları bile oluyordu. Ama her seferinde konu seksti. Yvonne tatile çıktıkları zaman ona neler yapacağını anlatıyordu. Phillip'in de ondan istediği buydu zaten.

Julian'la hiç konuşmuyorlardı. Yvonne başka bir odaya geçmişti ve kendini hissettiği kadar kötü görünüyordu. Altı ay boyunca sürekli olarak kustu ve iki ay sonra yine kusmaya başladı. Julian bu bulantının yansının duyduğu öfkeden kaynaklandığını düşünüyordu. Gelen telefon faturalarından, onun Phillip'i sürekli olarak aradığını biliyor ama hiçbir şey söylemiyordu. Onların ne yapmayı düşündükleri hakkında hiçbir fikir yoktu ve umursamamaya çalışıyordu. Ama umursuyordu çünkü bütün bu yaşadıkları ona inanılmaz bir acı veriyordu. Tek tesellisi, Yvonne'un doğurmayı kabul ettiği bebektir. Yvonne çocuğun üzerinde hiçbir hak talep etmiyor, hatta onu ziyaret etmek bile istemiyordu. Çocuk tümüyle Julian'ın olacaktı. Ve yalnızca 438

bir milyon dolara. Julian parayı ödemeyi kabul etmişti. Ama ancak çocuğun doğumundan sonra.

Julian annesiyle bu konuda yalnızca bir kez konuşmuştu, o da şirketteki bazı hisselerini neden satışa çıkardığını açıklamak içindi.

Yvonne'a ödeyeceği para onu oldukça sarsacaktı ama buna degeceğini biliyordu.

"Kendimi bu işe bulaştırdığım için özür dilerim," dedi bir gün Sarah'a. Sarah da böyle düşünmesine gerek olmadığını, bunun kendi hayatı olduğunu, açıklama istemediğini belirtti.

"Bu durum en çok seni üzüyor. Kırılmanı istemezdim. Çok üzgünüm." dedi Sarah.

"Ben de öyle... ama hiç değilse bebek bende kalacak." Julian gülümsedi ve soğuk savaşına devam etmek üzere evine gitti. Bebek için şimdiden bir hemşire tutmuş, oda hazırlamıştı. Isabelle ona yardım etmek için Roma'dan geleceğini söylemişti. Çocuk bakımı konusunda hiçbir şey bilmiyordu ama öğrenmeye hazırdı. Yvonne doğum yaptıktan sonra eve dönmeyeceğini, kendi dairesine gideceğini söylemişti. O zaman anlaşmaları tamamlanmış olacak ve Yvonne'un banka hesabı bir milyon dolar daha kabarmış olacaktı.

Bebek Mayıs'ta doğacaktı ama Yvonne Nisan'da eşyalarını toplamaya başladı. Sanki gitmek için sabırsızlanıyordu. Julian onu şaşkınlıkla izledi.

"Bu çocuk için hiçbir şey hissetmiyor musun?" diye sordu üzülerek.

Ama bu sorunun cevabını çoktan biliyordu. Onun umursadığı bir tek şey vardı, o da Phillip'ti.

"Neden hissedeyim ki? Onu hiç görmedim." Onda içgüdüsel bir annelik duygusu bile yoktu. İlgilendiği tek konu, Phillip'le olan ilişkisine devam edebilmektir. Phillip ona, Haziran'ın ilk haftası için Mayorka'da rezervasyon yaptırdığını söylemişti. Aslında onunla birlikte olduğu • sürece nereye

gittikleri bile önemli değildi.

İsteddiği her şeyi elde edebilmek için elinden geleni yapacaktı.

439

Mayıs'm birinde, Julian'ı ofisinden aradılar. Lady Whitfield, Neuilly'deki kliniğe yatmıştı. Babasının evde doğurduğu ağabeyi ve kızkardeşinin aksine, o da bu klinikte doğmuştu.

Emanuelle onun gittiğini gördü ve ben de geleyim mi, diye sordu ama Julian başını salladı ve hızla arabasına yürüdü. Yarım saat sonra hastanedeydi ve onu doğum odasına almalarını beklerken bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Bir an için Yvonne'un içeri girmesine izin vermeyeceğini düşündü. Ama bir kaç dakika sonra yanına bir hemşire geldi ve ona yeşil bir gömlek ve duş başlığına benzer bir şapka verip giymesini söyledi. Sonra birlikte doğum odasına gittiler. Yvonne sancısına rağmen, ona nefretle bakı.

"Üzgünüm..." Julian bir an için üzüldü ve onun elini tutmak istedi ama Yvonne elini çekip, masayı tuttu. Kasılmalar çok kötüydü ama hemşire durumun çok iyi olduğunu, ilk bebek için oldukça hızlı bir doğum olacağını söyledi. "Umarım çabuk olur," diye fısıldadı Julian, başka ne söyleyeceğini bilemeyerek.

"Senden nefret ediyorum," dedi Yvonne, dişlerini sıkarak. Bu arada da kendine, bu iş için bir milyon dolar alacağını ve buna degeceğini hatırlatmaya çalışıyordu. Bir servet kazanmak için oldukça iyi bir başlangıçtı.

Nihayet kasılmalar yine başladı ve Julian ona çok acıdığını itiraf etmek zorunda kaldı. Doğa bu kadının çocuğuna karşı hiçbir şey hissetmediğini ya da onu bırakıp gideceğini bilmiyordu ama yine de bir bedel ödetiyordu. Yvonne uzun süre uğraşu, hatta bir an için Julian'a olan nefretini bile unutup, kendisine yardım etmesine izin verdi. Julian onun omuzlarını ve ellerini tuttu ve karanlık basana kadar beklediler. Sonunda zayıf bir çığlık duyuldu ve küçük bir kırmızı surat belirdi. • Doktor onu çekip, yukarı kaldırdı. Yvonne ona bakarken gözleri yaşla doldu ve bir an için gülümsedi. Sonra başını başka tarafa çevir-440

di. Doktor bebeği Julian'a verdi. Bir erkekti ve hiç utanmadan avaz avaz bağıırıyordu.

"Oh, Tanmm, ne kadar güzel," dedi oğluna hayranlıkla bakarak ve sonra onu Yvonne'a göstermek istedi. Ama Yvonne başını salladı ve başka yana döndü. Orıu görmek istemiyordu.

Julian bebeği odaya götürdü ve Yvonne saatlerce sonra dönene kadar orada bekledi. Yvonne artık gitmesi gerektiğini, Phillip'i arayacağını söyledi. Hemşireye de bebeği bebek odasına götürmesini ve bir daha yanına getirmemesini söyledi. Sonra, oğlunu doğurduğu ve evlendiği adama baktı ama yüzünde hiçbir duygu yoktu.

"Sanırım elveda demenin zamanı geldi," dedi Yvonne ama elini uzatmadı. Julian, bebeğin doğumuna rağmen, her ikisi için de üzüliyordu. Duygu yüklü bir gün geçirmişti. Yvonne'a bakıp başını sallarken, ağladı.

"Böyle olduğu için çok üzgünüm," dedi. "Bebek çok güzel, öyle değil mi?"

"Sanırım." Yvonne omuzlarını silkti.

"Ona iyi bakacağım," diye fısıldadı Julian ve sonra bir adan atıp, onu yanağından öptü. Bu bebeği doğurmak için çok çalışmıştı ve şimdi ondan vazgeçiyordu. Bu Julian'ı çok üzüyordu ama Yvonne'u hiç üzmüyordu. Ağlayan bir tek kendisiydi.

Yvonne gitmeden önce ona duygusuz gözlerle baktı. "Para için teşekkür ederim." Onun için önemli olan tek şey paraydı. Ve onu kendi hayatıyla başbaşa bırakıp gitti.

Yvonne ertesi gün hastaneden çıktı. Para o sabah banka hesabına yatmıştı. Julian sözünü tutmuş, bebek için bir milyon dolar ödemişti.

Julian bebeği hemşireyle birlikte eve götürdü. Ona Maximillian adını koymuştu. Sarah o öğleden sonra Xavi-er ile bebği görmeye geldi. Ve Isabelle o gece Roma'dan gelip, Max'i saatlerce kucağında salladı. Max, kısacık yaşamı süresinde annesini kaybetmiş ama ona sevgiyle ku-441

çak açan, şefkat dolu bir aile kazanmıştı. Ve Isabelle onu tutarken, kalbi özlemle ağrıdı.

"Çok şanslısın," diye fısıldadı ağabeyine, o gece Max'i uyurken seyrederek.

"Altı ay önce öyle düşünmüyordum," dedi Julian. "Ama şimdi öyle düşünüyorum. Bu her şeye değer." Yvonne'un nereye gittiğini, nasıl olduğunu, üzülüp üzülmediğini merak ediyordu ama o gece yatağına yatıp oğlunu ve ona sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünürken, Yvonne'un hiç üzülmediğinden emindi.

30

442

1

'İLE o yıl Sarah'm doğumgü-nü için yeniden bir araya geldi ama bu kez hepsi yoktu. Yvonne tabii ki gitmişti ve Phillip, çok işi olduğunu söyleyerek Londra'da kalmıştı. Sarah, henüz işten ayrılmamış olan Nigel'dan duyduğuna göre, Phillip lie Cecily şu anda bir ayrılık denemesi yapıyorlardı. Ama bu konuda Juli-an'a hiçbir şey söylemedi.

Julian tabii ki Max ve hemşireyle geldi ama bebekle ilgili işlerin çoğunu kendisi yapıyordu ve onu çok sevdiği her halinden belliydi.

Julian, Max'm altını değiştirip, yıkarken, Sarah onu hayranlıkla izliyordu. Ama Isabelle'in onları özlem dolu gözlerle izlemesi Sarah'ı çok üzüyordu. Artık bu sefer rahatça konuşabileceklerdi. O

yaz şatoya Lorenzo'suz gelmişti. Ayrıca hepsi için çok özel bir yazdı, çünkü Xavier'in evde geçirdiği son yazdı. Sonbaharda, on yedi yaşında Yale'e başlayacaktı ve Sarah onunla gurur duyuyordu.

Siyasal Bilgiler okuyacak ve ikinci branş olarak da jeolojiyi seçecekti. Hatta daha şimdiden üçüncü yılını Afrika'da, özel bir proje olarak geçireceğini söylüyordu.

443

"Sent çok özleyeceğiz," dedi Sarah ve herkes ona katıldı. Kendisi de artık Paris'te daha çok kalacaktı çünkü şatoda kalıp kendini yalnız hissetmek istemiyordu. Altmış altı yaşında, işleri çocuklarının yönettiklerini söylemekten hoşlanıyordu ama yine de dizginleri tam olarak bırakmıyordu. Emanuelle de onu gibiydi ve Sarah, onun altmış yaşını bitirdiğine inanmıyordu.

Xavier, Yale'e gideceği için çok heyecanlıydı ama Sarah onu suçlayamıyordu. Noel'de dönecekti ve Julian, iş için New York'a gittiği zaman onu ziyaret edeceğine dair söz vermişti. Sarah ve Isabelle konuşmak için bahçeye çıktılar. Isabelle annesine, Phillip'in ne durumda olduğunu sordu. Cecily'den ayrıldığını duymuştu.

Ayrıca Yvon-ne'la olan ilişkisini de, bir yaz önce Emanuelle'den öğrenmişti.

"Hepimiz için kötü bir deneyimdi," dedi Sarah içini çekerek. Ama Julian bu üzüntüden sıyrılmış gibiydi. Özellikle bebeğin doğumundan sonra.

"Senin hayatını zorlaştırmıyoruz, öyle değil mi, anne?" diye sordu Isabelle ve annesi gülümsedi. "Kendi hayatlarınızı kolaylaştırdığınız da pek söylenemez." Isabelle de gülümsedi.

"Sana söylemek istediğim bir şey var."

"öyle mi? Lorenzo boşanmayı kabul mu etti?"

"Hayır." Isabelle yavaşça başını salladı ve annesinin gözlerine baktı.

Ama Sarah onun, uzun süredir olmadığı kadar huzurlu olduğunu görebiliyordu. "Hamileyim."

"Nesin?" Bu kez Sarah şaşırılmıştı çünkü böyle olasılık olmadığını sanıyordu. "Hamile misin?" önce şaşırdı, sonra heyecanla kızına sarıldı. "Hayatım, bu harika bir haber!" Ve sonra kızına baktı.

Anlayamadığı bir şey vardı. "Ben sanmıştım ki... Lorenzo ne dedi?"

Herhalde çok sevinmiştir." Ama bu evliliği bir bebekle sağlamlaştırmak Sarah için iyi bir haber değildi.

Isabelle kendine ve durumun saçmalığına güldü.

444

"Anne, bebek Lorenzo'nun değil."

"Oh, hayatım." Durum yine karıştıyordu. Bir duvarın üzerine oturdu ve Isabelle'e baktı, "Sen neler yapıyordun?"

"Anne, o harika bir adam. Onunla bir yıldır görüşüyoruz... elimde değil... yirmi altı yaşındayım, artık bu boş hayata dayanamıyorum.. birini sevmek istiyorum.. biriyle konuşmak istiyorum.."

"Anlıyorum," dedi Sarah ve anlıyordu. Isabelle'in ne kadar yalnız olduğunu bilmek onu çok üzüyordu. Kızcağz hep yalnızdı ve hiç umudu yoktu. "Ama bir bebek? Lorenzo biliyor mu?"

"Ona söyledim. Kızcağzını ve beni terkedeceğini umuyordum ama umurunda olmadığını söyledi. Herkes bebeği onun sanacak. Hatta geçen hafta iki arkadaşına söyledi ve onlar da beni kutladılar. O bir deli."

"Hayır, deli değil, yalnızca hırslı," dedi Sarah. "Peki ya bebeğin babası? O ne diyor. Kim?"

"Bir Alman. Münih'li. Orada çok önemli bir kuruluşun başkanı.

Karısı çok önemli biri ve ayrılmak istemiyor. Şimdi otuz altı yaşında ve on dokuz yaşındayken evlenmek zorunda kalmış.

Aslında ayn yaşıyorlar ama kadın sosyal statüsü açısından boşanmak istemiyor. Şimdilik."

"Peki kendisi gaynmeşru bir çocuk sahibi olacağı için rahatsız olmuyor mu?" diye sordu Sarah, açıktan açığa.

"Fazla değil. Ben de rahatsız olmuyorum. Ama başka seçeneğim yok ki. Sence Lorenzo beni bırakır mı?"

"Deneyeceğiz. Peki ya sen nasılsın?" Sarah kızına baktı. "Mutlu musun? istediğin bu mu?"

"Evet, onu gerçekten seviyorum. Adı Lukas von Aus-bach."

"Bu ailenin adını duymuştum ama hepsi o kadar. Sence seninle evlenir mi?"

"Boşanabilirse, evet." Annesine karşı dürüst davranıyordu.

445

"Peki ya boşanamazsa? Ya kansı onu bırakmazsa? O zaman ne olacak?"

"O zaman hiç değilse bir çocuk sahibi olmuş olacağım." Isabelle çocuğu olmasını çok istiyordu. Özellikle Julian ve Max'i gördükten sonra.

"Çocuk ne zaman doğacak?"

"Şubatta. Doğuma gelecek misin?" diye sordu Isabelle ve annesi başını salladı.

"Tabii." Ona sorması hoşuna gitmişti. Sonra birden merak etti.

"Julian bu durumu biliyor mu?" Julian ve Isabelle birbirlerine o kadar yakındılar ki, bilmemesi

olanaksız gibiydi. Isabelle ona o sabah anlattığını söyledi. "Peki, ne dedi?"

"Benim de kendisi kadar çılgın olduğumu." Isabelle gülümsedi.

"Bu genetik bir şey olsa gerek," dedi Sarah ve kalktı. Şatoya döndüler. Hiç değilse bir şeyden emindi, o da çocuklarının hiç sıkıcı olmadıklarıydı.

Eylül'de, Xavier planlandığı gibi Yale'e gitti. Ve Julian da Ekim ayında onu görmeye New Haven'a gitti. Xavier çok iyiydi, okulu çok seviyordu, iki oda arkadaşı ve çok güzel bir kız arkadaşı vardı.

Julian onlan yemeğe götürdü ve çok iyi vakit geçirdiler. Xavier, Amerikan tarzı yaşama bayılıyordu ve Şükran Günü'nde teyzesini ziyaret etmek için California'ya gitmeyi düşünüyordu.

Julian Paris'e döndüğünde, Phillip ve Cecily'nin boşanacaklarını öğrendi ve Noel'de, ağabeyi ve Yvonne'un resmini Tatler'de gördü.

Sarah dükkana geldiğinde, resmi ona gösterdi ama Sarah bunu gördüğüne hiç memnun olmadı.

"Sence onunla evlenecek mi?" diye sordu Emanuel-le'e, daha sonra sohbet ederlerken.

"Olabilir." Artık Phillip'e eskisi kadar inanmıyordu. Özellikle son zamanlarda. 'Yalnızca Julian'ı kızdırmak

446

için bile bunu yapabilir." Ona karşı olan kıskançlığı hiç geçmemiş, yıllar ilerledikçe daha da artmıştı.

Xavier Noel'de eve geldi ve günler her zamanki gibi akıp gitti.

Xavier okuluna geri dönünce, Sarah da Komaya gitti. Hem dükkanla ilgilenecek hem de Isabelle'e bebek için yardım edecekti.

Marcello hâlâ dükkandaydı ve çok çalışıyordu, işler her zamanki gibi çok iyi gidiyordu. Kızının herkese italyanca emirler verdiğini duyan Sarah gülümsedi. Isabelle çok güzel görünüyordu ama karnı çok büyüktü. Kendi hamileliklerini ve büyük doğan çocuklarını hatırladı. Ama Isabelle son derece mutluydu.

Sarah Roma'ya gittikten kısa bir süre sonra damadını öğle yemeğine davet etti. El Toulaya gittiler ve ilk yemekten sonra, Sarah konuya girdi. Bu kez lafı uzatmaya hiç niyeti yoktu.

"Lorenzo, ikimiz de yetişkin insanlarız." Lorenzo'nun yaşı ona yakındı ve Isabelle ile dokuz yıldır evliydim. Bir gençlik hatasının karşılığını ödemek için oldukça yüksek bir bedeldi ve Sarah bu ıstırabı sona erdirmek için ona yardım etmek istiyordu. "Sen ve Isabelle uzun bir süredir mutlu değilsiniz. Bu bebek... şey, sanırım ikimiz de gerçeği biliyoruz. Artık ayrılmanın zamanı geldi, öyle değil mi?"

"Benim Isabelle'e duyduğum sevgi asla sona ermeyecek," dedi Lorenzo, bir tiyatrocu edasıyla ve

Sarah öfkesine hakim olmak için kendini zor tuttu.

"Bundan eminim. Ama ikiniz için de çok üzücü olmalı. Özellikle senin için." Taktik değiştirip, ona yaralanan kişi olarak davranmaya karar verdiğini 'Ve şimdi de bu bebeğin gelişimiyle duyacağın büyük utanç. Biraz akıllıca yatırımlar yapıp, Isabelle'i serbest bırakmanın zamanı gelmedi mi sence?" Bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

"Ne kadar?" diye sormak biraz kabacak olabilirdi. Willi-am'ın yanında olup, ona yardım etmesini ne çok isterdi. Ama Lorenzo onun ne demek istediğini anladı.

447

"Yatırımlar nün?" diye sordu, mutlu görünerek.

"Evet, Amerikan hisse senetlerinin senin için önemli olacağını düşünüyordum. Ya da italyan. Nasıl tercih edersen."

"Hisse senedi mi? Ne kadar hisse senedi?" Sarah'ın söylediği her şeyi iyice duyabilmek için, yemeğini yemekten vazgeçmişti.

"Sen ne düşünüyordun?"

Lorenzo garip bir italyan mimiği yaptı. "Ma... bilmiyorum... beş...

on milyon dolar?" Onu deniyordu ve Sarah başını salladı.

"Korkarımı bu olamaz. Belki bir ya da iki milyon. Bundan fazlası kesinlikle olamaz." Pazarlık başlamıştı ve Sarah gidişattan memnundu. Lorenzo pahalıydı ama Sarah'ın isteklerini yerine getirecek kadar da hırslıydı.

"Peki ya Roma'daki ev?"

"Tabii bunu Isabelle'le konuşmanı gerekiyor ama başka bir ev bulabileceğinden eminim."

"Umbria'daki ev?" Lorenzo her şeyi istiyordu.

"Gerçekten bilmiyorum, Lorenzo. Bunu da Isabelle'le konuşmalıyız." Lorenzo başını salladı.

"Buradaki mücevherci dükkanının çok iyi gittiğini biliyorsun."

"Evet, öyle." dedi Sarah.

"Sizlerle ortak olmak çok ilgimi çekiyor."

Sarah ayağa kalkıp ona bir tokat atmak istedi ama bunu yapmadı.

"Bu mümkün değil. Biz nakit yatırımlardan söz ediyoruz, ortaklıktan değil."

"Anlıyorum. Bunu düşünmem gerek."

"Umanm düşünürsün," dedi Sarah ve hesabı öderken, Lorenzo ondan önce davranmak gibi bir çaba göstermedi.

Sarah yemek konusunda Isabelle'e hiçbir şey söylemedi. Lorenzo bu tuzağa düşmeyip, evliliğini sürdürmeyi tercih edebilirdi.

Isabelle'in boş yere umuda kapılmasını istemiyordu.

448

nesini Lukas ile tanıştırmak için sabırsızlanıyordu. Lu-kas doğumda onun yanında olabilmek için. Roma'da iki aylığına bir daire kiralamıştı. Ve Sarah bu kez kızını onayladı. Lukas iyi bir insandı. Tek suç. Münih'te bir kansı ve ailesi olmasıydı.

Uzun boylu, yapılı bir gençti. Isabelle gibi siyah saçları vardı.

Gezmeye, kayak yapmaya, çocuklara, sanat ve müziğe bayılıyordu.

Hayata iyimser bakıyordu ve müthiş bir mizah duygusu vardı.

Sarah'ı, Münih'te de bir dükkan açmaya ikna etmeye çalıştı.

"Bu karar artık bana ait değil," dedi Sarah gülerek ama Isabelle buna karşı çıktı.

"Tabu ki, sana ait, anne. öyle değilmiş gibi davranma lütfen."

"Şey, en azından yalnızca bana alt değil."

"öyleyse ne düşünüyorsun?" diye üsteledi Isabelle.

"Bence bunu karar vermek için çok erken. Ayrıca Münih'teki dükkana sen gidersen, Roma'dakınl kim yönetecek?"

"Marcello ben olmadan idare edebilir. Ayrıca herkes ona bayılıyor."

Sarah da bayılıyordu ama yine de yeni bir dükkan açmak o kadar kolay bir karar değildi.

O akşam harika vakit geçirdiler ve Sarah daha sonra Isabelle'e, Lukas'ı çok beğendiğini söyledi. Bundan sonra Lorenzoyla bir daha yemeğe çıktı ama Lorenzo henüz kesin bir karar vermiş değildi.

Sarah kızına, iki ev hakkında ne düşündüğünü sorduğunda, Isabelle her iki evden de nefret ettiğini, özgürlüğüne kavuştuğu sürece Loren-zo'nun ikisini de almasını hiç umursamayacağını söylemişti.

"Neden sordun?" dedi annesine ve Sarah konuyu değiştirdi. Kızına bir şey belli etmek istemiyordu. Ama bu kez yemekte kozlarını ortaya koydu. Lorenzo kısır olduğunu bildiği halde, bunu Isabelle'den

misti. Isabelle onu sahtekarlıkla suçladığı takdirde, bu neden, evliliğin Katolik Kilisesi tarafından iptal edilmesi için yeterli sayılırdı. Sarah ona dikkatle baktı. Lorenzo bildiğini inkar etmeye çalıştı ama Sarah ona izin vermedi. Ona daha önce teklif etmiş

olduğu iki milyon dolan bir milyon dolara indirdi ve iki evi de alabileceğini söyledi. Lorenzo düşüneneğini söyledi ve hesabı yine ödemedi çekip gitti.

Julian onları.tkl günde bir arayıp, Isabelle'ln ve bebeğin durumunu soruyordu. Ve Şubat'm ortalarında Isabelle çıldırmaya başladı.

Lukas'ın iki hafta sonra Münih'e dönmesi gerekiyordu ve bebek hâlâ doğmamıştı. Aynca karnı giderek şişiyordu. Artık çalışmıyordu. Alışveriş yapıp, dondurma yemekten başka yapılacak hiçbir işi yoktu ve çok sıkılıyordu. Şu sıralarda tek tutkusu el çantası almaktı.

"Neden el çantası?" diye sordu Julian, yeni bir fetiş merakı olmasından endişelenerek.

"Çünkü uyan tek şey el çantası. Artık ayakkabılara bile sığmıyorum."

Julian ona güldü ve sonra Yvonne'un aradığını söyledi. "Nisan'da Phillip'le evleniyorlarmış. önümüzdeki yıllarda ilginç durumlar yaşayacağız. Yengesinin aslında annesi olduğunu ya da annesinin yengesi olduğunu Max'a nasıl açıklayacağım?"

"Bunu düşünme. Belki o zamana kadar ona yeni bir anne bulmuş

olursun."

"Buna çalışıyorum," dedi Julian, iyimser görünmeye çalışarak ama Yvonne ve Phillip konusunda çok üzülüğünü ikisi de biliyorlardı.

Bu onun için büyük bir darbe olmuş, Phillip'ten büyük bir tokat yemişti. Aslında Phillip onunla, sırf kendisini incitmek için evleniyordu. Tabii Yvonne'un onu çılgına döndürmüş olduğunu göz ardı etmemek gerekti. "Demek benden sandığımdan fazla nefret ediyormuş," dedi Julian, üzüntüyle.

"Bence o en çok kendinden nefret ediyor," dedi Isa-450

1

belle, akıllıca bir yaklaşımla. "Bence o hepimizi kıskanıyor. Her zaman kıskandı. Nedenini bilmiyorum. Belki savaş sırasında annemle tek başına olmak daha çok hoşuna gidiyordu.

Bilemiyorum. Ama sana şunu söyleyebilirim, o çok mutsuz bir insan. Ve Yvonne'la da mutlu olamayacak. Onunla evlenmesinin tek nedeni, onu Whitfield Düşesi yapabilmek."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Bu bir şey değiştirmiyordu ama hiç değilse bir açıklamaydı.

"Bundan eminim," dedi Isabelle, duralamadan. 'Yvonne'la tanıştığı anda ona aşık oldu."

"Şey, hiç değilse çok güzel bir kadınla evleniyor." Julian güldü.

"Kendini daha iyi hissediyor gibisin?"

"Evet, umarım sen de kısa bir süre sonra iyi hissedersin. O bebeği çabuk doğur."

"Buna çalışıyorum."

Isabelle elinden geleni yapıyordu. Her gün Lukas'la kilometrelerce yol yürüyor, annesiyle alışverişe gidiyordu. Ayrıca jimnastik yapıp, bir arkadaşının yüzme havuzunda yüzüyordu. Söylediğine göre bebek üç hafta gecikmişti ve neredeyse çıldıracaktı. Ve nihayet bir gün, sonsuz bir yürüyüş ve bir tabak makarnadan sonra, bir şeyler olmaya başladığını hissetti. Lukas'ın dairesindeydiler. Artık orada kalıyordu ve Lorenzo'yla konuşmayalı iki hafta olmuştu. Onun ne yaptığını ne biliyor ne de umursuyordu.

Lukas onu ayağa kaldırdı ve evin içinde yürütmeye başladı.

Isabelle otelden annesini aradı ve kadıncağz hemen bir taksiye atlayıp geldi. Geceyansına kadar oturup, konuştular ve şarap içtiler. Isabelle huzursuzlanmaya başlamıştı. Ne onların yaptıkları şakalara gülüyor ne de onları dinliyordu. Lukas ona nasıl olduğunu sorduğunda, sinirleri iyice gerilmişti.

"İyiyim." Ama hiç iyi görünmüyordu. Sarah kalıp kalmamak arasında bocalıyor, onları rahatsız etmek istemli-451

yordu. Tam gitmeye karar vermişti ki, Isabelle'in suyu geleli ve sancılar birden kötüleşti. Sarah geçmişini hatırladı. Isabelle de çok çabuk doğmuştu ama o Sarah'ın dördüncü çocuğuydu. Ama Isabelle ilk kez doğum yapacaktı vfe o kadar çabuk olması pek olası değildi.

Ama Salvatore Mimdi Kliniği'ndeki doktoru aradıkları-ntxda, adam hiç beklemeden oraya gelmelerini söyledi. Ve hepsi birlikte Lukas'ın arabasına binerlerken, Sarah kızına, heyecanla baktı. Uzun bir süredir özlemle beklediği bfe>eğine kavuşacaktı. Bir gün Lukas'a da sahip olmasını diledi. Bunu hak ediyordu.

Hastanedeki hemşireler çok nazikler ve Isabelle'in sç»rı derece modern bir odaya yerleştirdiler. Büyük ama sempatik bir odaydı ve Isabelle'in hoşuna gitmişti. O yer-teşirken, Sarah ve Lukas'a kahve ikram ettiler. Isabelle iyice sıkıntılıydı ve bir saat sonra büyük bir basınç his-s^tmeye başladı. Lukas onun ellerini tutup, alınına ve du-d^jdanna ıslak havlular koydu. Onu hiç yalnız bırakmada „, sürekli olarak konuştu. Sarah onları böylesine yakın sevgi dolu görmekten büyük bir mutluluk duydu. Lu-ona Williarn'i hatırlatıyordu. Belki onun kadar soylu, yakışıklı ya da uzun boylu değildi ama iyi bir insandı. Nv^zik ve akıllıydı.

Kızını ise büyük bir aşkla sevdiği beliydi. Her görüşünde ondan daha çok hoşlanıyordu.

Ve nihayet Isabelle itmeye başladı. Sancılar sürekli gelip gidiyordu.

Lukas onun omuzlarını tutuyor, siortiru ovuyordu. Yorulmak bilmeden çalışıyordu. Sarah

şey yapamamanın çaresizliği içinde yalnızca bakıyor-. Ve sonra Isabelle daha çok itmeye başladı ve bir süre sco»jira bebeğin başını gördüler. Küçük bir kızdı ve tıpkı e benziyordu. Sarah ağlayarak kızına baktı. Lu~

onu ve bebeği tutarken, Isabelle'in gözlerin yaşlar in-başladı. Bu harika bir sahne, unutulmaz bir andı. sabaha karşı otele döndü.

Kendini, şefkat ve sev-banyosu yapmış gibi hissediyordu.

Ertesi sabah Lorenzoyu arayıp, konuşmak için çağırdığında, istediği her şeyi ödemeye hazırdı. Ama Lorenzo bir önceki konuşmalarından, onlardan daha fazla bir şey koparamayacağını anlamış ve üç milyon dolar ile Üd eve razı olmuştu. Bu oldukça yüksek bir bedeldi ama Sarah'ın buna değdiği konusunda hiç bir şüphesi yoktu.

O öğleden sonra hastaneye gittiğinde, Isabelle'e durumu anlattı ve kızın yüzünü müthiş bir huzur ifadesi kapladı. 'Yani artık serbest miyim?' Sarah başını salladı ve onu öptü. Isabelle, bundan daha güzel bir armağan olamayacağını söyledi. Ve Lukas, bebek kucağında, ona bakıp gülümsedi.

"Belki benimle birlikte Almanya'ya gelmeyi düşünürsünüz artık,"

dedi Lukas ve Sarah güldü.

Lukas Roma'da iki hafta daha kaldı ama sonra işlerinin başına dönmek üzere Almanya'ya gitü. Sarah, Isabelle hastaneden çıkana kadar bekledi, ona yeni bir ev bulması için yardımcı oldu. Ve minik bebeğe tam anlamıyla aşık oldu. Son iki torununa da bayılıyordu.

Küçük Max, Julian'dan sonra gördüğü en sempatik çocuktü ve Adri-anna gerçek bir güzeldi.

Ve bu yıl, Sarah'ın doğum gününde çok ilginç bir grup vardı.

Isabelle bebeğiyle geldi. Julian Max'la birlikte geldi. Xavier yaz tatili için yine Afrika'ya gitmiş ama annesine, üzerinde nasıl kesilmesi gerektiğine dair kesin talimatlar bulunan iki olağanüstü zümrüt göndermişti. Bu taşlardan iki tane büyük ve kare yüzük yapacaklardı ve Sarah birini bir eline, diğerini de öbür eline takmalıydı. Julian'a taşları gösterdi ve Xavier'in fikrini anlattı.

Julian müthiş etkilendi. Taşlar gerçekten olağanüstüydü.

Phillip, Yvonne'la geldi. Tabu bu Julian için biraz tatsız oldu ama onlar artık evliydi. Ve Sarah, Phillip'in bunu özellikle Julian'ı kızdırmak için yaptığını hissediyordu. Ama Julian, her zaman olduğu gibi, durumu iyi idare etti. Zaten öylesine dürüst bir insandı ki, ondan

başka türlü bir davranış beklenemezdi. Ve Yvonne'un bir yıl önce doğurmuş olduğu çocuğa karşı hiçbir ilgi göstermemesi çok ilginçti. Orada bulunduğu süre içinde çocuğa bakmadı bile.

Zamanının büyük bir kısmını giyinerek, makyaj yaparak ve odası hakkında şikayet ederek geçirdi. Odası ya çok sıcak ya da çok soğuktü ve hizmetçi ona yeterince yardım etmiyordu. Sürekli olarak çok mücevher takıyordu. Phillip'e çok miktarda para harcatıyor ve insanların ona Sayın Düşes demesini istiyordu. Bu tabii herkese çok komik gelmişti. Ama Yvonne herkesin ve özellikle Julian'ın onunla alay ettiklerinin farkında değildi. Sarah için bu durum çok komik ve ilginçti.

Ama onu şaşırtan her zamanki gibi Isabelle oldu. Bir-gün bahçede birlikteydiler ve henüz emeklemeye başlayan altı aylık Adrianna ile ilgileniyorlardı. Isabelle annesine yeniden hamile olduğunu ve bu kez bebeğin Martta doğacağını söylerken, Adrianna çimenleri yemeye başlamıştı.

"Sanırım, Lukas'ın bebeği, öyle değil mi?" diye sordu annesi.

'Tabu ki, öyle." dedi Isabelle gülererek. Lukas'a tapıyordu ve hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Lukas zamanının yansını Roma'da, diğer yansını da Münih'te geçiriyordu. Ama yine de hâlâ evliydi.

'Takında boşanma şansı var mı?" diye sordu Sarah ama Isabelle başını salladı.

"Sanmıyorum. Bence kadın buna karşı koymak için elinden geleni yapacaktır.

"Peki Lukas'ın bir başka yerde ailesi ve iki çocuğu olduğunu biliyor mu? Belki bu durum fikrini değiştirebilir."

Isabelle başını salladı. "Henüz bilmiyor ama Lukas, eğer gerekirse ona söyleyeceğim, dedi."

"Isabelle, emin misin?" diye sordu Sarah. 'Ya karısını asla terketmezse? Ya bu çocuklarla sonsuza dek yalnız kalırsan?"

454

"O zaman onları severim ve onlara sahip olduğum için mutlu olurum. Tıpkı senin, babam savaştayken, Phillip ve Elizabeü'le mutlu olduğun gibi. Babamı bir daha görüp göremeyeceğini sen de biliniyordun. Bazen hayatta hiçbir şeyin garantisi olmayabilir,"

dedi Isabelle, son derece akıllıca bir yaklaşımla. Kızı giderek bilgeleşiyordu. 'Ve ben bu olasılığı kabul etmeye hazırım." Sarah onun bu düşüncesine saygı duyuyordu. Alışılmış bir yaşam biçimi değildi ama dürüsttü. Hatta Roma sosyetesine bile, olup bitenleri kabul etmişti. Isabelle dükkanda yarı-gün çalışmaya başlamıştı ve mücevher tasarımı yapıyordu. İşler son derece iyiydi ve Münih'te bir şube açmaktan söz ediyordu. Belki Lukas'la evlenirse, orada bir şube açabilirlerdi. Orada bu konudan iyi anlayan kişiler vardı ve mücevher için iyi bir pazardı.

Isabelle'in boşanması yıl sonunda gerçekleşecekti ve yeni doğacak bebek Lorenzo'nun adını alamayacaktı. Çocuğa kimin adı verileceği bir sorundu ama Isabelle bunu fazla umursamıyordu. Roma'ya döndüklerinde, Sarah kızı için fazla endişelenmiyordu. Ve hepsi gittikten sonra, her zaman olduğu gibi, onların ne kadar ilginç yaşamları olduğunu düşündü, ilginç ama zor.

X

AVIER üç yıl sonra, Yale'den onur belgesi alarak mezun oldu ve ailesinin büyük bir çoğunluğu mezuniyet törenine katıldı. Sarah, Emanuelle ile birlikte gelmişti. Julian ise, gittiği her yeri talan etmekle meşgul olan dört yaşındaki Max'i getirmişti. Isabelle de oradaydı ama çocukları getirmemişti. Yine hamileydi ve artık onu öyle görmeye alışmışlardı. Dört yılda üçüncü çocuğuna hamileydi.

Adrianna ve Kristian, Münih'te, Lu-kas'm yarımdaydılar.

Karısından hâlâ boşanmamıştı ama Isabelle bunu sorun yapmıyordu. Ve bekleneceği gibi, Phillip ile Yvonne gelme zahmetinde bulunmamışlardı. Yvonne, isviçre'de bir güzellik çiftliğindeydi ve Phillip de çok meşgul olduğunu söylemiş ama Xavier'ye Whitfl-eld'de yaptıkları yeni saatlerden birini göndermişti. Saatin tasannu Julian'a aitti.

Yale'deki tören muhteşemdi ve sonra hep birlikte New York'a gidip, Carlyle'da kaldılar. Julian. Xavier'ye, artık Ne.w York'ta bir dükkan açmasının zamanı geldiğini söylüyor, onu kızdırıyordu.

Xavier ise belki bir gün açarım» diyordu ama hepsi, onun önce dünyayı dolaşmak is-456

t ediğini biliyorlardı. New York'tan ayrılır ayrılmaz, Bots-wana'ya gidecekti, önce Londra'ya oradan da direkt olarak Cape Town'a uçacaktı. Ve bir kaç yıbnı, Whltfield için güzel taşlar aramakla geçirecekti. Bundan sonra belki yerleşebilirdi ama bu konuda kimseye söz vermedi. O vahşi ormanın içinde, bir sırt çantası ve silahıyla çok mutluydu. Paris, Londra ve Roma'daki dükkanlar gibi bir dükkanın sorumluluğunu almak istemiyordu. Vahşi ormanları, dünyanın ilginç yerlerini gezmeyi tercih ediyordu. Bu onun yapısına daha uygundu. Xavier, belki kendilerine göre farklı bir çocukta ama hepsi ona saygı duyuyorlardı.

"Sanırım, çocukluğunda taktığın Davy Crockett şapkasından dolayı böyle oldun," diye alay etti, Julian. "Bu senin beynine işlemiş."

"öyle olmalı." Xavier gülümsedi. Çok yakışıklı bir çocuktı ve hepsinin içinde en çok o William'a benziyordu. Ama diğer yönleri babasına hiç benzemiyordu. Yale'de tanıştığı ilginç bir kız arkadaşı vardı. Kız sonbaharda Tıp Okulu'na gidecekti ama o zamana kadar, onunla birlikte Cape Town'a gitmeyi kabul etmişti. Ama Xavier için, yolculukları ve taşlara olan tutkusunun dışında hiçbir şey ciddi değildi. Sarah onun bulduğu iki büyük zümrüt yüzüğünü takmıştı. Aslında bu yüzükleri her gün takıyor ve bunlara bayılıyordu.

Isabelle ve Julian, Max için bir bakıcı buldular ve o gece Bemelmans Bar'da içki içmeye gittiler. Bobby Short'un şarkı söylediği diğer salonda ise Sarah ve Emanuelle yemek yiyordu. Xavier, kız arkadaşıyla Greenwich VÜlage'a yemek yemeye gitmişlerdi.

"Seninle evlenecek mi? Bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordu Julian, onun büyük karnına bakarak. Isabelle yalnızca güldü ve omuzlarını silkti.

"Kim bilir? Artık umursamadığımdan bile emin değilim. Biz zaten evli gibiyiz. Ona ihtiyacım olduğunda hep

yanımda ve çocuklar da onun gelip gidişine alıştılar." Artık Isabella de Münih'e gidip gelmeye başlamıştı. Bu duruma Sarah bile alışmıştı. Lukas'ın karısı, onun Isabel-le'le olan ilişkisini iki yıldan beri biliyordu ama boşanma-makta direniyordu. Aralarında bir takım karmaşık aile ilişkileri ve Kuzey'de birlikte yatırım yaptıkları arazi holdingleri vardı. Kadın onun parasını bağlayıp, boşanmalarına engel olmak için elinden geleni yapıyordu. "Belki bugün evleniriz. Bu arada, çok mutluyuz."

"Evet, mutlu görünüyorsun," dedi Julian. "Sizleri kıskanıyorum."

"Senden ne haber? Roma'da bazı söylentiler duydum."

"Okuduğun her şeye inanma." Ama Julian'ın yüzü hafifçe kızardı.

Neredeyse otuz altı yaşındaydı ve bir daha evlenmemişti ama çok sevdiği bir kadın vardı.

"Peki, öyleyse gerçeği sen anlat. Kim bu kadın?"

"Consuelo de la Varga Quesada. Sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayal meyal. Babası bir kaç yıl önce Londra elçisi değil miydi?"

"Doğru. Annesi Amerikalı ve sanırım annemin uzak kuzenlerinden biri. Consuelo harika biri. Onunla geçen kış ispanya'da tanıştık. Bir artist. Ama aynı zamanda da bir Katolik ve ben boşanmış bir erkeğim. Ailesinin bu duruma pek sevindiğini sanmıyorum."

"Ama sen Katolik Kilisesi'nde evlenmedin ki. Bu açıdan, onların gözünde hiç evlenmemiş sayılırsın." Loren-zo'dan boşandıktan sonra, bu konularda uzman sayılırdı. Hiç değilse hayatının o bölümü sona ermişti.

"Evet, doğru. Ama sanırım dikkatli davranmaya çalışıyorlar.

Consuelo henüz yirmi beş yaşında ve o kadar tatlı ki, ona bayılacaksınız. Max'i çok seviyor ve bir düzine çocuk istediğini söylüyor." Julian ona Consuelo'nun resmini gösterdiğinde, Isabelle onun küçük bir kıza benzedi-458

gini söyledi, iri, kahverengi gözleri, uzun kahverengi saç lan ve pürüzsüz bir cildi vardı.

"Bu iş ciddi mi?" Çünkü eğer öyleyse, Yvonne'dan sonra ilk kez ciddi bir ilişkiye giriyor demektir. Çünkü uzun bir süredir eski alışkanlıklarına dönüp, çapkınlık yapmaya başlamıştı.

"Öyle olmasını istiyorum. Ama ailesinin benim hakkımda ne düşüneceğini gerçekten bilmiyorum. Ya da onun bu konuya nasıl tepki göstereceğini."

"Bence kendilerini çok şanslı hissetmeliler. Sen tanıdığım, en iyi insansın, Julian," dedi Isabelle ve onu hafifçe öptü. Onu oldum olası çok severdi.

"Teşekkür ederim."

Ertesi sabah, yuvalarına uçan kuşlar gibi, hepsi uçaklarına binip gittiler. Julian Paris'e ve daha sonra ispanya'ya, Isabelle Lukas ve çocuklarıyla birlikte olmak üzere Münih'e, Sarah ile Emanuelle Paris'e. Ve Xavier, kız arkadaşıyla birlikte Cape Town'a.

"Ne kadar göçmen bir aileyiz," dedi Sarah, uçağa bindiklerinde.

"Göçebelere benziyoruz."

"Buna göçebelik denmez." Emanuelle ona gülümsedi. Maliye Bakanı olan arkadaşıyla uzun bir tatile çıkmak üzereydiler.

Adamın karısı nihayet o yıl ölmüştü ve ancak şimdi evlenme teklif edebiliyordu. Bunca yıl sonra Emanuelle gerçekten çok şaşırılmıştı ve ne yapacağını bilmiyordu. Çok uzun bir zamandır beraberdiler ve onu gerçekten seviyordu.

459

"Bence onunla evlenmelisin," dedi Sarah, şampanya içip. havyar yerlerken,

"Bunca yıl sonra saygınlık havası sistemimi altüst edebilir."

Sarah onun elini okşadı ve güldü. "Bir dene."

Uçaktan indiklerinde, Sarah çocuklarını düşünerek şatoya döndü.

Isabelle'ln evlenmek için, Emanuelle kadar uzun beklemek zorunda kalmayacağını umuyordu. Emanuelle'in şimdi evlenecek olması ona komik geliyordu... ne kadar uzun zamandır beraberdiler...

nerelere gelmişlerdi... birlikte ne kadar çok şey öğrenmişlerdi.

460

32

s

ARAH onlara bakmak için yine yavaşça pencereye yürüdü. Ne kadar komik... ne kadar farklı... ne kadar sevilen kişilerdi.

Arabalarından inerken onları izlemek ona komik geliyordu. Phillip ve Yvonne Rolls Royce'larmdan indiler. Yvonne çok güzel görünüyordu ve her zamanki gibi fazla giyimli ve fazla takılıydı.

Otuz beş yaşında olmasına rağmen, yirmisindeki bir genç kız gibi görünüyordu ama her şeyde olduğu gibi, bunu becermek için de çok çaba gösteriyordu. Yalnızca kendini ve isteklerini düşünür, başka hiçbir şeyi umursamazdı. Phillip bunu çoktan anlamıştı.

Dokuz yıldan sonra ona hâlâ tutkundu ama düşesinin çok bencil olduğunun da farkındaydı. Hatta zaman zaman, ondan kurtulduğu için Julian'm çok şanslı olduğunu bile düşünüyor ve hayal kırıklığına uğruyordu.

Isabelle onlardan hemen sonra, havaalanında kiraladıkları garip bir arabayla geldi. Arabaya bebek arabaları, bisikletler ve diğer eşyalarını yığmışlardı. Kendi üç çocuklarından başka, Lukas'm ilk evliliğinden olan iki çocuğu da onlarla birlikte gelmişti. Isabelle, Sarah'ın orada

461

olduğunu hissetmiş gibi, üst kattaki pencereye baktı ama onu görmedi. Bebeği Lukas'a verdi ve çantaları şatoya taşıdı. Çocuklar büyükannelerini bulmak için yukarı koşarlarken avaz avaz bağınıyorlardı. Isabelle, çocukların sesi koridorda yankılandıkça, Lukas'a baktı ve gülümsedi. Onunla nihayet evlenmişlerdi ve ikisi de çok mutluydu.

Julian, kayınpederinin ısrarla verdiği Mercedes 600'le gelmişti.

Araba dökülüyor ve sürekli tamir istiyordu ama güzeldi ve bütün çocuklarını alabiliyordu. Consuelo iki kızın elinden tutarak, arabadan indi. Kızlar tıpkı babalarına benziyorlardı. Julian, dokuz yaşında çok yakışıklı bir çocuk olan Max'i kızdırıyordu. Consuelo döndüğünde, oldukça şişkin olan kamı, küçük bedeni üzerinde hemen göze çarpıyordu. Bebek sonbaharda doğacaktı. Dört yılda üçüncü çocuk. Julian ve Consuelo oldukça sıkı çalışmışlardı.

Ve Nihayet Xavier geldi. Bir yerlerden ödünç aldığı eski bir j ipten indi. Yüzü yanık, sağlam ve güçlü bir erkek olmuştu. Sarah ona baktıkça, anıları canlandı. Gözlerini biraz kapasa, onun William olduğunu sanabilirdi.

Onlara baktıkça, William'i, paylaştıkları yaşamı, kurdukları dünyayı, dünyaya tek başlarına adım atıp, sendeleyeyen ama sonra yine doğrulan sevgili çocuklarını düşündü. Hepsi de güçlü, iyi, sevgi dolu kişilerdi. Bazıları daha şefkatliydi. Bazılarını anlamak ve bazılarını sevmek daha kolaydı. Ama hepsini seviyordu. Sarah fotoğrafların olduğu masanın önünden geçerken durdu ve onlara baktı... William... Joachim ve Lizzie... onlar da hâlâ kalbindeydi.

Her zaman da olacaklardı. Sonra bir tane kendi fotoğrafı vardı.

Annesinin kucağında... daha yeni doğmuş... yetmiş beş yıl önce yarın.

Zaman inanılmaz bir şekilde çabuk geçmişti, iyi zamanlar, kötü zamanlar, zayıf zamanlar güçlü zamanlar, zaferler, kazançlar ve kayıplar.

462

O sırada kapısına hafifçe vurulduğunu duydu. Öd kız kardeşiyle birlikte Max gelmişti.

"Seni arıyorduk," dedi Max heyecanlı bir ses tonuyla.

"Geldiğimize çok sevindim." Sarah onlara gülümsedi. Ne kadar güçlü ve gururlu duruyordu. Çocuğa

sıkıca sa-nldı ve sonra kızkardeşlerinl öptü.

"Doğum günün kutlu olsun!" dedi çocuklar. Başını kaldırıp baktı.

Kapıda Julian ile Consuelo... Lukas, Isabelle, Phillip, Yvonne ve Xavier... şimdi gözlerini kapayınca William'i görebiliyordu. Her zaman olduğu gibi yanında ve kalbinin içinde hissediyordu onu.

Her an.

"Doğum günün kutlu olsun!" diye bağırdı hepsi birden ve Sarah onlara gülümsedi. Yetmiş beş değerli yılın bu kadar çabuk geçtiğine inanamıyordu.

SON

www.webturkiyeportal.com